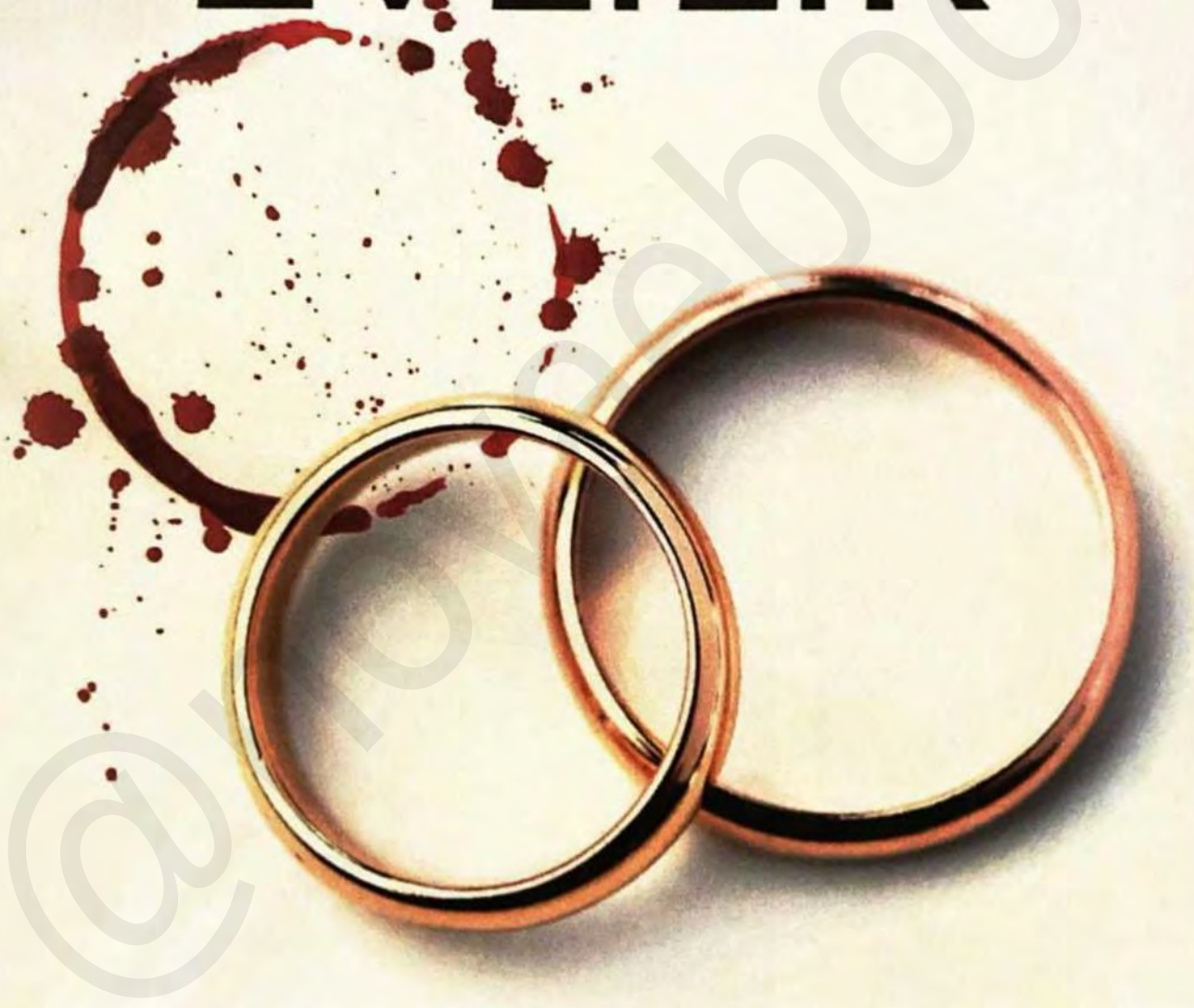
tg:@novaebook

JENEVA ROSE

~~KUSURSUZ~~ EVLİLİK

KOCANIZ METRESİNİ ÖLDÜRMEKLE SUÇLANSA
ONU SAVUNUR MUYDUNUZ?

epsilon

@novaebook

tg:@novaebook

"Peki ama onu seviyor muydu? Vücudunun her bir zerresini seviyordu ama asıl soru sevip sevmediği değildi. Asıl soru... Onu öldürmüş müydü?"

Sarah Morgan, bu hayatta istediği her şeye kavuşmuş, başarılı ve güçlü bir savunma avukatı olmuş, henüz 33 yaşında çalıştığı şirkette ortaklığa yükselmişti. Kısacası hayatı tam da planladığı gibiydi.

Ne var ki aynı şey kocası için geçerli değildi. Başarısız bir yazar olan Adam, senelerdir ortaya elle konulur bir eser çıkaramamış ve omuzlarında bu yükün ağırlığıyla birbiri ardına yanlış kararlar vermişti. Karısının sürekli çalışmasından şikâyet ederken kendini çok yalnız hissediyordu. Teselliyi başka kollarda arayan Adam, gözlerden uzak dağ evinde Kelly Summers ile tutkulu bir ilişki yaşamaya başladı.

Ancak bir gün her şey değişir. Kelly öldürülür ve Adam da baş şüpheli olarak tutuklanır.

Sarah ise kendini bir anda metresini öldürmekle suçlanan kocasının avukatlığını yaparken bulur. Bütün sırların açığa çıkmasıyla iyice düğümlenen bu hikâyedeki esas soruysa şudur:

Adam suçlu mudur yoksa masum mu?

"*Kusursuz Evlilik*, elinizden düşüremeyeceğiniz kadar sürükleyici, uykunuzu kaçıracak kadar merak uyandırıcı. Hızlı temposu, çarpıcı üslubu ve şaşırtıcı olay örgüsüyle Jeneva Rose, polisiye dünyasında yeni bir soluk."

–Samantha Downing

30 yıl 3000 kitap

KDV'den muaftır.

tg:@novaebook

En büyük destekçim,
En gururlu hayranım,
En güzel anılarıma,
Anneme

@novaebook

@novaebook

GİRİŞ

Onu seviyor muydu? Orgazm olurken alttudağının titrediği, ayaklarının sarsıldığı anda ona bakışını seviyordu. Kucağına çıktığı zaman uzun, kestane rengindeki buklelerinin, ceylan gözlerinin önüne düşmesini, arkasındayken onun içine girdiğinde ince sırtının hilal gibi kıvrılmasını seviyordu. Peki ama onu seviyor muydu? Vücudunun her bir zerresini seviyordu ama asıl soru sevip sevmediği değildi. Asıl soru... Onu öldürmüş müydü?

@novaebook

tg:@novaebook

1

SARAH MORGAN

"Yine mı."

Sesindeki hayal kırıklığı tüm odayı kaplamış, hafif bir sis gibi asılı kalarak bizi birbirimizden uzaklaştırıyordu. Derin bir nefes alıp sisi yok ettim ve aramızdaki yolu açtım. Gözlerindeki üzüntüyü ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırdığını görmek için ona bakmama gerek yoktu, zaten biliyordum. Onu suçlamıyordum. Adam'ı yine hayal kırıklığına uğratmıştım. Ellerimi altın sarısı saçlarımda gezdirerek uçuşmalarına engel oldum, mükemmel bir topuzla sıkıca sarmıştım. Her zaman mükemmel bir topuzla sıkıca toplardım. Zümrüt yeşili bluzumun üzerine beyaz bir ceket geçirip kalem eteğimi düzelttim. Gözlerim onun gözleriyle buluşunca olduğumuz yerde kalakaldık.

"Özür dilerim." Onu cezbetmek için bakışlarından gözlerimi kaçırdım. İşe yaramıştı, bana doğru yürüdü. Uzun boyu, minyon vücudumu sardı. Elini yanağıma götürdü, çenemi kaldırdı ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Vücudumdaki her tüy diken diken olmuştu. Evliliğimizin üzerinden on yıl geçmesine rağmen Adam her seferinde bana bu hissi yaşatıyordu. Evliliğimizin üzerinden on yıl geçmesine rağmen ben de ona her seferinde bu hissi

tg:@novaebook

yaşatıyordum; benim yaşattığım hissin adı hayal kırıklığıydı tabii.

"Normalde göl evine dün gitmemiz gerekiyordu, sen de bugün gidebileceğimizi söylemiştin."

Kendimi onun kollarından kurtardım ve evrak çantamı toplamaya başladım. İçimdeki sorumluluk hissi duygularımdan daha ağır basıyordu. "Biliyorum, biliyorum. Sadece, yapılacak bir sürü iş var ve hazırlanmam gereken bir kapanış konuşması var."

Adam, yatak odamızın kapısına doğru yürüdü ve oraya yaslandı. Kollarını göğsünde birleştirdi. Tam da şu an karmakarışık bir davaya sarılmak yerine onun kollarına sarılmak istiyordum ama benim bile kontrol edemediğim şeyler vardı.

"Her zaman yapacak bir sürü işin oluyor zaten. Hep büyük bir davan var." Hem suçlayıcı hem de şakacı bir tavırla gözlerini kıstı, sanki mahkemedeymişim gibi hissettim.

"Birinin faturaları ödemesi gerek." Tebessüm ettim. İşe yaramıştı. Kafasını o kadar belli belirsiz sallamıştı ki neredeyse fark etmemiştim ama kabul etmem gerekiyordu. Ellerimi onun omuzlarına koydum. Sanki beni öpmeyecekmiş gibi davranıyordu ama biliyordum, öpecekti. Bana karşı koyamazdı, tıpkı benim ona karşı koyamadığım gibi.

Gülümsedi, ancak onun sürdürmeye çalıştığı bu halat çekme yarışına benzeyen uzaklık, vücudunu bana bastırmadan önce son bulmuştu. Dudaklarımız yine buluştu; bu seferki daha tutkuluydu. Ağzımız aralanmış, dillerimiz âdeta birbiriyle dans ediyordu, elleri sırtımda bir yukarı bir aşağı hareket ediyordu. O an her şeyi iptal etmeyi düşündüm. İşyerinden istifa edebilirdim, evi satabilirdik ve Virginia'daki göl evimize taşınabilirdik. Ellerimiz birbirine kenetlenmiş bir şekilde kendi masalımıza doğru koşabilirdik.

Derken, gerçeklik bir anda yüzüme çarptı.

tg:@novaebook

"Gitmem gerekiyor," diye fısıldadım ondan uzaklaşırken. Her zaman ilk uzaklaşan ben oluyordum. Bir gün, her zaman olacağımızdan emin olduğum gibi birbirimizin her şeyi olacağız, biliyorum. Fakat o gün bugün değildi.

"Ama yarın bizim onuncu yıldönümümüz." Kaşlarını çattı. O âşık olduğum çocuksu havaya hâlâ sahipti ve eğer buna abayı yakmasaydım durum oldukça can sıkıcı olurdu.

"Yarın orada olmaya çalışacağım." Ondan bir adım uzaklaştım ve yüzüne baktım, ona verdiğim zarara baktım.

Homurdandı. "Belki de on yılı devirdiğimiz için bu yaptığın şeye alıştığımı düşünüyor olabilirsin... ama durum sandığın gibi olmuyor." Adam çenesini ovuşturdu. Sanki ne söyleyeceğini düşünüyor gibiydi. "Bundan gerçekten bıktım Sarah." Kafasını aşağı eğdi ve salladı.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve yüzümü onun göğsüne gömdüm. "Çok üzgünüm. Biliyorum, seni hayal kırıklığına uğrattım ama hiç şüphen olmasın, bu dava biter bitmez bir haftalığına izne çıkacağım. Çoktan Kent'le konuştum bile." Ceylan gözlerimle ona baktım, bu haberlerin onu mutlu edeceğini umuyordum.

Tebessüm etti. "Bu gerçek bir söz mü yoksa bir Sarah sözü mü?"

Hafifçe göğsüne vurdum. "Ah, dur."

Ellerimi yakaladı, beni öpmek için kendine doğru çekti. "Sen durduğun zaman ben de duracağım." Sırıttı. Onu tekrar öptüm.

"Ah, neredeyse unutuyordum." Dolaptan paketlediğim küçük hediyeyi çıkardım ve ona gösterdim. "Sana bir hediyem var."

Önce hediyeye, ardından bana baktı. "Buna gerek yoktu," dedi güzelce paketlenmiş hediyeyi alırken. Beşinci yıldönümümüzde bir anlaşma yapmıştık, artık birbirimize hediyeler almayacaktık ama kendime engel olamamıştım.

tg:@novaebook

Biliyorum, ihmalkâr biriydim ama bu hediye sayesinde en azından bu durumu biraz telafi edebilirdim. Bir süre durdu ve hediyenin paketini dikkatlice açtı. Timsah derisi kordonu ve altın kadranı olan Patek Philippe Grand Complication* saatini çıkararak kutuyu kaldırdı. Ağzı açık bir hâlde kalakalmıştı.

"Yıllardır bu saati istiyordum... ama bu çok fazla," diye itiraz etti. Saatin ince detaylarına ve kadranına âşık olduğu belliydi.

"Hayır, değil. Bu, on yıllık bir evlilik." Saati aldım. "Saatin arkasındaki işlemeye baksana."

Saati ters çevirdi. Arka tarafı *5.256,000* şeklinde kazılıydı.

Adam bana baktı. "Bu nedir?"

"On yıl içerisinde geçen dakikaların toplamı." Dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum.

"Saydın mı?"

"Hep sayıyorum." Saati bileğine takarken güldüm.

Hayranlıkla bileğini uzattı. "Yoksa bu hediye her geç kaldığında ya da beni her ektiğinde kayıt tutabilmem için mi?" diye sataştı. Gözlerimi devirdim.

"Şaka yapıyorum."

"Hayır, yapmıyorsun." Başımı eğdim. Şaka yapmadığını biliyordum.

Kolunu aşağı indirdi ve dikkatini bana verdi, ellerini omuzlarıma koydu, ardından kollarımda gezdirdi. "Haklısın, ama yine de seni seviyorum Sarah," dedi ve sertçe öptü.

Birbirine kenetlenmiş dudaklarımız tutkulu bir öpücüğe veda ettikten sonra, paslanmaz çelik eşyaların, krem rengi dolapların ve granit tezgahların olduğu geniş ve bir o kadar da modern olan mutfağa doğru yol aldık. Evrak çantamı

* Dünyanın en lüks saat üreticileri arasında yer alan İsviçreli bir şirket olmakla beraber İsviçre'de yaşayan Stern ailesine aittir. (ç.n.)

tg:@novaebook

mutfak masasına koydum ve buzdolabını açıp meyve ve su var mı diye baktım. Dilimlenmiş ananas ve bir şişe San Pellegrino* aldım ki asistanımı öğle arasında gönderene kadar beni idare etsin.

Adam fincanlara kahve doldurdu ve bir tanesini Bottega evrak çantamın yanına bıraktı. Kullandığı kahve filtresini makineden alıp çöp kutusunun olduğu tarafa doğru yürüdü. Çöpün kapağını açmak için ayağıyla pedala bastı. Tam çöpü tenekenin içine atacaktı ki gri bir ışıltı gözünü aldı.

"Bu ne?" Çöp kutusuna doğru eğildi, ışıldamaya sebep olan o şeyi çıkardı. İçinde kart olan, ağzı açılmış bir zarftı bu.

"Annen yıldönümümüz için kart göndermiş," diye yanıtladım kafamı telefondan kaldırmadan.

"Ve sen de... çöpe mi attın?" Yüzünü buruşturdu.

"Okudum, kabullendim ve hazmettim. O kartla daha fazla ne yapabilirdim?"

Kartı, yırtık zarfın içinden çıkardı ve yüksek sesle okudu, "On yılı devirdiğinize inanamıyorum! Canlarım Adam ve Sarah, yıldönümünüz kutlu olsun. Not: Hani benim torunum? Sevgiler, Annen."

Adam gülümsedi ve buzdolabına doğru yürüdü. "Ne tatlı düşünmüş." Güya elinde tuttuğu ödülü paslanmaz çelik buzdolabımıza yapıştırmak için çekmecelerde magnet aramaya başladı. Elindeki çöp parçasını buzdolabına yapıştırmasını izlerken gözlerimi devirdim.

"Bugün ne yapacaksın?" Konuyu değiştirdim. Bunun peşini bırakmaya karar verdim; bunun derken annesini kastediyordum. Kahve bardağını dudaklarıma götürdüm. Ağzım yanmıştı ancak kötü bir yanma değildi. Hâlâ hayatta olduğumuzu hatırlamak için ihtiyacımız olan küçük ateşler gibiydi.

---

* İtalyan maden suyu markası. (ç.n.)

tg:@novaebook

"E görüyorsun, artık elimde zamandan başka bir şey olmadığına göre..." dedi yeni saatine bakarak, aynı zamanda kıkırdadı. Bu berbat şakası karşısında küçük de olsa gülümsedim. "Muhtemelen göl evine gidip yazı yazacağım. Daniel'ın kitabı sunabilmesi için daha fazla sayfaya ihtiyacı var," dedi. Kafamı salladım ve kahvemden bir yudum daha aldım. "Geçen sefer gönderdiklerin harikaydı. Temsilcin hepsine bayılacak. Lütfen bana yeni sayfaları gönderdiğinden emin ol."

"Bu söylediklerinde ciddi misin?" Şüpheyle tek kaşını kaldırdı.

"Söylediğim her şeyde ciddiyim. Hele ki konu sen olunca." Göz kırptım.

Kahve fincanını bıraktı ve iki elini de tezgâhın üstüne koyup arkamda durdu, aramızdaki mesafeyi kapatmıştı. Leğen kemiğini popoma bastırdığı sırada burnunu boynuma sürttü ve öptü. Yeniyetmeler gibi kıkırdadım.

"Yarın gel, en azından bir günlüğüne."

"Deneyeceğim, yalnızca birkaç saatliğine seni görecek olsam bile."

"Denemekten fazlasını yap. Göl evini alalı neredeyse bir seneyi geçti ama en fazla bir gece kalmışsındır."

"Söyledim ya, deneyeceğim." Kahvemden bir yudum daha aldım.

Boynuma doğru homurdandı. "Lütfen."

"Yarın gelebilmek için elimden ne geliyorsa yapacağım, daha önce hiç doymadığımız kadar o eve doyacağız." Neşeyle ona doğru döndüm. Beni sıkıca kendine doğru çekti ve boynumu öptü.

"Nihayet hoşuma giden bir plan." Adam ona bakmam için beni kendine doğru döndürdü ve ellerini vücudumda gezdirdi.

tg:@novaebook

"Sabrın için teşekkür ederim." Gözlerimizin buluşabilmesi için çenemi kaldırdım ve sözlerle ifade ettiğim kadar bakışlarımla da ifade etmek için ona utangaç bir yavru köpek bakışı attım. Gözlerimiz birbirine kenetlenmişti.

"Senin için bir ömür beklerim, hatta daha fazla." Alnımı, burnumun ucunu ve sonrasındaysa dudaklarımı öptü. "Ya da en az 5.256,000 dakika daha..." Sırıttı. "Hadi, şimdi işe acele et ki sonrasında bana gelebilesin." Sanki birazdan futbol maçına girecekmişim gibi şakayla popoma şaplak attı.

Çantamı aldığım gibi kapıya doğru yöneldim. Adam'a onu sevdiğimi söyledim.

"Ben daha çok seviyorum," diye karşılık verdi.

@novaebook

tg:@novaebook

2

ADAM MORGAN

Güneş, dünyanın bu tarafında bizlere elveda demek için ışıklarını son kez sunarken, parmaklarımı klavyede birkaç kere daha gezdirdim. Hafif bir rüzgâr, ağaçları hışırdatarak sonbahar rengindeki yaprakları bir o yana bir bu yana savururken, dalgalar nazikçe kıyıya vuruyordu. Yaptığım işi bitirip kaydettikten sonra dizüstü bilgisayarımı kapattım; üç bin kelime yeterliydi. Siyah çerçeveli okuma gözlüklerimi masanın üzerine fırlattım ve ellerimi küllü kahve saçlarıma geçirip alnıma düşen tutamları geriye doğru ittim. Stres yüzünden geçmek bilmeyen baş ağrımı biraz olsun hafifletebilmek için şakaklarımı ovuşturup derin bir iç çektim. Kollarımı ve boynumu esnetirken bahçede hızla ilerleyen siyah bir sincap gözüme takıldı. Elbette daha önce siyah bir sincap görmüştüm ama bu oldukça nadir görülen bir manzaraydı, fark edilmesi ve izlenmesi gerekiyordu. Yaratık oradan oraya sıçrayarak, yönünün ve amacının bilincinde olacak şekilde yiyecek ararken masamın arkasındaki geniş pencereden dışarı bakıyordum.

Göl evi, Washington DC'deki evimizden bir saat uzaklıktaydı, hatta yeni bir gezegende bile diyebilirdim. Burası,

tg:@novaebook

ulusumuzun başkenti rolünü oynayan beton ve canavarlığın aksine, atalarımızın ciddi anlamda benimseyeceği yemyeşil bir gezegendi. Beklenmeyen misafirlerin gelememesi için şehirden yeteri kadar uzak olan ev, yalnız olmam –ya da olmamam– gerektiğinde seyahat edebileceğim kadar da şehre yakındı. Manassas Gölü'nde yeşilliklerin çevrili olduğu, gözlerden uzak, Virginia'nın Prince William ilçesinde bulunan bu kulübe, tam olarak yazarlık kariyerimin ihtiyaç duyduğu şeydi; ya da en azından ben bu fikri Sarah'ya bu şekilde satmıştım. Bir yıldan daha uzun bir süre önce bu evi satın alana kadar, kelimelerimi dışa vurmakta güçlük çekiyordum. Bu ev sayesinde bambaşka bir dünya kapılarını bana araladı; yazabildiğim, elde edilebilir arzuların olduğu, yeterince iyi olmadığıma dair hissettiğim sürekli baskıyı yok saydığım bir dünya. Buranın çevresinde bulunan doğal güzellikler işime de yansıdı ve bu dünyanın içinde kendimi yeniden doğmuş gibi hissettim.

Göl evinin dış cephesinde sert ağaçlar çoğunlukta olduğu için sanki bir konuta giriyormuş gibi değil de bir ağaca tırmanıyormuş gibi hissettiriyordu. Geniş yaşam alanımızda, manzarası göle bakan cumbalı pencereler ve çeşit çeşit renkli taşlarla süslenmiş büyük bir şömine vardı. Oturma alanındaki ayı postundan yapılma halı, odayı tamamlamakla birlikte odayı mutfaktan ayıran merkezi bir nokta görevi de görüyordu.

Orman yeşili renginde olan granit mermer hem mutfak masasını hem de mutfak tezgahını kaplıyordu, üstte ve alttaysa şık, karamel tonlarına boyanmış ahşap bir dolap vardı. Oturma alanının hemen dışında, şömineden yaklaşık üç metre daha az bir mesafede, cumbalı pencerelerin yanındaysa masam vardı. Bu, ormanın çevresinde, doğanın sunduğu her şeyi mükemmel bir şekilde görmemi sağlıyor

tg:@novaebook

ve küçük bir ofisin dört duvarı arasında kapana kısılmış olma hissinden beni kurtarıyordu.

Şehirdeki evimizden uzak olan bu evi satın almamız gerektiği konusunda Sarah'ı ikna etmekte pek zorlanmamıştım. Hem zihinsel hem de duygusal olarak bir şeylerden uzaklaştığımı hissediyor olmalıydı. Belki de sadece satın alabileceğini bana göstermek istemişti. Üzerimdeki maddi gücünü ve bunu bir güç gösterisi olarak kullandığını bir kez daha hatırlatmak için de almış olabilirdi. Nedeninin çok da önemi yok aslında, nihayetinde bu ev artık benim, gerisi umurumda değil.

Bu evin bize ait olması gerekiyordu ama görünüşe bakılırsa yalnızca bana aitti. Sarah kaç kere benimle bir hafta sonu buraya geleceğine söz verip sonrasında iptal etti bilmiyorum, saymayı bıraktım. Onuncu yıldönümümüz olmasına rağmen bu hafta sonu içinde aynısını yapmıştı. En azından bir günlüğüne bile olsa gelebileceğini umuyordum ama az önce aradı ve tekrardan ofise gitmesi gerektiğini ve beni sevdiğini söyledi. Her zaman beni sevdiğini söylerdi. Bileğimi uzatıp yeni saatime hayranlıkla baktım. Pahalı demenin bile çok ucuz kaçacağı bir saatti. Evet, pahalıydı ama bir o kadar da ince düşünülmüş bir hediyeydi. Her zamanki Sarah'ydı işte. Hiç etrafımda olmazdı ama düşünceli biriydi.

Ben yaşamak için mücadele ederken, Sarah'nın hep dünyayı karşısına aldığını hissediyordum. Olmak istediği kadındı, güçlü biri, benim yalnızca figüran olduğum tek kadınlık bir gösterinin başrolüydü, ancak durum hep böyle değildi. Tanıştığımızda, ben Duke Üniversitesi'nde üçüncü sınıftaydım, onun ilk senesiydi. Ben edebiyat bölümünde okurken o siyaset biliminde okuyordu. O zamanlar ikimizde seçkin olmanın hayalini kuruyorduk. Sarah başarılı bir avukat olmak istiyordu, bense neslimizin büyük yazarlarından biri olarak tarih sayfalarına adımı

tg:@novaebook

yazdırmak istiyordum. Aradan on beş yıl geçti; birimiz hâlâ bu seçkinliğe sahip olmayı bekliyor.

Şey, sanırsam başarı bana öylesine bir hızla uğradı ve sonra aynı hızla geri gitti, sonra da bir daha hiç gelmedi. Rüyalarla ilgili komik olan şey de buydu aslında. Eninde sonunda uyanıyorsun. İlk kitabım ana akım ya da ticari açıdan değil ama edebi açıdan başarılıydı. Hatta bir kitap eleştirmeni bana "Sen yeni David Foster Wallace'sın," demişti, bu yorumu oldukça hoşuma gitmişti. Kitap yayımlandığından bugüne kadar kültsel olarak başarılıydı ve ben tekrar bu başarıyı elde edebileceğimi düşünmüştüm ancak öyle olmadı. İkinci ve üçüncü kitaplarım edebiyat alanı da dahil olmak üzere tüm alanlarda başarısız olmuştu. Temsilcimin hâlâ benimle çalışıyor olmasına şaşkınım doğrusu, ama eminim, şu an üzerinde çalıştığım kitapta başarısız olursa yakında benimle yollarını ayıracaktır.

Biraz da olsa zaferin tadına varmışlığım var ama hayallerimi tam olarak yaşayamadım. Sarah en iyi savunma avukatlarından biri olmayı hayal ediyordu. En iyilerinden biri olmadı, o zaten en iyisiydi –ki böyle olacağını da hep biliyordum. Sırf bu yüzden ona karşı bu kadar kızgın olacağımı hiç tahmin edemezdim.

Ama dediğim gibi, durum her zaman böyle değildi. Böyle söylüyorum ama demek istediğim şey; en ufak bir fırsat buldukça ben göl evimize kaçarken onun neredeyse sürekli ofisinde olmasıydı. Kocanızı severek en iyi savunma avukatı olmak zordu tabii.

Sözde yalnızlığın içinde yaşamak ve kendine acımanın içerisindeki o debelenme beni günümüzün Thoreau'su veya Hemingway'i gibi büyük bir yazar yapabilirdi diye düşünüyordum. Bugüne dek bu yazarlarla tek ortak noktam en az Hemingway kadar alkol tüketmemdi, bunun dışında bir başarıya sahip değildim.

tg:@novaebook

Sarah'nın kendi işi var, benim de var ama bir zamanlar "biz" diye bir şey de vardı; o zamanlar artık geride kaldı.

Bir partide tanışmıştık, aslında bu durum tamamen şans eseriydi çünkü Sarah'nın bir partiye katılması olağan bir şey değildi –ki o, bunun sebebini gecenin devamında anlatmaya devam edecekti. Bir öğrenci evinin bodrum katında yapış yapış, hormonları tavan yapmış bedenlerle çevrili olmaktansa kitap okumayı tercih ederdi ama oradaydı, bir köşede durmuş, plastik bardaktan ucuz birasını yudumluyor ve genelevdeki bir rahibeye göre daha uygunsuz bir ifadeyle etrafa bakıyordu. Rahatsızlığını gizlemek için yüzüne ufak bir gülümseme takınmıştı ama vücut dili huzursuz olduğunu belli ediyordu. Duvara yaslanmış, bir bacağını diğerinin üzerine atmıştı, bira bardağını dudaklarının yanında tutuyor ve partiye göz atıyordu. Bir kolunu göğsünün üstüne atmış, diğer kolunun altına sıkıştırmıştı. Kendini olabildiğince küçültmeye çalışıyor, arka planın bir parçası hâline gelmeye çabalıyor, gittikçe de fark edilmiyordu ama benim için odadaki tek kişi oydu.

Omuzlarına düşen sarı saçları, 2000'lerin ortalarında gerçekleşen herhangi bir üniversite partisinin temel taşı olan siyah ışıkların altında parlıyordu. Sarı benekli yeşil gözleri, dünyadaki tüm gizemi taşıyordu. İnce vücudunda üzerine tam oturan beyaz bir tişört ve bol, mavi bir kot pantolon vardı. Göbeği biraz dışarıda kalıyordu, gözlerimi ondan alamıyordum. Açıkta kalan süt beyazı teninin tek bir parçası, eski sevgilimin baştan aşağı çıplak vücudundan daha fazla tahrik etmişti beni. Onu izledim. İnceledim. Kendisine tek kelime etmeden önce, o pis bodrum katında ona dair gördüğüm her kıvrımı, her çizgiyi ve her çili ezberledim. Kıyafetleri olmadan nasıl göründüğünü merak etmiştim ama sonrasında anlayacaktım ki hayal ettiğim gibi olmayacaktı.

tg:@novaebook

Vücudu, hayal gücümün sınırlarını bile aşmıştı. Harika bir kadındı, bunu ne ifade edebilirdim ne de kavrayabilirdim.

Aradan bir saat sonra, nihayet gözlerimiz buluştu. O esnada ben de onunla konuşmak için cesaretimi topluyordum. Onun vücudu benimkine göre ufak tefekti, ancak ta en başından beri kendini benden daha büyük hissetmişti ve bunu fark ettiği anda durdurulamaz bir güç olacağını biliyordum.

İlk başta biraz çekingendi, tek kelimelik cevaplar veriyordu. Adını sordum, Sarah olduğunu söyledi. Buraya kiminle geldiğini sordum, dans pistinde bir adama sürtünen sarhoş bir esmeri gösterdi. Dans etmek isteyip istemediğini sordum, hayır dedi. Güzel olduğunu söyledim, omuzlarını silkti. İsmimin Adam olduğunu söyledim, birasından küçük bir yudum aldı. Hangi bölümde okuduğunu sordum, birasının bittiğini işaret etti ve oradan uzaklaştı. Elindeki bardağı aldığım gibi kendi biramı onun bardağına boşalttım. Gülümsedi ve elimdeki bardağı alarak az önceki pozisyonuna geri döndü.

"İyiymiş," dedi bardağından bir yudum alırken.

Yanındaki duvara yaslandım, saatler geçmiş gibi hissettiren bir süre boyunca hiç konuşmadık. Sarah'yla ilk tanıştığımız andan beri onu tanıyor gibiydim. Bir gözü sarhoş arkadaşında partiyi dikizliyor, birasını yudumluyordu. Bense onunla ortamı dikizliyormuş gibi davranıyordum ama tek odaklandığım şey aslında oydu. On dokuzuncu dakikada, Sarah'nın arkadaşı gece boyunca peşinden bir an olsun ayrılmadığı çocukla partiden ayrılacağını söyledi. Yakında uğruna kendini harap edeceği adamın elini tutarken kelimeleri geveliyordu, gözlerinin feri sönmüştü ve saçları gözünün önüne düşüyordu. Sarah bu durumdan memnun olmamış gibi görünüyordu ama yine de arkadaşına iyi zaman geçirmesini ve sabah kendisini aramasını

tg:@novaebook

söyledi. Tüm gece boyunca en çok konuştuğuna şahit olduğum an o zamandı. Sarah soğukkanlılığını koruyor, rahatça birasını yudumluyordu.

Yirminci dakikada, birasını bitirdi ve bulunduğumuz kirli bodrumun bir köşesine fırlattı. Bir süre daha olduğu yerde durdu. Gözleri partide geziniyor, arada sırada bana bakıyordu. Rahatsız olmuşçasına azıcık yerini değiştirmişti, benden uzaklaşmaya mı çalışıyordu yoksa yanaşmaya mı çalışıyordu anlam verememiştim.

Yirmi birinci dakikada ona buradan gitmek isteyip istemediğini sormaya karar verdim ve sordum, gitmek istediğini söyledi. Onu güvenli bir şekilde yurt kapısının önüne bıraktığımda yalnızca yanağından öpüp iyi geceler diyeceğimi düşünmüştüm. Sarah dürtülerine sahip çıkamayan bir kıza benzemiyordu. Yanağına minik bir buse kondurduğumda beni içeri çekti, kıyafetlerimi çıkardı ve gecenin geri kalanında ağzından çıkan tek şey, nefes nefese kalmış bir evetti.

Üç sene sonra, ona evlenme teklifi ettim, cevabı yine evet oldu. O zamandan beri pek çok kez evet demişliği vardı ama sanıyorum ki en son söylediği evet daha anlamlıydı. Eğer kendini hukuk fakültesi ve sonrasında avukatlık diye yiyip bitirmeseydi, belki de biz...

Rüzgâr, ön kapıyı çarparak kapattı. Bir an olsun ürkmüştüm ama sonra onun geldiğini anladım. Dışarıdaki kafenin verandasında çalıştığından çillerinin belirginleştiğini, kahverengi ceylan gözlerinin umut ve neşeyle parladığını biliyordum. Bu sonbaharın başlarında kendisi için ördüğü şapkanın içinde düz saçlarının olduğunu biliyordum. Şapkayı çıkardığında hiçbir çaba sarf etmemesine rağmen dağınık saçları ve diğer her şeyiyle bile hâlâ güzel görüneceğini biliyordum. Sutyen giymediğini, vücuduna oturan bir üst ve koyu renk bir etek giydiğini biliyordum. Tüm gün

tg:@novaebook

önlük giydiği için gömleğinin ön kısmının kırıştığını biliyordum. Beni görünce gülümseyeceğini ve altmış saniyeden daha kısa bir süre içerisinde içinde olacağımı biliyordum.

"Arta kalan çörekleri getirdim bebeğim," dedi girişten içeri doğru.

Ayakkabılarını, diz altı çoraplarını ve ceketini çıkarmak için uğraştığını işittim. Mutfaktan iki tane bardak aldım ve viski doldurdum. Tam içeri girerken bardaklardan birini ona doğru uzattım. Hafifçe sıçrayarak bardağı benden aldı, tek yudumda içti ve mutfağa geri koydu. Taş şömineden vuran sıcaklık tenini ısıtmıştı, kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu fark ettim.

Ben daha ikinci yudumu almadan, pantolonumun düğmesini açmış, fermuarını indirmişti. Dizlerinin üstüne çöktü ve şeytani bir şekilde sırıttı.

Bacaklarını üzerimden kaldırdım ve banyoya doğru yürüyüp kapıyı arkamdan kapattım.

Kapının diğer tarafında olmama rağmen hâlâ kontrol altına almaya çalıştığı nefesini duyabiliyordum. Onun dışında herhangi bir ses çıkarmadı ama zannediyorum ki hâlâ yatıyordu. Umarım acı değil de zevk içindedir. Bazen sınırımı aşıyordum; sanki gözüm kararıyor ve kendime geldiğimde yaptığım hatanın farkına varıyordum. Kendime hâkim olamıyordum. Kelly bana bunu yaşatıyordu.

Onunlayken hayvani içgüdülerim devreye giriyordu.

Eskiden Sarah'ylayken de bunu hissediyordum. Şimdilerde etrafında olduğum zaman, bırakın başka bir şeyi, kendimi erkek gibi bile hissetmiyorum.

Makyaj masasının aynasından kendime baktım. Çıkmaya başlayan kirli sakallarım yüzümü sarmıştı, saçlarım

tg:@novaebook

darmadağınıktı ve mavi gözlerim kızarmıştı. Aynada kendime sadece birkaç saniye bakabildim, sonra hemen gözlerimi kaçırdım. Olduğum kişiden dolayı utanmıyordum ancak gurur duymadığım da kesindi. Yüzüme, göğsüme ve daha sonra penisime su çarptım. Duş alamayacak kadar yorgundum. Havluyla kurulandım.

"Bebeğim?" diye bağırdı Kelly diğer odadan.

"Efendim canım?" Dişlerimi fırçalamaya başlarken cevap verdim.

"Karın mesaj atmış."

Diş macununu lavaboya tükürdüm ve ağzımı çalkalayıp elimle ağzımı sildim. Yatak odasına geri döndüğümde ışıklar açıktı, Kelly geceliğini giymiş, yatakta oturuyordu. Aynı zamanda telefonumu tutuyordu. Gülümsedi.

"Ne yazmış?" Ralph Lauren pijamamı giydim.

"Ne yaptığını merak ediyormuş." Yatağa, onun yanına oturdum. Uzun kahverengi saçlarını geriye doğru ittim. Nazikçe boynundan ve omzundan öptüm.

"Ona hayallerimdeki kızla birazdan sevişeceğimi söyle," diye fısıldadım. Kelly güldü ve söylediğim mesajı yazmaya başladı.

"İsteğin benim için bir emirdir." Kıkırdadı. Şakayla telefonu ondan aldım ve yataktan çıktım. Sarah'nın mesajına cevap yazdım.

Gelemediğin için bu gece seni görmeye ben geliyorum. Beklemene gerek yok. Seni seviyorum.

Daha telefonu bırakmadan Sarah cevap verdi.

Ben de seni seviyorum. Öğle yemeğindeyken bana gönderdiğin sayfaları okudum, harikalar. Seninle gurur duyuyorum, çok öptüm.

tg:@novaebook

Bir an için gülümsedim ancak içimi bir suçluluk duygusu kaplamıştı. İç çektim.

Harikasın bebeğim. Yarın akşam seni yemeğe götüreyim, ne dersin? Evet de.

Telefonum titredi.

Evet.

Bazen eski hâlimiz gözümde canlanıyor ve yeniden o çift olabileceğimizi düşünüyorum. Ancak bunun düşündüğüm gibi olması zor, çok hata yaptım ve Sarah'nın da kariyeri her zaman önce geliyor; benden, bir aileden, her şeyden önce. Bunun değişeceğini pek zannetmiyorum.

Eğer çocuğumuz olsa onun yavaşlayacağını düşünmüştüm ama beş sene önce çocuk istemediğini söylemişti. Fikrini değiştirebileceğimi düşünmüştüm, değiştiremedim.

Telefonumu şifonyerin üstüne koydum ve şarja taktım. Kelly'ye baktığımda baştan çıkarıcı bakışlarıyla bana baktığını gördüm. Birbirimize hiçbir zaman doyamıyorduk ama biliyorum, bunun da bir sonu vardı. Bir zamanlar Sarah'yla da birbirimize doyamazdık, çok zaman geçti o anların üstünden. Zaman zaman bu duygular yeniden su üstüne çıkar ama geçicidir. Ya alkol kana karışmıştır ya da araya zaman girmiştir. Yanlış anlaşılmak istemem, Sarah'yı seviyorum. Sevmeseydim çoktan ayrılırdım. Tutunduğum şey bu sevgi aslında; para, güvenlik ya da evler değil. Kelly bana Sarah'nın artık veremediği sevgiyi veriyor. İkisi de beni tamamlıyordu. Biliyorum, hastalıklı bir düşünce ancak ikisine de ihtiyacım var.

"Karına bizden bahsetmeyi düşünüyor musun?"

tg:@novaebook

Sert bir şekilde cevap verdim, "Peki, sen kocana bizden bahsetmeyi düşünüyor musun?"

Ofladı ve kollarını göğsünde birleştirdi. "Aynı şey değil." Sözleri sessizdi.

Odadan çıktım ve iki bardak viskiyle geri döndüm. Birini ona verdikten sonra oturdum. Kolumun birini ona doladım ve onu kendime çekerek biliyorum dedim. Yumuşak, sessiz bir hıçkırık dudaklarından döküldü ve bir haykırış bedenini delip geçtiği anda, o haykırışı geri çekti ve dik duruşuna devam etti. Viskiden büyük bir yudum aldı, içkinin boğazını yakabileceği ihtimalini düşünmedi bile. Bana doğru eğildi. Orada sessizce oturup viskilerimizi yudumlarken, sevdiğimiz insanların gözünde ikinci sırada olduğumuz sevgisiz evliliklere hapsolmuş durumdaydık. Kelly'yle ne zaman bir araya gelsem, önceliğimiz 'biz' olurdu. İkişer bardak viski daha içtik ve sonrasında yine seks yaptık. Ancak bu sefer onu becermedim, onunla seviştim.

@novaebook

:@novaebook

3

SARAH MORGAN

Dava dosyalarını inceliyordum, kâğıtlar sanki yeni düşmüş bir çığın karları gibi kayıyor ve düşüyordu. Haftaya hazırlanmak için yalnızca birkaç saatliğine ofise uğarım diye düşünmüştüm ama nasıl olduysa bir anda kendimi ne kadar bayatladığını hatırlamam için üzerinde yağ halkaları biriken on iki saatlik kahvemi yudumlarken buldum. Köşe ofisim on dördüncü kattaydı. Washington'da, Bay Washington'ınkinden sonra sahip olunabilecek en yüksek kattaydı. Yerden tavana kadar uzanan pencereleriyle şirketin en büyük ofisiydi. Neden bu odanın bana verildiği konusunda kimsenin şikâyet etmeye hakkı da yoktu.

Çok sayıda yüksek profilli davayla ve buradaki avukatlar arasında en çok dava kazanan olarak, Williamson & Morgan'da ortak olarak bulunduğum yeri fazlasıyla hak etmiştim. Parmak uçlarımla alnımı ovuşturuyor, sanki kendimi huzura ve normalliğe geri döndürmek istercesine şakaklarıma yavaşça masaj yapıyordum. Okuma gözlüğümü çıkarıp hayal kırıklığımı vurgulamak istercesine büyük bir gürültüyle masamın üzerine bıraktım. Telefonumun saati akşam 20.04'ü gösteriyordu. Ofisimde var olmayan izleyicilere ne

tg:@novaebook

kadar yorgun olduğumu bildirmek için ağzımdan bıkkın bir oflama çıktı.

Adam'a hızlı bir mesaj gönderdim:

Bugün gerçekten seninle olmak istiyordum, çok üzgünüm. Seni özledim.

Telefonu masaya geri bıraktım. Yemek kabının üstünden çatalı alıp birkaç saattir dışarıda olan Çin yemeğime batırdım. Birkaç ısırıktan sonra hepsini olduğu gibi çöpe attım. Son on üç saattir çalışmama rağmen ensemde topuz yaptığım saçlarım hiç bozulmamış, her bir teli mükemmel bir şekilde yerli yerinde duruyordu. Son moda olan bluzumu düzelttim ve özel dikim eteğimi silkeledim. Baştan sona darmadağın olan masamı düzelttim, neticesinde hayatımı bu şekilde yaşamıyordum. Dava tarihleri ve yazılı ifadelerle boğuşmak zorunda kaldığım için masamın birazcık dağınıklık olması normaldi. Ofisimin penceresinden dışarı baktım, şehrin ışıkları beni büyülüyordu. Arabalar tek sıra hâlinde hareket ediyordu, insanlar dışarıdaydı ve hafta sonunun son saatlerini eğlenerek geçiriyorlardı.

"Anne, sen hâlâ burada mısın?" diye seslendim.

Ofisimin kapısı açıldı ve tatlı mı tatlı asistanım kafasını içeri doğru uzattı. Kahve saçları omuzlarına düşen minyon kadın, dikkatleri üstüne çekmezdi ama mütevazı bir güzelliği vardı. Gözleri hafifçe parlıyor ve dilediğim şeyleri yapmaya hazır ve hevesli bir şekilde gülümsüyordu. Şu an ofisteki tek kişi ben olsam da iş için e-postalar gönderdiğimi gören Anne'in işe koşturması alışılmadık bir durum değildi.

"Evet, Bayan Morgan."

Ellerimi masanın üzerine koydum ve ona sıcakkanlı bir şekilde gülümsedim. "Anne, daha kaç defa söylemem gerekiyor? Ben uzun saatler boyunca çalışıyorum diye senin

t:@novaebook

de aynı şekilde çalışmana gerek yok. Ayrıca Bayan Morgan konusu hakkında ne konuşmuştuk?"

"Özür dilerim, Bayan–" diye söze girdi ki elimi kaldırıp ayağa kalkınca konuşmayı kesti. Anne'e doğru yaklaştım. Ofiste, çıplak ayaklarımı müthiş yumuşak hissettirdiği için kendi seçimim olan pelüş halılar vardı. Hem iş için hem de sevdiğim kitaplarla dolu bir kitaplığım ve duvarlarda birbirinden güzel sanat eserleri vardı, bunlar sayesinde ofisi ev hissi verecek şekilde dekore ettiğimden emin olmuştum. Hatta ofisin Washington Anıtı'na bakan köşesinde bir koşu bandı bile vardı.

Anne'in yanına gittim ve bir elimi omzuna attım. "Anne, beş yıldır burada, benimle çalışıyorsun. Her cuma beraber yemek yiyoruz, iş için benimle seyahat ediyorsun ve sayamayacağım durumlardan dolayı kaç kere evime gelmişliğin var. Her şeyden önce arkadaşım ve sonra çalışanımsın. Yüce Tanrı aşkına, bana bir daha Bayan Morgan diye hitap etme."

Anne kafasını salladı ve gülümsedi. Yanımdan geçti, rahatlamak için kendini kanepeye attı. "Of ya, cidden özür dilerim. Son asistanı istifa ettiğinden beri Bob için de çalışıyorum. Kendisine Bay Miller diye hitap etmemi istiyor. Doğal olarak alıştım öyle demeye." Alnını ovuşturdu.

Anne'in yanına oturdum. Çıplak ayaklarımı kahve masasının üzerine koydum, iç çektim ve sıkıca topuz yaptığım saçlarımı çözdüm. Anne de topuklu ayakkabılarından kurtuldu ve ayaklarını masaya uzattı. İkimizde dayanışmaya ve anlayışa dayalı bir bakışın parçalarıydık. O ve ben neredeyse her açıdan farklı olsak da aynı zamanda birdik ve aynıydık. Erkeklerin dünyasında başarılı olmaya çalışan iki kadındık işte. Erkek meslektaşlarımızdan yalnızca birkaç adım daha önde olmak için onlardan daha fazla çalışıyorduk.

tg:@novaebook

"Bay Miller götün teki de ondan. Hafta bitene kadar kendine yeni bir asistan bulacağından eminim. Eğer bulduğu asistan da istifa ederse işte o zaman kendisini de şutlarlar." Tamamen ciddi olmama rağmen bunu gülerek söyledim. Bob iyi bir avukattı ancak egosu çok yüksek ve kimseye saygısı olmayan biriydi, tabii ondan güçlü olmayan ve parası olmayan insanlara karşı.

"Sağ ol Sarah, bana iyi geliyorsun."

"Hayır, asıl sen bana iyi geliyorsun."

"Kimseye iyi gelmeyen kişi kim, biliyor musun?"

"Kim?"

"Bob."

İkimizde güldük, iyi gelmişti. Gözüm dava dosyalarından başka hiçbir şey görmüyordu. Bu hissi özlemişim. Omuzlarımda dünyanın yükü ya da ellerimde birinin hayatı ve geleceği olmadan takılmayı özlemişim.

"Bak, sana birkaç şey göstereceğim." Anne telefonunu çıkardı. Galerisini açtı ve parmağıyla telefonun ekranına birkaç kez tıkladı.

Telefonu elinden aldım ve her fotoğrafa baktım; yoldan geçen bir adam, Lincoln Anıtı'nın merdivenlerinden çıkan bir kadın, gölün tam üzerinde süzülen bir şahin, Washington Anıtı'na bakan bir çocuğun resimleri vardı. "Anne, bunlar çok güzel. Bakış açın gerçekten çok iyi," dedim her bir fotoğrafa bayıldığım sırada.

"Teşekkür ederim, bu da küçük bir hobi işte."

"Hobiden daha fazlası olmalı, gerçekten çok yeteneklisin."

Kızarmıştı, telefonu geri verdiğimde dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyordu.

Telefonum titredi, ayağa kalkıp masama doğru ilerledim, Adam'a hızlıca geri cevap yazdım. Onu özlemiştim. Bizi özlemiştim. Biraz daha mesajlaştık. Eve geç geleceğini

:@novaebook

öğrendiğim zaman karar vermiştim. "Hadi, bir şeyler içmeye çıkalım," dedim.

"Emin misin? Yarın sabah kapanış konuşmanı tekrar edeceksin." Gözlerindeki umudu ve tedirginliği görebiliyordum. Benim için en iyisini isteyen bir arkadaşın bakışıydı bu; aynı zamanda en iyisini isteyen bir çalışanın duruşuydu.

"Evet, yüzde yüz eminim." Sırıttım.

Anne ellerini birbirine vurdu. "O zaman Uber çağırıyorum." Ayağa kalktı, topuklu ayakkabılarını geri giydi ve ufaktan zıplayarak ofisimin kapısına doğru yürüdü.

@novaebook

tg:@novaebook

4

ADAM MORGAN

Bir araba kapısının çarpmasıyla uyandım. İçerisi de dışarısı da zifiri karanlıktı. Kelly'yle gecemin nasıl bittiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ama tahmin ediyorum ki oldukça sert bir seksle bitmişti çünkü penisimi kaldırımda sürüklenmiş gibi hissediyordum. Komodinin üzerindeki saate baktığımda saatin 00.15 olduğunu gördüm.

"Siktir," diye fısıldadım.

Şimdiye kadar evde, Sarah'nın yanında olmalıydım. Alnımı ve yüzümü ovuşturdum, sinirlerimi hayata döndürebilmek için masaj yapmaya çalışıyordum. Nasıl oldu da bu hâle gelmiştim? Etrafı pek iyi göremiyordum ama Kelly'nin yanımda olduğunu hissediyordum. Her zaman yanımda olduğunu hissederdim. Hafifçe onun yattığı tarafa yaklaştım, elimi yanağında gezdirdim. Ölü gibi uyuyordu. Onu uyandırmak için adını fısıldadım, gece içtiğimiz viski onu benden daha fazla etkilemiş olmalıydı.

"Kelly," diye adını fısıldadım ancak hareket etmedi. Telefonuna üst üste mesaj gelmesiyle dikkatimi ondan çektim, çok yorgun olduğu için uyuması daha iyi olacaktı. Nazikçe yanağından öptüm ve ses çıkarmadan ondan uzaklaştım. Ayakucunda yürüyerek yattığı tarafa geçtim ve komodinin

tg:@novaebook

üstünde duran telefonunu aldım. Telefonun sesi onu rahatsız etmesin diye odadan çıktım ancak gözüm gelen mesajlara takıldı. Önce karanlık odaya bir bakış attım, ardından telefona. 4357 olan şifresini girdim. En son Jesse diye bir kızdan mesaj gelmişti.

'*Özür dilerim.*' Yazıyordu.

Jesse'in mesajını geçip önceki mesajlarına baktım. Hepsi kocası Scott'tan gelmişti. Saat sabah 10.17'den beri attığı tüm mesajları sırayla okudum.

Keşke eve, bana gelsen.

Neden hep böyle olmak zorunda?

Bebeğim... Ne olursun bana cevap ver.

Seni ölesiye seviyorum. Neden bunu anlamıyorsun?

Hiçbirinde ciddi değildim. Bana inanmalısın. Bir daha asla yapmayacağım, söz veriyorum.

Lütfen nerede olduğunu söyle.

Eğer cevap verirsen bu gece seni daha fazla rahatsız etmem.

Siktir git, seni aptal orospu.

Bana yalan söyledin. İşyerinde olmadığını biliyorum. Kafeyi aradım.

Seni bulduğumda öyle bir canına okuyacağım ki geçen geceki acı için yalvarır hâle geleceksin. Seni ucuz orospu.

tg:@novaebook

Kaslarım öfkeyle geriliyordu ama yine de mesajları okumaya devam ediyordum. Bu onu ilgilendiren bir meseleydi, zaten hiçbir zaman onun işine karışmama izin de vermiyordu ama elimde ufacık bir şans olsaydı bu pisliği anında gebertirdin.

Artık çok geç. Hatıradan başka bir şikim değilsin artık.

Saat 23.45'te Scott'tan gelen son mesaj buydu. Yüce İsa. Adam resmen psikopatın teki. Onu yataktan kaldırıp sarılmak ve tüm erkeklerin onun kocası gibi boktan olmadığına dair güvence vermeyi gerçekten çok istiyordum. Scott'a mesaj atmak istiyordum ancak herifi kızdırmak Kelly'nin ihtiyacı olan son şeydi. Bunu yapmak yerine yatak odasına döndüm ve sabah saat 08.00'e alarm kurdum, ardından telefonu yine komodinin üstüne bıraktım. Eğilip yanağından öptüm. Elimi kalçasından göbeğine doğru gezdirdiğimde her zamankinden daha ıslak olduğunu fark ettim, benim için uyanacağını düşündüm. Kıpırdamadığını görünce elimi vücudundan çektim. Hem fiziksel hem zihinsel hem de duygusal olarak yanında olmak istiyordum. Islak elimi pijamama sildim ve sessizce odadan çıktım. Dışarı çıktığımda hiç ışık açmadım, gözlerimin karanlığa olabildiğince uyum sağlamasına izin verdim. Şömineden çıkan kömürler oturma odasında yolumu bulmama yardımcı oluyordu ve ayı postundan yapılma halı sayesinde oturma odasının dışında olduğumu anlıyordum. Ayaklarımı parke zeminde sürüyerek ilerliyordum, şöminenin közleri de etrafa yumuşak bir parlaklık sağlıyordu. Granit tezgâh sayesinde dengemi koruyarak mutfağa geçtim. Soluk ayın donuk ışığı, evin ön camının olduğu tarafa kasvetli bir ortam oluşturuyordu. Kâğıt kalem buldum ve not yazmaya başladım:

g:@novaebook

Kelly,

Artık sadece sen varsın. Bu her zaman böyle değildi ama bundan sonra sadece sen olacaksın. Sen, hayatım boyunca yazmaya çalıştığım, bu gece bitirdiğim bir hikâyenin sözlerisin.

Seni seviyorum, beni sev,

Adam.

Not: Hizmetçi sabah 09.00'da burada olacak. O gelmeden önce gitmiş olmaya özen göster.

Notu tezgâha bıraktım ve girişe doğru yürüdüm, eşyalarımı aldıktan sonra kapıyı yavaşça kapattım. Siyah Range Rover'ıma binmeden önce saate baktığımda 00.30 olduğunu gördüm. Kahretsin. Kelly'yle kalmak istiyordum ama Sarah'ya bu gece evde olacağıma dair söz vermiştim. Gece 02.00'ye kadar eve varamayacak olsam da en azından sabah onun yanında uyanacaktım.

Bir saatten fazla bir süre sonra, Washington D.C.'nin Kaloroma semtinde bulunan evimize vardım. Altı yatak odası, üç banyo ve bir tuvaleti olan Tudor mimari evimiz, Sarah ve benim için fazlasıyla büyüktü ve benim gibi biri içinse fazla gösterişliydi. Ancak Sarah, evi görür görmez âşık olmuştu. Bu kadar sevmesine sebep olan şey, çiftle çevrili olan arka bahçesi ve büyüleyici, geniş terasıydı. Bu kadar büyük bir evi seçmesinin nedeninin kesinlikle aile kurma konusundaki fikrinin değişmiş olmasından kaynaklandığını düşünmüştüm. Yatak odalarının ikisini, biri benim, biri onun için olacak şekilde ofise çevirmiştik. Üçüncü yatak odasını kütüphane-çalışma odasına, dördüncüyü spor salonuna ve beşinciyi de misafir odasına dönüştürdüğü zaman anlamıştım, fikrini değiştirmemişti.

Sarah'nın kendisiyle uyumlu beyaz Range Rover'ının yanındaki avluya girdim. Eve girerken, mermer döşemeli

tg:@novaebook

büyük girişten ve geniş merdivenden geçerek gurme mutfağa vardım. Postacı çantamı tezgâhın üzerine bıraktım ve ışığı yaktım. Buzdolabından bir şişe su alıp ikinci katta bulunan yatak odamıza gittim. Odada, Sarah'nın tarafında bulunan lamba dışında diğer tüm ışıklar kapalıydı.

Kapıyı iterek açtığımda onu tamamen rahatlamış bir hâlde, yüzüstü uyurken buldum. Her zaman giydiği tipik pijaması yerine bu sefer üzerinde ince, siyah bir atlet ve siyah dantelli bir tanga vardı. Onu pijamasıyla görmeyi bekliyordum. Benimle dalga mı geçiyordu? Beni istiyor muydu? Yoksa her zaman içmeyi tercih ettiği votka sodayı fazla kaçırdığı için mi kendinden geçmişti? İpek sarı saçları nemliydi ve atkuyruğu şeklinde toplanmıştı, saçının her bir tutamı düzgün bir şekilde yerli yerindeydi. Uyuyor olmasına rağmen saçları mükemmel bir şekilde topluydu. Sırtının kıvrımlarını, dolgun poposunun pürüzsüzlüğünü ve biçimli bacaklarını süzdüm. Uzun yıllardır beni ihmal ediyordu, evet, ama vücudu için aynı şeyi söyleyemezdim. Olduğu yerde biraz kıpırdanmıştı ancak uyanmadı.

Yatağın yanında pantolonumu ve gömleğimi çıkardım. Gözlerimi ondan bir an olsun ayırmıyordum. Aynı anda beni bu kadar mutsuz ederken bir o kadar da mutlu ediyordu. Onu bu kadar çok sevdiğim için ondan nefret ediyordum. Bunu biliyor muydu? Umurunda mıydı? Onun için ne ifade ediyordum?

Saatimi komodinin üzerine sert bir şekilde bıraktım, onu uyandıracak kadar yüksek bir ses çıktı. Gözlerini ani bir hızla açtı, ben olduğumu görünce sakinleşti. Arkasını dönüp tekrar uyumasını bekledim ancak beklediğim gibi olmadı. Gözlerini kıstı, dudakları küçük bir gülümsemeye dönüşmek için hareket etti. Komodinin üzerindeki saate baktı, saat 01.45'ti. Tekrar bana baktı ancak eve geç gelmemle ilgili hiçbir şey söylemedi. Gözleriyle beni çağırdı.

@novaebook

"Biliyorum, geç kaldım. Özür dilerim." Yatağa, yanına yattım.

"Dileme," diye fısıldadı ve yanına çağırdı.

Biraz daha yaklaştım ve yanağından öptüm, mırıldanırmışçasına ses çıkarttı.

"Seni özlüyorum," dedim.

Onu kendime çekip sıkıca sarıldım, bana baktı.

"Ben de seni özlüyorum."

Alnından öptüm. Bana doğru yaklaştı, bacaklarını benimkilere doladı ve başını çıplak göğsüme yasladı. Parmaklarını kaslarımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu.

"İş nasıldı?"

"Uzun," diye cevapladı.

Bir süre sessiz kaldık ancak bu sessizlik gittikçe uzuyordu ve ben onun ne düşündüğünü merak ediyordum. Acaba dava dosyalarına mı kafa yoruyordu? Yoksa beni mi düşünüyordu? Ya da bizi? Evliliğimizdeki sorunları görebiliyor muydu? Bunları düzeltmek mi istiyordu yoksa hiçbir şey yokmuş gibi mi davranmak istiyordu? Sanki ben yokmuşum gibi.

"Bir bebeğimiz olsun." Gözleri parlıyordu, bana baktı ve tepkimi bekledi. Elimde değildi, yüzüm aydınlanıyor ve sırıtıyordum.

"Sen ciddi misin? Hazır olduğuna gerçekten emin misin? Onca şeyden sonra... yani... yaşanan şeyden sonra. Asla çocuk istemediğini sanıyordum." Ağzından çıkan sözlerle ters düşecek herhangi bir belirti var mı diye yüzünü inceliyordum. Her zaman çocuk isteyeceğini ummuştum ama başına gelenleri düşününce öyle bir günün asla gelmeyebileceğini kabullenmiştim...

"Evet," diye başını salladı, sanırım ciddiydi. Ağlamakla karışık bir kahkaha attım ve onu öpmeye başladım. Heyecanımı kontrol edemiyordum. Ellerim vücudunun her

tg:@novaebook

yerindeydi, onun elleriyse benimkinin. Dudaklarım boynunda geziniyordu. Siyah atletini çıkardım, göğüslerini ve gövdesinin her santimetrekaresini öptüm. Ona baktığımda külotunu çıkarırken gülümsüyordu. O boşalana kadar onu öpüyor, yalıyor ve emiyor ve sonra onun içine giriyordum. Altımdaydı, nefes nefese kalmıştı ve inliyordu. Büyük ve umut dolu gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"Seni seviyorum Sarah."

"Ben de seni seviyorum Adam."

Sonrasında içine boşalırken, *Baba olacağım*, diye düşündüm.

Nefes nefese kalmış ve umutlu bir şekilde onun üzerine yığılırken gözümden bir damla yaş akmıştı. Bunu ona yapamazdım. Kelly'yle olan ilişkimi bitirmeliydim. Sarah benim karımdı, ailemdi, kalbimin sahibiydi. Beni sevmek dışında hiçbir şey yapmamıştı; uzakta olsa bile beni seviyordu. Üstünden kalkıp yuvarlandım ancak hâlâ onun yanında yatıyordum. Karnını hafifçe ovdum. Sarah doğmamış çocuğumun annesiydi. Daha fazlasını hak ediyordu ve ben de ona daha fazlasını verecektim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Alnımdan öptü ve kollarını bana sararak, beni sıkıca kucakladı. "Bunu bizim için istiyorum. Senin istediğin şeyi istiyorum." Gözlerini kapattı ve kollarımın arasında yavaşça uykuya daldı.

t@novaebook

5

SARAH MORGAN

Adam derin bir uykudaydı. Gülümsedim ve elimi yüzünde gezdirdim, doğru şeyi mi yapıyorum merak ediyordum doğrusu. Ama doğru ve yanlışla ilgili olan şey de bu aslında, kişiden kişiye değişir. *O bunu hak ediyor,* elim karnımda gezinirken kendime bunu hatırlattım, umarım çabalarımız işe yarardı.

Bir hafta önce bir aydınlanma yaşamıştım ve dün gece Anne ile bir şeyler içerken bu aydınlanma iyice pekişmişti. Bu hayattaki beklentim bir unvan veya bir binanın üzerindeki ismimden çok daha fazlaydı. Aşk istiyordum. Aile istiyordum. Bir anlam istiyordum. Yataktan çıktım ve üzerime beyaz, ipek bir bornoz geçirip bel kısmını gevşek bir biçimde bağladım. Telefonuma baktığımda Anne'den gelen bir mesaj olduğunu gördüm.

Eve vardın mı?

Cevap yazdım:

Evet. Sonra görüşürüz.

tg:@novaebook

Anne'den cevap geldi:

Dün gece için özür dilerim.

Anne'le aramızın tuhaflaştığı o anı hatırladım ama sonra aklımdan uzaklaştırdım.

Sorun yok. Sarhoştken hepimiz saçma şeyler yaparız.

Birkaç saat sonra, Anne beni ofiste elinde kahve ve gülümsemeyle karşıladı. Neşeliydi... Dün gece ne kadar kendinden geçtiğini düşününce... sanki biraz fazla neşeliydi.

"Mutlu pazartesiler!" Sırıttı.

"Tabii, ne pazartesi ama! Bob ofisinde mi?"

"Maalesef," dedi alaycı bir ifadeyle.

"Şu Bob meselesini bir halledeyim." Kahvemi aldım.

Kafasını salladı ve ben Bob'un ofisine doğru ilerlerken çantamı benden aldı. Bob'un ofisi iki kat aşağıdaydı, onun ofisi de güzeldi ama benimki kadar değildi. İkimizde aynı zamanlarda işe başlamıştık ama ben onun aksine buraya ortak olmuştum ve onun da bu konuda öfkeli olduğunu biliyordum. Sanırım bu yüzden Anne'i benden almaya çalışıyordu. İlk işe başladığımızda beni bir rakip olarak bile görmüyordu ama şimdi tam tersiydi, bundan yüzde yüz emindim. Kapısını tıklatmadan içeri girdiğimde, Bob, dünyayı umursamaz bir şekilde yumurtalı sandviçini yiyordu. Koyu renk gözleri, saçları, uzun boyu ve keskin çenesi sayesinde uğursuz bir havası olmasına rağmen ortalama görünümlü biriydi.

"Günaydın Bob." Masasının önüne oturdum.

Başını sallayarak doğruldu ve sandviçini masaya bıraktı. "Bu zevki neye borçluyum, Sarah?" Maun gözleri parlıyordu.

tg:@novaebook

"Dinle, Bob. Anne'den senin ayak işlerini yapmasını, fotokopi çekmesini ya da günün her saati sana yemek getirmesini istemeyi bırakacaksın. Anne benim asistanım. Sen asistanlarını don değiştirir gibi değiştiriyorsun diye benim asistanıma göz dikmene gerek yok. Anlıyor musun?" Gözlerimi kıstım ve dudaklarımı büktüm.

"Anne'in parasını şirket ödüyor, sen değil. Anlayacağın, yasal bir şey yapıyorum." Yumurtalı sandviçinden bir ısırık daha aldı, çiğnedi ve kendinden memnun bir şekilde gülümsedi.

"Aslına bakarsan, yanılıyorsun. Maaşının yarısını şirket ödüyor, geri kalan kısmını da ben ödüyorum."

"Ya, ne saçmaymış. Niye böyle bir şey yaparsın ki?" Kahkaha attı.

"Çünkü insanlara 'insan' gibi davranıyorum da ondan."

"Saçmalık." Kafasını salladı ve lokmasını çiğnemeye devam etti.

"Bob, bak ne diyeceğim. Yakında ortakların gerçekleştireceği bir toplantı var. Eğer bu küçük asistan çalma oyunun sona ermezse seni yolcu etmeyi önereceğim. Ayak bağı olan birine ihtiyacımız yok." Ayağa kalktım, üzerine doğru yükseldim.

"Ayak bağı olan sensin." Gözlerini kıstı.

"Aynen Bob. Ama dinle, senin küçük güç oyunu saçmalıklarına katlanacak bir havada değilim, bu yüzden benimle uğraşma ve en azından bir kez olsun denileni yap. Anlaşıldı mı?" Kahvemden bir yudum aldım.

Tek kelime etmemesine rağmen resmen benimle alay ediyordu. Sandviçinin kalanını çöpe attı ve yumruğunu masaya geçirdi. Ofisinden çıktım ve kendi ofisime doğru yol aldım. Anne masasında telefonlara bakıyordu. Ona göz kırptım ve başımı salladım, gülümsedi. Sehpanın üzerindeki vazoda kocaman bir buket kırmızı gül vardı. Eğilip

tg:@novaebook

çiçeğin kokusunu içime çektim. Gülümsemekten kendimi alamıyordum. Güllerin arasındaki karta baktım.

Şöyle yazıyordu:

Sarah, seni hep sevdim. Sevgilerle, Adam

"Çok güzeller." Anne kapı girişindeydi, çiçeklere aşkla bakıyordu.

Kartı yerine koydum ve ona doğru döndüm. "Teşekkür ederim. Adam göndermiş."

"E herhalde kocan gönderecek. Başka kim sana çiçek göndersin ki? Neyse, neden göndermiş?"

"Ah, hiçbir şey. Bebek yapmaya karar verdik."

"Ne! İnanamıyorum!" Anne ofisin içinde tepinerek çığlık attı ve bana sarıldı.

"Demek bebek... Biblo olandan bahsetmiyorsun, değil mi?" Ofisin dışından bir ses yükseldi. Anında bu sesi tanımıştım. Matthew, J. Crew marka örgü kazağı ve chino pantolonuyla kapının girişinde duruyordu. Brad Pitt'in bir tık daha zayıf hâline benziyordu, koyu sarı saçları iki yüz dolarlık bir saç kesimiyle elde edilebilecek şekilde dağınıktı. Sizi bir anda çarpan değil de yavaşça içine çeken donuk mavi gözleri sayesinde büyünün tadını çıkartabilirdiniz.

Matthew, podyum mankeniymiş gibi odanın diğer ucundan bana doğru yürüdü. Bulunduğu odayı resmen sahneye çeviriyordu. İşte bu yüzden kendisine en çok kimin ödediğine bağlı olarak zaman zaman değişen bir ilaç şirketinin lobicisi olarak resmen bir kralın fidyesi değerinde para alıyordu. Matthew'la Yale Hukuk Fakültesi'nden beri arkadaşız ama kendisini görmeyeli yıllar olmuştu.

"Aman Tanrım!" Hızlıca birbirimize sarıldık. "Burada ne yapıyorsun?"

tg:@novaebook

"Dün geldim," dedi geri çekilerek, ellerimi hâlâ havada tutuyordu. "Dur, bir bakayım sana." Hafifçe döndüm. "Hiç değişmemişsin, hâlâ yakıyorsun," diye iltifat etti.

Bizden birkaç adım uzakta, elini dirseğine koymuş Anne'e baktım, sanki uygun olmayan bir ortamdaymış gibiydi. "Asistanımı hatırlıyor musun?"

"Elbette," Matthew, Anne'e doğru yürüdü ve elini uzattı. "Anna'ydı, değil mi?"

Başını salladı ve elini sıktı.

"Hayır, Matthew. Adı Anne, Anna değil," diye düzelttim. Anne'in kendi adına konuşmayı öğrenmesi gerekiyordu.

"Ah, çok özür dilerim Anne. Seni tekrar gördüğüme çok sevindim." İçeri girdi ve sandalyeme oturdu. "Görüyorum ki binanın en büyük ofisi hâlâ senin." Âşık olmuşçasına etrafa baktı.

"Daha azını mı bekliyordun?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Elbette hayır. Sarah Morgan'dan öyle bir şey bekler miyim hiç? Ancak görüyorum ki bir biblo için tüm bunları çöpe atacaksın. Ne yazık." Dehşetle kafasını salladı.

"Biblo mu?" diye sordu Anne, Matthew'a doğru adım atarak. Durmadan önce masama kadar gelmişti.

"Bilmek istemezsin, lütfen onun ağzını açtırma," dedim gülerek.

Matthew bir bacağını diğerinin üstüne attı ve öne doğru eğildi. "Hayvanların ve bebeklerin biblo olduklarına dair bir teorim var. Onlara bakmak ya da eğlencesine biriktirmek güzel ama hiçbir amaca hizmet etmiyorlar."

"İğrenç," dedi Anne iğrenerek.

"Ama öyle değiller mi?" diye sordu. "Neden seni yavaşlatacak bir yükü sırtlanırsın ki? Aslına bakarsanız, Sarah'ın iyiliğini düşünen bir fedakârım aslında."

"Bilmek istemezsin demiştim. Matthew'un her hâlini severim, bu hariç tabii." Matthew'un yanında oturdum,

tg:@novaebook

dizine hafifçe vurdum. "Bu da onun tek kusuru." Kahkaha attım.

"Gey olmam da tabii," dedi kıkırdayarak.

"Bu bir kusur değil."

"Senin için değil tabi." Göz kırptı ve beni gıdıklamaya devam etti.

"Bence Adam'la bebek yapmayı denemeniz harika." Anne gülümsedi.

"Öyle mi? Yoksa delirdim mi?" Olayı netleştirmek için Anne ve Matthew'a baktım.

"Evet," dedi Matthew.

"Yok artık! Neden böyle söylersin ki?" diye sordu Anne.

"Bilmem. Daha önce hiç çocuk istemedim. Çocukluğum pek de iyi geçmedi." Matthew sözlerime başını sallayarak eşlik etti. "Geçen hafta bir kafede otururken farkına vardım. Bebek arabasında bebeğini sallayan bir kadın gördüm ve sanki benim de bir çocuğum olmalıymış gibi hissettim, hatta kıskandım. Ama şimdi düşünüyorum da belki de bunun için çok geçtir," diye itiraf ettim.

"Hiçbir zaman geç değildir. Tüp bebek programları ve evlat edinme gibi yollar var." Cesaretlendirici bir şekilde gülümsedi.

"Umarız ki geç kalmışsındır o zaman," diye ağır bir şaka yaptı.

Anne ona sert bir bakış atarken gözlerimi kıstım ve ona susmasını söyledim.

"Otuz üç yaşındayım. Artık anne olabilmek için enerjim kalmış mıdır?"

"Dalga mı geçiyorsun? Energizer tavşanı* gibisin Sarah. Durmadan ilerliyorsun. Her gün sabah yediden önce burada oluyorsun ve akşam altıdan sonra çıkıyorsun, hatta bazen

* Kuzey Amerika'daki Energizer pillerinin pazarlama maskotu. (ç.n.)

tg:@novaebook

daha geç çıktığın bile oluyor. Asıl o şanslı çocuk sana ayak uydurabilecek kadar enerjiye sahip olamayacak."

"İlk defa Anne'e katılıyorum. Deli enerjisi var sende," dedi Matthew. İkisine de gülümsedim.

Birçok insanın hayatta başaramayacağı birçok şeyi başardım ve kariyerim için çok fazla çabaladım. Sahtekâr politikacıları, katilleri ve para aklayıcılarını yendim. Kurumsal hukuk firma ekiplerini yönettim ve bu şirketin kurulmasına yardımcı oldum. Ama niyeyse, başardığım onca şeye rağmen beni korkutan tek şey anne olmaktı, bunun doğuştan gelen bir şey olduğunu düşünüyordum. "Teşekkür ederim Anne," dedim samimiyetle. "Sana değil, Matthew," dedim ona vurarak.

Dramatik bir şekilde göğsünü tuttu ve kalbi kırılmış gibi davrandı.

"Tüm bu olanlar hakkında Adam ne düşünüyor?" diye sordu Anne.

"Onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

"Acaba neden şaşırmadım?" dedi Matthew gözlerini devirerek.

"Bu ne demek şimdi?" Oturduğum masadan indim.

"Yani, kariyeri yerle bir oldu. Bir çocuk dünyaya geldiğinde ona hayatının yeniden anlamlı olduğunu hissettirecek. İnsan ırkının soyunun tükenmiyor olmasının tek nedeni bu, amacı olmayan insanların üremesi," dedi kayıtsızca.

Anne'in ağzı açık kalmıştı.

Matthew'un bu garip davranışlarına alışkındım. Yemin ederim ki sırf insanları kızdırmak için böyle şeyler söylüyordu ama ben ona kızmıyordum. "Seni D.C.'ye getiren şey nedir?" diye sordum, bir önceki söylediğini görmezden gelmiştim.

"Altı aylık kontrat yaptım. Beni daha çok göreceksiniz." Göz kırptı.

tg:@novaebook

"Ne kadar şanslıyız, değil mi?" dedi Anne dalga geçerek. Matthew'a alışacağından emindim.

"Tatlım, şanslısınız tabii." Matthew kitaplığa doğru yürüdü ve rasgele kitapları karıştırmaya başladı.

Anne sabahın ilerleyen saatlerinde mahkeme için her şeyin hazır olup olmadığından emin olacağını söyledi. Bu yüksek profilli dava geçen yıl beni tüketmişti, biter bitmez Adam'a odaklanacağımı umuyordum. Arkasından kapıyı kapatarak odadan çıktı.

"Sonunda," dedi Matthew.

"Yeter." Masamdan bazı kâğıtları alıp inceledim.

"Sadece şaka yapıyorum, amacım tamamen dalga geçmekti." Karşıma oturdu.

"Farkındayım, senin nasıl biri olduğunu gayet iyi biliyorum." Sırıttım.

"İnsanları her zaman test ederim. Eğer bu hâlime katlanamıyorlarsa iyi hâlimi hak etmiyorlar demektir," dedi çenesini kaldırarak.

"Senin iyi bir hâlin yok ki Matthew."

"İş işten geçtikten sonra anlayacakları sır bu zaten," diye kahkaha attı. "Artık şehirde olduğuma göre bana biraz zaman ayırırsın, değil mi?" Tek kaşını kaldırdı.

"Sormana bile gerek yok."

@novaebook

6

ADAM MORGAN

Uyandığımda Sarah yanımda yoktu. Uzun zamandır ilk defa iyi hissederek uyanmıştım. Sanki her şey yoluna giriyordu. Sarah sonunda benim istediğim şeyi istemişti: bir aile kurmayı. Aynı düşünüyorduk. Bunca zamandır, ondan birkaç adım öndeydim ama artık aynı yerdeydik. Umuyorum ki şirketten biraz olsun elini ayağını çekecek ve aile olmaya odaklanacaktı. İçimden bir ses, dün gece yaptığımız seksin işe yarayacağını ve dokuz ay sonra bir Morgan bebeğinin dünyaya geleceğini söylüyordu. Baba olmak için yaratılmıştım.

Yataktan çıktım ve komodinin yanında duran iç çamaşırımı giydim. Enerjik adımlarla banyoya gidip dişlerimi fırçaladım, birbirine dolaşmış saçlarımı düzelttim ve yüzüme bir avuç su çarptım. Bugün güzel bir gün olacak. Saat sabah 11.30, planladığımdan biraz fazla uyumuşum ama sorun değildi çünkü bugün geri kalan hayatımın ilk günüydü.

Merdivenlerden inerken malum gerçeklik yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Kelly. Siktir, yapmamalıydım, o notu yazmamalıydım. Dün gece aramızdaki ilişkiyi bitirmeliydim. Telefonumu geri almak için merdivenlerden çıktım. Telefonu almamla kapının çalması bir oldu. Hızlıca pantolon ve tişört giydim, telefonumu cebime sıkıştırdım. Kapı tekrar çaldı.

tg:@novaebook

"Yuce İsa. Geliyorum!"

Kapı şiddetle çalıyordu.

"Bekleyin!"

Önce koridordan, sonra merdivenlerden inip ön kapıya vardım. Kapıyı açtığımda iki adamın da aynı kıyafetlerle orada durduğunu gördüm: Açık kahve Dickies üniformaları, alet kemerleri, geniş kenarları olan şapkaları vardı. Yüzlerindeki ifade aynıydı, sert ve sinirli... yoksa tiksinti ya da hoşnutsuzluk muydu? Tam anlayamamıştım. Gözlerimi ovuşturdum. Solda duran, sert çeneli ve delici yeşil gözlere sahip, beyaz, uzun boylu adam konuşmaya başladı.

"Şerif Ryan Stevens. Adam Morgan siz misiniz?" diye sordu.

Kafa salladım.

Daha sonra sağda duran siyahi adam konuşmaya başladı, diğer adama göre daha uzundu, omuzları genişti ve sanki yüzü taştan yontulmuş gibi sertti. "Şerif Yardımcısı Marcus Hudson. Dün akşam nerede olduğunuzla ilgili sormamız gereken bazı sorular var."

"Neyden bahsediyorsunuz?" Tek elimle ön kapıyı tuttum ve hem Şerif hem de yardımcısıyla bakıştık. Sokakta park edilmiş iki tane ekip arabası vardı.

Şerif Stevens, biraz daha sert ve sabırsız bir şekilde, "Birkaç soruya cevap vermeniz gerekiyor," diye tekrarladı.

Bir adım geri çekildim, hâlâ kapıyı tutuyordum. "Pekâlâ, neler oluyor?" Kaşlarımı çatarken yüzüme şaşkınlık yayıldı. Soğukkanlı, sakin ve aklı başında kalmaya çalışıyordum ama kolluk kuvveti mensuplarının neden bir anda kapıma geldiğine dair en ufak bir fikrim yokken bunu söylemek, yapmaktan daha kolaydı.

"Belki bu görüşmeyi karakolda yapsak daha kolay olur," diye önerdi Şerif Stevens.

tg:@novaebook

"Nasıl kolay olabilir ki? Ne halt oluyor? Sarah iyi mi? Ona bir şey mi oldu?" Böyle bir durumda aklıma ilk gelen kişi elbette Sarah'ydı. İşinden dolayı çok fazla sayıda düşmanı olan, yüksek profilli bir avukattı. Geçmişte ölüm tehditleri almıştı, taciz edilmişti ve hatta bir keresinde fiziksel saldırıya bile uğramıştı. Ayrıntıları pek bilmesem de şu an büyük bir dava üzerinde çalıştığını biliyordum. Dava hakkında ona hiç soru sormamıştım, keşke sorsaydım.

"Bay Morgan, sakin kalmaya çalışın," dedi Şerif Stevens.

"Sikerler, karımı arayacağım." Telefonumu cebimden çıkardım ve kapıyı kapatmaya çalıştım. Şerif Stevens ayağıyla kapıyı tuttu ve yardımcısı Hudson'la kapıyı iterek içeri girdiler.

"Evimden defolun!"

İkisi de ileri atılıp beni yakaladı. İki kolumu da arkamda birleştirdiler. Sarah'yı arayamadan cep telefonum yere düşmüştü. Mücadele ediyordum. Ne zaman polise karşı gelen insan görseniz, bir seyirci olarak hep şöyle düşünürsünüz: *Ne salak. Polisle kavga mı edilir? Asla bu savaşı kazanamazsın.* Ama böyle bir duruma düştüğünüzde, neler olup bittiğini anlamadığınızda, sevdiklerinizin iyi olup olmadığını ya da neden böyle olduğu hakkında hiçbir fikriniz olmadığında... İşte, o zaman deli gibi savaşırsınız.

Şerif Stevens'ı yere ittim ve kolumu serbest bıraktım. Şerif, 'Seni şerefsiz' tarzında bir şey söyledi ve yeniden ayağa kalktı, Şerif Yardımcısı Hudson, hâlâ bir kolumu arkamda tutuyordu.

"Tamam, bu kadar saçmalık yeter." Hudson'ın dizini yüzüme vurmasıyla yere düşmem bir oldu. Burnumdan fışkıran kan, yerde bir su birikintisine dönüşmüştü. Şerif ellerimi kelepçelerken Şerif Yardımcısı Hudson diziyle sırtıma vurdu.

Şerif Stevens kıkırdayarak ve hayal kırıklığı dolu bir bakışla, "Bunu yapmak zorundaydın, değil mi?" dedi.

tg:@novaebook

Şerif Yardımcısı Hudson, "Biraz pisleşmeyi özlemişim," dedi sırıtarak. Tabi yüzünü göremediğim için sırıttığını varsayıyordum.

Şerif Yardımcısı Hudson ayağa kalktı ve üstünü silkeledi. Beni dizlerimin üstüne çektiler. "Şimdi karakola gitmeye hazır mısın, seni bok çuvalı?"

Ayaklarına doğru kan tükürdüm. "Siktir git... Bu yaptığına pişman olacaksın." Ona ters bir bakış attım.

"Bundan şüpheliyim," dedi. "Şimdi, sessiz kalma hakkına sahipsin..."

İki saat sonra kendimi küçük bir sorgu odasında, önümdeki masada duran, bayatlamış bir fincan kahveyle buldum. Sol tarafımdaki duvarda tek yönü gösteren bir sorgu aynası vardı. Başımı ellerimin arasında aldım. Sabrım tükendiği için ayaklarım hararetle yere vuruyordu.

"Telefon hakkımı kullanmak istiyorum," diye bağırdım boş odada. "Sıktığımın hakkını kullanmak istiyorum!"

Kapı açıldı ve Şerif Stevens ile yardımcısı Hudson kahve bardaklarını taşıyarak içeri girdi.

Şerif Stevens önüme bir şişe su koydu.

"Susadın mı?"

Suyu alıp bir dikişte içtim ve boş şişeyi büküp kapının yanında duran çöp kutusuna fırlattım. Karşımdaki sandalyelerine oturmak için acele bile etmiyorlardı, kahvelerini yudumlarken birbirlerine bakıyorlardı. Sakin görünmeye çalıştıkları belliydi ama taş gibi sıkılı çeneleri ve gergin gözleri sinirli olduklarını gösteriyordu.

"Telefon hakkımı kullanmak istiyorum." Hâlâ neden burada olduğuma dair en ufak bir fikrim yoktu. Bu pislik herifler beni biraz hırpalayıp ekip arabasının arkasına atmışlardı.

tg:@novaebook

Benim bir suçum yoktu ama bir saatten fazladır bu odada oturuyordum. Sarah'nın iyi olup olmadığını bilmiyordum. Nasıl birden bunların içine düşmüştüm böyle?

"Bay Morgan... size Adam diyebilir miyim?" diye sordu Şerif Stevens, sanki birbirimize ismimizle hitap edebilecek aşamadaymışız gibiydi, benimle yakınlık kurmaya çalışıyordu. Lanet olası pislikler. Tüm bu durumdan bıkmıştım ve ne olduğunu öğrenmek istiyordum, bu yüzden hiç heveslı olmadan başımı salladım.

"Güzel. Bana Ryan diyebilirsin, bu adama da," dedi yardımcısının sırtına vurarak, "Marcus de. Şimdi, bazı sorular sormak için buradayız, umuyoruz ki sabahkinin aksine bize bu sorguda zorluk çıkarmazsın. Anlaşıldı mı?"

Derin bir nefes aldım, alnımı ovarak başımın ağrısını dindirmeye çalışıyordum. "Anlaşıldı."

"Harika. Şimdi, bize dün gece nerede olduğunuzu söyler misiniz?" diye sordu Şerif Stevens.

Gözlerim odanın içinde gezindi. "Gece yarısına kadar Manassas Gölü'nde bulunan evimdeydim. Sonra buraya, evime döndüm." İkisi de başını salladı. Şerif Yardımcısı Hudson gömleğinin cebinden bir not defteri ve kalem çıkarıp not almaya başladı. "Göl evinde yalnız mıydınız?"

"Hayır."

"Kiminleydiniz?"

"Bunun konuyla ne alakası var? Avukatımı istiyorum. Neler olduğunu ve neden burada olduğumu öğrenene kadar hiçbir soruya cevap vermeyeceğim." Ayağa kalkıp sandalyemi geriye doğru fırlattım ve masayı salladım. Kahve fincanları dökülmüştü ve diğer iki polis yardımcısı sorgu odasına dalmış, beni zaptediyorlardı.

Şerif Yardımcısı Hudson sandalyesini hızla arkaya fırlattı. Boynumdan yakalayarak bana saldırdı. Yüzüme doğru yaklaştığında gözleri irileşti ve dudakları büzüştü. "Beni

tg @novaebook

dinle, seni bok herif! Kelly Summers senin yatağında bıçaklanarak öldürüldü. Belki de bize neler olduğunu anlatmaya başlamak istersin, ha? Hele ki katilin sen olabileceğine dair yığınla kanıt varken, günlerin artık sayılı." Şerif Stevens onu çekip sakin olmasını söylerken beni duvara doğru itti.

"Sakin falan olmayacağım! Kelly iyi bir insandı, aileden di ama bu beyaz yakalı şerefsiz kasabamıza geldi ve onu öldürdü. Siktir et bu herifi," diye tükürdü. Saç diplerinde ter damlaları birikmişti.

"Siz... siz neden bahsediyorsunuz? Kelly mi? Ben evden çıktığımda gayet iyiydi," kelimelerimin içinde boğuluyordum. "Nasıl? Bu nasıl oldu?" Çökmüştüm. Oda döndükçe dönüyordu. Polis yardımcıları birer adım geri çekildiklerinde yere düşmüştüm.

Bunu kim Kelly'ye yaptı? Kocasından gelen mesajlar. Mesajları hatırladım. O yapmış olmalıydı. "Kocası. Kocası yapmış olmalı. Telefonunu kontrol edin, mesajlara bakın!" diye yalvardım. Tüm parçaları bir araya getirmeye, anlamlandırmaya çalışıyordum.

"Sakın kocası hakkında konuşayım deme!" dedi parmağını yüzüme doğru doğrultarak.

Şerif Stevens onu benden uzaklaştırdı ve bana doğru döndü. "Her detayı değerlendiriyoruz, ama şerif yardımcısının da dediği gibi, işler senin için pek de iyi görünmüyor."

"Kelly'ye asla zarar vermem. Yapmam bunu. Ben onu seviyordum." Başımı ellerimin arasında aldım.

"Ne harika ama," dedi Stevens alaycı bir ifadeyle.

"Neden yardımcılardan birini takip edip karını aramıyorsun?"

@novaebook

7

SARAH MORGAN

Ayağa kalktım ve hızlı, küçük bir nefes aldım. Tekrardan Matthew ve Anne'e baktım. İlk sırada oturuyorlardı ve ikisi de cesaretlendirici bir şekilde gülümsüyordu. Onlara hafifçe başımı salladım, ceketimin yakalarını düzelttim ve jürilerin olduğu kısma doğru yürüdüm. Başlamadan önce her bir jüri üyesiyle göz teması kurdum.

"Senatör McCallan yirmi beş yıldan uzun bir süredir kamu hizmetinde çalışmaktadır. Bu yirmi beş yıl içinde bir kez bile," dediğimi vurgulamak için tek parmağımı kaldırdım, "karakteri ya da profesyonelliği sorgulanmamıştır. Sizlerin önünde bu düşünceyi kanıtlayan karakter tanıklarını gösterdik. Kendisi, bir kez bile yüklü ödeme almadı, bir başkasını aşağılamadı, gücünü kendi çıkarları için kullanmadı ya da ilkelerinden vazgeçmedi."

Elimi müvekkilimin omzuna koydum. "O, yalan, yolsuzluk ve el altından anlaşmalar bataklığında olan kamu hizmetinin nadir parlayan fenerlerinden biridir. Bugün içinde bulunduğu duruma gelmesinin sebebi de aynı örnek hizmettir çünkü kendisinin yalnızca bir tane suçu vardır... geri adım atmamak." Ona hızlıca güven verici bir bakış attım ve jüri locasına geri döndüm.

"Senatör McCallan şu anda yenilenebilir enerji alt komitesinin başında; bu çaba hem uzmanlar hem de Amerikalılar

tg:@novaebook

tarafından övgüyle karşılanıyor ancak –sizlerin de tahmin ettiği gibi– büyük petrol tarafından karşılanmıyor." Halka açık kürsülerde oturan, kaliteli takım elbiseler giyen, üzerlerinde gösterişli ve pahalı mücevherli kokartları olan iki adamı işaret ettim. Davacı ve davalı masaları arasındaki döner kapıdan geçip onların yanındaki koridorda durdum. "Bu pozisyonda korktukları tek adamdı Senatör. Hızlı bir ödemeyle halının altına süpüremeyeceklerini bildikleri tek adam. Üzerine çamur atamayacakları ve şantajla susturamayacakları tek adam."

Jüriye doğru yürüdüm, savcılık masasının önünde durdum, "Peki, onlar ne yaptılar? Kendilerininkini yarattılar." Nazikçe baş tanığı işaret ettim. Her şeyin başladığı kadını. Bu kısımda dikkatli olmam gerekecekti.

"Bu kadına yanlış suçlamalarından dolayı kızmamalıyız. Senatör McCallan'ı çamura bulamaya çalıştığı için kızmamalıyız." Ona sempati dolu bir bakış atarak bu kısımda gerçekten ciddi olduğumu ifade etmeye çalıştım, "çünkü o, sadece oyundaki bir piyondu, kukla ustası değil. PetroNext'teki üst düzey çalışanlarla olan bağlarını kanıtladık, 'yepyeni' banka hesabına yapılan 'gizli' havaleleri tespit ettik. Jürideki bayanlar ve baylar, eğer bu eski moda bir karalama oyunu için yapılan bir ödeme değilse, o zaman ne inanın bilmiyorum. Bu kadına sempati duyuyoruz, evet ama bunun ne olduğunu da görmelisiniz. Sahte. Salt kurgu. Nasıl rüşvet vereceklerini ve istedikleri gibi eğip bükeceklerini bilmedikleri tek adamı devirmek için çaresizlik içinde uydurulmuş sahte suçlamalar. Müvekkilim Amerikalılar için savaşmak, sözüne sadık kalmak, asil karakterli bir adam olmak gibi pek çok şeyden suçludur, tabii. Ama bu genç kadına tecavüz etmek mi? Kesinlikle bu hükümden suçlu değildir ve sizi de aynı kanıya varmaya çağırdığımı bildirmek isterim.

Teşekkür ederim."

t @novaebook

8

ADAM MORGAN

Şerif Stevens bana uzun bir koridorun ortasında duvara asılı ankesörlü telefona kadar eşlik etti. Şerif Yardımcısı Hudson ise şefin sadece birkaç adım gerisinde, yaptığım her hareketi izliyordu.

Şerif kapıda dururken, "Çabuk ol," diye emretti.

Telefonu elime alıp kulağıma götürdüm, bir an için gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Olanları ona nasıl anlatabilirdim? Bunu ona nasıl yapmıştım?

Gözlerimi açtığımda Sarah'nın cep telefonu numarasını çeviriyordum.

Telefon çaldı, çaldı ve sonra sesini duydum ama sesli mesaj sesiydi. Mesaj bırakmayı düşündüm ama onu aldattığımı ve artık metresimin cinayet şüphelisi olduğumu sesli mesajla söyleyemeyeceğime karar verdim. Şerif Stevens ve yardımcısı Hudson'a arkamı döndüm. Bir yandan sohbet ediyor, bir yandan da gözlerini benden ayırmıyorlardı.

"Acele edin Bay Morgan," dedi Hudson.

Elimi umursamazca salladım ve Sarah'yı tekrar aradım. Açmıyordu. Lanet olsun. Ahizenin kancasını aşağı çektim ve bu kez başka bir numara çevirdim.

"Merhaba," dedi Eleanor, endişeliydi.

"Anne... Başım belada. Yardımına ihtiyacım var."

tg:@novaebook

9

SARAH MORGAN

Davadan sonra hak ettiğim pahalı şampanyadan bir yudum aldım. Neredeyse bir yıldır geceleri ve hafta sonları çalışmış ve Texas'a gidip gelmiştim. Anne lavaş ekmeğini yiyor, Matthew ise votka martinisini keyifle içiyordu.

"İtiraf etmeliyim ki Sarah, etkilendim. Yale'de yaptığın sahte duruşmadan beri böyle bir performansını görmemiştim." Matthew kadehini kaldırdı. "Sarah'nın sivri diline!" Anne ve ben de kadehlerimizi kaldırıp tokuşturduk ve ardından içtik.

Anne, "Duruşmadaki tavrını izlemek bu işin en sevdiğim parçası. Sanki *Law & Order* dizisinin en heyecanlı sahnesini izliyormuşum gibi," dedi gülüp hıçkırarak. Çok fazla alkol tüketen biri değildi, o yüzden bir ya da iki kadeh içince hafiften çakırkeyif olurdu. Ağzının kenarını peçeteyle sildi ve fazla alkolü emsin diye ekmeğinden yemeye devam etti.

"Gerçekten bir biblo için hukuk aşkından vaz mı geçeceksin?" Matthew pilavından bir kaşık alırken gözlerini kıstı.

"Mesleği bırakmayacağım. İkisini de yapabilirim." Bir kaşımı kaldırdım.

"Emin misin?" O da bir kaşını kaldırdı.

tg:@novaebook

"Evet." Kadehimdeki şampanyayı bitirdim ve yeniden doldurdum.

Ağzından bir of çıktı. "Peki, peki. Görünüşe bakılırsa bundan sonra Matthew amca olacağım. En azından birisi bu fetüse nasıl mükemmel olması gerektiğini öğretecek." Votka martinisini dudağına doğru götürdü. "Kutlama için alkol söylemeli miyim?"

"İğrençsin," diye sataştı Anne.

"Ya, o..." derken telefonum çaldı, cümlemi bitiremedim. Telefonu çıkardığımda ekranda büyük harflerle ELEANOR yazıyordu. Anında boğazımda bir yumru oluştu ve yutkunarak onu bastırmaya çalıştım, şu an onunla uğraşmak istemiyordum, neredeyse cevap vermeyecektim ama içimden bir ses telefonu açmam gerektiğini söylüyordu.

"Sarah Morgan," dedim profesyonel bir tonda, ona kendi önemimi göstermek istiyordum.

"Sarah, Adam sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyor. Neden oğlumun aramalarına cevap vermedin?" dedi. Sesinde kızgınlık ve hayal kırgınlığı vardı. Her zamanki gibiydi.

"Mahkemedeydim."

"A, doğru. Çalıştığını unutmuşum."

Gözlerimi devirdim. "Ne demek unuttun? Adam dört senedir bir tane bile kitap yazmadı. Nasıl geçindiğimizi..." Cümlemi bitirmemeye karar verdim çünkü bir anlamı yoktu. Her daim çalıştığım gerçeğinden nefret ederdi. Kızgınlıktan mı ya da geleneksel ve modası geçmiş cinsiyet rollerine olan inancından mı hiçbir zaman emin olmamıştım.

"Neyse ne. Adam'ın sana ihtiyacı var. Şu an Prince William County karakolunda."

Anne, "İyi misin?" diye fısıldadı. Başımı salladım.

Matthew, garsonun getirdiği taze martinisinden bir yudum aldı.

tg:@novaebook

"Bir dakika, ne? Virginia mı? Ne oldu? Adam iyi mi?" Düşüncelerim sanki blendere atılmış gibi birbirine karışmıştı.

"Emin değilim ama işler ciddi ve senin oraya gitmen lazım. Bu gece ya da yarın için uçak bileti bulmaya çalışıyorum."

Anne çatalını bıraktı ve bizi daha dikkatli dinlemeye başladı. Matthew ise biraz daha yaklaştı.

"Tamam. Hemen gidiyorum." Gittikçe paniğe kapılıyordum.

Telefon birden kapandı. Ne yapacağımı bilmez bir şekilde donup kaldım. Ne olmuş olabilirdi ki? Daha bu sabah görmüştüm onu. Ancak tecrübelerime göre, her şey bir anda değişebilirdi.

"Sarah, ne oluyor?" Anne, donmuş hâlimden beni çekip çıkardı.

"Arayan Adam'ın annesiydi. Onun... onun bana ihtiyacı var. Ben... ben gitmeliyim." Siyah ceketimi giyerek ayağa kalktım.

"Ben de geliyorum." Matthew de ayağa kalktı.

Kafa salladım ancak bilinçsiz bir hâldeydim, ne yaptığımı bilmiyordum, sadece yapıyordum. Telefonumu Hermes çantama koydum. Mekândan çıkmadan önce, hesap için masaya üç yüz dolar bıraktım.

"Ben hallederim." Anne parayı geri vermeye çalıştı.

"Hayır. Yemeğini bitir ve ofise geri dön. Eminim önemli bir şey yoktur, her şey yolundadır. Birkaç saate döneceğim," dedim ama biliyordum, sorun vardı, hatta bazı şeyler asla aynı olmayabilirdi.

"Tamam. Bugünkü toplantılarını iptal edeceğim, lütfen ofisteki işleri dert etme. Sadece olanlarla ilgilen ve beni hep haberdar et."

t:@novaebook

Dudağımı ısırdım ve kafamı salladım. Matthew ve ben aceleyle restorandan ayrıldık.

Tam bir saat sonra kendimi, adı Şerif Ryan Stevens olan bir adamla yüz yüze bakarken buldum. Gezegendeki milyonlarca erkeğin kabataslak tanımına uyuyordu. Tipik eski asker-polis modasına uygun olarak kısa kesilmiş kumral saçları başını süslüyor ve yoğun yeşil gözlerini ortaya çıkarıyordu. Bu gözlerin, edindiği bir ömür tecrübeyle yüzünün geri kalanı kadar yorgun olduğu belliydi. Yine de en çok dikkatimi çeken ayrıntı, kendini nasıl taşıdığıydı. Sorumlu, işini önemseyen ve karşı gelinmemesi gereken bir adamdı. Uyuşukluğuna ve işinin vücuduna yıllarca verdiği zarara rağmen yarı yaşındaki yardımcıları da dahil olmak üzere hiçbiri onun ruhuyla boy ölçüşemezdi.

Küçük, dağınık bir ofiste şerifin karşısında oturuyordum. Matthew ise dışarıda beni bekliyordu. Burada, benimle olmasını istiyordum ancak tam olarak neler olduğunu öğrenmem lazımdı. Hâlâ ne olduğundan emin değildim ve Adam'ı henüz görememiştim ama iyi olduğunu ve kocamın adı geçtiği bu olay hakkında şerifle konuştuktan sonra onunla da konuşabileceğim söylenmişti.

"Bayan Morgan, sabrınız için teşekkür ederim," dedi Şerif Stevens.

"Sarah diyebilirsiniz."

"O zaman siz de bana Ryan diyebilirsiniz." Ses tonu alaycıydı ama gözleri nezaketle bakıyordu. Tabii bu nezaket bana özel mi yoksa değil mi, bilmiyordum.

"Neler oluyor?" Sandalyeme doğru yaslanırken bacak bacak üstüne attım.

"Adam'ı görmeden önce size birkaç soru sormam gerekiyor."

"Pekâlâ."

"Adam dün gece sizinle miydi?"

tg:@novaebook

Dün geceyi düşündüm. Anne ile gece dışarıda olduğum için eve geç gelmiştim ama Adam benden de geç gelmişti. Göl evinde yazı yazdığını söylemişti –ki bu oldukça normaldi. Yazmak için sık sık göl evine giderdi ve günlerce orada kalırdı. Göl evini almamızın asıl sebeplerinden biri de zaten buydu. Çok uzun zamandır kelimelerini kâğıda dökmekte zorluk yaşıyordu ve bana yazabilmek için yakın ama tatil yapabileceğimiz kadar da uzak olan şehir dışında bir göl evi satın alma fikriyle geldiğinde anında kabul etmiştim, mükemmel bir çözümdü. Tabii ben oraya doğru düzgün gidememiştim bile. Hatta Anne orada benden daha fazla zaman geçirmiştir. Geçtiğimiz yaz ayında ücretli izne çıkmış ve Noel ikramiyesi olarak göl evimde bir hafta kalmıştı. Göl evini tatil amaçlı kullanması beni oldukça memnun etmişti. İşim hafta sonu gezilerine çıkmama müsaade etmiyordu ama en azından Adam'ın yazıları eskisinden çok daha güzeldi, daha önce hiç yazmadığı kadar yazıyordu.

"Evet, öyle denilebilir," dedim soruya geri dönerek.

"Öyle denilebilir derken?"

Cevabımı biraz daha düşünmek için durdum.

"Yani, uyuyakalmıştım. Gece 02.00 gibi uyandığımda Adam evdeydi, daha önce de gelmiş olabilir tabii."

Şerif Stevens kafasını salladı ve önünde duran kâğıda bazı notlar aldı. Bana baktı ve ardından birkaç şey daha yazdı. Kaleminin ucunu çiğnedi ve tekrar bana baktı; bu sefer gözlerini vücudumda gezdiriyordu.

"Bu anlattığınız D.C.'deki evinizde geçti, değil mi?"

"Evet."

"Adam eve geldikten sonra ne oldu?"

"Konuştuk." Hafifçe öksürdüm. "Ve seks yaptık." Korkunç bir şey olduğundan emindim artık. Şu an yaşanan şey bir sorgulamaydı ve herhangi bir bilgiyi saklamanın bir anlamı yoktu. Adam yanlış bir şey yapmış olamazdı, bu yüzden tüm bunları ortadan kaldıracak tek şey dürüstlüktü.

tg:@novaebook

"Bu ikiniz için normal bir şey mi?"

"Bir karı kocanın seks yapması mı, Memur Stevens?"

"Hayır, siz ve Adam?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" Sinirlenmiştim ve bu dar kafalı şerifle oyun oynamaktan bıkmıştım. Onun gibi adamları zaten her gün alaşağı ediyordum. Adam'ın karısı sıfatıyla burada olabilirdim ancak bir savunma avukatı olduğumu da unutulmamalıydı.

Şerif kalemini masaya vurdu. Sorduğum soruya cevap vermek gibi bir niyeti olmadığı için benim konuşmamı bekliyordu. Adam'la olan ilişkimizi sorguluyordu, ama neden? Adam'ın ne yaptığını düşünüyordu ki? Kabul, kusursuz bir evliliğimiz yok ama kimin var ki? Ayrıca bu onu neden ilgilendiriyor?

"Çocuk yapma aşamasındayız," aslında sorusuna cevap vermeyip yan çizerek. Eğer o benim sorularımı cevaplamayacaksa ben de cevaplamam.

"Tebrikler!" dedi alaycı bir tonla.

"Bitti mi?"

"Bitmedi, Bayan Morgan. Kelly Summers adında birini tanıyor musunuz?"

"Hayır." Derin bir nefes verdim. *Acaba eve gelen temizlikçi kadın mıydı? Yok, onun adı Kelly değildi.* Cevabıma ek olarak da olumsuz anlamda başımı salladım.

Kafasını eğip not defterinde bir şeyin altını çizdi. Bir sürü kâğıdın arasından bir dosya klasörü seçti ve 8x10 boyutunda bir fotoğraf çıkarıp önüme koydu. Uzun, kahverengi saçları ve ışıltılı mavi gözlere sahip güzel bir kızın fotoğrafıydı. Gülümsüyordu. Gençti, muhtemelen yirmili yaşlarının sonundaydı. Şerif Stevens'la karşılaştığımda ortaya tezat bir durum çıkıyordu; Stevens ciddi, yıpranmış, görev başındayken; kız kaygısızdı, hayatın onu dilediği gibi yönlendirmesine izin veriyordu.

tg:@novaebook

"Fotoğraftaki kadın Kelly Summers. Tanımadığınıza emin misiniz?"

Fotoğrafa doğru eğildim ve anlayabilmek için yaklaştırdım. Büyüleyici bir güzelliğe sahipti. Burun bölgesine yayılmış çilleri vardı, dudakları dolgun ve elmacık kemikleri de belirgindi.

"Tanımıyorum." Fotoğrafı geri verdiğimde onu dosyaya geri koyarken başını salladı.

"Adam'la evliliğinizde sorunlar var mı?" Parmaklarını masaya vurdu.

"Bakın Şerif Stevens. Bu iş gittikçe saçma sapan bir hâle dönüyor. Bu Kelly denen kadınla ne Adam'ın ne de benim nasıl bir alakamız olduğunu bilmiyorum. Kocamı görmek istiyorum." Şerif Stevens elini masaya vurduğunda yarı ayaktaydım.

"Oturun!"

"Yoksa ne olur? Beni mi tutuklarsınız?" dedim dik dik bakarak. İriyarı bir adam olmasına rağmen benim nezdimde fazlasıyla küçüktü. Dosyayı açtı ve onlarca olay yeri fotoğrafını masaya fırlattı. O anda, tüm fotoğrafların göl evimizde çekildiğini fark ettim. Yatakta kanlar içinde bir kadın yatıyordu, gözleri ifadesizdi. Gövdesi ve göğsü bıçak yaralarıyla kaplıydı. Derisi oyulmuştu. Çantamı düşürmemle ellerimle ağzımı kapatmam bir oldu, nefes almamla beraber ağzımdan bir inilti çıktı.

Öğlen yediğim yemeğin bir kısmının ağzıma gelmesiyle masanın kenarına tutundum. Yutmaya çalışsam da asit boğazımı yakıyor ve bu, gözlerimin daha da yaşarmasına sebep oluyordu.

O an fark ettim ki artık neden burada olduğumu biliyordum.

Sırtımın sıvazlandığını hissettim. Şerif beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

t@novaebook

"Çok üzgünüm." Mendil uzattı ve elini sırtımda tutmaya devam etti. Bacaklarım titreye de ona doğru döndüm. Kendimi toparlamaya çalışarak ağzımı ve gözyaşlarımı sildim. Bu ben değildim, böyle yıkılmam ben, güçlüyümdür. Şerif Stevens iyi olup olmadığımı sorduğunda başımı salladım. İlk geldiğimde, neden burada olduğumu anlamaya çalışıyordum, şimdiyse avukat kimliğime geçmem gerekiyordu çünkü bu "nazik ve basit" şerif rutini, aslında deneyimli bir profesyonelin işiydi. İzliyordu ve hesaplıyordu. Kapı çaldı. Şerif Stevens elini omzuma koydu, hâlâ iyi davranmaya çalışıyordu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım, nefes kontrolünü yeniden kazandıktan sonra kendimi toparlamaya çalıştım.

Kapı açıldığında, Şerif Stevens'a benzer kıyafetleri olan, uzun boylu, siyahi bir adamla karşılaştım. Gözleri soğuk ve kan çanağı gibiydi, henüz göz göze gelmemiştik.

"Avukatını istiyor," dedi.

Şerif Stevens kafasını salladı. "Marcus, bu Sarah, Adam'ın eşi. Bu da Şerif Yardımcısı Hudson." El sıkıştık.

Üzerimde gezinen gözleri öfke doluydu. "Avukatını aramasana izin versem mi?"

Şerif Stevens konuşmaya başlamadan önce araya girdim. "Gerek yok."

İkisi de şaşkın bir şekilde "Neden?" diye sordu.

"Avukatı benim de ondan."

tg:@novaebook

10

ADAM MORGAN

Olay yeri fotoğraflarını görmüştüm. Ne yaptığımı düşündüklerini biliyordum. Zavallı Kelly. Bu nasıl olmuştu? Tüm gece onun yanındaydım ama bunu ona ben yapmadım. Pis tacizci kocasından defalarca bahsetmeme rağmen olayı tüm detaylarıyla incelediklerini söylediler ancak görüyorum ki seçtikleri tek sikik detay bendim.

Umarım annem Sarah'ya ulaşabilmiştir, gerçi onunla nasıl yüzleşeceğimi bile bilmiyordum. Aramız iyiye gidiyordu. Kelly'yle olan ilişkimi bitirecektim. Tekrar iyi bir koca olacaktım, tıpkı Sarah'nın hak ettiği gibi. Hatta en önemlisi, baba olacaktım – Aman Tanrım! Bebek. Ya hamile kaldıysa? Ya bebek babasız büyürse? Böyle bir şeyin olmasına izin veremem; bundan kurtulmam lazım. Çocuğumun yanında olmam lazım.

Şerif Yardımcısı Hudson bir buçuk saat boyunca beni sorgulamıştı. Başka bir memursa nöbet tutmuştu ki bu da yararıma olmuştu çünkü Şerif Yardımcısı Hudson'ın beni öldüreceğinden ya da en azından deneyeceğinden emindim. Kelly'yi nereden tanıyordu bilmiyordum ama tanıdığına emindim. Sonunda beni rahat bıraktı ve daha fazla soruya

t:@novaebook

cevap vermeyi reddettiğim zaman koşarak dışarı çıktı. Avukatımı istemiştim, daha en başından istememi gerekiyordu.

Çok kötü, cidden her şey berbat görünüyor. Kelly'yi evimde bıçaklanarak öldürülmüş bir hâlde buldular. Hem vücudunda hem de evin her yerinde parmak izim çıkacaktı. Sert bir seks yapmıştık ve not bırakmıştım. Şimdi düşünüyorum da gidişat benim için iyi değildi. Hem de hiç değildi ama kocasından gelen mesajlarda inkâr edilemezdi. Başka bir şey olmuştu. Araştırmak zorundalardı çünkü benim bunu yapacağıma inanmaları mümkün değildi. Yapamam, yapmazdım da. Kelly ile ben harika zamanlar geçirdik ve onu gerçekten sevmiştim. Birine ihtiyacım olduğunda yanındaydı. Ona asla ama asla zarar vermezdim ama kocası verirdi ki verdi de.

Ayağa kalktım ve sorgu odasındaki cama vurdum, gözyaşlarım akıyordu.

"Lanet olası avukatımı getirin!" Bir sandalye aldım ve cama fırlattım, sekip yere çarptı.

tg:@novaebook

11

SARAH MORGAN

Şerif Stevens, Adam'ı gözlemleyebileceğimiz sorgu odasına kadar bana eşlik etti. Sarsılmış bir hâldeydi. Parmaklarını masaya vuruyor, gözyaşlarını tutmaya çalışıyor ve düşünüyordu.

"Oturun," dedi Şerif Stevens sandalyeyi işaret ederek. Sorgu odasına gelmeden önce kendimi toparlamıştım. Artık karısı değil, en iyi ceza savunma avukatlarından biri olan Sarah Morgan olarak buradaydım. Bunu her dakika kendime hatırlatmak zorundaydım. Neysem o kadın olmalıydım, güçlü ve yetkin. Bu cinayeti Adam'ın işlemediğini biliyordum. Bırakın bir insan öldürmeyi, birine vurabileceğine bile inanmam. Aynı zamanda aldatacağına da inanmazdım ama şerifin soruşturması gösteriyordu ki Adam, yaklaşık bir senedir Kelly denen kadınla berabermiş. Bunu düşünürken tiksintiyle kafamı salladım. Hâlâ buna inanamıyordum. Henüz inanamıyordum, inanmam için Adam'ın ağzından duymam gerekiyordu. Bunların hiçbirini o yapmış olamazdı.

Çantamdan bir not defteri ve kalem çıkarıp Şerif Stevens'a baktım.

"Bana davanın gerçeklerini anlatın."

"Duymak istediğinize emin misiniz?"

t.me/@novaebook

"Evet, her bir detayı istiyorum."

Anlayışla bana bakıp kafasını salladı. Artık emindim, kim olduğumu biliyordu. Lavaboya gitmek için kalktığımda, Şerif Stevens'ın bana karşı ayrı bir saygısı oluşmuştu. İnternetten beni araştırdığını ve boynu bükük bir ev hanımı olmadığımı anlamış olmalıydı. Şefkat ve hayranlıkla bana baktı, belki de Adam'ın arkasında durduğum için deli olduğumu düşünüyordu ama Adam benim kocamdı.

"Kurbanın adı Kelly Summers. Yirmi yedi yaşında. Bu sabah saat 9.15 sularında, Sonia isimli bir temizlikçi kadın tarafından bulundu. Ölü bulunan Kelly, sanıyorum ki Adam'ın ve sizin yatağınızda..." öksürdü. "Prince William County'deki göl evinizde bulundu. Boynundan, göğsünden ve gövdesinden yirmi yedi kere bıçaklanmış. Yaşanan korkunçluğa bakılırsa tutku sebebiyle işlenmiş bir cinayet gibi görünüyor. Vücudunda saldırıya dair bir iz yok, bu da cinayetin uyku esnasında işlendiğine işaret. Bulunduğunda gözleri açıkmış, bıçaklama esnasında uyanık olduğu anlaşılıyor."

"Toksikoloji raporu tamamlandı, öncesinde uyuşturucu verildiğini ve cinayet esnasında anında uyanmamasının sebebinin bu olduğunu düşünüyoruz. Ön otopsi esnasında, ağzında, vajinasında ve anüsünde sperm bulundu. Sağ omzunda bir morluk vardı ama bu morluk birkaç gün önce oluşmuş. Anüs ve vajina bölgesinde biraz ıslaklık tespit edildi ki bu da ya tecavüze ya da sert bir cinsel ilişki sonucunda oluşur. Tırnaklarında da deri bulunmuş," dedi. Önce uzağa, sonra bana baktı.

Not almayı bitirdim ve ona baktım, "Hepsi bu kadar mı?"

"Şimdilik bu kadar." Gözlerimiz buluşunca benim için ne kadar üzüldüğünü gördüm. Rahat hissetmediğini görebiliyordum. Ne halta Adam'ı savunduğumu kendine sorduğunu görebiliyordum. Güçlü ve bir o kadar da kırılgan bir biçimde ona baktım. Neden bunu yaptığımı bilmiyordum.

tg:@novaebook

Birden, cama çarpan gürültülü bir sesle dikkatimi Şerif Stevens'tan çektim.

Adam, tek yönlü sorgu camının diğer tarafına vuruyordu. Sandalyeyi kaldırdığı gibi cama fırlattı. Sandalye sekti ve gümbürtüyle yere düştü. Ardından bir çığlık atıp acı dolu bir şekilde kendini yere attı.

Şerif Stevens'a döndüm. Ağzım açık kalmış, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Daha önce Adam'ı hiç böyle görmemiştim. En fazla sesini yükselttiğini bilirdim ama bu kadar öfkeli olduğunu görmemiştim. Demek ki şiddete meyilli biri olabilirdi.

Yanlış bir durumun içinde kafası karışmış bir adam gibi değil de köşeye sıkışmış ve kurtulabilmek için her şeyi yapabilecek vahşi bir hayvan gibi görünüyordu. Gözlerinde var olduğunu bilmediğim bir ateş görüyordum. Dürüst olmak gerekirse önceden biri bana Adam'ın cinayet işleyebilecek bir potansiyeli olup olmadığını sorsaydı, anında hayır derdim. Hatta onun biraz korkak olduğunu bile düşünüyordum. Şimdi görüyorum ki yanılmışım. Görünüşünün altında gizlenen başka bir şey vardı, bundan çok daha fazlası.

"Müvekkilimi görmem gerek."

Şerif Stevens kafasını salladı. "Yalnız bilmeniz gerekir ki iki evi de aramak ve DNA örneği almak için arama izni çıkarıldı. Eğer Adam işbirliği yaparsa yalan makinesi testi de uygulamayı da düşünüyoruz. Yine de onunla konuşmanız için size biraz zaman tanıyacağım."

"Tamam." Ayağa kalktım ve eşyalarımı topladım. Kapıyı açmadan önce şerife doğru döndüm. Benden birkaç adım uzaktaydı ve nefesindeki sıcaklığı hissedebiliyordum. "Teşekkür ederim, Şerif Stevens."

Kafasını sallayarak karşılık verdi ve odada olmayacağını, DNA testi için yirmi dakika içinde başka birini göndereceğini söyledi. Gözlerimi kapattım ve bunun üstesinden gelebileceğimi kendime hatırlatarak derin bir nefes aldım.

t@novaebook

12

ADAM MORGAN

Kapı açılınca yerden kalktım ama onu görür görmez neredeyse tekrar yere yığılıyordum. Çok güzeldi. Kalçalarını düzgün biçimde saran siyah bir kalem etek, üstünü saran beyaz bir bluz ve özel dikim ceket giymişti. Sarı saçlarını ensesinde topuz yapmış, her teli yerli yerindeydi. Her zamanki gibi, dolgun dudakları ve yeşil gözleri beni kendine çekiyordu ancak gözlerinin altı akmıştı. O an ağladığını anlamıştım. Onu daha önce hiç ağlarken görmemiştim. Ne bok yemiştim ben böyle?

"Sarah, çok özür dile..."

Beni susturmak için elini kaldırdı ve resmi bir şekilde, oturmam için işaret etti. Yerdeki sandalyemi aldım ve yerine koydum. Tartışmanın bir anlamı yoktu, Kelly'yi ben öldürmedim ama sebep oldum. Tüm bu yaşananların sebebi bendim. Sandalyeye oturdum, ellerimi önüme koydum ve başımı eğdim.

Sarah kısa bir nefes verdi ve masaya yaklaştı. Siyah topuklu ayakkabılarının tıkırtısı tüm katta duyuluyordu. Yaptığı her şeyin bir amacı vardı, her şeyi bir arada tutmaya

tg:@novaebook

çalışıyordu. Çantasını masaya bıraktı, yavaşça sandalyesini çekti ve tüm soğukkanlılığıyla masaya oturdu. Bir elini saçlarında gezdirdi ve kısa bir nefes daha aldı. Her zaman baktığım gözleriyle karşımdaydı ama o, sanki beni tanımıyormuş gibi bana bakıyordu. Bakışları dans eder gibiydi, değerlendiriyor ve sorguluyordu. Sanki, bir... müvekkilmişim gibi davranıyordu.

"Sarah." Sesim biraz öfkeliydi. Ciddi olmasam da bana olan bakışını sevmemiştim. Nasıl böyle bir şeyi gerçekten yapıp yapmadığımı sorgulayabilirdi ki? Nasıl beni tanımıyor gibi davranabiliyordu? Ben onun kocasıyım.

Bir defter ve kalem çıkardı. Birbirlerine paralel olacak şekilde masaya koydu. Elini kucağına yerleştirip direkt olarak bana baktı. "Adam." Durdu. Kelimelerini dikkatle seçiyordu, oysaki benimle konuşabilirdi, neden yapmıyordu?

"Sarah. Ben yapmadım, onu ben öldürmedim. Yemin ederim. Asla böyle bir şey yapmam. Evet, onunla yatıyorduk ama onu asla incitmedim, bana inanmak zorundasın," gözyaşlarımı tutmaya çalışırken yalvarıyordum.

Gözünü bile kırpmadı, herhangi bir tepki vermedi. "Tamam." Bazı notlar aldı. Gözleri dolmuştu, zar zor yutkunuyordu. Çok güçlü bir kadındı ve onu alaşağı eden bendim. Halbuki onu koruyan kişi ben olmalıydım. Göğsü inip kalkıyordu.

"Sarah, seni seviyorum. Hem de ölesiye seviyorum. Sadece bunun bitmesini, kaldığımız yere geri dönmemizi istiyorum. Bir ailemiz olsun istiyorum. Sadece ve sadece seninle olmak istiyorum. Aptalın tekiyim, sana asla ihanet etmemeliydim. Sana söz veriyorum, hayatımın sonuna kadar kendimi affettirmek için elimden geleni yapacağım, yeter ki bu kâbus bitsin. Yemin ederim." Biraz olsun duygularını göstermesi için elini tuttum, beni sevmesini istiyordum, bana vurmasını, bağırıp çağırmasını ya da herhangi

t@novaebook

bir şey yapmasını istiyordum. Kızgın olmasını istiyordum, ağlamasını istiyordum. Beni sevdiğini söylemesine ve sarılmasına ihtiyacım vardı. Her şeyin iyi olacağını söylemesine ihtiyacım vardı.

Durdu. Elleri sıcaktı ama gözleri soğuktu. Şu an darmadağındı ve bunun için onu suçlamıyordum. Elini geri çekti. "Adam, şunu bilmelisin ki avukatın olarak buradayım, karın olarak değil."

Şaşkın bir şekilde ona baktım. "Sana yaptığım onca şeyden sonra neden beni savunuyorsun?"

"Çünkü, 'ölüm bizi ayırana kadar' derken ciddiydim, ayrıca seni bu boktan kurtarabilecek tek kişi de benim." Sesi buz gibiydi ve haklıydı da.

Gözlerimi ondan çektim, ona bakamıyordum. Nasıl böyle bir şey yapmıştım? Her şeyi nasıl bu duruma getirmiştim? "Özür dilerim," dedim yumuşak bir sesle.

Kalemi kâğıdın üzerine koydu ve sert bir şekilde bana baktı. "Her şeyi anlatman gerek. En küçük detayı bile. Anlatmadığın hiçbir şey olmamalı, anladın mı?"

Kafamı salladım. Nasıl yapacağım, bilmiyordum. Belki de başka bir avukat talep ettiğimi söylemeliydim ama haklıydı da en iyi avukat oydu ve beni bu boktan anca o çıkarabilirdi. Şerif Yardımcısı Hudson'ın dediğine göre, tüm kanıtlar beni işaret ediyordu. Kesinlikle cezamı çekeceğimi ve bu gerçekleşirken beni o şekilde göreceği için çok mutlu olacağını söylemişti. Kelly'nin vücudunda bana ait olan meni, parmak izi ve DNA'mı bulacaklardı. Bir yıl öncesine dayanan mesajlaşmaları, telefon konuşmalarını ve buluşmaları tespit edeceklerdi.

"Ne zaman tanıştınız?"

"Yaklaşık bir buçuk sene önce."

"Peki, nasıl tanıştınız?"

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım, o sıcak yaz gününü, Kelly'nin hayatıma girdiği günü hatırladım.

tg:@novaebook

13

ADAM MORGAN

Yazın başıydı ve daha birkaç hafta önce göl evini satın almıştık. Sarah'nın evdeki son birkaç ayrıntıyı halletmek için buraya gelmesi gerekiyordu ancak tıpkı iki hafta öncesinde olduğu gibi, işleri yüzünden Washington'da kalmıştı. Kafein eksikliğine bağlı baş ağrısı vurduğunda kuşluk vaktiydi. Ofis odamı yerleştirmeyi bitirdiğimde evde hiç kahve olmadığını fark edince dışarı çıkmaya karar verdim. Kasabada henüz kimseyi tanımıyordum ama görünüşe göre herkes tipik seçkinler sınıfındandı, D.C.'nin banliyölerine sonradan taşınmışlar ve içlerine kapanık görünüyorlardı. Dizüstü bilgisayarımı ve çantamı alıp kasabanın merkezine yaklaşık bir on dakika yürümüştüm.

Kasaba hem rustik Virginia cazibesi hem de sizi tuzağa düşüren, standart ihtiyaçlarınızı karşılayabileceğiniz bir ikilemin içerisinde ışıldıyordu. Büyük meşe ve ardıç ağaçları kasabanın çevresini sarıyor, dükkânların etrafını yeşil bir deniz gibi çevreliyordu. O gün, eski çatlamış asfalt sokaklar sabah sıcağında neredeyse ıslak görünüyordu.

Zıtlıklar, hüzünleri içinde şiirsel bir görünüme sahipti. Küçük ve şirin bir kilise, bankanın bir blok ötesindeydi.

tg:@novaebook

Aile işletmeleri, çamaşırhaneler, lokantalar, hediyelik eşya dükkânları, pizzacılar; Starbucks ve marka kıyafetler satan mağazalarla yan yana duruyordu.

Sonunda Seth'in Kafesi isimli küçük bir kafe bulmuştum. Tam da aradığım küçük kasaba cazibesine sahip bir yerdi. Yürürken yüksek sesle gıcırdayan parke döşemeleri vardı. Meşe sandalyelerle dalgaların karaya sürüklediği eğri büğrü ağaçlardan yapılmış masalardan tutun da parlak kırmızı plastikle kaplı, çelik oturaklı lokanta sandalyelerine kadar değişen uyumsuz mobilyalar etrafı sarıyordu.

Hiçbir şey birbiriyle uyuşmuyordu ve bu vahşi kaos ortamında her şey yerli yerinde ve son derece de güzeldi. Ya da en azından ben öyle olduğunu düşünmüştüm, ta ki Kelly'yi gördüğümde bu güzellik ve çekicilik sönük bir hâle gelene kadar. Anında gözüme çarpmıştı. Tavandan sarkan ampullerin aydınlattığı mavi gözlerinin ışıltısı ve kaygısız tavrı karşısında sanki iki güçlü el boğazıma sarılmış bırakmıyordu.

Verandada çalıştığını fark edince o tarafa oturmuştum. Varlığımın her zerresi onu tanımak istiyordu, kim olduğunu, nelerden hoşlandığını, onu... o yapan şeyin ne olduğunu. Yalnızca onun yanında olmak istemiyordum, buna ihtiyacım vardı.

Dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve yazmaya başladım. Yazdıklarım onu tarif ediyordu. Her hareketini izlemiştim. Masadan masaya uçarcasına hareket ediyor, her müşterinin isteğiyle ilgileniyordu. Sıranın bana gelmesini bekledim. Her yönüyle büyüleyici bir kadındı. Onun bu büyüleyiciliği belki de yalnızlığıydı ya da Sarah'ya hiç benzemiyor oluşuydu.

Sarah hesapçıdır, tepeden tırnağa A tipi bir kişiliği vardır. Nerede ve nasıl giyinmiş olursa olsun, ister pijamalarıyla ister 2000 dolarlık iş kıyafetiyle, hep kendine çekidüzen verir. Kelly'ye bakıyordum da kusurlu bir şekilde mükemmeldi

tg:@novaebook

o. Çilleri yüzünün her yerindeydi, uzun, kahverengi saçları ılık yaz esintisiyle omuzlarına düşüyordu. Ara sıra saçlarını düzeltmeye çalışıyordu ama müşterilerle ilgilendiği zaman, saçları yine dağılıyordu. Önlüğünü ince belinin etrafında gelişigüzel bağlamıştı. Göğüsleri beyaz tişörtünün altında dolgun ve serbestti. Meme uçları belirgindi ve biraz görünüyordu ama o umursamıyordu. Rahat bir tavırla, gülümseyerek verandada dolanıyordu.

Sonunda sıra bana gelmişti. Tanışmamıştık ama sanki onu çoktan tanıyormuşum gibi hissediyordum. Birini uzun süre izlemek böyleydi işte. Arkadan vuran güneş yüzünü aydınlatmıştı. Kalçalarını sallarken kısa eteği masanın kenarını sıyırıyordu.

"Hoş geldiniz. Ne alırdınız?" Sesi yumuşacıktı.

Gözlerine baktığımda bendeki mutsuzluğun onda da olduğunu fark ettim. Gözler yalan söylemezdi. Konuşamadığımız ya da konuşmak istemediğimiz gerçekleri barındırırlardı. Nemli gözleri, iri ve acı doluydu ama neyin acısıydı bu? Cevap vermemi beklerken gülümsemesi hafifçe kayboldu. Tekrar gözlerimin içine bakmaya başladı, bakışlarımdaki acıyı ve yalnızlığı fark ettiğini düşünmek istedim.

"Biraz düşünün isterseniz," dedi. Sesi, geçen birkaç saniye içinde yumuşaklığını kaybetmişti.

"Hayır, hayır." Her şeyin düzeleceğini söylercesine gülümsedim. Belki de bu gülümsememin ne anlama geldiğini fark etmeyecekti ama yakında anlayacaktı. Gülümsememe karşılık verdi.

"Bir fincan kahve alayım... sade."

"Hemen geliyor!" Sesindeki yumuşaklık geri gelmişti.

"Ben Adam." Elimi uzattım. Elime baktı ve o da biraz tereddütle elini uzattı. Bir an için ellerimize baktık, ardından gözlerimiz buluştu. O an, birbirimizi anladığımıza dair bir his kaplamıştı içimi.

tg:@novaebook

"Ben de Kelly." Gülümsemesi daha da yayıldı ve kahvemi getirmek için yanımdan ayrıldı. Aradan bir saat geçmişti, yanıma gelip ne üzerinde çalıştığımı sordu. İşimle ilgili her detayı anlattım. İki saat sonra da ben de onun hayatını öğrenmiştim; gerçekleşmeyen umutlarını, hayallerini. Üç saat sonra da molaya çıktı. Oturup sohbet ettik, bana o zaman o heriften bahsetmişti, kocası Scott'tan.

Onunla ilgili anlattığı şeylerin altında karanlık bir ton vardı. Yani, burada oturmuş başka bir adama –bana– içini döküyordu. Bir şeylerin yolunda gitmediği apaçık ortadaydı ama yine de nasıl tanıştıklarından bahsedip durdu. Sanki bir masalmış gibi anlatmıştı. Kız oğlanla tanışır, birbirlerine âşık olurlar. Erken yaşta evlenirler ve sonra ömür boyu mutlu yaşarlar... Derken kız kafedeki gizemli bir adama içini açar. Ses tonu bir şeylerin yolunda gitmediğini gösteriyordu. Scott onu incitmişti. Bunu bilmem için bana söylemesine gerek yoktu.

Aradan dört saat geçmişti, dizüstü bilgisayarımı kaldırıyordum. Bir sürü kahve içmiş ve hafif bir yemek yemiştim. Kelly yine ara ara sohbet etmek için masama gelmişti. Kişisel hayatımızla ilgili başlayan diyaloglarımız kasabadan, havadan, göl evindeki çalışmalarımdan bahsetmeye dönmüştü. Aramızdaki bağ sabah güçlüydü, öğleden sonrasındaysa daha da güçlenmişti. Kelly gardını almıştı ve ben de gitmeye hazırdım. Zaten birbirimizi kurtaracağımız fikrine kendimi kaptırmam aptalcaydı. Onun beni sıkıcı bir evlilik ve ilgisiz bir eşten kurtarması, benim de onu mutsuz eden kocasından kurtarma fikrinden bahsediyordum.

Tam kafeden çıkarken bana seslendiğini duyunca durdum. Ona doğru döndüm. Önlüğünün kuşağını çözüp katladı ve çantasına koydu. Güneş gözlüğünü de omzunda asılı duran çantasına attıktan sonra bana doğru birkaç adım attı. "Sabahtan beri anlata anlata bitiremediğin şu göl evini

tg:@novaebook

görmem gerektiğini düşünüyorum," dedi alçak bir sesle. Kafenin verandasında kimsecikler kalmamıştı.

"Bence de," dedim gülümseyerek.

Hafifçe başını sallayarak yürümemi söyleyen bir işaret yaptığında yürümeye başladım. Arkadan beni takip ediyordu. Kimseyle karşılaşmadan göl evine vardık. Kapıyı kapattığımda kollarıma atladı. Birbirimizin kıyafetlerini çıkardık ve oturma odasının zemininde, ayı postu halının üzerinde düzüştük. O gün üç kere düzüşmüştük. Birbirimize doyamıyorduk. Eroin gibiydi, ilk tadışta, ilk zevkin doruklarında bağımlılık yapıyordu. Bu zevki hep yaşayacağımı düşünüyordum, ta ki bugüne kadar.

t @novaebook

14

SARAH MORGAN

Bana nasıl tanıştıklarını ve dört saat boyunca nasıl düzüştüklerini anlatırken tepkisizdim. Karısı olarak burada değildim, onu yargılamak için burada değildim. Aksine, savunmak için buradaydım. Tepkimi, davayı etkilemeyecek bir zaman diliminde vereceğim. Şu an, sadece dinlemek zorundayım. Sadece notlar aldım. Ara sıra göz teması kurduğumda bana bakmakta güçlük çektiğini fark ettim. Şaşırmadım doğrusu. Geçtiğimiz on altı ay boyunca bana yalan söylemişti. Başka bir kadınla yatıyordu. Eğer bu kadar zamandır bana yalan söyleyebiliyorsa belki de kadını o öldürmüştür. Hayır, bu şekilde düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. Ona bir faydası olmazdı.

"Kelly Summers'la on altı ay önce çalıştığı Seth'in Kafesi'nde tanıştınız, değil mi?"

Kafasını salladı.

"Sonrasındaysa, tanıştığınız ilk gün, düzüştünüz –pardon, cinsel ilişkiye girdiniz, değil mi?"

"Evet." Durdu. "Özür dilerim Sarah." Elimi tutmak için elini uzattı ancak geri çektim.

tg:@novaebook

"Sırası değil." Önümdeki kâğıtları düzeltip tüm kenarları aynı şekilde hizaladım. İşte, ne yapacağımı bilmediğim zamanlarda hep bunu yapardım. Düzenlerdim. Bir şeyleri temizleyip dururdum.

Sandalyesinde arkasına yaslandı. Yaşadığı uykusuzluk, keder ve stres yüzünden solmuş cildini kendine getirmek için elini yüzünde gezdirdi. Gözleri kan çanağına dönmüş, sakalları çıkmıştı. Yapmış olduğu onca şeye ve şu hâline rağmen hâlâ yakışıklıydı.

"Kelly'yle düzenli bir ilişkin mi vardı?"

"Evet, haftada birkaç gün görüşüyorduk, birçok geceyi göl evinde geçiriyordu," dedi derin bir nefes vererek.

"Kocası Scott'tan bahsetmiştin. Hakkında ne biliyorsun?"

Duruşu dikleşti. Gözlerinde umut ve öfke belirdi. Daha konuşmaya başlamadan bu adamdan nefret ettiğini ve Kelly'yi bu adamın öldürdüğüne canıgönülden inandığına emindim.

"İyi biri değil. Bu olayda onun parmağı olduğunu biliyorum. Ona karşı kötü davranıyordu, tehdit ediyordu. Ona zarar verdi ve sanırım ilişkimizden haberdardı," dedi öfkeyle.

Sözünü kestim. "Kelly'yle aranda olanları bildiğini nerden biliyorsun? Daha önce hiç konuştunuz mu?"

"O geceki mesajlarından. Kelly'yi tehdit etmişti. Yalan söylediğini bildiğini, ona zarar vereceğini söylemişti." Scott hakkında birkaç not aldım.

"Eğer Kelly'yi tehdit ettiyse şüpheyi onun üzerine çekebiliriz ve bu sebeplerden dolayı onu suçlayabiliriz. Tacizci bir koca profili bu davalar için uygundur, davalarımda yüzlerce kez gördüm. Eğer böyle bir adamsa ve fırsat da varsa kazanmak kolay olur," dedim.

Adam'ın gözleri parladı. "Gerçekten mi?"

t@novaebook

"Evet ama yine de erken davranmayalım, peşine düşebileceğimiz bir nokta nihayetinde. Şimdi, konumuza dönelim... Daha önce Scott'la tanıştın mı?"

"Hayır ama nasıl bir adam olduğunu bilmek için tanışmama gerek yok," dedi. Çenesini sıktı, gözleri gerilmişti.

"Nasıl bir adammış?" Kalemin ucunu ısırdım.

"Kötü bir adam."

"Öyleyse sen ne oluyorsun?"

Yüzündeki öfke ifadesi bir anda suçluluk duygusuna dönüştü.

"Özür dilerim. Böyle söylememeliydim." Bir an durakşayıp notlarıma göz gezdirdim ve sonra tekrar ona baktım. "Bu tam bir çıkar çatışması davası. Bu işten kurtulmak için elindeki en iyi şans ben olabilirim ama bu davaya duyduğum acıyı ve öfkeyi yok edebilir miyim bilmiyorum."

"Lütfen," dedi. Gözleri resmen yardım etmem için yalvarıyordu.

Kalem başlığının ucunu çiğnedim. Biliyorum, sorunlarımız vardı. Her evlilikte sorunlar vardır ama on altı ay boyunca bana yalan söylemesi... Tamam, ilgisizdim ve evet, tamamen sevgi dolu bir eş değildim ama bu onu sevmediğim anlamına gelmiyordu ya da ona olan sevgimin bittiği anlamına da gelmiyordu. Şu an bile onu seviyordum. Ondan nefret ediyordum ama aynı zamanda seviyordum. Yaptığım her şeyi bizim için yapıyordum, geleceğimiz için yapıyordum. Hayalini kurduğumuz hayatı yaşayabilelim diye ofiste onca gece geçiriyordum. Eğer yazarlık kariyeri başladığı gibi bitmeseydi, belki de ikimiz için bu kadar çok çalışmak zorunda kalmayacaktım.

Evliliğimizdeki problemlerin tek suçlusu ben değildim, o da suçluydu. Ben elimden gelen her şeyi yapmıştım. Yazarlık kariyerine yardımcı olması için ona lanet olası bir ev almıştım ve o, bunu şarap içmek, yemek yemek ve başka

tg:@novaebook

bir kadınla düzüşmek için kullanmıştı. Durmam gerekiyordu. Böyle düşünmemeliydim. Kendimi bu düşüncelerden arındırabilir miydim bilmiyorum. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Bir adım geri atmalıydım.

Eşyalarımı toplamaya başladım ve sandalyemi geriye doğru ittim. Adam ne yaptığımı sordu. Paniğe kapıldığı zaman gözleri doluyordu. Ondan ve bizden vazgeçtiğimi düşünmüş olmalıydı ancak vazgeçmemiştim. Hiçbir şey söylemedim. Öfkeyi, ihaneti, üzüntüyü, endişeyi ve bunun gibi tüm diğer duyguları içimde tuttum ve hepsini aşağı, çok aşağı ittim.

Geri adım attığım an arkamdaki kapı açıldı ve yere kapaklandım. Başım masanın kenarına çarpmıştı ve yüzümden kan akıyordu. Ağzımdan bir çığlık çıktı. Üzerinde şerif yardımcısı üniforması olan, bir seksen boylarında bir adam masanın üzerinden fırlayarak Adam'ı yere serdi. Alnımdaki kesiğe dokunurken irkildim ve parmak uçlarımdaki kanı inceledim. Kısa kesilmiş sarı saçları ve geniş omuzları olan polis memuru yerde yatan Adam'ın üstüne çıkmış yüzünü yumrukluyordu. Adam, birilerinin ona yardım etmesi için çığlık atmaya çalışıyordu ama yumruklar sözünü kesiyor ve ağzı daha fazla kanla dolduğu için mücadelesi yarıda kalıyordu.

Ayağa kalktım, tökezleyerek memurun yanına gittim ve onu Adam'ın üstünden çekmeye çalıştım. Kafasının ve kulağının yan tarafına yumruk attım ancak etkilenmedi bile. Adam'ın yüzü kan içindeydi, sağ gözü şişmişti bile. Kollarıyla yumruk darbelerini savuşturmaya çalışıyordu ama adam o kadar öfkeliydi ki bir işe yaramıyordu. Memura tekrar vurduğumda bir anlığına dönüp bana baktı. Buz mavisi gözlerini kan bürümüştü. Tek kelime etmeden beni geri itti.

tg:@novaebook

Tam duvara doğru savrulurken, Şerif Stevens ve yardımcısı Hudson içeri daldı. Yerde baygın bir şekilde yatan Adam'ın üstünden memuru çekip aldılar ve durması için bağırdılar.

"Şerif Yardımcısı Summers, dur dedim sana!" Şerif Stevens, onu bir köşeye sıkıştırırken orada durmasını emretti. Şerif Yardımcısı Hudson da onu geri çekmişti. Birkaç memur içeri daldı ve öfke dolu adamı zaptettiler. Alnındaki ve boynundaki damarlar belirginleşmişti. Deli gözleri öfkeden kan çanağına dönmüş, alnından ter damlıyordu. O kadar yoğun nefesler alıyordu ki yere yığılacağını düşünmüştüm. Daha önce hiç kimsede böylesine bir öfke görmemiştim. Ağzından bıkkın bir hırıltı çıktı. Dudakları, nefes almadan önce sıkıca büzüşmüş, burun delikleri resmen birbirinden ayrılacak kadar genişlemişti. Yüzü buruştu ve haykırmaya başladı. Gözümüzün önünde adam âdeta parçalanıyordu. Gözlerinden yaşlar akıyor, burnundan sümük damlıyordu. Vücudu, tüm gerginliği kaybetmiş ve sanki bir hamura dönüşmüştü. Şerif, şerif yardımcısı ve memurlar onu tutmayı bırakmıştı ancak Şerif Yardımcısı Hudson bu sefer de onu ayakta tutabilmek için yardım ediyordu.

"Scott, dostum, her şey yoluna girecek. Ben de olsam aynısını yapardım, aslında denedim de." Şerif Yardımcısı Hudson, arkadaşının omzuna dokundu.

Duvara doğru yaslandım. *İnanamıyorum. Bu adam Kelly'nin kocasıydı. Meğer polismiş.*

Adam yerde acı içinde kıvranıyor, zar zor kendine geliyordu. Şerif Yardımcısı Hudson ve diğer memurlar Scott'ı odadan çıkarmaya zorluyordu. Şerif Stevens, Adam'a bakıp başını salladı ve birine ambulans çağırması için bağırdı. Derken, bakışlarını bana çevirdiğinde burada olduğumu,

tg:@novaebook

hatta yaralandığımı fark etti. Bana doğru koşup bir koluyla beni sardı ve alnımdaki kesiği inceledi.

"Sarah, çok üzgünüm. İyi misin?" Karakolda yaşananlardan dolayı utandığını gösteren bir ses tonuyla konuşmuştu. Aynı zamanda şefkatliydi de. Yaralanmış olmamı önemsiyordu. Alnımdaki kesiğe dokunduğunda acıyla irkildim. "Üzgünüm," dedi tekrar.

"Sorun yok. İyiyim."

"Yarana baktıralım." Bana dışarı kadar eşlik etmeye çalıştı. Onu ittim ve Adam'ın yanına gittim. Başka bir memur kâğıt havluyla kanları silmeye çalışıyordu.

Kana bulanmış saçlarını alnından çektim. "İyi misin?"

"Evet," diye cevap verdi. Kâğıt havlu alarak beni görebilmesi ve onun için burada olduğumu anlayabilmesi için gözlerindeki kanı silmeye çalıştım. Elimi yanağında gezdirdim, bunu halledeceğime ve onun yanında olacağıma dair ona güvence veriyordum.

Şerif Stevens'a döndüm. Açık olan ağzını kapattı.

"Bu kabul edilebilir bir şey değil!"

"Biliyorum, biliyorum. Bizzat bu durumla ben ilgileneceğim. Memur Summers şu an idari izinde. Burada olmaması gerekiyordu, burada olma izni yoktu."

"O zaman ne demeye buradaydı?"

Şerif Stevens cevap vermedi çünkü herhangi bir cevabı yoktu. Sadece kafasını salladı. İki sağlık görevlisi, çanta ve sedyeyle içeri girdi ve hemen Adam'a müdahale etmeye başladılar. İkisi de onun iyi olup olmadığını anlamak için bazı sorular sorarken beni yanından uzaklaştırdılar.

Birkaç adım geri attığımda Şerif Stevens elini omzuma koydu. "Onunla ilgilenecekler. Hadi, alnına baktıralım." Bu, bir emirden çok öneriydi.

Başımı salladım. Sağlık görevlileri Adam'ı sedyeye yerleştirirken onu takip ettim.

tg:@novaebook

Şerif Stevens'ın ofisinde oturuyordum. Elinde küçük bir ilk yardım kutusuyla ofise girdi. Önümde duran masasına oturdu ve yüzümdeki kesiği temizlemeye başladı. Birçok kez özür diledi –ki bunu içten söylediğine emindim ancak tam olarak neye üzgün olduğunu kestiremiyordum. Scott'ın Adam'ı dövmesine mi, benim düştüğüm duruma mı, yoksa her ikisine mi.

"Dikişlik bir şeyin olduğunu sanmıyorum ama bayağı derin," dedi odadaki sessizliği bölerek.

Hiçbir şey söylemedim. Yaramla ilgilenmeye devam etti ama bu zamanı beni sorgulamak için kullandığına emindim. Gözlerini benimkilere kenetliyordu ama ben bakışlarımı kaçırıyordum. Neyi çözmeye çalıştığından emin değildim. Belki de neden Adam gibi biriyle olduğumu düşünüyordu? Ya da bunca olan bitene rağmen neden onu savunduğumu? Yarama biraz krem sürdü ve ardından üzerine kelebek bandaj yapıştırdı. İlk yardım kutusu kapattıktan sonra bana uzun uzun baktı. Bir şey söylemek istiyor gibiydi. Ona, istediğini sorabileceğini açıklar bir şekilde baktım. Ne düşündüğünü, neyi çözmeye çalıştığını bilmem gerekiyordu. Onu okuyamıyordum ve bu durum beni korkutuyordu. İnsanlara baktığım an her şeyi anlardım ama onu anlayamıyordum.

"Bir şey sorabilir miyim?"

"Evet." Yaraya yapışması için bandaja bastırdım.

Masanın, kendi etrafına doğru yürüdü ve oturdu. Duraksadı, bir an için merak ettiği şeyi sormayacağını düşündüm. Küçük bir nefes alıp rahatlamaya çalıştım. Sandalyemde biraz hareket ettim, bacak bacak üstüne attım. Şerif Stevens, parmaklarını masaya vuruyor, bir yandan da düşünüyordu. Öne doğru eğildi ve ellerinin üstüne yaslandı. "Sence o mu yaptı?"

tg:@novaebook

"Nasıl bir soru bu böyle?" İğrenmiş bir tavırla yüzümü buruşturdum.

"Sadece bir soruydu." Gözlerini gözlerime kenetledi.

"Uygunsuz bir soruydu," dedim küçümser bir tonla.

"Öyle." Başını salladı. Sorunun uygunsuz olup olmadığını umursamıyor gibi görünüyordu. O an, neden umursamadığını anlamıştım, gardını indirmişti. Sanırım söylemediği şeylerden ne demek istediğini anlamıştım. O da Adam'ın böyle bir cinayeti işleyip işlemediğinden emin değildi. Elbette, tüm kanıtlar onu işaret ediyordu ama herkes gibi o da merak ediyordu, bu dava gerçekten bu kadar kolay mıydı? Adam bir kadını kendi yatağında öldürdü ve temizlikçi kadının bulması için de öylece bıraktı, bu kadar aptal mıydı yani? Hiçbir şey göründüğü gibi değildir.

Her ne kadar bunu yapmak çok kolay olsa da Şerif Stevens'ın bu davayı Adam'ın üstüne yıkıp işin içinden sıyrılmak istediğini düşünmüyordum. Bana göre, bunu gerçekten kimin yaptığını bulma konusunda bana yardım etmek istiyordu. Tamamen alışılmışın dışında ama günün sonunda benim asıl odaklanmam gereken şey Adam'ı savunmak, suçlu o olsun ya da olmasın; Şerif Stevens'ın odak noktasıysa bunu yapan kişiyi bulmak. Davayı hızlı bir şekilde kapatmayı değil de doğru bir şekilde kapatmayı istiyordu.

"Adam'ın yaptığına inanmıyorum," diye cevap verdim. Umarım güven verici bir şekilde söylemişimdir.

Şerif Stevens başını salladı ve sandalyesinde tekrar geriye yaslandı. "Bu biraz alışılmadık bir durum ancak sizi olay yerine götürmek ve gördüklerinizi bana aktarmanızı istiyorum."

"Elbette," dedim tereddüt etmeden.

"Güzel."

"İçeri alın dedim size! Küçük kasabanızın protokolü umurumda değil." Matthew, görevlinin ve polis memurunun yanından geçerek kapıya doğru ilerledi. Arkamı

t@novaebook

döndüm, yüzümdeki bandajı görür görmez bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı.

"Özür dilerim. Meslektaşım Matthew bugün bana eşlik etti."

"Ne yaptılar sana böyle?" Matthew bana doğru koştu. Yaralanan bölgeyi inceledi ve Şerif Stevens'a kötü bir bakış attı.

"Yaralanan bu kadın avukat. Size dava açacak ve inanın öyle güçlü insanlar tanıyorum ki tüm kasabanın hakkından gelecekler," dedi gözlerini kısarak ve ardından dikkatini bana verdi.

"Ben iyiyim. Durumu açıklayacağım." Matthew bana karşı her zaman korumacıydı.

@novaebook

tg:@novaebook

15

ADAM MORGAN

Uyandığımda hastanedeydim. Sol elim yatağın kenarına kelepçelenmişti. Başım ağrıyordu ama yediğim dayağın yanında bu ağrı hiçbir şeydi. Koluma takılı olan serumu fark ettim. *Tabii ya. Yediğim dayağı hissetmiyor oluşumun sebebi damarlarıma akan ağrı kesiciden kaynaklanıyordu.* Odada pencere yoktu, bu yüzden saatin kaç olduğunu ya da ne kadar süredir burada yattığımı bilmiyordum. Tam da beklediğim gibi bir yerdeydim; steril, beyaz duvarları ve beyaz zemini olan küçük bir hastane odası. Yanımda duran kalp monitörü, hâlâ hayatta olduğuma dair verdiği güvenle hızla atıyordu. Yüzüme dokunduğum zaman kesiklerin ve şişliğin olduğunu fark ettim. Durumum fenaydı. Sol gözüm kapanmıştı, parmaklarımı gözkapağımdaki şişliği hissetmek için gözüme götürdüm.

Tam hemşire çağıracaktım ki bir şey hatırladım. Sorgu odasında, yerde acı içinde kıvranırken ve bilincim gidip gelirken hatırladığım bir şeydi. Şerif Yardımcısı Hudson'ın sesini ve ağzından çıkan kelimeleri hatırladım. Bana saldıran memura Scott demişti. *Kelly'nin Scott'ı. O, Kelly'nin kocasıydı.*

@novaebook

İşler çok daha karmaşık bir hâle gelmişti. O herifin polis olduğunu nasıl bilmezdim? Kelly nasıl bana söylemezdi? Artık korkusunun nedenini, kaçamayacakmış gibi hissetmesinin nedenini anlıyordum. Herife bir baksanıza, iri yarıydı. Ben de ufak bir adam değildim ama onun yumruklarına karşı hiçbir şansım yoktu. Bir de Kelly'nin neler yaşadığını düşünürsek... Zavallı Kelly. Biliyorum, bunu Scott yaptı. Kolayca bundan sıyrılabilirdi ve polis olduğu için de bunun nasıl yapılacağını biliyordu. Bu kadar. Nihayetinde polisti. Hata yapmış olamazdı, değil mi? İşte şimdi mahvolmuştum.

Bir hemşire soğukkanlı bir şekilde içeri girdi ve elindeki kâğıtları karıştırdı. Bana baktığında uyanıp olduğumu fark edip ürktü. "Aman Tanrım, uyanmışsın!"

Ayağa kalkmaya çalıştığım zaman bana engel oldu ve durmam gerektiğini söyledi. Bağlı olduğum makineleri yeniden ayarladı ve aceleyle dışarı çıktı.

Birkaç dakika sonra, Şerif Stevens gelmişti. Odaya girerken adımlarını tekmelercesine atıyordu. Mutlu olduğunu söyleyemezdim ama bu mutsuzluğun benimle alakası olmadığı kesindi. "Nasılsın?"

"Sanırım iyiyim."

"Adam, dinle. İşler bu hâle geldiği için senden özür dilerim. Yapılan şey doğru değildi ama bilmelisin ki Memur Summers uzaklaştırma aldı." Konuşurken elini saçında gezdirdi.

"Hapiste olması gerekiyor!"

"Böyle olması gerektiğini düşünüyorsun biliyorum ama onu da anlamalısın, eşini yeni kaybetti. Hiçbir şey davranışını mazur gösteremez ama bunun sebebini de anlaman gerek."

Kalp izleme monitöründeki bip sesleri hızlanmaya başladı, içimdeki öfkeyi kontrol altında tutmaya çalışıyordum

tg:@novaebook

ama başaramıyordum. "Biliyorum, o orospu çocuğu öldürdü onu!" Hafif doğrulduğum anda alnımda ter damlaları oluştu. Kalbim çarparken nefesim hızlanıyor, ellerim titriyordu.

"Dur bakalım Bay Morgan. Scott'ın Kelly Summers cinayetiyle bir alakası olduğunu sana düşündüren şey nedir? Ölen kişi onun karısıydı ve o da senin evinde, senin yatağında ölü bulundu." Bunları beni zora sokmak için söylememişti, sadece merak ediyordu. Söylediklerimle eğleniyor ve bunun nedeni küçük bir parçasının bana inanmasından mı yoksa sadece beni kızdırmaya çalışmasından mıydı, bilmiyordum.

"Bizi biliyordu. Kelly'nin öldüğü gece ona tehdit mesajları atmıştı. Taciz ediyordu. Onun hakkında ne düşünürsen düşün, gerçek bu."

Şerif Stevens, yatağımın yanına bir sandalye çekti ve oturdu. Derin bir nefes alıp beni baştan aşağı süzdü. Beni değerlendiriyor, anlamaya çalışıyordu. Gerçeği bilmek istiyordu. Belki benim gerçeğimi değil ama asıl gerçeği.

"Scott Summers'a karşı bu kasabada ne Kelly'den ne de bir başkası tarafından herhangi bir taciz iddiasında bulunulmadı," dedi keskin bir ifadeyle.

"Kelly bunu itiraf etmekten çok korkuyordu. Sadece kaçmak istiyordu. Nedenini artık anlıyorum."

"Neyi anlıyorsun?"

"Scott polismiş... Ondan kaçma ya da işlediği suçların bedelini ödeme gibi bir şansı olmadığının farkındaydı."

"Scott'ı hiç sevmedim," diye itiraf etti.

"Ne?" Doğru duyup duymadığımdan emin olmaya çalıştım. Bunu bana neden söyledi ki? Hatta neden buradaydı? Bunların hepsi bir oyun muydu? Neler olduğunu ya da neden bunların başıma geldiğini bilmiyordum.

t@novaebook

"Beni duydun. Biliyorum, bunu sana söylememem gerekiyordu ama bana göre, Scott'ta her zaman bir şeyler vardı. Kasabada çok fazla Amerikan çocuğu imajı çiziyor ama herkesin saklayacak bir şeyleri olduğunu ve iyi gibi görünen insanların genelde en kötüler olduğunu öğrendim." Sandalyesine yaslandı.

Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Ortamdaki sessizliği bozmadım, ta ki Sarah'yı unuttuğumu fark ettiğim âna kadar. Yaralanmıştı ya da en azından ben öyle sanıyordum. Sorgu odasındayken gördüğüm kan ya ona ya da bana aitti. "Sarah nasıl, iyi mi? Yaralandı mı?"

"İyi, sadece alnında küçük bir kesik var ama inan, o kadın tam bir savaşçı. Bir seksen boyundaki adam bile onu deviremedi," dedi gülerek.

Başımı salladım. Biliyorum, öyleydi. "Şu an nerede? Onu görmek istiyorum."

"Eve gitmesini ve dinlenmesini söyledim. Sabah tekrar gelecek. Umarım sorun yoktur."

"Yok tabii."

"Şimdi gidip Scott hakkında araştırma yapmam gerek çünkü yapılması gereken bu. Bu cinayeti işleyenin sen olduğunu sanmıyorum ama masum olduğuna da ikna olmadım." Ayağa kalktı.

"Tamam," dedim. Söyleyebilecek başka bir şeyim yoktu. Ne düşündüğümü biliyordu ve oturup onu bu cinayeti benim işlemediğimi ikna etmeye çalışmayacaktım. Günün sonunda önemli olan şeyin kanıt olduğunu biliyordum; en azından Sarah'dan öğrendiğim buydu. Kanıt bulma konusunda ona güveniyordum ve sanıyorum ki Şerif Stevens'a da ona yardım edeceği konusunda güveniyordum.

"Kapının önünde bir memur var. Yarın Sarah'yı seni görmesi için buraya getireceğim." Biraz tereddüt etti. "Bu işin aslı ne öğreneceğim, için rahat olsun," dedi ve ben cevap vermeden odadan ayrıldı.

tg:@novaebook

16

SARAH MORGAN

Matthew beni doğruca eve götürdü. Davayı başkasına devretmem konusunda aklımı çelmeye çalışmıştı. Hata yaptığımı söylediğinde onu ilgilendirmediğini söyledim.

Ofise gitmek için çok yorgundum, Anne'e ya da başka birine hayatımda olup bitenleri anlatmak için fazla bıkkındım. Daha fazla bununla yüzleşemezdim. İçimde çok fazla duygu barındırıyordum; sinir, korku, hüzün, korku ve tarif edemediğim birçok şey.

Yakında her şey ortaya çıkacak, basın bunu konuşup duracaktı. D.C.'deki şanım ve Adam'ın basılmış romanını göz önünde bulunduracak olursam, bu haberin sızması an meselesiydi. Anne'e, meslektaşlarıma, müvekkillerime ne diyecektim? Şu an bunlar için kaygı duymanın zamanı değildi, Adam'a ve bu davaya odaklanmalıydım.

Yarım yamalak bir şekilde uyuyup uyandım. Kalktığımda her şeyi, yani davayı en ince ayrıntılarına kadar inceledim. Kuşkusuz, en bariz şüpheli Adam'dı. Savcının ona karşı bir dava açması ve mahkûm etmesi için gerekli olan her şeyi taşıyordu. Ancak diğer tarafta Scott gerçeği

tg:@novaebook

de vardı ve benim de orada olduğum olayı göz önünde bulundurursak, Adam'ın onun hakkında söyledikleri doğru olabilirdi. Öfkeli bir adamdı ve bunu kontrol edemiyordu. Hem Adam'ın bahsettiği mesajlar da oldukça kötüydü. O da şüpheli bir konumdaydı ama asıl soru; bunu yapacak fırsatı var mıydı? Komodinden bir not defteri alıp birkaç not yazdım. *Fırsat* kelimesini de yazıp yuvarlak içine aldım.

Başkası yapmış olabilir miydi? Kelly kurbandı ama gizli bir ilişkisi de vardı. Onun dışında ne yapıyordu? Başka neyin içindeydi? Onun ölmesini isteyen başka biri olabilir miydi? Not defterine *Seth'in Kafesi* yazdım. İş arkadaşları, müşterileri ve iletişimde olduğu herkesle konuşmalıydım.

Telefonum çaldı. Bilmediğim bir numaraydı ama açmak istedim. Saat akşam 9.00'du ama arayan Adam olabilirdi. Durumunu öğrenmek için hastaneye gitmeliydim ama Şerif Stevens onun iyi olduğu konusunda beni ikna etmiş, eve gidip dinlenmem gerektiğini söylemişti.

Telefonu açtım. "Alo."

"Merhaba Sarah, ben Şerif Stevens. Seni merak ettiğim ve Adam'ın iyi olduğunu söylemek için aradım. Hastaneden şimdi çıktım, uyanmıştı."

"Doktor ne dedi?" Benim nasıl olduğum konusuna odaklanmadım bile, sadece Adam'a odaklıydım.

"Elmacık kemiği kırılmış, hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş ve biraz da morarmaları var ama iyileşecek. Evrakları sigortaya ilettim, maliyet konusunda endişe duymanıza gerek yok."

"Para umurumda değil, umurumda olan tek şey iyi olması."

"Eh, durumu iyi. Rahatsız ettiğim için kusura bakma," dedi, telefonu kapatmak üzereydi.

"Bekle," dedim paniklemiş bir ses tonuyla. Kapatmasını istemiyordum. Onunla konuşmak istiyordum ama bunun

tg:@novaebook

nedenini bilmiyordum. Belki de yaşadığım süreci anladığı içindi ya da onun dışında hiçbir polisin bana karşı nazik ve anlayışlı olmamasından kaynaklanıyor olabilirdi. İnsan sarrafı olan ben, onu tek bakışta çözemediğim ya da onun yardımını istediğim için de olabilirdi. Gerçi yardımını istemiyordum, yardımına ihtiyacım vardı.

"Evet?" dedi, sabırlı bir şekilde cevabımı bekliyordu. Her kelimemi duymak istiyor, sanıyorum o da benimle konuşmak istiyordu.

"Teşekkür ederim Şerif Ste..."

Araya girdi. "Ryan demen yeterli."

"Ryan. Sana karşı sert ve huysuz davrandığım için özür dilerim. Bunların hiçbiri senin hatan değildi ve bana yardım etmeye çalıştığını da biliyorum. Sadece kendimi toparlamaya çalışıyorum ve bunun acısını senden çıkarmak gibi bir niyetim de yoktu."

İç çektiğini duydum. Rahatlamış mıydı yoksa kırgın mıydı bilmiyorum. "Sarah, seni çok iyi tanımıyorum ama... Bu cinayeti Adam işlesin ya da işlemesin, benim amacım gerçeği öğrenmek ve adaleti sağlamak. Hem mesleki hem de dostane olarak senin için buradayım. Aslında söylemeye çalıştığım şey şu; beraber neyi ortaya çıkarırsak çıkaralım, yine de buradayım ve yalnızca gerçeğin peşindeyim."

Sanırım Şerif Stevens'ı ve bu yaklaşımını anlamaya başlıyordum. Her ne kadar son derece uygunsuz ve aklımın ucundan bile geçmeyecek şeyler söylese de gururum okşanmıştı. Onu azarlamak ve söylediklerinin ne kadar yanlış olduğunu açıklamak isterdim ama ona ihtiyacım vardı. Onun yardımına ihtiyacım vardı ve bunu öylece bir kenara atamazdım ama yine de bunu kesinlikle profesyonel bir şekilde yapacaktım.

"Çok memnun olurum, Şerif Stevens."

tg:@novaebook

Bu sefer ismini hitap ediş şeklimi düzeltmemişti çünkü demek istediğim şeyi anlamıştı. Aramızda olduğunu düşündüğü şeyin gerçekleşmeyeceğini anlamıştı.

"İyi geceler Bayan Morgan. Planladığımız gibi, yarın sabah 11.00'de görüşmek üzere."

"İyi geceler." Telefonu kapattım. Tam komidinin üstüne bırakacaktım ki Matthew'dan mesaj geldiğini gördüm.

Söylediğim şeyler için özür dilerim. Haklısın, beni ilgilendirmiyor ama ihtiyacın olursa burada olduğumu bil. Birkaç gün müsait olamayacağım ama en kısa sürede seni görmeye geleceğim.

Mesaja tıkladım ve kalp emojisi gönderdim. Telefonu masaya koyduktan sonra her ne kadar mümkün olmayacağını bilsem de uyumayı umarak gözlerimi kapattım.

@novaebook

tg:@novaebook

17

ADAM MORGAN

Şerif Stevens gittikten sonra Sarah'yı aramayı düşündüm ancak yapamadım, en azından şimdilik. Fiziksel olarak iyi olduğunu biliyordum ama mental olarak ona yaşattığım şeyleri hayal bile etmek istemiyorum. Sarah tanıdığım en güçlü insandı ancak bir insan bunca şeye dayanamazdı. Ona bu davayı bırakmasını ve başka bir avukat tutmak istediğimi söylemek istiyordum çünkü o bunu hak etmiyordu. Yediğim haltları temizlemek zorunda değildi.

Elbette Kelly'yi ben öldürmedim ama onunla bir ilişkim vardı. Eğer ilişkimiz olmasaydı belki de Kelly ölmeyecekti. En azından ben öyle düşünüyorum. Belki Scott, Kelly'yi yine öldürebilirdi ancak bu, bizim evimizde yaşanmazdı ve ben de bu olaya hiç dahil olmazdım.

Scott yapmış olmalıydı. Bugün yaptığı şovu ya da beni feci bir şekilde dövmüş olmasını umursamıyordum, Kelly'yi o öldürdü. Biliyorum, o yaptı. Umarım Sarah ve Şerif Stevens bunu onun yaptığını kanıtlayabilirler.

Gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım ama aklım yalnızca bugünü değil, son on altı ayda yaşananları bana hatırlatıp duruyordu. Kelly'yle geçirdiğim zamanları düşünüp

tg @novaebook

durdum. Düşünmemeye çalışıyordum ama engel olamıyordum. Karımı seviyordum ama Kelly'yi de sevmiştim. Gözlerimden akan birkaç damlanın kenardan yastığıma doğru süzülmesine izin verdim. Neler yaptım ben böyle? Ne haltlar yedim?

@novaebook

tg:@novaebook

18

ADAM MORGAN
İKİ HAFTA ÖNCE

Yazmakla geçen bir günü yeni bitirmiştim, yazmak derken; boş bir bilgisayar ekranının önünde oturup viskimi yudumlamakla geçen bir günden bahsediyordum. Word belgesine bakmaktan gözlerim yorulmuştu ama viski sayesinde diğer her şeye karşı hissizleşmiştim.

Kelly o hafta üçüncü kez buluşmamızı iptal ettiği için eve arabayla dönmeyi planlamıştım ancak araba kullanacak durumda değildim. Burada kalıp sabah yeni bir başlangıç yapmaya karar verdim. Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve kristal içki bardağımda kalanları yuvarlayarak oturma odasına girdim. Ateşi yakıp klasik müzik açtım. Kafamı dağıtmak için kitaplıktan bir kitap seçmek üzereydim ki kapının çaldığını duydum. Sarah'nın sürpriz yaptığını düşündüm ve o anda Kelly'nin buluşmamızı iptal etmesine sevinmiştim.

Ne var ki kapının diğer tarafında Kelly'yi dövülmüş hâlde buldum. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, burnundan ve dudağından sızan, kurumuş kanla buluşuyordu. Sağ gözü mosmordu ve saçları düğümlenmişti. Onu gördüğüm

tg @novaebook

an öylece kalakaldım, neredeyse kollarıma yığılıyordu. Onu içeri çektiğim gibi oturma odasına götürdüm ve soğuk vücuduna bir battaniye sardım.

"Bunu kim yaptı, Kelly?" Buz torbası ve bez almak için mutfağa koşarken neredeyse öfkeyle çığlık atacaktım. Ağlaması derinleşti.

"Polisi aramalı mıyım?" Buz torbasını gözüne bastırdım. Sonra da burnundaki ve dudağındaki kanı bezle sildim.

"Hayır... Hayır, arama," diye yalvardı. Kanı kurulamaya ve silmeye devam ettim. Ağlaması kesilene ve konuşmaya hazır olduğunu anlayana kadar orada oturduk. Ona bir bardak viski getirdim ve kendiminkini de doldurdum. Uzun bir gece olacaktı. Yanına oturdum, ona sarıldım ve her şeyin yoluna gireceği konusunda onu rahatlatmaya çalıştım.

"Asla durmayacak," dedi sonunda sessizliği bölerek.

"Kim?"

"Scott... kocam."

Onu biraz daha yakınıma çektim. Evli olduğunu biliyordum ama onun evliliğinin de benimki gibi sevgisiz, sıkıcı, ilgisiz ve sönük olduğunu sanıyordum... bu şekilde değil. Kendi durumumun kötü olduğunu sanıyordum ama Kelly'ninki daha kötüydü, çok daha kötüydü. Ben sıkılmış olabilirdim ama o tehlikedeydi.

"Polise gittin mi?" Viskimden bir yudum aldım.

"Gidemem." Başını salladı.

"Neden?"

"Gidemem işte." Sesi bıkkındı. İçkisini bitirdi, onu daha fazla zorlamadım. Bakışları bana durmamı söylüyordu.

"Ne yapabilirim?" diye sordum. Ayağa kalktım ve ikimizin de bardağını doldurdum. Sehpanın üzerine bırakıp kanepeye oturdum. Onu kucağıma çekerek saçlarını ve yüzünün yan tarafını okşadım. Kelly ile bir yıldır beraberdim. Bu kadını önemsiyordum. Bu kadını seviyordum. Bu kadını

tg:@novaebook

kurtarmak istiyordum. Hayatlarımız bu şekilde devam edemezdi. Bu şekilde olmamalıydı.

"Hiçbir şey yapamazsın. Asla durmayacak." Gözleri dolmuştu; içlerinde hiç umut yoktu. Söylediklerine gerçekten inanıyordu.

Pes etmesine izin veremezdim. "Kaçmana yardım edebilirim."

"Kaçamam. O, beni her zaman bulur."

"Birlikte kaçarız... sen ve ben," dedim ve sanıyorum ki ciddiydim.

"Bazen ondan kurtulmamın tek yolunun ölmek olduğunu düşünüyorum."

"Böyle söyleme. Neden böyle bir şey diyorsun ki?"

"Benim hakkımda bilmediğin şeyler var." Bana dikkatle baktı ve sonra söylediklerinden pişman olmuş gibi gözlerini kaçırdı.

"Senin hakkında bilmediğim ne var? Seni seviyorum Kelly. Bilmem gereken tek şey bu. Seni seviyorum ve sana yardım etmek istiyorum. Sana nasıl yardım edebileceğimi söyle."

"Bana yardım edebileceğini sanmıyorum. Scott'ın bana karşı bir kozu var."

"Neymiş o? Söyle bana." Elini sıkıca tuttum.

Derin bir nefes aldı ve doğrulup oturdu. Bardağını alıp hepsini bir dikişte bitirdi. Bana döndü ve her şeyi, Scott'ın ona karşı kullandığı tüm kozları anlatmaya başladı.

"Daha önce evliydim. Birbirimizi sevmemize rağmen birbirimize karşı her zaman iyi davranmıyorduk ve... benim adım... aslında Kelly Summers değil. Adım Jenna Way. Olanlardan sonra, ilk kocamı öldürmekle suçlandıktan sonra adımı değiştirmek zorunda kaldım ama onu ben öldürmedim." Duraksadı. Elini hafifçe sıktım. Bana baktı ve devam etti. "O günün erken saatlerinde kavga etmiştik,

tg:@novaebook

normal bir şeydi bu. İlişkimiz hem iyi hem de kötü anlamda tutkuluydu. O gece eve geldiğimde ölmüştü. Bıçaklanarak öldürülmüştü. Baş şüpheli bendim ama ben yapmadım, yemin ederim. Kocamı seviyordum ama cinayetle suçlandım. Duruşma sırasında bazı kanıtlar kaybolunca hakkımdaki suçlamalar düşürüldü. Scott özgür olmama yardım etti ama aynı zamanda da benim sahibim oldu, bu taraftan bakınca özgür değilim. Hâlâ işlemediğim bir suçun bedelini ödüyorum. Hâlâ cezamı çekiyorum. Tek fark hapishanede olmak yerine Scott'ın yanında olmam. Bunun sonunun benim için iyi bitmeyeceğini biliyorum ve özgür olmamın tek yolunun onun hayatımdan çıkması olduğunu da biliyorum." Başını öne eğdi.

İtiraf ettiği şeyi sindirirken sakin kalmaya çalıştım. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Ona ne soracağımı bilmiyordum, hatta bir şey söylemem gerekip gerekmediğini bile bilmiyordum. Bunları duymayı beklemiyordum. Kelly'nin içinde anlayamadığım bir karanlık vardı. Bu kadını tanıdığımı sanıyordum ama gerçek adını bile bilmiyormuşum. Kimdi bu kadın? Kocasını o mu öldürmüştü?

Anında cevap vermediğimde gerilmişti. Gözleri, önce odanın içinde sonra da benim üzerimde gezindi. Bacağını kıpırdattı ve olduğu yerde hareket etti. "Ben kötü bir insan değilim." Derin bir nefes aldı, sonra ayağa kalktı. Gideceğini düşündüm ama bana söylediklerine rağmen gitmesini istemedim. Anlamak istiyordum.

"Bekle," dedim. Ben koltuktan kalkarken o durdu. Ondan birkaç adım uzakta durdum. Orada olmamdan ve gidecek hiçbir yeri olmadan kapıdan çıkıp gitmesine izin vermeyeceğimden dolayı gözleri biraz parladı. Ona yaklaştım ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Seni Kelly olarak tanıyorum, Jenna olarak değil."

tg:@novaebook

"Biliyorum. Özür dilerim," diye araya girdi. Onu susturmak için bir parmağımı dudaklarına koydum ve cümlemi bitirmem gerektiğini söyledim. Onayladı.

"Ben Kelly'ye âşık oldum, Jenna'ya değil. Kim olduğunun benim için bir önemi yok. Yaptıkların senin hakkında hissettiklerimi değiştirmiyor. Geçtiğimiz yıl hayatımın en güzel yıllarından biriydi ve bu, senin sayende oldu. Senin yaşadıklarını ben de yaşıyorum. Senin neye ihtiyacın varsa benim de var. Sana söz veriyorum Kelly, Scott bir daha asla sana zarar veremeyecek." Alnına hafif bir öpücük kondurdum. Bana baktı, gözleri yine umutla dolmuştu. Öpmek için kafasını eğdiğinde öpüştük. Yarılan dudağı yüzünden biraz yüzünü buruştursa da geri çekilmedi. Bazen zevk, acıya değerdi.

t@novaebook

19

SARAH MORGAN

Asansörün kapıları kapanınca, bir an için gözlerimi kapatıp içimdeki tüm gücü topladım. Kontrollü ve toparlanmış bir görüntüye sahiptim; pahalı bir etek, dar bir bluz, bir çift siyah Louboutin topuklu ayakkabı ve özel dikim bir ceket giymiştim. Saçlarım yukarıdan at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmış ve bu sabah kuaförümde makyajımı profesyonel bir şekilde yaptırmıştım. Alnımdaki morluğu kapatmayı başarmışlardı ama kesik hâlâ bandajlıydı. İyi görünmem gerekiyordu, güçlü görünmeliydim.

Kapılar açıldı. Anne elinde bir fincan kahvenin yanı sıra sempatik ama cesaretlendirici bir gülümsemeyle bekliyordu. "Ne oldu? İyi misin?" Gözleri, doğrudan başımdaki yara bandına kaymıştı.

"İyiyim. Yürürken konuşalım." Kahve fincanını alıp hızla yanından geçtim. Bana yetişmişti, her istediğimi yapmaya hazır ve anlayışlıydı.

Anne'e neler olup bittiğini anlattım çünkü Kelly ve Scott'ın geçmişlerini araştırmak için şirketin kaynaklarını kullanmaya bir an önce başlamasını istiyordum. Her şeyi bilmem gerekiyordu. Ofiste dolaşırken, iş arkadaşlarımın

tg:@novaebook

sessiz mırıldanmalarını fark ettim. Haberlerde herhangi bir şey yer almadığı için henüz kimse hikâyenin tamamını bilmiyordu ama bu durum, söylentilerin etrafta dolaşmasını da engellemiyordu. Toplantıları iptal eden, mahkeme tarihlerini kaçıran ya da ofisten kaybolan biri değildim, bu yüzden insanların konuşmasına şaşırmadım.

Anne ofisimin kapısını arkamızdan kapattı, kanepeye oturdum.

"İyi olduğuna emin misin?"

"Evet. Lütfen bir daha sorma," dedim sert bir şekilde.

"Özür dilerim. Kelly ve Scott Summers'ın geçmiş raporları gün sonuna kadar elimde olur." Sehpanın yanına diz çöktü ve kâğıtları dosyalara yerleştirmeye başladı.

"Hakkımda ne diyorlar?"

"'Ruhsal çöküntü. Kocasının ilişkisi varmış.'"

"En azından bir konuda haklılar." Gözlerimi devirdim. "Bob etraftan bilgi almaya başladı mı?"

"Henüz değil. Hafta sonu kaçamağından pazartesi sabahı döndü, o yüzden hâlâ arayı kapatmaya çalışıyor."

"Güzel."

"Sence o mu yaptı?" diye sordu hızlıca.

"Ben... bilmiyorum."

Bakışları korku doluydu, sorduğuna hemen pişman olduğunu biliyordum. "Özür dilerim."

"Önemli değil, Anne. Gerçekten. Sadece bunun olduğuna inanamıyorum. Seninle dışarıda harika vakit geçiriyoruz, sonra eve geliyorum ve bir duyuyorum ki kocam katilmiş."

"Ben de inanamıyorum. Dur! O gece eve geç geldiğini ve sizin... bebek yapmak için uğraştığınızı söylemiştin. Bu onun mazeretiydi, değil mi?"

"Ön rapor Kelly'nin gece 11.30 ile 12.15 arasında öldürülmüş olması gerektiğini ortaya koydu. Uyandığımda saat 2 civarına kadar evde olduğunu doğrulayamadım," dedim.

tg:@novaebook

"Biz de D.C.'deydik..." diye düşündü.

"Gece yarısından sonra dışarıdaydık, hatta biraz daha geç de olabilir."

"Evet, doğru." Anne oturmuş düşünüyordu. Daha fazla yardımcı olmak istediğini görebiliyordum.

"Anne, lütfen bu konuda endişelenme. Bu senin problemin değil. Sen zaten bana hayal edebileceğinden çok daha fazla şekilde yardım ettin." Gülümsedim.

Ağlamaya başladı. Ayağa kalktı, elleriyle gözlerini havalandırmaya çalıştı. Gelip kanepede yanıma oturdu ve sarıldı. "Senin için endişelenmemem gerektiğini söyleme. Sen benim en iyi arkadaşımsın, Sarah. Senin için her şeyi yaparım. Lütfen burada olduğumu bil," diye fısıldadı. Ona biraz daha sıkı sarıldığımda aynı şekilde karşılık verdi.

"Teşekkür ederim Anne. Benim için çok özelsin." Arkasındaki duvarda asılı saate baktığımda gitmem gerektiğini fark ettim. Geri çekildim, her ne olursa olsun birbirimizin yanında olacağımızı ve iyi olacağımızı ifade edercesine birbirimize baktık.

"Şerif Stevens ile görüşmem gerekiyor." Ayağa kalktım ve eşyalarımı toplamaya başladım. Havadaki basıncın değiştiğini hissedebiliyordum. Ofisimin kapısı açılmıştı, demek ki odada benimle birlikte yeni bir misafirim olmalıydı. Kim olduğunu görmek için yavaşça döndüm ama yine de kim olduğunu biliyordum. İlk olarak, Chanel No.5'in oldukça klasik ve çok bilinen kokusundan tanımıştım. Bu, onun bakımlı vücudunu süsleyen tek renkli kıyafetle eşleşiyordu. Dış görünüşünde kişiliğini açık eden hiçbir şey yoktu –ki bu da size onun hakkında bilmeniz gereken her şeyi anlatıyordu. Yüz hatları sert ve bir plastik cerraha yapılan rutin ziyaretler sayesinde yerli yerindeydi, yalnızca iyi eğitimli bir gözün bu cildin yüzde yüz doğal olmadığını söyleyebileceği kadar mükemmel bir iş çıkaran türdendi.

tg:@novaebook

Girişin dört bir yanı, siyah Manolo Blahnik topukluların (asla Louboutin giymezdi, ona göre "kırmızı gösterişliydi") son tıkırtısıyla noktalanıyor; kendisinin burada olduğunu ve tüm dikkatleri üzerine çekmeye hazır olduğunu ilan ediyordu.

"Merhaba Sarah," diye selamladı Eleanor ve ben daha onu davet etmeden aramızdaki mesafeyi kapatmaya başladı. "Seni görmek ne güzel." Yanıma geldiğinde sarılmak için kollarını açtı ama birbirimizi kucaklamamıza rağmen dokunmamıştık bile.

"Çabuk geldin Eleanor," dedim. Hatta biraz fazla hızlıydı. Varlığıyla beni şereflendirmesi için bir iki gün daha geçmesi gerekeceğini umuyordum.

"Tabii ki. Ne de olsa söz konusu olan oğlum." Başını dik tutup masamın karşısındaki sandalyeye otururken siyah, klasik Chanel çantasını önünde tuttu. Etrafına bakarak, "Ofisin çok şirin," dedi. Bu söz en iyi ihtimalle küçümseyici bir tavırla söylenmişti. Masama geçtim.

Anne kapı aralığından kaşlarını kaldırarak bana baktı ve geri geri giderek ofisten çıktı. Eleanor'un onun varlığını kabul etmeye niyeti olmadığı aşikârdı.

"Şimdi, bana Adam'a neler olduğunu anlat." Bacak bacak üstüne attı ve avuç içlerini dizlerinin üzerine koydu.

Eleanor olanları duymaktan hoşlanmayacaktı. Ona göre, Adam mükemmeldi. Ölen kocasından geriye kalan tek şeydi. Adam'ın babası bir yatırım fonu yöneticisiydi ve beş sene önce beklenmedik bir şekilde kalp krizinden vefat etmişti. Kötü beslenme alışkanlıkları ve iş stresi yüzünden olduğunu söylediler ama ben Eleanor'un da bu ani ölümde bir rolü olduğuna inanıyorum. Gerçekten çok talepkâr bir kadın ama bu dava için farklılıklarımızı bir kenara bırakıp her iğnelemeyi, hakareti ve küçümseyici sözleri yutmaya devam edecektim.

tg:@novaebook

"Adam bir cinayet davasında şüphe–"

"İmkânsız," diye araya girdi Eleanor. "Benim oğlum asla yapmaz!" Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Konu çocukları olduğunda ebeveynler genellikle hayalperesttirler. Ted Bundy ve Jeffrey Dahmer bile çocuklarının içindeki kötülüğün farkında olmayan sevgi dolu ebeveynlere sahip değiller miydi?

"Metresini öldürdüğünden şüpheleniliyor." Eleanor'la göz göze geldim, ne dediğimi anlayacağını umuyordum, Adam'ın sandığı kadar kusursuz olmadığını anlayacağını umuyordum. Belki bu konuda net düşünebilirdi.

Bir an gözlerini kıstı. "Seni aldattı mı?" diye sordu. Aradaki bağlantı çok açıktı ama bunu yüksek sesle söylememi istediğinden emindim. Başımı salladım.

Başını benden yana çevirip çenesini kaldırdı. Burnunu havaya kaldırıyor diyeceğim ama zaten sürekli havadaydı. İç çekti. "Oğlumu görmek istiyorum. Tüm gerçekleri ondan öğrenmem gerek." Tekrar bana baktı.

Tekrar başımı salladım. "Prince William County'deki hastanede tutuluyor."

"Ne? Neden?"

"Dün gece karakolda bir kavgaya karıştı," dedim ayrıntı vermeden.

"Ah, benim zavallı oğlum! Bunu bana neden en başta söylemedin?"

Anne kafasını kapıdan içeri soktu. "Sarah, Şerif Stevens'la zamanında buluşmak istiyorsan gitmelisin."

"Şerif Stevens mı? Neden Adam'ı görmeye gitmiyorsun?" dedi Eleanor.

Yerimden kalktım, o da kendi yerinden kalktı ve çantasını dramatik bir şekilde omzuna attı.

"Suç mahalline baktıktan sonra Adam'ın yanına gideceğim." Eşyalarımı toplamayı bitirmiştim.

tg:@novaebook

"Ben de seninle geleceğim." Bu bir öneri değil talepti.

"Gelemezsin. Orası bir suç mahalli. Neden gidip dinlenmiyorsun? Bir şeyler ye, ben sana sonra mesaj atarım." Çantamı omzuma taktım, "Anne sana yardımcı olur."

Eleanor meydan okurcasına, "Yardıma ihtiyacım yok," diye karşılık verdi.

"Tamam ama gitmem gerekiyor. Seni sonra ararım Eleanor."

Hızla ofisimin kapısına doğru yürüdüm. Anne'e, "Bugün buraya dönebileceğimden emin değilim ama dönemezsem seni ararım," dedim.

"Ah, tamamdır. Sen git. Ben her şeyle ilgilenirim," dedi.

"Görüşürüz Sarah," diye seslendi Eleanor arkasını dönmeden. Sonrasında duyduğum tek şey, topuklarının tıkırtısıydı.

Yaklaşık bir saat sonra, göl evine varmıştım. Şerif Stevens'ın aracı garaj yoluna park edilmiş, o da aracın yan tarafına yaslanmıştı; üzerinde şerif üniforması ve kot pantolon vardı. Pilot güneş gözlük takıyordu, elindeyse bir dosya vardı. Aracımı görünce gülümsedi. Arkasına park ettim ve arabadan indim.

"Günaydın Bayan Morgan." Oldukça resmiydi. Hâlâ neden nazik davrandığını merak ediyordum. Adam'ın masum olduğunu mu düşünüyordu? Ya da benim için üzülüyor muydu? Yoksa bu iyi adam davranışlarının arkasında başka şeyler mi vardı?

"Günaydın Şerif Stevens." El sıkıştık. Havanın serin olmasına rağmen terli olduğunu fark ettim. Niye bu kadar gergindi? Bir şey mi biliyordu?

tg:@novaebook

"Buraları inceleyeceğiz. Eğer normalin dışında bir şey fark ederseniz bana söyleyin," diyerek yolu gösterdi. Biraz endişeli bir şekilde onu takip ettim. Normalin dışında bir şey olsa bile bir şey fark edemezdim. Buraya nadiren gelirdim. Burası, aslında Adam'ın eviydi. Yine de tek kelime etmedim. Eminim polisin gözden kaçırdığı bir şeyler vardır, en azından bu konuda yardımcı olabilirdim.

Şerif Stevens bana doğru döndü ve elinde tuttuğu dosyayı uzattı.

"Neredeyse unutuyordum, otopsi sonuçları ve DNA raporları çıktı. Telefon kayıtlarını hâlâ inceliyoruz ve burada topladığımız bazı kanıtlar üzerinde de ek testler yapıyoruz."

Başımı salladım ve yürürken dosyayı incelemeye başladım. Gözüm otopsi raporundan başka bir şey görmediği için ilk basamağa adım atar atmaz tökezledim. Şerif Stevens beni yakaladı ve verandaya doğru çekti. Birbirimizden birkaç santim uzaktaydık, göz göze geldik. Ben kesik kesik nefes alıyordum ama onunki sabitti. Bana iyi olup olmadığımı sorduğunda evet dedim. Kucağından geri çekilip eteğimi düzeltirken o da eğilip kâğıtları toplamaya başladı.

"İçeri girmeden önce oturup hepsini okumak ister misin?" Verandadaki oturma alanını işaret etti. Olay yerini incelemeden önce rapora bakmam gerektiğini bildiğim için başımı salladım. Oturdum ve kâğıtları karıştırmaya başladım.

"Kelly Summers'ın vücudunda Rohypnol* mü varmış?"

"Evet," dedi verandada volta atarak. Yerinde duracak bir adam değildi.

"Tuhaf. Peki, Adam?" diye sordum ona bakarak. "Adam'da da çıktı mı?"

"Hayır," dedi tereddüt etmeden.

"Test yaptınız mı?"

---

* Bir çeşit uyuşturucu. (ç.n.)

tg:@novaebook

"Yaptıklarını sanıyorum ama emin olmak için tekrar sordururum."

Birkaç sayfa daha inceledikten sonra bir yer gözüme çarpınca durdum. Metni hızlıca gözden geçirdim ve hayal kırıklığıyla bir nefes verdim.

"Hamile miymiş?" Şerif Stevens'a baktım. Ayaklarını sürüyerek yürüdü ve bir an için sahiden de üzülmüş olduğunu gördüm. Bu haberin kendisini rahatsız ettiğini fark etmeyecek kadar çabuk toparladı kendini. Sanırım herkesi rahatsız ederdi. Nihayetinde bir kadın ve doğmamış çocuğu bıçaklanarak öldürüldü. Sonunda başını salladı.

"Yaklaşık dört haftalık. Savcılık artık çifte cinayet için incelemeler yapıyor ve suçun vahşiliğini de göz önüne alırsak idam cezası için çabalayacaklardır." Sanki bana bunu yeni bir habermiş gibi anlatıyordu ancak her yetkin avukat bunun ne demek olduğunu zaten anlayabilirdi.

"Babası Adam mı?"

Şerif Stevens gözlerini kaçırdı. Cevabı söylemek istemiyordu ancak aslında çoktan söylemişti bile.

"Evet." Başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünse de söylemiyordu. Söyleyeceklerini yutup tekrar volta atmaya başladı. Herhalde şu anda dünyanın herhangi bir yerinde olmak isterdi. Adam'ın bu kadını hamile bıraktığına inanamıyordum. Biliyor muydu? Benden saklıyor muydu? Ondan para mı istiyordu, yoksa bana söyler miydi? Bir an Adam'ın bunu asla yapmayacağından emin olsam da sonra bundan o kadar emin olamamıştım. Aklından ne halt geçiyordu böyle?

Şerif Stevens volta atmayı bıraktı ve bir elini verandanın direğine koyarak yaslandı. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Baksana, gidip hızlıca bir kahve alacağım ki bunları sindirip okumayı bitirebilmen için zamanın olsun. Sen de ister misin?"

tg @novaebook

Kafamı kaldırmadım. Okumaya devam ettim. "Evet, sade olsun lütfen." Dikkatim sadece elimdeki kâğıtlara odaklanmış hâldeydi.

"Tamam. Hemen dönerim. Lütfen oraya bensiz girme."

"Kendi evime mi?" dedim bilmiş bir tonla.

İç çekti ve verandanın merdivenlerinden indi. Gazeteden başımı kaldırıp uzaklaşmasını izledim. Daha önce ne kadar iyi göründüğünü fark etmemiştim. Uzun boylu, geniş omuzluydu ve yeni ütülenmiş bir gömlek giyiyordu. Kusurlarına ve yıpranmış görüntüsüne rağmen gerçekten de hükmedici bir çekiciliği vardı.

"Sensiz eve girmeyeceğim."

Hafifçe sırıtarak bana doğru döndü, konuşmanın garipliğini ortadan kaldırmaya çalışıyordu. "Güzel. Zaten ben de seni tutuklamak istemiyordum. Sanırım bu özelliğin aileden geliyor," dedi kıkırdayarak. Ardından yapmaya çalıştığı esprinin garipliğini fark edince başını salladı. Ona gözlerimi devirerek sayfaları karıştırmaya devam ettim.

Şerif Stevens gideli yirmi dakikadan fazla olmamıştı, o dönene kadar ben de dosyadaki tüm bilgileri okumuştum. Kelly Summers bıçak yaraları sonucu ölmüş. Rohypnol almış ve alkol seviyesi 0,16 çıkmış, yani yasal sınırın iki katı. Sırtında, omzunda ve kalçasında öldürülmeden en az yirmi dört saat önce oluşmuş çürükler vardı. Tırnaklarının altındaki deri, Adam'ınkiyle uyuşuyordu. Vajinasında, anüsünde ve ağzında meni bulunmuş ve DNA sonuçlarına göre bu meni de Adam'la eşleşmişti. Bununla birlikte, vajinasında Adam'ın olmayan iki DNA örneği daha vardı.

Şerif Stevens yanıma geldi ve kahveyi uzattı. Benden birkaç santim ötedeki bankta otururken kendi kahvesini yudumluyordu. Verandadan manzarayı seyrediyor, sağa sola koşuşturan sincaplara ve yerlerine zar zor tutunan sonbahar rengine bürünen yaprakları seyrediyordu.

tg:@novaebook

"Neler keşfettin?" Kahvesinden bir yudum daha aldı.

Dosyayı kapatıp yanıma koydum ve içeceğimi yudumladım. "Kelly Summers'da iki farklı DNA örneği daha bulunmuş. Bunlar üzerinde herhangi bir test yapıldı mı?"

"Öğleden sonra Scott'u çağıracağız ama üçünden birinin zaten onunla eşleşeceğini sanıyorum ki bu da karıkocanın seks yaptığı kanıtını bize verir."

"Peki diğer DNA?"

"Telefon kayıtları sayesinde bu konu hakkında daha fazla bilgiye sahip olacağımıza inanıyorum. Belki bir başkasıyla daha görüşüyordu. Ya da tecavüze uğradı ki bu da bizi asıl katile götürebilir. Emin değiliz."

"Başkasıyla mı görüşüyordu?"

"Üçüncü DNA bizim içinde sürpriz oldu." Bir kaşını kaldırarak bana döndü.

"Teorin nedir?" Arkama yaslandım.

O da yaslandı, biraz rahatlamış görünüyordu. "Yani... üçüncü DNA örneğini tespit etmeden önce adamımızı bulduğumuzu düşünüyordum ama şu an ki tabloya bakarsak, Adam'ın katil olması bana pek mantıklı gelmiyor. Hatta dürüst olmak gerekirse DNA sonuçlarından önce bile Adam'ın katil olma ihtimali mantıklı gelmiyordu."

"Neden?"

"Çok basit de ondan."

"Basit derken?"

"Basit işte. İyi bir eğitim almış ve donanımlı bir yazar olan Adam, kendi evinde metresini öldürür mü? Tabii kazara olmadıysa. Gerçi birini yirmi yedi kere bıçaklamak nasıl kazara olsun ki?"

"Adam'ın yaptığını ben de düşünmüyorum." Samimi bir şekilde ona baktım. "Gerçi derinlerde bir yanım da emin değil," dedim iç çekerek.

tg:@novaebook

Şerif Stevens kaşlarını çattı. "Emin değil derken ne demek istiyorsun?"

"Tıpkı senin söylediğin gibi, ya Adam bunu gerçekten kazara yaptıysa ve üstünü örtmek istediği için cinayet süsü veriyorsa? Ya da bilinci yerinde değilken yaptıysa ve hiçbir şey hatırlamıyorsa?"

"Mümkün," dedi çenesini ovuşturarak.

"Onu görmem ve o akşama dair tüm detayları dinlemem gerek. Scott'la olan kargaşa yüzünden her şeyi dinleyemedim. Ancak şu an bildiğim tek şey, Adam'ın bu cinayeti işlemesi için sebeplerinin olabilme ihtimali. Belki de Kelly bazı şeyleri bana söylemekle onu tehdit etti, ondan ayrılmak ya da bebeği aldırmak istedi."

Bir polis arabasının tekerlekleri ölü yaprakları ve kuru toprağı çıtırdatarak garaj yoluna doğru ilerledi. Tam Şerif Stevens'ın yanına, çimlerin üzerine yanaşarak arabayı park etti. Arabadan inen Şerif Yardımcısı Marcus Hudson'dı. Üniforması ve gözlükleriyle G.I. Joe aksiyon figürüne benziyordu.

"Şerif Yardımcısı Hudson, burada ne yapıyorsun?" diye seslendi Şerif Stevens. Oturduğu banktan kalktı ve verandanın merdivenlerine doğru yürüdü. Diğer adam da ona doğru birkaç adım attı, sanki gerçekten korumak ve hizmet etmek için buradaymış gibi kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. Gerçi burada kimin korunmaya ihtiyacı vardı, belli değildi.

"Yardıma ihtiyacın var mı diye kontrol etmeye geldim," diyen Şerif Yardımcısı Hudson lakayt bir tavırla etrafa baktı ve ardından dikkatini yine şerife verdi.

"Hayır, yok," dedi o da ilgisizce.

"En azından burada beklememin bir sakıncası var mı?" Arabasının kaportasına yaslandı.

tg:@novaebook

"Keyfine bak." Şerif Yardımcısı Hudson gözlüklerini çıkarıp direkt olarak gözlerini bana diktiği sırada, şerif de bana doğru döndü.

"İçeri girmeye hazır mısın?" diye sordu. Kafamı salladım. Banktan kalkmam için yardım etti.

Olay yeri bandının altından eğilerek ön kapıdan geçtik. İçeri girdiğimizde ev hareketsizdi. Birçok şey etrafa saçılmıştı, eminim bu, polis aramasından kalmadır.

Mutfağa gidip kahve fincanımı ve dosyayı yere baktım. Etrafa göz gezdirip bir gariplik var mı diye kontrol ettim. Kısmen açık bırakılmış rasgele dolap ve çekmecelere rağmen mutfak iyi korunmuş görünüyordu.

Oturma odasındaki ayı postu halı kaldırılmıştı. Dekoratif kırlentler ve battaniyeler yerdeydi ama bunun dışında gömme kitaplık da dahil olmak üzere her şey yerli yerindeydi. Her kitap doğru yerindeydi ve doğru yöne bakılıyordu. Bara baktığımda kapağı açılmamış viski sürahisini fark ettim.

Hemen onu işaret ettim. "Bu test edildi mi?"

Şerif Stevens mutfaktan açık konseptli oturma odasına doğru birkaç adım attı.

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ne için test edilmeli?" Birkaç adım daha atıp yanımda durdu.

"Eğer Kelly'nin vücudunda Rohypnol bulunduysa belki de bu şekilde sistemine gitmiştir." Sürahinin kapağını yerine koyduğumda Şerif Stevens çenesini ovuşturdu.

"Doğru dedin," dedi. "Burada işimiz bittiğinde Şerif Yardımcısı Hudson'a bir kez daha her şeyi gözden geçirmesini söyleyeceğim." Cebinden bir kalem ve küçük bir not defteri çıkarıp birkaç şey not etti. Başımı salladım ve yatak odasına doğru yürüdüm. Yatak yapılmamıştı.

Bir zamanlar beyaz olan çarşaflar kırmızı ve kahverengiye boyanmış, şilteye kadar ıslanmış ve yanında yerde

t @novaebook

kurumuş bir kan birikintisi vardı. Demir ve çürüme kokusu yüzüme bir tokat gibi çarpmıştı. Burnumu kapatıp ağzımdan nefes almaya gayret ettim. Yatak odasına doğru birkaç adım daha atıp yatağın hemen önünde durdum.

Şerif Stevens hemen arkamdaydı. Nefesini ensemde hissedebiliyordum. "İyi misin?"

Onaylarcasına başımı salladım. Hiç inandırıcı değildi çünkü iyi falan değildim. Tüm yaşananlar berbattı. Nasıl olur da Adam bana böyle bir şey yapardı? Ne bok düşünüyordu ki? Benden ayrılmayı mı planlamıştı? Kelly hâlâ hayatta olsaydı beni terk mi edecekti? İçimi kaplayan sinir gözyaşına dönüşmüştü. Üzgünken ağlamazdım, sinirliyken ağlardım. Şerif Stevens'a doğru döndüm. Gözyaşlarımı görür görmez kollarını bana doladı, rahatlamam için beni kendine doğru çekti ve sarıldı. Bir eliyle sırtımı bir eliyle başımı tutuyordu. Birkaç dakika bu şekilde durduk. Beni daha az öfkeli hissettiriyordu. Bana şu anda her şeyin yoluna gireceğini hissettiriyordu. Bana her şeyin daha iyiye gidebileceğini hissettiriyordu. Bir anlığına da olsa ne durumda olduğumu unuttuğum için minnettardım.

"Hadi gidelim." Yatak odasından çıkana kadar bana eşlik etti.

Oturma odasına girdiğimde tekrar etrafa baktım ve gözlerim Adam'ın yazı masasına takıldı. Dağınık, çekmeceleri sonuna kadar açılmış ve sandalyesi ters çevrilmişti. Ellerimi kiraz ağacının üzerinde gezdirip Adam'a bununla sürpriz yaptığım günü hatırladım. İlk kitap anlaşmasını yaptıktan hemen sonraydı. Onunla inanılmaz gurur duyuyordum ve onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Bu anı beni gülümsetiyor, tüm bunlardan önceki hâlimizi hatırlamamı sağlıyordu.

Sonra bu masanın nesini sevdiğimi, beni bu masayı seçmeye iten şeyin ne olduğunu hatırladım. Elim masanın üst kısmında gezinip sağ taraftaki panele kaydı ve onu ittirdim.

tg:@novaebook

Klik sesi geldikten sonra gizli bir bölme açıldı. İçinde bir tabanca ve bir zarf vardı. Silahtan ürkmedim. Orada olduğunu biliyordum. Adam onu göl evini aldıktan kısa bir süre sonra satın almıştı. Koruma içindi ama bunu başaramamıştı. Beni huzursuz eden asıl şey zarftı.

"Kahretsin. İşte, bunu bulabileceğimizi hiç sanmıyorum," dedi Şerif Stevens yanımdan.

Zarfa uzandım.

"Bekle." Beni durdurdu. Bir çift eldiven çıkarıp bana uzattı. Onları giydikten sonra başını sallayarak bana izin verdi. Zarfa uzandım ve yavaşça açıp 5x7 boyutunda bir fotoğraf çıkardım. Adam ve Kelly'nin arkalarında göl evi ve önlerinde göl olan bir fotoğrafı. Adam'ın üzerinde boxer var. Kadın tanga giyiyor ama üstsüz. Adam'ın vücudunun yakınlığı kadının göğsünü kaplıyor. Bacakları ona sarılmış. Elleri de kadının poposunu avuçluyor. Kızın elleri adamın boynunda. Dudakları tutkulu bir öpücükle birleşmiş. Mutlu görünüyorlar.

Şerif Stevens garip bir öksürük sesi çıkarıp bir kanıt torbası alarak silahı dikkatlice içine koydu. Fotoğrafı zarfa geri koymaya başlasam da içgüdüsel olarak durdum. Bu fotoğrafı biri çekmiş ve görünüşe göre Adam ve Kelly o anda fotoğraflarının çekildiğinin farkında bile değillerdi.

Resmi ters çevirdim ve arkasında silinmeyen keçeli kalemle şu cümle yazıyordu: "BU İŞE BİR SON VER YOKSA BEN VERECEĞİM" Şerif Stevens'a baktım. Gözlerim kocaman oldu.

Şerifin ağzından bir inilti çıktı. "İşler çok daha karmaşık bir hâl aldı," dedi başını sallayarak.

"Birileri Kelly ve Adam'ı biliyordu. Bu bir tehdit. Adam'ın yapmadığının kanıtı." Sesim coşku doluydu. "Bu büyük bir keşif. Makul bir şüphe."

tg:@novaebook

"Aceleci davranmayalım ama itiraf etmeliyim ki bu, Adam için iyiye işaret."

Fotoğrafı zarfın içine geri koydum. Şerif Stevens da zarfı paketledi. "Parmak izi için teste göndereceğiz."

"Peki, el yazısı analizi?"

"İncelememiz için el yazısı örneğine ihtiyacımız olacak," dedi bir kaşını kaldırarak.

"Elbette." Çok fazla ileri gitmiştim. Biraz yavaşlamaya ve tüm bu olanları düşünmeye ihtiyacım vardı. *Dur... Bu fotoğraflar saklandığına göre... Adam bu tehditleri biliyordu, çekmeceye o koymuş olmalıydı.*

"Hazır mısın?" Şerif Stevens ön kapıya doğru yürüdü. Kafamı salladım ve çıkarken komodindeki dosyayı aldım.

Dışarıda, Şerif Yardımcısı Hudson hâlâ arabasına yaslanmış bir şekilde duruyordu.

Şerif Stevens evin kapısını kapattı ve hoş bir gülümsemeyle bana doğru döndü. Çenemi hafifçe aşağı indirdim. Adam'ı Kelly'yle görmek benim için zordu. Benimle mutlu olması gerekiyordu, başka bir kadınla değil. Şerif Stevens ellerini omzuma koydu ve kollarımın yan taraflarını okşadı. Tamamen uygunsuz bir durumdu ancak iyi hissettiriyordu, bana iyi geliyordu.

"Harika bir iş çıkardın. Viskiyi inceletmek için buraya birini göndereceğim ve fotoğraf içinde laboratuvarla görü–"

"Hey! Siz ikiniz ne yapıyorsunuz orada? Yoksa bilmemiz gereken ikinci bir ilişki daha mı var?" Şerif Yardımcısı Hudson arabadan bağırdı. Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldığı esnada, yorumunun küstahlığını vurgulamak için iğrenç bir şekilde sakızını yüksek sesle şapırdatıyordu.

Gerçekliğe geri döndüğümde bir soru dalgası üzerimden akıp gitti. Profesyonellik empatinin yerini aldı ve eski rollerimiz yeniden bizi içine hapsetti. Savunma avukatı ve Şerif olarak kaldığımız yerden devam ettik.

tg:@novaebook

"Yok bir şey, Şerif Yardımcısı Hudson. Burada olman gerekmediğini ve talep edilmediğini unutuyorsun, ayrıca bu davranışının oldukça şüpheli olduğunu da aklından çıkarma. Yani lütfen kendi aracınla çevreyi gözetlemeye devam et." Şerif Stevens topukları üzerinde geriye doğru sallandı.

"Peki ya cinayet aleti?" diye sordum Şerif Yardımcısı Hudson'ı görmezden gelerek. Gerçeklere dönmemiz gerekiyordu.

"Bir şey bulunamadı. Hem çevredeki evleri hem de ormanlık alanları inceledik, sonuç sıfır." Şerif ellerini yana bıraktı ve tüm bu olanların nasıl sonuçlanacağını bilemediği için öylesine kımıldandı.

"Ne olduğu hakkında bilgi var mı?"

"Küçük bir mutfak bıçağı, bir çakı ya da bir mektup açacağı olabileceği sonucuna vardılar. Seçenekleri daraltmak için ek testler yapıyorlar. Ama büyük ihtimalle ne olduğu bulunamayacak."

Hafifçe başımı salladım ve yerimde kımıldandım. Adam'la konuşmam gerekiyordu. Kelly'nin hamile olduğunu bunca zamandır biliyor muydu?

"Şey, artık gitmem gerekiyor. Adam'ı kontrol etmek için hastaneye uğrayacağım." Şerif Stevens'ın yanından uzaklaştım ve Şerif Yardımcısı Hudson'a saniyelik bir bakış atıp arabama doğru yürüdüm.

Gülümsedi ve kafasını salladı. "Görüşeceğiz," dedi arkadaşça bir tavırla ancak daha çok tehditvari bir havası vardı.

Kısa ve sert bir şekilde gülümsemesine karşılık vererek profesyonelliği bozmadım.

"Sarah," diye çağırdı Şerif Stevens. Durdum ve ona doğru döndüm. Verandanın merdivenlerinden arabasına doğru yürüdü ve durdu. "Adam işlemler için hapishaneye geri götürülecek." Arabasının kapısını açtı. "İstersen beni takip edebilirsin."

t[redacted]@novaebook

20

ADAM MORGAN

Ranzada uzanıyordum, üzerimde tipik mahkûm kıyafetleri vardı: turuncu pamuk pantolon ve yine turuncu bir üst. Doktor, bu sabah beni taburcu etmişti. Kendi kasabalarından bir kadını öldürme şüphesiyle yargılanan birine karşı nazik olduklarını söyleyemezdim. Hızlı bir şekilde yaralarımı sardılar ve bir gece gözetim altında tuttuktan sonra, hemen buraya postaladılar. *Buraya* dediğim yer, bir ranzanın, tuvaletin ve lavabonun bulunduğu, etrafının gri tuğlalarla ve çelik parmaklıklarla çevrili olduğu bir odaydı. Burada olmamalıydım. Buraya ait değildim.

Gardiyanın biri, copunu hücremdeki parmaklıklara vurarak ortak salona çıkabileceğimi söyledi. Kapının kilidini açtı, ben de onu takip ederek koridorda birkaç masa ve sandalye ile köşede bir televizyon bulunan bir odaya girdim. İçeride birkaç mahkûm daha vardı, burası küçük bir kasaba olduğu için hapishane iyi ve donanımlı değildi. İkisi, bir masada kâğıt oynuyor, üçüncüsü de başka bir masada tek başına kitap okuyordu. İçeri girdiğimde masadakiler bana baktı ve birbirleriyle fısıldaştılar. Üçüncü

tg:@novaebook

adam kafasını kaldırmadı bile. *Okuduğu kitap iyi olmalıydı, benim kitaplarımdan biri olmadığı kesin.*

Televizyona en yakın olan masayı seçtim ve kötü bir gündüz kuşağı programı sayesinde tüm bu yaşananlardan kaçmayı umarak oturdum, ancak şansım yaver gitmedi çünkü özel bir haber bülteni başlamıştı. Bir haber muhabiri, göl evimin önünde durmuş mikrofona konuşuyordu: "Vahşi bir cinayet küçük Brentsville kasabasını sarstı. Yirmi yedi yaşındaki, kasabalı ve yerel şerif yardımcısı Scott Summers'ın eşi Kelly Summers, dün sabah erken saatlerde temizlikçi kadın Sonia Gutierrez tarafından ölü bir hâlde bulundu. Raporlar, kadının vahşice bıçaklanarak öldürüldüğünü açıklıyor. Polis, soruşturma devam ettiği için baş şüphelinin ismini açıklamadı. Eğer Kelly Summers'ın ölümüyle ilgili herhangi bir bilginiz varsa lütfen yerel makamlarla iletişime geçiniz."

Utanç ve mahcubiyetle başımı salladım. Şüphelinin ismini açıklamamak mı? Benimle dalga mı geçiyorlar? *Evimin önünde duruyorsunuz. Bu nasıl olmuş olabilir?* Baş şüpheli Scott olmalıydı, ben değil. Kanıtların ne dediği umurumda değildi, ben yapmadım. Hayatta böyle bir şey yapmam. Neden kimse bana inanmıyordu?

"Morgan." Gardiyanın biri arkadan bağırdı. "Ziyaretçin var."

Ayağa kalktım ve ayaklarımı sürüyerek onu takip ettim. Kapıyı açtığında küçük bir odanın içinde, masada oturan Sarah'yı gördüm. Önünde defterler ve kâğıtlar vardı. Gardiyan arkamdan kapıyı kapattı.

"Sarah, iyi ki buradasın. Resmen bir kâbusun içindeyim." Ona sarılmak ve öpmek istiyordum.

Bana küçük bir gülümsemeyle baktı. Hemen bir sandalye çekerek karşısına oturdum. Notlar alıyor ve sayfaları çeviriyordu. "Hastaneden taburcu olduğunu duydum."

tg:@novaebook

"Evet." Bu söylediğimden daha fazla bir yanıt beklemediğini biliyordum.

"Kelly'nin öldürüldüğü gece hakkında konuşmamız lazım." Defterinde temiz bir sayfa açtı ve bir kalem aldı. Bana baktı ve sonunda Scott'tan yediğim dayağın yüzümdeki sonuçlarını gördü. Sağ gözüm tamamen kapanmıştı. Derim mor, siyah, sarı ve kırmızı renklere bürünmüştü. Sol yanağım şiş ve dikişlerle doluydu. Alt ve üst dudağım birkaç yerden yarılmıştı ve ağzımda biriken kan sayesinde dişlerim sanki bir şişe şarap içmişim gibi lekeliydi.

Bir an için bir tarafı *zavallı kocam* diye düşünmüş olmalı; çünkü gözlerinde bir sempati kıvılcımı belirmişti ama hemen kayboldu ve onun yerine odaklanıp beni delip geçti.

Şu an ne düşünüyor? Bana neden yardım ediyor? "Ne bilmek istiyorsun?" Sandalyeye yaslandım.

"Her şeyi." Gözlerini kıstı. Avukat olan tarafı her şeyi bilmek istiyordu ama karım olarak bunları bilmemesi gerekiyordu. Belki de istiyordu. Ne kadar iğrenç ve onursuz olduğumu bilmek istiyordu. "Emin misin?" *Çünkü bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim.*

Kalemini masaya vurdu ve bana ters ters baktı. "Adam. Daha dün söyledim. Bana karşı tamamen dürüst olman gerekiyor. Ne sadakatsizliğin ne de bana yaptıkların önemli değil.

"Pekâlâ. Sadece seni incitmek istemiyorum." Elimi onunkine uzattın.

Geri çekildi. "Zaten incittin." Bir kalem aldı ve kâğıdın üzerine tarih ve saati yazdı. "Kelly Summers saat kaçta göl evine geldi?"

"Akşam 5'ten sonra."

"Geldikten sonra bana yaşananları anlat."

Her şeyi anlattım. Nasıl viski içtiğimizi, birçok kez seks yaptığımızı, seks esnasında ona olan sert davranışımı ve ne

tg:@novaebook

kadar zevk aldığımı, Kelly'nin ne kadar zevk aldığını, tek kelime bile etmeden bana olan yalvarmasını, eve gitmek için gece yarısı göl evinden gittiğimi, ona yazdığım notu, kısacası her şeyi.

Sarah, benden ne kadar iğrendiğini ya da ne kadar nefret ettiğini gösterecek herhangi bir hareket, ses ya da yorum yapmadı. Bu bende merak uyandırmıştı, *Umursuyor muydu? Onu aldatmamı umursuyor muydu? Yoksa güçlü davranma mı çalışıyordu? Profesyonel olmaya mı çalışıyordu?* Hiçbirine cevap veremezdim. Yüzünden anlayamıyordum. O benim karımdı ancak şu an onu tanıyamıyordum bile. Bana bakışları soğuk ve mesafeliydi. Hareketleri tıpkı bir robot gibiydi. Keskin gözleri hesap yapıyordu.

"Bekle bir dakika." Elindeki kâğıtta bir notu daire içine aldı ve beni düşüncelerimden çekip çıkardı. "Ne zaman uyuduğunuz?"

"Bilmiyorum." O geceyi düşünmeye çalıştım ancak ne zaman uyuduğumu, hatta ne zaman yorulduğumu bile hatırlamıyordum. Son hatırladığım şey, Kelly'yle seks yaptığımızdı.

"Ne zaman uyuduğunuz hakkında bir fikrin yok mu?" dedi yeniden.

"Herhalde seks sonrasında dalıp gitmiş olmalıyız." Daha iyi bir cevabım yoktu. Gerçekten bilmiyordum.

"O geceye dair hatırlamadığın bir zaman var mı?" Kuşkulu bir şekilde bana baktı.

"Sanırım." Omuz silktim.

"Sanırım mı? Cinayetten suçlanıyorsun ve verdiğin cevap sanırım mı? Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" Kalemi kâğıdın üstüne bıraktı ve parmak uçlarıyla şakaklarına masaj yaptı.

"Ne halt dememi istiyorsun?"

"Bilmiyorum ama o geceye dair hatırlamadığın anlar olması hiç de iyiye işaret değil. Savcılık, az önce verdiğin

tg:@novaebook

ifadeyi kolayca şuna çevirir; 'Eh, hatırlamıyorsanız, belki onu öldürdüğünüzü de hatırlamıyorsunuzdur.' Hatırlamalısın Adam. Emin olmalısın." Sarah için hiç de normal olmayan hayal kırıklığı kendini gösterdi. Ki o, her zaman çok sakin ve kendine hâkim biridir. O akşam olan her şeyden emin olmam gerekiyor ama bu dava mahkemeye giderse hazırlanmak için zamanım olacak.

"Araba kapısı çarpma sesi duyduğumu hatırlıyorum. O sese uyanmıştım."

"Emin misin?" diye sordu şüpheci bir tavırla. "Düşen bir ağaç dalı ya da çatıya çarpan bir meşe palamudu da olabilir. Ormanda her türlü sesi duymak mümkün."

"Evet, eminim... Emin olduğumu düşünüyorum." Sanki o geceye dair hatırlayamadığım şeylerin aniden netleşeceğini düşünerek alnımı ovuşturdum.

Sarah oflayıp pufladı ve not defterine bazı notlar yazdı. "Peki ya fotoğraf?"

"Ne fotoğrafı?" Ona baktım ve ardından hatırlamak için geçmişi düşündüm. *Siktir.* O an beynimden vurulmuşa döndüm. Gözlerim genişledi. *Bunu nasıl unutmuş olabilirdim?* Onca olan biten şeyin arasında en önemli şeyi unutmuştum, masum olduğumu kanıtlayabilecek olan şeyi.

"Fotoğraflar ne zaman eline geçti?"

"Birkaç hafta önce. Göl evindeki posta kutumuzdaydı. Birisi oraya bırakmış olmalı çünkü üstünde posta pulu yoktu," diye açıkladım. Sarah birkaç not daha aldı. "Biri bana tuzak kurmaya çalışıyor, görüyorsun değil mi?"

Derin bir nefes aldı ve gözlerimin içine baktı. "Yardım etmeye çalışıyorum Adam, bana her şeyi söylemek zorundasın. Her detayı hatırlaman gerekiyor. Şanslısın ki mektubu buldum. Gerçekten büyük şans ama önce bu fotoğrafı kimin çektiğini, kimin seni tehdit ettiğini bulmak zorundayız."

Gözlerini benden çekti ve notlarını karıştırmaya başladı. Haklıydı. Yardımcı olmuyordum. Her şeyi göz önünde

tg:@novaebook

bulundurmam gerekiyordu, tıpkı kitaplarımdan birini düzeltirken yaptığım gibi. Olay örgüsündeki boşluklar nerede? Hangi karakterlerin içi doldurulmamış? Hikâyeyi gerçekten kim yönlendiriyor? Ve neden? Hikâyenin özü nedir ve neye bakmalıyım?

"Kelly'de üç farklı DNA örneği bulundu," dedi bıkkınlıkla ve konuyu değiştirerek.

İlk başta dediği şeyi anlayamadım. Gözlerim genişledi, ağzım hafifçe açıldı.

"Üçünden biri sana ait. Diğeri Scott'ın, üçüncüyse bilinmiyor."

"Ne diyorsun sen?"

"Diyorum ki kocasıyla aldattığı tek kişi sen değilmişsin. Diyorum ki özel değilmişsin. Diyorum ki kadın orospunun tekiymiş." Ağzından çıkanları fark edince en az benim kadar şaşırmıştı.

"Aman Tanrım, Sarah!"

"Özür dilerim. Sadece... tüm bunları hâlâ sindirmeye çalışıyorum." Gözlerini benden kaçırdı. Sanki az önceki çıkışından dolayı utanmış gibiydi. Sorun olmasına rağmen sorun yok dedim. Bunların hepsi birer sorundu. Kelly ölmüştü. Başka bir adamla daha yatıyordu. Bunu nasıl yapabilmişti?

"Belki de üçüncü adamın tecavüzüne uğradı?" dedim.

"Belki."

"Belki o adam onu öldürdü." Tüm bunları mantığa oturtmaya çalışıyordum ama hiçbiri mantıklı değildi. *Kelly nasıl bir başkasıyla görüşürdü? Neden görüşüyordu ki? Ben yetmiyor muydum? Benim onu sevdiğim gibi o beni sevmemiş miydi?*

"Belki. Gerçi, bunu Scott'ın yaptığını düşünmüyor muydun?" Bazı notlar daha aldı.

"Düşünüyordum. Daha doğrusu, hâlâ düşünüyorum. O yapmış olmalı çünkü kaba herifin teki. Yaptığı şeyi sen de

tg:@novaebook

gördün. Beni eşek sudan gelinceye kadar dövdü, seni de yaraladı. Kelly'ye yaptıklarını da biliyorum."

Hem kendimi hem de Sarah'yı bunu Scott'ın yaptığına ikna etmeye çalışıyordum. Scott yaptı. Bu üçüncü adam belki tek gecelik bir şeydi ya da Kelly onun saldırısına uğramıştı. Bir başkasının olduğuna inanamıyordum. Kelly bunu bana yapmış olamazdı. Beni seviyordu. Onu seviyordum. Aramızda özel bir bağ vardı.

"Yani, hepsi doğru olabilir. Ancak Scott'ı suçlayabileceğimiz bir kanıt yok. Saldırgan bir mizacı olabilir ama bu demek değil ki Kelly'yi o öldürdü. Ayrıca Kelly ve Scott arasında geçen aile içi şiddete dair bir rapor da yok."

"Polise gidemezdi. Adam zaten polis, korkuyordu."

"Anlıyorum ama kanıt olmadan mahkemeye bunu sunmamız mümkün değil. Kelly'ye gönderdiği mesajlar dava için olumlu ama mazeret sunarsa hiçbir sonuç çıkmaz. Karı-koca kavgası derler. Olay yerinde olan sendin, ölmeden önce onu en son sen gördün, DNA örneklerin eşleşti. Ayrıca..."

Dosyadan bir kâğıt çıkardı ve önüme koydu. Benim el yazımdı. Kelly'nin öldüğü gece ona yazdığım not. Ona olan son sözlerim. Yazdıklarımı hiç okuyamamıştı. Ben bu notu yazarken o çoktan ölmüştü.

Notu tekrar okudum.

Kelly,

Artık sadece sen varsın. Bu her zaman böyle değildi ama bundan sonra sadece sen olacaksın. Sen, hayatım boyunca yazmaya çalıştığım, bu gece bitirdiğim bir hikâyenin sözlerisin.

Seni seviyorum, beni sev,

Adam

NOT: Hizmetçi sabah 09.00'da burada olacak. O gelmeden önce gitmiş olmaya özen göster.

tg:@novaebook

"Bırakmaya karar verdiğin şey neydi?" Gözleri parlıyordu.

Bunu ona açıklamak istemediğim için kekeleyerek konuşuyordum. Yine de ona gerçeği söylemek zorundaydım. Bana yardım edebilmesinin tek yolu buydu. "Senden ayrılıp onunla birlikte olmaya karar vermiştim."

Sarah'nın yüz ifadesi değişmemişti. Önce bana, ardından not defterine baktı. Dudakları hafifçe titriyordu ve gözleri gerilmişti. Birkaç not daha aldı.

"Ama sonra fikrimi değiştirmiştim. Bir bebek sahibi olmayı ve aile olmamızı söylediğinde, Kelly'yle olan ilişkimi tamamen bitirecek ve kendimi tamamen sana ve ailemize adayacaktım." Elini tutmak için uzandım ancak karşılık vermedi. Kâğıtları karıştırıyordu.

"Kelly'ye yazdığın aşk mektubundan iki saat sonra mı bu kararı verdin?"

Kafamı salladım. *Tam bir aptaldım. Kendimi nasıl böyle bir bokun içine bulaştırmıştım?*

"Jüri bu mektubu iki şekilde okuyabilir ve anlayabilir. Ya az önce söylediğin şekilde ya da kötü bir şekilde. Mektubun sonu Kelly'nin ölümüne işaret ediyor olabilir ve mektubun sonunda yazdığın küçük not sanki Kelly'yi hâlâ hayattaymış gibi göstermeye çalışıyormuşsun gibi anlaşılabilir. Açıkçası söylediklerine inanıyorum çünkü sadece bir aptal, cinayeti mektupla örtbas etmeye çalışır."

"Yani, bu konuda yalan söylemiyorum," diye onayladım.

"Sana bebek sahibi olmak istediğimi söyledikten sonra Kelly için beni terk etme konusunda fikrini değiştirdiğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet, kesinlikle. Tek istediğim seninle bir aile kurmaktı. Seni çok seviyorum Sarah. Yaptıklarım için çok özür dilerim, keşke hepsini geri alabilseydim ama alamıyorum işte. Sadece şunu bilmeni istiyorum, hayatımın geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacağım. Sen benim karımsın. Sen benim her şeyimsin. Sonsuza kadar."

t:@novaebook

Sarah ansızın, "Kelly hamileymiş," dedi.

Ağzım açık öylece kalakaldım.

"Dört haftalıkmış." Sesinde bir gram duygu yoktu. Sanki öylesine bir şey okuyor gibiydi.

"DNA sonuçlarına göre bebeğin babası senmişsin."

Sarah'nın ağzından çıkanlar beni karnımdan bıçakladı ve kalbimi söküp aldı. *Ne?* demek istedim ama kelimeler ağzımdan çıkmıyordu bile. Sandalyemden çok hızlı bir şekilde kalkınca sandalye geriye doğru düştü ve bir gümbürtüyle yere çarptı. Başımı ellerimin arasına alıp saçlarımı çekiyor, yüksek sesle feryat ediyordum. Doğmamış çocuğum için ağlıyordum. Bu durumun nasıl göründüğünün farkındaydım; hamile ölü bir metres. Kendimi toparlamaya, duygularımın kontrolünü yeniden kazanmaya çalıştım, derin nefesler alıp veriyordum.

"Hamile olduğunu biliyor muydun?" Bana baktı.

"Sence Sarah? Bunu bildiğimi nasıl düşündün cidden?" Ellerimi havaya kaldırarak bir ileri bir geri yürüdüm. "Kahretsin, bunu nasıl düşünebilirsin?" diye tekrar sordum. Bu sefer daha öfkeliydim.

"Beni sevdiğini ya da bana sadık olduğunu nasıl düşünebilirdim? 'Evet' dediğin zaman aslında bunu kastettiğini nasıl düşünebilirim? Hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğimizi nasıl düşünebildim? Arkamdan başka kadınları becerip hamile bırakmadığını nasıl düşünebilirdim? Bunları nasıl düşünebildim, Adam?"

Çığlık atmayı bitirdiğinde yarı ayakta duruyordu ve bir an için bana saldıracağını düşündüm ama saldırmadı. Ceketini düzeltti ve sandalyesine oturdu. Saçlarını düzeltiyor, kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

Karşısındaki sandalyeye oturdum. Haklıydı. Kelly'nin hamile olduğunu bildiğimi düşündüğü için ona kızmaya hakkım yoktu. Sarah ve ben bunu nasıl atlatacaktık

tg:@novaebook

bilmiyordum ve eğer atlatırsak da birlikte atlatacağımızdan da emin değildim. "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Scott'ı araştıracağım. Fotoğrafı sana kimin gönderdiğini ve üçüncü DNA örneğinin kime ait olduğunu bulmaya çalışacağım. Hikâyeni açıklığa kavuşturmanı istiyorum."

"Bu bir hikâye değil."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye homurdandı.

Elini tutmak için bir hamle yaptım ve bu sefer izin verdi. Tekrar özür diledim ama dünya üzerinde bunu telafi edebileceğim bir özür yoktu. Elimi sıktı ve eşyalarını toplamaya başladı.

Onu sevdiğimi söyledim.

"Annen geldi. Bu sabah ofisime uğradı," diye cevap verdi. "Ben de seni seviyorum" cevabını alamadım ancak bu durumda onu suçlayamazdım.

"Gerçekten mi? O nasıl?"

"Her zamanki annen işte."

Sarah gitmek için döndü ama sonra durdu ve bana baktı. "Eğer cinayetten hüküm giyersen, savcı Virginia eyaletinde çifte cinayet için öngörülen en yüksek cezayı talep edecek." Sesi titriyordu.

"En yüksek ceza ne?"

"İdam."

t@novaebook

21

SARAH MORGAN

Anne ofisime girdi. Siyah bir kalem elbise giyiyordu ve saçları arkaya taranmış at kuyruğu şeklindeydi. Her gün biraz daha bana benziyordu. İki elinde de Starbucks'tan aldığı büyük boy Americano vardı, sol kolunun altına da bir dosya sıkıştırmıştı. Arkasından kapıyı kapattı ve hızlı bir şekilde, kahveleri koymak için masama doğru yürüdü. Karşıma oturacak şekilde bir sandalye çekti ve dosyayı kucağına koydu.

Normalde, Adam'la görüştükten sonra ofise gelmem gerekiyordu ancak gelemedim. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Her şeyi baştan sona düşünmem gerekiyordu. Hapiste yaşananları, otopsi sonuçlarını, DNA sonuçlarını, Adam'ın Kelly'nin doğmamış çocuğunun babası olduğunu ya da fotoğraf aracılığıyla tehdit edildiğini Anne'e henüz söylememiştim ama eminim ki söyleyeceklerimi duymak için sabırsızca bekliyordu.

"Şeytan kayınvaliden nasıl?" Ortamı yumuşatmaya çalışıyordu.

Kafamı salladım. "Hiç sorma." Kahvemden bir yudum aldım. "Dün gelemediğim ve aramadığım için özür dilerim.

tg:@novaebook

İşler garip ve can sıkıcı bir hâl aldı ve tüm bunlarla nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Buralara göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

"Ne oldu?" Yüz ifadesi endişeli, aynı zamanda da anlayışlı bir hâle büründü. Tüm dikkatini bana verebilmek için öne doğru eğildi.

"Kelly'de üç farklı DNA örneği bulundu."

"Üç mü?" Bunu bir soru olarak değil de girdiği şokun etkisindeymiş gibi sormuştu. Aynı zamanda üç parmağını da kaldırmıştı.

Kafamı salladım ve kahvemden bir yudum daha aldım. "Evet, üç. Biri Adam'a ait, biri Scott'a ama diğeri kime ait bilinmiyor."

"Üç tane adamla mı yatıyormuş?"

"Öyle görünüyor."

"Tanrım... kız resmen oradan oraya atlamış. Yani, belki de o bilinmeyen DNA onun ölümüne sebep olmuştur," dedi.

"Adam da böyle söyledi."

"Bu üçüncü adam kim? Birileri onu Scott ya da Adam haricinde biriyle görmüş mü?"

"Şu ana kadar kimse görmemiş." Kahvemden bir yudum daha aldım ve masamdaki kaleme dokundum. "Ayrıca biri, Adam'a üstünde tehdit notu yazan bir fotoğraf göndermiş. Fotoğraftakiler Kelly ve Adam'dı ve arkasında, 'Bu işe bir son ver yoksa ben vereceğim' yazıyordu. Birileri aralarındaki ilişkiyi biliyordu..." Kalemi ağzıma götürdüm ve bir anlığına ucunu çiğnedim.

Anne'in gözleri genişledi. Ağzı açılıp kapandı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ben bile ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Zoraki yutkundu ve kahvesinden bir yudum aldı. "Başka birilerini teste tabi tutuyorlar mı?" Bacak bacak üstüne attı ve kucağındaki dosyayı masanın üstüne koydu.

tg: @novaebook

"Kimi test edebilirler ki? Sokaktan geçen herhangi birini teste tabi tutamazlar çünkü DNA örneği kime ait bilinmiyor. Bunu yapabilmek için bir sebep olması lazım."

"Biliyorum. Yani diyorum ki şüpheli olan başka biri var mı? Belki ilişki yaşadığı herhangi biri, çalıştığı biri, arkadaşı ya da eski sevgilisi falan."

"Şerif Stevens'a göre işyerindekiler şüpheli görünmüyor, yine de polislerin ne yapacağı bilinmez. Şerifin ya da Scott'ın bildiği herhangi bir eski erkek arkadaşı yok, hatta çok arkadaşı olduğu da söylenemez; benim kocam dışında tabii," dedim kara mizah yapmaya çalışarak, ancak işe yaramamıştı. Anne bana üzgün bir bakış attı, gerçekten iyi olup olmadığımı bilmesem de aslında iyi olduğumu ifade etmeye çalışmak için ufak bir şekilde gülümsedim.

"Polislerin ne yapacağı bilinmez derken? Yolunda gitmeyen bir şeyler mi yaptı?"

"Bilmiyorum. Fazla arkadaşçaydı."

"Fazla arkadaşça mı?"

"Nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Davaya karşı olması gerektiğinden daha fazla ilgili."

"Sence Kelly'yi ya da başka bir şey mi biliyor?" Sandalyesinde geriye yaslandı. Konu ilgisini çekmişti.

"Hayır. Yani, aslında evet. Kocası polis teşkilatında çalışıyor ve orası küçük bir kasaba. Onu tanıma ihtimali yüksek ama sanırım benimle flört ediyordu. Adam suçlu bulunsa da bulunmasa da yanımda olacağını söyledi ve... bana olan bakışları da aynı şeyi söylüyordu." *Belki de benim şu an buna ihtiyacım vardı. En azından ben böyle düşünüyordum. Şerif Stevens şu anda ihtiyacım olan kişi olabilir, hatta düşündüğümden fazlası bile olabilir.*

"Gerçekten çok acayip," diyen Anne burnunu havaya kaldırdı.

tg:@novaebook

"Değil mi? Sence endişelenmeli miyim? Bence endişelenmeliyim, değil mi?"

"Şey, nihayetinde o, kasabanın şerifi ve sen de suçlu varsayılan bir kocanın eşisin. Ayrıca söz konusu kocanın savunma avukatısın da. Seni savunma avukatından çok bir katilin karısı gibi, yani bir kurban olarak görmüş olabilir ve yaşadıklarından ve davayı çevreleyen koşullardan dolayı senin için üzülmüş olabilir," dedi.

"Bu arada, o da Adam'ın yapmadığını düşünüyor. Bu davanın savunma avukatına bunu söylemesi sence de garip değil mi?"

"Evet, ama savunma avukatı olarak, karısı olarak değil. Muhtemelen olup bitenlere bakarak neyin uygun neyin uygun olmadığı arasındaki çizgiyi çizemiyor olabilir. İçinde bulunduğunuz durum tam bir çıkmaz."

"Biliyorum, bazen kendime doğru şeyi mi yapıyorum acaba diye de soruyorum zaten," diye itiraf ettim.

"Doğru şey derken?"

"Kocamın yanında durmaktan bahsediyorum. Hele ki o bunu yapmamışken."

"Doğru olanı yapıyorsun çünkü sen iyi bir insansın. Kocan yanlış yaptı diye sen de aynısını yapmak zorunda değilsin. Kendine karşı doğru olanı yaptın ve günün sonunda asıl önemli olan da bu zaten. Hayatının geri kalanını hapiste geçirsin ya da geçirmesin, Adam sana yaşattıklarından dolayı çok pişman olacak. Sana bu konuda söz verebilirim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, kaşlarımı kaldırdım ve başımı hafifçe salladım.

"Bu arada unutmadan, Kelly ve Scott hakkında yapılan geçmişe ait dosyalar elime ulaştı. Araştırma konusunda sizin gibi değilim ama çok tuhaf görünen bir şey buldum. Sadece neler olduğunu tam olarak anlayamadım." Anne dosyayı uzattı.

tg:@novaebook

Sayfaları çevirmeye başladım. "Bulduğun tuhaf kısım neydi?"

"Başlangıç olarak, Kelly Summers onun gerçek adı değilmiş. Asıl adı Jenna Way."

"Jenna Way mi? Neden isim değiştirmiş?" Sorumun cevabını bulmak için kâğıtları karıştırdım. Bu, benim doğamda vardı. Eğer bir soru sorduysam, cevabını da bulmak zorundaydım. Genellikle başkalarının bana doğru bilgi verip vermediklerine güvenmem. Adam'ın bile bana doğru düzgün bilgi vermemesi bile buna bir örnek mesela. Kelly öldürülmeden önce ne yaptığıyla ilgili bilgilerin yarısını ya da neredeyse hiçbirini bana anlatmadı, şimdi bile, hatta hayatı tehlikedeyken bile bana hâlâ her şeyi anlatmadığını biliyordum.

"Scott'tan önce biriyle evliymiş. Eski kocası öldürülmüş."

Hâlâ sayfaları karıştırıyordum. "Ne? Nasıl? Kim öldürmüş?"

"Kelly ya da Jenna mı desem bilmiyorum ama; adamı bıçaklayarak öldürmüş ve işin tuhaf olan kısmı kadın ceza almamış." Anne kaşlarını kaldırdı.

"Gerçekten çok garip. Hiçbiri mantıklı değil. Nasıl kurtulmuş olabilir ki?" Kâğıtları karıştırmaya devam ettim.

"Duruşma sırasında kanıtlar kaybolmuş, hâl böyle olunca da suçlamalar düşmüş. Ama bil bakalım olay yerindeki tutuklama memurlarından biri kimmiş?"

"Kimmiş?"

"Tabii ki de Scott Summers."

tg:@novaebook

22

ADAM MORGAN

Gardiyan kapıyı açtığında küçük odaya girdim. Bedenim, anında annemin kollarını sardı. Her zamanki parfümünü sıkmıştı ve sanki cenazem varmış gibi simsiyah giyinmişti. Gardiyan ziyaret saatinin on dakika içinde sona ereceğini bildirdikten sonra kapıyı arkamızdan kapattı.

"Tatlım," dedi yanaklarımdan öperek. "Ne yaptılar sana böyle?" Yüzümü inceliyor, iyi olup olmadığından emin olmak için yüzümü dürtükleyip duruyordu. Annem doktor değildi ama ne yaptığını bildiğini düşünecek kadar çok doktor görmüşlüğü vardı.

"Bir şey yok anne, iyiyim." Onu kucaklamak için geri çektim, bu sayede yüzüme bakmayı, dağılan yerleri tekrardan birleştirmeye çalışma çabasını bırakacaktı. Onu sandalyeye doğru götürdüm ve karşılıklı oturduk. Ellerimi tutmuş, sadece bana bakıyordu. Önce ağzını açtı, sonra kapattı, sonra tekrar açtı. Söyleyecek kelime arıyordu.

"Ne var anne?"

Hiçbir şey söylemedi, bakmaya devam ediyordu.

"Benim yapıp yapmadığıma mı karar vermeye çalışıyorsun?"

tg:@novaebook

"Hayır." Cevabı oldukça kararlıydı.

Başımı eğdim. "Hayır mı?"

"Sen benim oğlumsun. Bunu senin yapmadığını biliyorum ve seni buradan çıkaracağım," dedi ve ellerimi sıktı.

"Anne, Kelly'yle yatıyordum! Cesedini yatağımda buldular. Her yerinde DNA örneğim çıktı." Başımı salladım. Bunu yüksek sesle söyleyince ne kadar boktan bir durumda olduğumu fark etmiştim.

"İlişki yaşamak seni suçlu yapmaz," diye tersledi.

"Anne! Sence sorun ilişki mi? Ellerindeki kanıtlara baksana!"

"İnan, fark etmez. Sana en iyi savunma avukatını bulacağım." Konuşurken aynı zamanda başını sallıyordu.

"Zaten avukatım var."

"Kim?"

"Sarah!" Annem ona karşı hiç adil davranmadı. Sarah ne yaparsa yapsın annemin başarı beklentilerini asla karşılayamadı çünkü ikisinin başarı vizyonları asla uyuşmazdı.

"Sarah mı? Seni bu karmaşanın içine sokan o."

Ellerimi çektim. "Ne? Nasıl yani?"

"Eğer kariyerinden çok seni sevmeye odaklanmış olsaydı, sen de başka yerlere gitmezdin. Ayrıca seni babalıktan mahrum bıraktı ve benim de büyükanne olmamı engelledi," diyerek kollarını göğsünün önünde kavuşturdu.

"Bunların hiçbiri doğru değil anne." Ofladım ve gözlerimi devirdim. "Sadece hazır değildi. Bunun nedenini ve Sarah'nın neler yaşadığını biliyorsun." Gözlerimi kıstım. *Nasıl olur da karım hakkında böyle şeyler söyleyebilirdi? Sarah zaten yeterince şey yaşadı ve bir de bunları annemden duymaya ihtiyacı yoktu.*

"Evet, evet, evet. Herkesin bir acılı bir hikâyesi var, Adam."

"Anne, yeter!" Sesimi, daha önce anneme hiç yükseltmediğim kadar yükseltsem de hiç irkilmedi bile; hatta gözünü

tg:@novaebook

bile kırpmadı. Masayı odanın öbür ucuna fırlatıp ağzının ortasına bir yumruk atsam, yine de bana her sabah güneşin doğma sebebi sanki benmişim gibi bakmaya devam ederdi.

"Ah, tatlım. Hapishane seni şimdiden sinirlendirmeye başlamış bile." Masanın öbür ucuna uzanıp yanağımı okşadı. "Sana en sevdiğin naneli çaydan getireyim mi? Çocukken seni sakinleştirirdi." Gülümsedi.

Derin bir nefes aldım. Kapı açıldı, kapının aralığında Sarah vardı. Annem gelen sese bakmak için kafasını çevirdi.

"Eleanor, Adam," diye bizi selamladı Sarah.

"Merhaba, Sarah." Annemin selamlaması her zamanki gibi soğuktu.

"Adam'ın mahkemeye çıkana kadar ziyaretçi kabul etmemesi gerekiyor. Buraya nasıl girdin?" diye sordu Sarah.

"Herkesin bir yöntemi vardır," diye sırıttı annem.

"Burada ne işin var?" diye sordum. "İyi bir haber var mı?"

Sarah odaya girmek için birkaç adım attı ve kapıyı arkasından kapattı. "Seni resmen suçladıklarını söylemek için geldim. Yarın savunmanı yapman gerekecek." Annem ve benimle sürekli göz teması kuruyordu. "Sabah seninle konuşmak için geri geleceğim. Ben sadece... Ben sadece seni uyarmak istedim."

"Resmi olarak suçlama mı?" diye sordum.

Sarah başını salladı.

"Bu çok saçma, Sarah!" Annem oturduğu sandalyeden kalktı. "Bunu düzeltmen gerek," dedi karımı işaret ederek.

"Üzerinde çalışıyorum Eleanor. Savcı, Adam'ın suçlu olduğunu makul bir şüphenin de ötesinde kanıtlayabileceğine inanıyor, bu yüzden sadece bunun için uğraşıyor."

"Ama bunu ben yapmadım!" Gözlerim doldu, sesim titriyordu.

tg:@novaebook

"Biliyorum tatlım," dedi annem. "Gerekirse tüm varımızı yoğumuzu ortaya döküp sana en iyi avukatı tutacağız ve her şey yakında bitecek."

Sarah kafasını salladı. "Ben gidiyorum," diyerek topuklarının üzerinde döndü.

Gardiyan kapıya sertçe vurup tıpkı hazır oldaki bir asker gibi orada bekliyordu. "Ziyaret saati bitti," diye bildirdi.

Annem, aceleyle masanın etrafından dolanıp bana sarıldı. "Yarın geri döneceğim, benim minik ayıcığım," diye kulağıma fısıldadı.

"Anne, bana böyle seslenme. Görmüyor musun, hapisteyim." Kimsenin beni duymaması için ağzımdan çıkan kelimeleri dişlerimi sıkarak söyledim. Sarah gardiyanın yanından geçip gitti. Annem beni bırakıp dönerek, "Sarah, bekle! Seni yemeğe çıkarmak istiyorum. Bundan sonra neler yapabiliriz bir konuşalım," diye ısrar etti.

Sarah durdu ve dönüp bize baktı. "Yapacak çok işim var ve..."

Annem elini kaldırdı. "Mazeret kabul etmiyorum. Gidiyoruz."

tg:@novaebook

23

SARAH MORGAN

Eleanor'un tercihi olan Pineapple & Pearls'de karşılıklı oturuyorduk. Restoranın sabit bir menüsü vardı –ki eminim de şahanedir de ama bu, onun bu durumu bile kontrol altında tutuyor olmasından başka bir şey değildi.

"Nereden başlayalım Sarah?" diye sordu.

"Nereden mi başlayalım? Hiçbir yerden başlamıyoruz. Sen ne avukatsın ne de emniyet güçlerindesin, bu yüzden Adam'a yardım etmek için kanıtları, suç mahallini ya da başka bir şeyi kurcalayabileceğin bir senaryo yok. Sadece işimi yapmama izin ver, yeter," dedim lafı dolandırmadan. Umarım, açıkça ima ettiğim şeyi anlar ve küçük oğlunu kurtarmak için takım olma fikrinden vazgeçerdi.

"Bunu nasıl yapmamı bekliyorsun?"

Tabii ki de bunun peşini bırakmayacaktı. "Neyi yapmanı, Eleanor?"

"Bunların hepsini sana bırakmaktan bahsediyorum. Elinden gelenin en iyisini yapacağın konusunda sana nasıl güvenebiliriz ki?" Sanki onunla hava durumundan ya da sıradan, başka bir şeyden bahsediyormuşuz gibi konuşuyor, bir yandan da içki menüsüne bakıyordu.

tg:@novaebook

"Pardon?"

Kafasını kaldırıp bana baktı. "Bu yaşananlarda senin de bir hatan olduğunu kabul etmen gerekiyor ve eğer durum buysa..."

"Ne?" *Ne saçmalıyor bu kadın? Hangi senaryoda söylediği şeylerin bir anlamı var acaba?*

"Yani, kocalar genelde sevdikleri eşlerini aldatmazlar."

"Bu söylediğin hiç ama hiç uygun değil." İnanamayarak başımı salladım.

Konuşmaya devam etti. "Adam her zaman baba olmak istedi... ben de büyükanne... ama sen bu mutluluğu bizden esirgedin."

Elimi kaldırdım. "Seni burada durdurmak zorundayım Eleanor..." Masanın öbür ucuna uzanıp botokslu suratını tırmalamayı gerçekten istiyordum.

"Babanın vefatı ve annenin uyuşturucu bağımlılığı yüzünden zor bir çocukluk geçirdiğini biliyorum ama bu sonsuza dek arkasına sığınabileceğin bir şey değil..." Garson gelince duraksadı. "İki Manhattan kokteyli lütfen." İçki menüsünü kapatıp garsona uzattı.

Içimden bir hışımla çekip gitmek geldi ama bunun Adam'a bir faydası olmayacağını bildiğim için yapmadım.

"Aslında ben Tito'nun limonlu, duble votka sodasını alacağım," diye düzelttim. Garson kız başını salladı. Sırıttım.

"Siz yine de iki kokteyli de getirin. İkisine de ihtiyacım olacak," dedi. "Evet, ne diyordum?"

Ellerimi masanın altında öyle sıkıyordum ki tırnaklarım avuç içlerime batıyordu. Elimdeki neme ve sıcaklığa da bakılırsa derimi delmiş bile olabilirdim.

"Ah, hatırladım. Benim de kaybettiğim insanlar oldu. Mesela kocam öldü ama bu, hayatımı yaşamama engel olmadı." Eleanor konuşurken sanki bana motivasyon konuşması yapıyormuş gibi başını sallıyordu ama beni motive

tg:@novaebook

ettiği tek şey bu masayı ona doğru fırlatıp buradan çekip gitme isteğiydi.

Ellerimi gevşetip bir an için onlara baktım. Her iki avucumda da küçük kanlar ve izler vardı. Peçeteyi elimde sıkıp derin bir nefes aldım. *Bunu atlatabilirdim. Daha kötülerine katlanmıştım.* Garson votkalı sodamı ve iki kokteyli masaya koydu. İçkimi aldım ve neredeyse tamamını tek yudumda içtim. Eleanor, hâlâ hayatımı nasıl yaşamam gerektiğinden ve Adam'ın hatalı olmadığından bahsediyordu.

"Yani, bağımlılık belli ki ailenden gelen bir şey Sarah. Sen sadece işine bağımlı olabilirsin. Sadece yardım etmeye çalışıyorum ve Adam'ın mümkün olan en iyi savunma avukatıyla çalıştığından emin olmak istiyorum." Benimle göz teması kurarken içkisinden yavaşça bir yudum aldı.

"Piyasadaki en iyi savunma avukatına sahip zaten. On yıllık eşinin sadece arkasında durmakla kalmayıp aynı zamanda bu davada onu savunması Adam için bir artı."

"En azından bunu yapabilirsin, Sarah. Şimdi, bunun üstesinden gelebilecek donanıma sahip olduğuna emin misin bakalım?" Kaşlarını kaldırmaya çalıştı ancak yüzündeki botoks buna engel oldu.

"Eminim."

"Sanırım işkolikliğin bir kez olsun sana fayda sağlayacak." Sırıttı.

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Evet, sanırım öyle olacak."

"Keşke oğluma daha fazla ilgi gösterseydin ve kadınlık görevlerini yerine getirseydin. Eğer yapsaydın, Adam bu çıkmazın içinde olmazdı. Çok yazık." Konuşurken aynı zamanda başını da sallıyordu.

Ona duymak istediği şeyleri söylemediğim sürece bütün akşam bu şekilde konuşmaya devam edeceği kesindi. Derin bir nefes aldım.

t@novaebook

"Haklısın Eleanor. Adam'a daha iyi bir eş olmalıydım ama merak etme, sana söz veriyorum, şimdi daha iyi olacağım ve Adam'ın hak ettiği adaleti bulması için elimden geleni yapacağım," dedim sert bir baş hareketiyle.

Garson yemekleri masaya koydu.

Eleanor gülümsedi. "Benim gibi düşüneceğini biliyordum. Hadi o zaman, yemeğimizin tadını çıkaralım."

@novaebook

tg:@novaebook

24

ADAM MORGAN

Kendimi bir kez daha, döşeği bir karton parçası kadar ince olduğuna yemin edebileceğim metal bir ranzada yatarken buldum. Son yetmiş iki saatin altmışını bu yatakta yatarak ve buraya nasıl geldiğimi düşünerek geçirmiştim. Yasak ilişki yaşarken nasıl oldu da metresimin cinayetinin baş şüphelisi olmuştum? Nasıl oldu da buraya düşmüştüm?

Sarah artık bana karşı hiçbir şey hissetmiyordu, bunu biliyordum ve bundan dolayı onu suçlamam mümkün değildi. Bir mucize beni kurtarabilse dahi daha önce sahip olduğumuz o şeye asla sahip olamayacaktık, öyle bir şey varsa tabii. Artık bundan emin değildim. Ben sadece onun eve dönünce bulacağı sıcak bir beden miydim? Hayır, daha önceden aramızda aşk olduğuna emindim, ama şimdi bakıyorum da... sanırım onu geri dönüşü olmayan bir noktaya getirmiş, incitmiştim. Hâlâ bana karşı hisleri vardı ama bu hisler nefret, öfke, üzüntü ve pişmanlıktan başka bir şey değildi. Bunu atlatabilecek miydim? Açıkçası hiç bilmiyordum. Peki, biz bunu atlatabilecek miydik? Muhtemelen hayır.

Dünkü görüşmemiz, kısmen annemin söyledikleri yüzünden iyi bitmemişti. Sarah, savcılığın beni suçladığını

tg @novaebook

haber verdikten sonra annemle birlikte yemeğe gitmişti. Yemeğin nasıl geçtiğini hayal bile edemiyordum.

Gardiyan, copunu hücremdeki parmaklıklara vurdu. "Ziyaretçin var."

Ayağa kalktım ve ayaklarımı sürüye sürüye yürüdüm. Gerçekten kimseyle konuşmak istemiyordum ama ziyaretçiler ve dinlenme odasında geçirdiğim zaman, burada olduğum süre boyunca yalnız geçirdiğim saatlerimi bölen tek şeydi. Sorgu odasının önünde durana kadar memuru takip ettim. Kapıyı açtığında, sandalyede kısa saçlı, sarışın bir adam oturuyordu. Sırtı bana dönüktü. *Sanırım yeni arıukat*, diye düşündüm. Belki de Sarah sonunda bu kadarının ona fazla olduğuna karar vermişti. Ne var ki sırtı bana dönük olan adamı gördüğümde kim olduğunu anlamıştım. Scott Summers karşımdaydı. Oradan ayrılmak için hareketlendim.

"Sakin ol, sadece konuşmaya geldim." Ellerini kaldırarak benim için bir tehdit olmadığını göstermeye çalışıyordu. Sesi derin ve boğuktu. İlk defa konuştuğunu duymuştum. Son karşılaşmamızda tüm konuşmayı yumrukları yapmıştı. Karar vermek için önce gardiyana sonra da sandalyeye baktım.

"Her şey sana bağlı Adam. İster otur ister oturma. Zorlamayacağım," dedi gardiyan. Herkes birbirine bakıyordu, oturmaya karar verdim. Belki Scott'ın ağzından bir şey kaçar da ben de davama yardımcı olacak bir şey ortaya çıkarırdım. Kaybedecek neyim vardı ki? Hayatım mı? Zaten pek de bir kayıp sayılmazdı.

"Teşekkürler," dedi Scott.

"Uslu dur, Scott. Seni buraya almam normalde yasak. O yüzden sakın bana kazık atma. Kapının diğer tarafındayım. Yirmi dakikan var." Gardiyan dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

tg:@novaebook

Sandalyemde arkama yaslanıp konuşmasını bekledim. Neden burada olduğunu ve benimle neden konuşmak istediğini bilmiyordum ancak buraya gelen kendisiydi, o yüzden söze o başlayabilirdi.

"Dediğim gibi, sadece konuşmak için geldim. Neler olduğunu bilmek için. Ne bildiğini öğrenmek istiyorum." Gözlerinin altında koyu halkalar vardı, sakalı birbirine girmişti. Ekose gömleği kırışmış, saçları yıpranmıştı. Kendine özen göstermediği belliydi.

"Polise her şeyi anlattım. Hepsi ifademde var ve onlara erişebilme hakkın olduğunu da biliyorum. Neden buradasın?"

"Biliyorum, hepsini okudum. Sadece senin ağzından duymak istiyorum."

"Tam olarak neyi bilmek istiyorsun?"

"Kelly hiç sana benden bahsetmiş miydi? Evli olduğunu biliyor muydun?"

"Evet, biliyordum. Ona yaptıklarını da biliyorum." Gözlerim kısıldı. Onu incittiği tüm zamanların acısını çıkarmak için masanın onun olduğu tarafına atlamak istiyordum.

"Ne yapmışım?" Yüzünü buruşturdu ve arkasına yaslandı.

"Ona bok gibi davrandın, incittin. Yaraladın, ağzından burnundan kan getirdin. Kendini büyük, güçlü bir adam falan mı zannediyorsun? Karına vurmanın seni sert bir adam yaptığını mı sanıyorsun?" Masaya bir yumruk indirdim.

"Sen ne diyorsun be? Ona bir kere bile elimi kaldırmadım. Bunu nasıl söyler?" O da yumruğunu masaya vurdu.

"Vücudundaki çürükleri gördüm. Bir gözünün morardığını, burnunun kanadığını, dudağının şişik ve patlak olduğu anlara şahit oldum. Karşımda oturup yaptığın şeyi sakın inkâr etme. Polisin ne yaptığını öğrenmesinden ve baş şüpheli olarak seni aramasından mı korkuyorsun?

t[redacted]@novaebook

Çünkü onu öldürenin sen olduğunu biliyorum. Adım gibi eminim." Çenemi öyle sıkıyordum ki dişlerim ağrımaya başlamıştı.

"Sen benimle kafa mı buluyorsun? Kelly'yi seviyordum. Ölmeden iki hafta önce evde alçıpan yaparken yanlışlıkla dirseğim yüzüne gelmişti, o kadar. İlk yardım çantasını kullanmak için komşuya gitmişti çünkü bizimki kaybolmuştu. Demek o zaman senin evine geldi ve ona bilerek vurduğumu mu söyledi?" Kızgındı ama gözlerinde aynı zamanda hüzün de vardı. Ya inanılmaz bir oyuncuydu ya da gerçekleri söylüyordu.

"Eve ağlayarak geldi ve bana ne yaptığını, yıllardır ona çektirdiklerini anlattı. Pek çok kez vücudunda morlukları gördüm. Neden yalan söylesin ki?"

"Sikeyim, bilmiyorum! Belki ona sempati duy diye, belki de ilgi çekmek için yaptı. Bunu neden yaptığını bilmiyorum ama sana şunu söyleyebilirim; ben Appleton, Wisconsin'de çalışırken yanıma gelirdi ve ilk eşi hakkında da aynı şeyleri anlatırdı. Onu taciz ettiğini söylerdi. Ben ona asla kasıtlı olarak zarar vermedim ama şimdi düşünüyorum da... belki o adam da vermemişti." Sanki bütün parçaları bir araya getiriyormuş gibi bir sağa bir sola bakıyordu ancak çatık kaşları ve iyice açılmış gözleri bana bunun mantıklı olmadığını gösteriyordu. Hiçbiri mantıklı değildi. Kelly bunu neden yapsın ki?

"Bana ilk eşinden bahsetmişti. Senin onu zorla yanında tuttuğunu, istersen geri dönüp onu cinayetten mahkûm ettirebileceğini söylediğini anlattı. Bu yüzden seni terk edemiyordu."

"Bunların hiçbiri doğru değil. İlk eşi hakkında ağzımı bile açmazdım. Hayatının o kısmını hiç gündeme getirmedim bile. Wisconsin'den ayrıldığımızda, hayatımızın o bölümünü arkamızda bırakarak gitmiştik." Gözlerimin

tg:@novaebook

içine baktı. Ona inanmamı istiyordu ama doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyordum. Nasıl bilebilirdim ki? Onu tanımıyordum bile. Tek bildiğim, Kelly'nin onun hakkında bana anlattığı şeylerdi.

"Neden bu konuda yalan söylesin ki?" diye sordum.

"Gerçekten bilmiyorum ama onu asla incitmedim, yemin ederim."

"Peki ya cinayet gecesi ona gönderdiğin mesajlar? Onu resmen tehdit etmişsin!"

"Biliyorum ve bundan dolayı pişmanım," dedi yumuşak bir hıçkırıkla. "Ama onu ben öldürmedim. Bütün gece ortağım Marcus'la birlikteydim."

"Şimdi anlaşıldı. Bu yüzden mi buradasın yoksa? Tüm bu olanlarda masum olduğuna beni ikna etmek için falan mı?"

Sanki kötü bir rüyadan uyanmaya çalışıyormuş gibi elleriyle yüzünü ovuşturuyordu. "Hayır, buraya gözlerinin içine bakıp yaptıklarını itiraf edecek kadar erkek olabilmen için geldim."

"Kelly'yi ben öldürmedim. Öldürmezdim de. Onu sevdim. Kocası olarak bunu duymak belki hoşuna gitmeyecek ama sevdim."

Başını salladı.

Kapı açıldı. Sarah, asistanı Anne ve ince çizgili takım elbiseli bir adam kapının önünde belirdi.

Onu tanımıştım. Bu Matthew'du, Sarah'nın hukuk fakültesindeki en iyi arkadaşı. Onu yıllardır görmemiştim ama Sarah onunla mesaj, telefon ve e-posta yoluyla iletişim hâlindeydi. Hatta onu New York'ta birkaç kez ziyaret bile etmişti. Sarah önce Scott'a, sonra bana baktı. Yüz ifadesinden kızgın olduğu belliydi.

"Müvekkilimle konuşarak ne halt ediyorsun?" diye bağırdı. Tüm dikkatini Scott'a yöneltmişti.

Scott sandalyesinden kalktı. "Ben de tam gidiyordum," dedi sakin bir şekilde.

t[redacted]@novaebook

"Bu hiç uygun değil! Şerif Stevens nerede?"

Scott onun yanından geçmeye çalıştı ama Sarah, küçük ve ince bedeniyle kapı aralığını kapattı ve kafasını ona doğru kaldırdı.

"Dediğim gibi, ben de tam gidiyordum," dedi Scott.

"Umurumda değil. Onunla konuşmaya hakkın yok!" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Sarah, sorun değil. Zaten konuşmamız bitti. Bırak gitsin," dedim.

"Ne hakkında konuştunuz? Avukatı olarak bilmeye hakkım var."

"Hadi Scott." Gardiyan onu dışarı çıkardı ancak Sarah kenara çekilmedi. Onu geçmek için neredeyse eğilip bükülmek zorunda kaldı. O esnada Sarah'ın ölümcül bakışları bana döndü. Aynı şekilde Anne ve Matthew'da bana bakıyordu. Anne, Sarah'nın kuklası gibiydi, kendisine ne söylenirse onu yapıyor ve söylüyordu. Aralarındaki ilişki benim için pek normal değildi doğrusu. Anne, Sarah'yı idolü hâline getirmişti, Sarah'ysa da bu ilginin tadını çıkarıyordu. Matthew ise sanki Sarah'nın kader arkadaşıydı, görünüşe bakılırsa Robin, Batman'e geri dönmüştü.

"Davayı kaybetmeye falan mı çalışıyorsun?" Sarah, Louboutin marka topuklularını hızla zemine vurdu. Retorik sorusu karşısında omuzlarımı silktim.

Başını salladı. "Bana tüm bunların ne hakkında olduğunu söyleyecek misin?"

"Önemli bir şey değildi. Sadece Kelly hakkında konuşmak istedi." Neden daha fazlasını söylemedim bilmiyorum. Belki de Scott'ın söyledikleri davamı iyi yönde etkilemediği içindi. Scott hiç tacizde bulunmadıysa neden gidip de onu öldürdüğüne inansınlar ki? Bir de eğer bütün gece Şerif Yardımcısı Hudson'la birlikteyse Kelly'yi öldürmüş olamazdı.

tg:@novaebook

Ayrıca bir polis memurunun şahidinin ortağı olması bana hiç mantıklı gelmiyordu. Sanki her şey biraz fazla mükemmeldi. Sarah ve Anne karşıma oturdular. Çantalarından dosyaları çıkarırken Matthew da sanki nöbet tutuyormuş gibi arkalarındaki duvara yaslanmıştı.

"Seni buraya getiren nedir Matthew?" diye sordum.

"İş için bir süreliğine şehirdeydim... ama anlıyorum ki zamanlama pek de iyi değil..." dedi etrafına bakarken.

"Zamanlama konusunda zaten iyi değildin," dedim.

"Belli ki sen de değilsin," diye takıldı.

"Duracak mısınız artık?" Sarah gözlerini bana dikti. "Matthew senin davana yardım ediyor, o yüzden biraz saygılı ol."

Başımı salladım ve öne eğdim. Hapishane beni şimdiden sert bir pisliğe dönüştürmüştü ya da hep böyle biriydim, bilmiyorum. Sarah notlarını kısaca gözden geçirdikten sonra bana baktı.

"Kelly Summers'ın gerçek adının Jenna Way olduğunu biliyor muydun?"

"Biliyordum. Öldürülmeden iki hafta önce bana geçmişinden bahsetmişti."

"Sen de... bu bilgiyi atlamaya mı karar verdin?"

"Aklımdan çıkmış."

"Cinayetten yargılanıyorsun ve birlikte olduğun kadının ilk kocasını öldürdüğü aklından mı çıktı?" Sesi öfkeliydi. Tekrar söylüyorum, onu suçlamıyordum.

"Resmi olarak hiç suçlanmadı," diye itiraz ettim.

"Tam aksine, suçlandı. Dava, kanıtların kaybolmasının ardından düştü. Görünüşe bakılırsa Scott kaybolmasına yardım etmiş olabilir." Çenesini sıktı.

Anne kollarını göğsünün önünde kavuşturdu, Matthew başını salladı. Keşke ikisi de burada olmasaydı. Fazladan bir yargıya daha ihtiyacım yoktu. Sarah'nınki fazlasıyla yetiyordu.

t[redacted]@novaebook

"Kelly yapmadığını söyledi," diye itiraf ettim.

"Bütün katiller böyle söyler," diye atıldı Anne.

"Sen de öyle demiyor muydun?" dedi Matthew sırıtarak. Sarah dönüp Matthew'a bir bakış attı. Yüzünü göremiyordum ama Matthew'un, "Tamam, tamam. Sustum," dediğini duydum. Bu açıklamasından sonra Sarah'nın beni savunduğunu anlamıştım. Matthew her zaman Sarah'ya karşı korumacıydı, bu yüzden ettiği bu lafları anlayabiliyordum ancak Sarah'nın beni savunmasını da takdir etmiştim doğrusu.

"Duruşman bir saat içinde," diye araya girdi Anne. Çantasından pantolon, gömlek, kravat ve bir çift ayakkabı çıkarıp bana uzattı.

"Kelly Rose Summers ve doğmamış çocuğunu öldürmekle resmen suçlandığın için savunma yapman gerekecek," dedi Sarah. Gözleri benimkilerle buluştu. Yüzünü sıkmasına rağmen bir damla gözyaşı aktı ve hıçkırıklara boğulmadan hemen onu silip küçük küçük nefesler aldı. Hıçkırıklara boğulma işini şu an için ertelemişti, belki de artık benim ağlamayacaktı.

Bunun olacağını bildiğim için başımı salladım. Sarah dün söylemişti.

"Eğer suçsuz olduğunu söylersen, savcı senin idamını isteyecek. Suçlu olduğunu kabul edersen, şartlı tahliye ihtimali olmadan yirmi beş yıl hapis cezası verecekler. Hangi savunmayı istiyorsun?"

"Suçlu değilim tabii ki. Ben yapmadım." Öfke sesimi ele geçirmişti.

Başını salladı. "Pekâlâ. Bir saat içinde mahkeme için geri geleceğiz."

Eşyalarını toplayıp dışarı çıktılar ve beni orada bir yığın giysiyle yalnız bıraktılar.

tg:@novaebook

25

SARAH MORGAN

Anne, Matthew ve ben Adam'ın mahkemeye çıkmasına otuz dakika kala caddenin karşısındaki küçük bir kafeye gittik. Matthew ve ben masaya oturduk, Anne de bize kahve sipariş etmeye gitti.

"Adam berbat görünüyor. Onu hiç böyle görmemiştim," dedi Matthew. "Uzun zaman oldu ama yine de..."

"Layığını buldu işte," dedim. Kelly –ya da *Jenna* mı desem– hakkında sakladığı şeyler için ona hâlâ kızgındım. Eleanor orada olmasaydı dün onu azarlardım. Bugün de onu Kelly'nin kocası Scott Summers'la konuşurken buldum. O, zaten olası bir şüpheliydi, benim savunma stratejimin bir parçasıydı ve Adam da bunun içine ediyordu. Anne gelip masaya oturdu.

Matthew gözlerini kısarak, "Suçsuz olduğunu kabul etmesinin iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun, özellikle de ölüm cezası söz konusuyken?" dedi.

"Kanıtlara bakacak olursak, muhtemelen hayır, ama müvekkilimi etkilemek benim işim değil. Sadece seçenekleri sunmam gerekiyor."

Barista kahvelerimizi masaya bıraktı.

tg: @novaebook

Matthew, "Ama o senin kocan," diye karşı çıktı.

"Önce müvekkilim."

Matthew başını salladı ve konuyu kapattı. Kahvemden bir yudum alırken ona baktım. *Amacı neydi?*

"O pisliğin Sarah'yı bir yıldan fazladır aldattığını unutmayalım," dedi Anne küstahça.

"Eğer tüm bunlar Adam'ın annesine kalsaydı, yargılanan ben olurdum. Her şeyin benim yüzümden olduğunu düşünüyor," dedim başımı sallayarak.

Matthew neredeyse içkisini düşürüyordu.

Anne'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu o mu söyledi?"

"Sorumluluk almam gerektiğini, çünkü bir erkeğin kendisini seven bir eşini aldatmayacağını söyledi."

"Ne orospu ama..." Anne kelimeler ağzından çıkarken hemen eliyle ağzını kapattı.

"Katılıyorum," diye güldü Matthew. "Bir süre buralarda mı olacak?"

"Tüm duruşma boyunca olacak gibi görünüyor... Üstelik Adam'a çifte cinayet davasının sanığı gibi değil de sanki *Hamilton*'daki yeni başrol oyuncusuymuş gibi davranıyor."

İkisi de güldü.

"Onu senden uzak tutmak için elimden geleni yapacağım," dedi Anne. "Teşekkür ederim. Şimdi, tanıkları devreye sokmamız gerekecek. Bu davada elimizdeki en büyük güç, Adam'ın suçlu bulunmasına karşı şüphe uyandırmak. Kelly'nin bir sürü başı sonu belli olmayan karmaşık bir geçmişi var. Onun ölmesini istemiş olabilecek çok sayıda insan var, özellikle de ilk kocasını öldürdüyse. O adamın ailesi ve arkadaşları vardı ve eminim ki hiçbiri onun cezasız kalmasına sevinmemiştir."

Anne not defterini çıkarıp bir liste yapmaya başladı.

"Artı, tehdit notu ve fotoğraf da var. O fotoğrafı biri çekmiş. O notu yazanın kim olduğunu bulmamız gerekiyor," dedim.

tg:@novaebook

Matthew başını salladı.

"Temasa geçmemi istediğin bir tanık var mı?" dedi Anne notlarına devam ederek.

"Evet. Şerif Stevens, Scott Summers, Şerif Yardımcısı Hudson'la görüşelim ve ilk kocasının bir akrabasını bulalım, onunla husumeti olan birini yani. Ayrıca telefon kayıtlarını da almamız gerekecek. Üçüncü DNA örneğinin kime ait olduğunu bulmak istiyorum." Duraksadım ve tüm olasılıkları düşünerek kafamdaki her şeyi hızla gözden geçirdim. "Ayrıca Kelly'nin birkaç iş arkadaşıyla da konuşmak istiyorum. Belki orada onun geçmişi ya da patavatsızlıkları hakkında daha fazla şey bilen, bize Kelly hakkında daha fazla bilgi verebilecek birileri vardır. Şu an hiç kimse onun kim olduğunu gerçekten bilmiyor gibi." Kahvemden bir yudum daha aldım.

"Tamamdır patron," dedi Anne.

Matthew, "Telefon kayıtları işini bana bırak. Yüksek konumda olup benim için istediğim şeyleri yapmaya hazır insanlar tanıyorum," dedi ve göz kırptı.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Teşekkürler Matthew. Minnettarım."

"Sorun değil. Şimdi toplantıya gitmem gerekiyor, bana telefon numaralarını göndermen yeter." Ayağa kalktı ve beni kendine çekip sıkıca sarıldı. "Senin için her şeyi yaparım, Sarah." Her iki yanağımı da öpüp vedalaştı ve kafeden çıktı.

Saatime bakıp Anne'e seslendim. "Artık gitmeliyiz."

tg @novaebook

26

ADAM MORGAN

Mahkeme salonunun dışındaydım, ellerim kelepçeliydi ve Sarah'nın getirdiği kıyafetleri giymiş bir hâlde bekliyordum. Gardiyanın biri sanki kaçacak bir yerim varmış gibi yanımda duruyordu. Suçsuz olduğumu söyleyecektim çünkü bunu ben yapmamıştım. Ancak bazı durumlarda suçsuz olmanın masum olmak için yeterli olmadığını da biliyordum. Belki de ben de o vakalardan biri olabilirdim. Kanıtlar bana karşı yığılmış durumdaydı, bunu biliyordum. Sarah da biliyordu. Herkes biliyordu. Bundan kurtulmak için bir mucizeye ihtiyacım olacaktı.

Annem mahkemenin kapısından içeri girdi. Sanki benim koruyucu meleğim olduğuna ikna olmuşçasına bembeyaz giyinmişti, Chanel marka gözlüğünü gözünden çıkardı ve çantasının içine attı. Önümde durup kıyafetlerime baktı. "Harika görünüyorsun hayatım," dedi yanaklarıma öpücük kondururken.

Başımı salladım.

Annem yanımda duran gardiyana baktı. "Bunlar gerekli mi?" dedi bileğimdeki kelepçeleri işaret ederek.

tg:@novaebook

"Bugün çifte cinayet için savunma yapacak... yani evet."

"Nasıl olur da böylesine yakışıklı ve çekici bir adamın herhangi bir şeyden suçlu olabileceğini düşünürsünüz?" Saçlarımı alnımdan nazikçe itti.

Gardiyan gözlerini devirdi. "Dokunmak yasak hanımefendi."

Annem ona pis bir bakış attıktan sonra lobiye göz gezdirdi. "Sarah ve küçük asistanı nerede?"

"Kahve almaya gittiler."

"Oğlumu düşünmek yerine kendi kötü alışkanlıklarına mı teslim oluyorlar? Çok da güçlü bir savunma ekibine benzemiyor doğrusu."

"Anne, yapma."

"Sadece söylüyorum." Elini umursamaz bir şekilde bana doğru çevirdi.

Sarah ve Anne, ellerinde birer fincan kahve ve bir evrak çantasıyla adliyeye girdiler. Şu anda kahve içsem harika olurdu ama eğer bir şeyler dileyebilme şansım varsa tercihimi bir bardak viskiden yana kullanırdım tabii. Bana yaklaşırken sohbet ediyorlardı. Matthew'un nereye kaçtığını merak ediyordum. Her zaman rasgele bir şekilde ortaya çıkar, sonra da kaybolurdu. Sarah koyu gri etekli bir takım giymişti. Anne de benzer bir tarzda giyinmiş ama onun kıyafeti muhtemelen Sarah'nınkinin onda birine mal olmuştur. Sarah'nın tavrı annemi gördüğü an değişiverdi.

"İşte buradasın Sarah," dedi annem. "Ben de ne zaman oğlumu savunacaksın diye merak ediyordum."

Sarah bir adım ötede hızla durdu. Anne de garip bir şekilde başını sallayıp onun yanına geçti. "Duruşma henüz başlamadı Eleanor."

Sarah bedenini annemden uzaklaştırıyor ve onunla konuşmak istemediğini açıkça belli ediyordu. "Şimdi olacaklar şunlar; sen savunmanı yapacaksın ve ben de seni kefaletle

tg@novaebook

çıkarmaya çalışacağım. Yargıç kefaleti ya kabul edecek ya da reddedecek, sonra da duruşma tarihini belirleyecek. Anladın mı?"

"Anladım. Kefaletle çıkma şansım yüzde kaç?"

"Çıkma ihtimalin yüksek. Suç geçmişin yok ve şu ana kadar işbirliği yaptığın da ortada; ama diğer taraftan, Bölge Savcısı Josh Peters bu duruma karşı çıkabilir ve çıkarsa da şaşırmam doğrusu."

"Neden?"

"Evet, neden biri oğlumu parmaklıklar ardında görmek istesin ki?" diye sordu Eleanor. Sarah onu görmezden gelip sadece bana odaklandı.

"Bu çok ciddi bir suç, üstüne üstlük bir de idam cezası isteniyor. Bu nedenle kaçma riskinin olduğu düşünülebilir." Kahvesinden bir yudum alıp tekrar bana baktı. Yüzü yumuşamıştı. Fincanı bana uzattı. Kelepçeli ellerime bakıp omuz silktim. Kahveyi içebilmem için fincanı dudaklarıma götürdü. Kahve ılıktı ama hapishanede içtiğim her şeyden daha iyiydi. Ben uzaklaşırken Sarah bana hafifçe gülümsedi. Belki de beni hâlâ seviyordu.

"Teşekkür ederim."

Başını salladı.

Az önce bana söylediği şeyleri anca sindirmiştim. "Bir dakika, kefalet reddedilirse duruşmaya kadarki süreyi hapiste mi geçireceğim?" Sorunun cevabını bilmeme rağmen yine de teyit etmek için sordum. Onunla avukat-müvekkil olarak değil de karıkoca olarak konuşmak istiyordum.

"Evet." Alnında biraz ter olduğunu ve yüzünün solgunlaştığını fark ettim.

"Çok saçma. Bununla ilgilensen iyi olur, Sarah." Annem topuğunu yere vurdu.

"İyi misin?" diye sordum Sarah'ya. Birden öğürdü, kahvesini Anne'e uzattı ve lobideki bir çöp kutusuna koşup

tg:@novaebook

kusmaya başladı. Anne hemen yanına koşup sırtını sıvazladı ve bir şeye ihtiyacı olup olmadığını ya da duruşmayı erteleyip ertelemeyeceğini sordu. Sarah başını iki yana salladı ve tuvalete doğru yöneldi.

"Hemen dönecek," dedi Anne bana doğru dönerken.

"İyi mi? Nesi var?" Sadece karım olduğundan değil, aynı zamanda bu duruşmanın üstesinden gelip gelemeyeceği konusunda endişeliydim.

"Bu davanın üstesinden gelebileceğini sanmıyorum. Başka birilerini bulmalıyız," diye fısıldadı annem kulağıma.

"Anne, dur."

"Eminim iyidir," dedi Anne de.

"Belki de gidip ona yardım etmelisin," dedi annem Anne'i uzaklaştırarak. "Sarah'nın tek başına yeterince güçlü olmadığı bariz."

@novaebook

tg novaebook

27

SARAH MORGAN

Tuvalet kabininden çıkıp yüzüme biraz su çarptım. Çantamdan makyaj çantamı çıkarıp yüzümü yeniden pudraladım ve biraz gargara yaptıktan sonra dudak parlatıcımı yeniden sürdüm. Şimdi kendimi iyi hissediyordum, bana ne oldu bilmiyordum; davanın stresi mi, kötü beslenme mi, yetersiz uyku mu, yoksa Eleanor yüzünden miydi acaba? Kendimi toparlamalıydım. Elimi saçlarıma bastırıp uçuşan kısımları düzelttim.

Telefonumu çıkarıp Anne'e mesaj attım. *İyiyim. Sanırım içtiğim bir şey yüzünden böyle oldu. Birkaç dakika içinde döneceğim.* Aynada kendime bir kez daha bakıp üstümü başımı düzelttim ve at kuyruğumu sıktım. Çantamı alıp tuvaletten çıkmamla Bölge Savcısı Josh Peters'a çarpmam bir oldu. Elindeki kahve ikimizin de üzerine dökülünce birbirimizden özür diledik.

"Özür dilerim Sarah," dedi Savcı Peters.

"Asıl ben özür dilerim."

"Burada bekle." Erkekler tuvaletine girdi. Birkaç dakika sonra elinde bir tomar kâğıt havluyla çıktı. Yarısını bana uzattı ve ikimiz de üzerimize dökülen kahve lekelerini sildik.

tg:@novaebook

Beyaz düğmeli gömleği lekeliydi ama pantolonu ve ceketi siyah olduğu için kahvenin nereye döküldüğünü bulmak zordu. Üstümüzü sildiğimiz sırada kendimi ona bakarken buldum. Otuzlu yaşlarının ortasında ve içinde bulunduğu iş için gereğinden fazla nitelikliydi. Şirket yasası ya da savunma alanında da çalışabilirdi ama ahlaki pusulası onu kamu sektöründe tutmuştu.

Kahve lekelerini olabildiğince temizlemiştik. Hatta Savcı Peters yere dökülen kahveyi de sildi ve kirli havluları topladı. Tuvalete girip bir süre sonra elinde sadece evrak çantasıyla geri çıktı.

"Dinle, karşıt taraflarda olduğumuzu ve durumunuzun ne olduğunu biliyorum. Sadece yaşadıklarınız için üzgün olduğumu bilmeni istiyorum ama yine de işimi yapacağım." Mükemmel bir postürle dimdik duruyor ve sözleriyle yaymaya çalıştığı sempati hakkında en ufak bir ipucu vermiyordu.

"Sizden zaten daha azını beklemezdim Savcı Peters."

"Güzel. Hazır mısın?"

"Aslında sizinle savunma anlaşması hakkında konuşmak istiyorum."

"Tabii." Duruşunu rahatlattı ve bir elini kalçasına koydu. Bu açık duruşu, teklifimi duymayı beklerken nasıl da davetkâr olduğu anlamına geliyordu. Hakkını vermeliydim, tüm nüansları çok iyi biliyordu.

"Suçsuz olduğuna dair yapılan bir savunma için idam cezası yerine müebbet hapis cezasını kabul edebilir miyiz? Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki idam cezası söz konusu olduğunda jüriler mahkûmiyet kararı vermekte zorlanıyor, bir de üçüncü bir DNA örneği de var ki kime ait olduğunu bile bilmiyoruz." Sanki ona fiziksel bir şey sunuyormuşum gibi avuç içlerim yukarı bakacak şekilde ellerimi uzattım.

tg[redacted]@novaebook

"O DNA olsa da olmasa da kanıtlar Adam'a karşı yığılmış durumda. Bunu biliyorsun Sarah." Kollarını yeniden kavuşturdu ve anlaşma zamanının bittiğini söylercesine açık duruşunu kapattı.

"Biliyorum," dedim kendimi yenilmiş hissederek. Haklıydı. Kime ait olduğunu bilmediğimiz sürece DNA'nın bir önemi yoktu. Kelly evimizde ölü bulundu ve Adam onu canlı gören son kişiydi, ayrıca DNA'sı Kelly'nin her yerindeydi.

"Hem Adam yalan makinesi testini geçemedi," diye ekledi Savcı Peters.

"Evet ama Scott da geçemedi. Yalan makinelerinin bir avuç sahte bilim saçmalığı olduğunu sen de benim kadar biliyorsun." Gözlerimi ona diktim.

"Pekâlâ. Bak sana ne diyeceğim. Eğer suçunu kabul ederse yirmi beş yıl olan cezasını şartlı tahliye olmaksızın yirmi yıla indireceğim, bu teklifin cevabını beş dakika içinde istiyorum, yoksa uygulamam."

"Gidip müvekkilimle konuşacağım. Teşekkür ederim."

Adam hâlâ mahkeme salonunun kapısının önünde elleri kelepçeli olarak duruyordu. Eleanor onunla derin bir sohbete dalmıştı. İyi bir sonucun çıkma ihtimali yoktu. Gardiyan onun yanında duruyordu ama dikkatsizdi, Anne ise tek başına bir bankta oturmuş, amaçsızca etrafına bakınıyordu.

"Hey", dedim Eleanor'la Adam'ın sözünü keserek.

Anne hemen ayağa kalkıp bize katıldı.

"İyi misin?" dedi Anne ve Adam aynı anda. Onlara iyi olduğumu söyledim.

"Belki de senin yerine başka birini bulmalıyız," dedi Eleanor beni bir aşağı bir yukarı süzerek.

"İyi olduğumu söyledim. Ayrıca savunma anlaşmasını yeniden görüştüm."

"Ne dediler?" Adam sordu.

tg:@novaebook

"Savcı Peters, suçunu kabul edersen şartlı tahliye olmaksızın yirmi yıl hapis cezası teklif etti. Neyle karşı karşıya olduğunu düşünürsen iyi bir anlaşma. Sana neyi savunacağını söyleyemem ama bunu sana söylemek de zorundayım."

Kaşlarını çattı ve bir an için gözlerini sımsıkı yumdu. Bir mahkûm olmasını umuyordu ama yirmi yılı parmaklıklar ardında geçirmek de uzun bir süreydi doğrusu. Tahliye edildiğinde elli altı yaşında olacaktı. Yine de jüri onu suçlu bulursa idam edilme alternatifinden daha iyiydi. Mevcut kanıtlara bakarsak, jüri büyük olasılıkla suçlu olduğunu kararını vermekte zorlanmayacaktı.

"Bu korkunç bir anlaşma, Sarah. Oğlum masum. Yirmi yıl mı? O dışarı çıktığında ben ölmüş olacağım." Eleanor topuğunu yere vurdu.

Onu görmezden gelip Adam'a baktım.

Bana baktı. "Senin önerin ne?"

"Avukatın olarak, anlaşmayı kabul et derim."

"Peki ya karın olarak?"

Ne söyleyeceğime karar vermek için bir an durdum. "Karın olarak, tüm gücünle savaş derim."

"Tamam o zaman. Ona anlaşma olmadığını söyle." Sesinde pozitiflik vardı. Bunun nereden geldiğini bilmiyordum çünkü bu davada olumlu hiçbir şey yoktu. Adam'a başımı salladım, o da kısmi bir gülümsemeyle karşılık verdi. Gözlerinde küçük bir umut ışığı belirdi.

Savcı Peters yanımıza geldi ve herkesi selamladı. "Sonuç?"

"Müvekkilim suçsuz olduğunu savunacak."

"Hata yapıyorsunuz. Benim oğlum masum." Eleanor kollarını göğsünün önünde kavuşturdu.

"Tamamdır o hâlde." Savcı Peters başını sallayarak yanımızdan geçti ve mahkeme salonuna girdi. Adam, Anne ve

t @novaebook

ben de onu takip ederek odanın sol tarafındaki bir masaya oturduk. Eleanor ön sırada oturuyordu. Umarım bu sırada çenesini kapalı tutardı. Ya da hayır, tam tersine umarım susmazdı. Bu sayede yargıç belki bana bir iyilik yapar ve onu mahkemeye itaatsizlikle suçlardı. Anne birkaç dosya çıkarıp önüme koydu.

"Herkes ayağa kalksın! Mahkeme oturumu başlamıştır. Saygıdeğer Yargıç Dionne başkanlık edecek," dedi mübaşir.

Beyaz saçları seyrelmiş, gözlükleri burnunun ucunda sallanan yaşlı bir adam olan Yargıç Dionne içeri girdi ve kürsüsüne oturdu. Birkaç dosyayı karıştırdıktan sonra tüm dikkatini Savcı Peters'a ve bana verdi.

"Avukatlar, Virginia Eyaleti Halkı ve Adam Morgan davası hakkında lütfen görünüşünüzü belirtin," dedi Yargıç Dionne.

"Bölge Savcısı Josh Peters, Virginia Eyaleti'ni temsil ediyorum, Sayın Yargıç."

"Adam Morgan'ı temsilen Sarah Morgan, Sayın Yargıç."

Yargıç Dionne, Adam'la soyadımın aynı olduğunu duyunca kaşlarını kaldırdı. Kafasında hesap yaptı. "İlginç. Sanık, lütfen mahkeme için tam adınızı söyleyin."

"Adam Francis Morgan."

"Savcı Peters, bu davada sanığa yöneltilen suçlamaları açıklar mısınız?" diye sordu Yargıç Dionne.

"Elbette, Sayın Yargıç. Eyalet, Adam Morgan'ı Kelly Summers ve doğmamış çocuğuna karşı birinci derece çifte cinayetle suçlamaktadır."

"Anladığım kadarıyla sanık, savcılık tarafından yöneltilen suçlamaları reddetmeyi planlıyor. Savunmanızı almadan önce, anayasal ve yasal haklarınızı anladığınızdan emin olmalıyım. Bu duruşmada bir avukat tarafından temsil edilme hakkınız var ve gördüğüm kadarıyla bu avukatı zaten tutmuşsunuz."

tg:@novaebook

"Evet, Sayın Yargıç," dedi Adam.

"Suçlamanın veya savunmanın yapılmasından sonraki on mahkeme günü içinde ön duruşmaya çıkma hakkınız var. Hızlı yargılanma hakkına sahipsiniz..." diye devam etti Yargıç Dionne. Ben bu konuşmayı daha önce binlerce kez duymuştum ama Adam ilk kez duyuyordu. Dikkatle dinliyor, yargıçla göz temasını hiç kesmiyordu. "Haklarınızı anladınız mı?" diye sordu Yargıç.

"Evet, Sayın Yargıç."

"Bayan Morgan, müvekkilinizle bu davayı tartışmak için yeterli zamanınız olduğuna inanıyor musunuz? Onun haklarını, savunmasını ve savunmasının olası sonuçlarını kendisiyle tartıştınız mı? Müvekkilinizin bunları anladığından emin misiniz?" diye sordu Yargıç.

"Evet, Sayın Yargıç."

"Bay Morgan, savunmanızı yapmaya hazır mısınız?"

"Evet, Sayın Yargıç."

"Bay Morgan, birinci dereceden çifte cinayetle suçlanıyorsunuz. Bu suçlamaya karşı savunmanız nedir?"

Adam ayağa kalktı ve "Suçsuzum, Sayın Yargıç," dedi büyük bir özgüvenle.

"Mahkeme sanığın suçsuz olduğu yönündeki savunmasını kabul etmiştir. Önümüzdeki mahkeme, iki hafta sonra, 2 Kasım Pazartesi günü görülecektir. Kefalet ücreti 500.000 dolar olarak belirlenmiştir."

"Sayın Yargıç, eyalet Adam Morgan'ın kefaletsiz tutulmasını öneriyor," dedi Savcı Peters.

"Sayın Yargıç, bu çok saçma." Ayağa kalktım.

"Adam Morgan ölüm cezasıyla karşı karşıya. Kaçma imkânı var. Biz kaçma riski olduğuna inanıyoruz, Sayın Yargıç," dedi Savcı Peters.

"Bu onun herhangi bir suçla ilgili ilk suçlanması. Müvekkilim bu süreç boyunca işbirliği içindeydi," dedim.

tg:@novaebook

"Şerif Stevens, bu benim asistanım Anne. Anne, Şerif Stevens." El sıkışıp selamlaştılar.

"Viskiden alınan örneklerin test sonuçları geldi. İçinde Rohypnol buldular. Adam'dan tutuklandığı gece aldığımız kan örneğini de test ettik, Adam'ın tahlil sonucunda Rohypnol'e rastlanmadı."

"Bu hiç mantıklı değil. Eğer o viskiden içmişse vücudunda Rohypnol olmalı," diyorum.

"Belki de farklı bir bardaktan içiyordu," diye önerdi Şerif Stevens. "Üzgünüm, keşke daha iyi haberler verseydim."

"Peki ya üçüncü DNA örneği? Suç veritabanında bir eşleşme bulabildiniz mi?"

"Maalesef bulamadık. Hâlâ araştırıyoruz. Telefon kayıtlarını aldık." Bana dosya klasörlerini uzattı. "Kelly'nin mesajlarını da orada bulabilirsin."

Klasörleri çantasına koyması için Anne'e uzattım. "Mesajları okuma fırsatın oldu mu? Olağandışı bir şey var mı?"

"Görüştüğü diğer adamdan gelmiş gibi görünen bazı mesajlar, operatörlere kayıtlı olmayan bir numaradan gelmiş."

"Kullan-at telefon mu kullanmış?"

"Aynen öyle. O her kimse, Kelly ile görüştüğünü kimsenin bilmemesini istemiş. Belki de bu cinayeti işleyen de o kişi ya da evli falan."

"Bu numara hakkında bir şey bulabilir miyiz?"

"Şu an için mümkün değil. Mesajları daha detaylı incelemek bize onun kim olduğuna dair bir ipucu verebilir ama aralarında çok fazla mesajlaşma da yok. Artık mahkemede resmi bir suçlama yapıldığı için bu dosya bizim için kapandı. İhtiyacın olan her türlü bilgiyi sana sağlayabilirim ama bu davaya daha fazla mesai harcayamam."

"Peki ya Scott? Onu soruşturdunuz mu?"

"Evet. Kelly'nin öldürüldüğü gece başka yerde olduğuna dair mazereti ve şahidi var."

t:@novaebook

"Kim o?"

"Şerif Yardımcısı Marcus Hudson," dedi.

"O gece ikisi de çalışıyor muydu?" Öğrendiğim şeye sinirlenerek ayağımı yere vurdum.

"Hayır, Scott'ın evinde takılıyorlarmış."

"Tabii..." dedim alaycı bir şekilde. "Peki ya tehdit notunun olduğu fotoğraf?"

"Parmak izlerini aldık ve suç veritabanında tarattık ancak eşleşme yok. Yani bu, notu gönderen kişinin suç kaydı yok... en azından şimdilik." Şerif Stevens kaşlarını kaldırdı.

Anne'in çantası büyük bir gürültüyle yere düşünce içindeki her şey de döküldü. Hızla eğilip eşyalarını toplamaya başladı. Şerif Stevens ve ben yardım etmek için eğilirken, "Kusura bakmayın," dedi.

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Şüpheli şeyler. Adam'ın vücudunda Rohypnol bulunamadı ama şişede vardı ve polis bunu kontrol etmeyi bile unutmuştu. Şerif Yardımcısı Hudson, Scott'ın tanığıydı ve bütün gece Scott'ın evinde takıldıklarını iddia ediyorlardı, başka hiçbir tanık yoktu. Polis özensiz çalıştığı için mi böyle oldu yoksa daha kötü şeyler mi vardı? Bu işin aslını öğrenmem gerekecek çünkü Prince William County Polis Departmanı'ndan yardım alamayacağım kesindi.

Anne çantasını hazırlarken biz de ayağa kalktık.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa bana seslenin. Bu öğleden sonra Adam'ı göl evine götüreceğim. Belki orada görüşürüz," dedi.

"Evet, belki."

Mahkeme salonunun kapısından çıktı. Tam çantasını omzuna geri takarken Anne'e döndüm.

"Artık tek başımıza mıyız?" diye sordu.

"Öyle görünüyor."

"Dava için özel bir dedektif tutmamı ister misin?"

tg:@novaebook

"Hayır, bence biz halledebiliriz. Ön duruşmaya hazırlanmak için iki haftamız var. Ofise dönüp o mesajları incelemeye başlamanı istiyorum. Matthew'un gönderdikleriyle karşılaştırıp eşleştiklerinden emin ol. Yarın sabah tekrar geleceğim. Bir şey bulursan lütfen beni ara."

"Tamamdır." Başını salladı ve kapıdan çıktı.

Şu an için özel bir dedektif tutamazdım. Adam'ın kefaleti için yarım milyon dolar ödemem gerekiyordu ve şirketin kaynaklarını bir dedektif tutmak için kullanmam mümkün değildi. Ciddi bir masraf olmasının yanında dikkat de çekerdi. Eleanor'un bu parayı vereceğinden emindim ama ona bu küçük zaferi tattırmak istemiyordum. Zaten kendini çok fazla kaptırdı, böyle devam ederse davayı tehlikeye atabilirdi. Bunu benim halletmem gerekiyordu.

@novaebook

tg:@novaebook

28

ADAM MORGAN

Şerif Stevens bana arabadan göl evine kadar eşlik etti. Evin bulunduğu alanda ne kadar uzağa gidebileceğimi açıklıyordu ki zaten evin her yöne doğru yaklaşık yirmi metre uzaklığı var. Annem de kiralık Cadillac'ını park ediyordu. Sanki hızlı bir kovalamacanın içindeymiş gibi kırmızı ışıkta geçmişti ve sadece dur işaretlerinde durmuştu.

Annem göl evine bakarak, "Burası çok şirin," dedi.

Şerif Stevens'da, "Sana bir bileklik takalım, ben de içeride vericiyi kurayım," dedi.

Yolu gösterdim. Şerif siyah bir kutu kurdu ve kanepeye oturmamı söyledi. Yanıma gelip diz çöktü. Pantolonumun paçasını yukarı iterek bilekliği bileğime taktı. Annem önce evin etrafına ardından bana baktı. Bileğimdeki bilekliği fark edince kaşlarını çattı.

"Adam, şarap var mı?" diye sordu.

"Evet, mutfakta biraz var." Kendini evinde hissediyormuş gibiydi, büyük bir bardak kırmızı şarap doldurdu ve dolapları karıştırdı. Buzdolabına girip sosis ve peynir çıkarıp dilimlemeye başladı.

tg:@novaebook

"Evet, cihaz su geçirmez. Bununla duş alabilirsin. Eğer çıkarırsan haberimiz olur ve eğer dediğimiz yerlerin dışına gidersen de haberimiz olur. Evin güzelmiş, o yüzden kendine bir iyilik yap ve dışına çıkma."

"Tamam," dedim pantolonumun paçasını indirerek. Ayağa kalktı ve oturma odasına doğru birkaç adım atarak etrafına bakındı. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Hayır, hepsi bu. Kelly görüştüğü diğer adamdan hiç bahsetti mi?"

"Başka bir adam olduğunu bile bilmiyordum."

Bir hıh sesi çıkardı ve kitaplığın oraya doğru yürüdü. Kitapları inceledi ve rasgele kitaplar çıkardı. Mutfakta ikinci kadehini dolduran anneme baktım.

"Başka biri olduğunu hiç hissetmedin mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Hiç ağzından kaçırıp başka bir adamın adını falan da mı söylemedi?"

"Hayır, dediğim gibi, başka biriyle görüştüğünü bilmiyordum." Sesimde kızgınlık vardı.

"Al bakalım, atıştırmalık hazırladım tatlım." Peynir, sosis ve krakerin olduğu bir tabağı önüme koydu. Şerif Stevens, ağzına bir tane sosis attı, annem, elinde kadehiyle onun yanında duruyordu.

"Bu cinayeti işleyen gerçek suçluyu bulmak için çalışacak mısınız Şerif Stevens?" Annem kadehinden bir yudum aldı ve tek kaşını kaldırdı.

Bunun üzerine Şerif garip bir öksürük sesi çıkardı.

Ön kapı büyük bir gürültüyle açılıp kapandı. Sarah'nın parke zemine vuran topuklarının sesi duyuldu. "Hey, siz hâlâ burada mısınız?" dedi Şerif Stevens'a.

"Evet, ben de tam gidiyordum aslında." Kitaplığın oradan döndü ve ön kapıya doğru bir adım attı.

tg:@novaebook

"Yakalaması gereken bir suçlu var. Değil mi şerif?" diye manalı bir şekilde söylendi annem.

Sarah kendi kendine mırıldandı, onun gitmesine üzülmüş gibi görünüyordu. Neden kalmasını istiyordu? Dava için ondan daha fazla bilgi almaya mı çalışıyordu? Yoksa aralarında bir şey mi vardı?

"İstersen birkaç dakika daha kalabilirim." Şerif Stevens boğazını temizledi.

"Süper. Kahve getireyim o hâlde." Sarah mutfağa doğru yol aldı.

"Bu iyi bir fikir mi?" Annem şarabından bir yudum aldı. "Dikkatinin dağılmasına ihtiyacımız var mı sizce?"

Ben de dahil olmak üzere kimse annemin yorumlarına aldırış etmedi. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Neden ona kahve ikram ediyordu ki? Şerif neden benim evimde kendini bu kadar rahat hissediyordu? Sarah neden buradaydı? Beni görmek için mi yoksa Şerif Stevens'ı görmek için mi gelmişti? Onunla ilgileniyor muydu yoksa? Peki, şerif onunla ilgileniyor muydu? Öfkelenecek ya da burnumu sokacak durumda değildim ama burada bir terslik olduğu belliydi. İhtiyacım olan son şey Sarah'yı uzaklaştırmaktı. Zaten yeteri kadar uzaktı bana. Böyle bir şey için zaman yoktu.

Sarah mutfakta dolaşıp bir fincan kahve yaptı ve iki tane fincanı doldurdu. Evi doğru dürüst tanımadığı için birkaç dolabı açtı. Şerif Stevens da tezgâha yaslandı. Sarah'ı izlediğini görebiliyordum. Gözleri onun vücudunu bir aşağı bir yukarı tarıyordu. Eğer henüz sevişmedilerse onunla sevişmek istediği çok açıktı.

Ayağa kalkıp mutfağa doğru yürüdüm ve tam yanında durdum. Göğsümü şişirdim ve biraz daha duruşumu dikleştirdim. "Ben de bir fincan alabilir miyim?" diye sordum.

Sarah arkasını dönüp bana baktı. Başını salladı ancak bakışları *Bir taraflarını kaldır da git kendin al* der gibiydi.

tg:@novaebook

Başka bir fincan daha çıkardı. Muhtemelen Şerif Stevens burada olduğu için bu kadar kibardı. Benimle hiçbir şey yapmak istemediği belliydi. Eminim duruşma sırasında da hücremde çürümemi falan diliyordu.

Şerif Stevens ve Sarah dava hakkında konuşmaya başladılar. Şerif Stevens'ın görüştüğü tanıkları sordu ve görünüşe bakılırsa, Scott'ın dışında Kelly'nin beraber çalıştığı kişilerle de görüşmüştü.

"İlk kocasını tanıyor muydun?" diye sordu Sarah.

"Bir şeyler duymuştum," dedi Şerif.

"Neymiş o?" diye araya girdim.

Bana bir bakış attı, *neden benimle konuşuyorsun* bakışıydı. "Öldürüldüğü..."

"Evet, Kelly tarafından," dedi Sarah sert bir şekilde.

"Ne?" Şerif Stevens'ın gözleri genişledi.

"Dosyasında vardı. Ona karşı açılan dava, bazı önemli kanıtların kaybolmasının ardından düşmüş. Senin duyduğun şey bu değil miydi?" Üç fincan doldurup birini bana, birini de Şerif Stevens'a uzattı.

"Eğer ilk kocasını öldürdüyse ve varsayımsal olarak Adam da onu öldürdüyse, bu bir suç olarak sayılır mı? Davanın tekrardan görülmesi gerekmez mi?" Annem oturma odasından seslendi. Kafayı bulduğu barizdi.

"Evet, Eleanor. Birini öldürmek suçtur," dedi Sarah gözlerini devirerek.

Annem hıçkırdı. "Birileri zor sorular soruyor olmalı." Hıçkırıklarını bir yudum şarapla yatıştırmaya devam etti.

Şerif Stevens kahvesinden hızlı bir yudum aldı ve yumruğunu tezgâha vurdu. "Ah, kahretsin!"

"Evet, kahve sıcak," dedim gülerek. Bu adam tam bir morondu. Bana pis bir bakış attıktan sonra Sarah onun önüne bir bardak soğuk su koydu, hepsini bir dikişte içip teşekkür etti.

tg:@novaebook

"Gitsem iyi olacak," dedi. "Kendim çıkarım." Hoşça kal deyip alelacele evden ayrıldı. Sarah ve ben mutfağın iki yanında durmuş, elimizde kahve fincanlarımız, birbirimize bakıyor, birbirimizi okumaya çalışıyorduk. Şerif Stevens'a ne olmuştu? Neden aniden gitmişti ki? Sarah'yla arasındakileri çözmeye çalıştığımı mı fark etmişti acaba? Bir ilişkileri mi vardı? Eğer öyleyse, kızmaya hakkım var mıydı? Tabii ki vardı. Sarah hâlâ karımdı ve ayrıca avukatımdı. Tek odak noktası benim davam olmalıydı, taşralı bir şerif değil. Elindeki kahve fincanını tezgâhın üzerine bıraktı, gözleri uzaklara bakıyordu, hiçbir şeye sabitlenmemişti.

"Gitmem gerek," dedi Sarah aniden. Sanki gerçekliğe geri dönmüş gibiydi.

"Kalamaz mısın?"

"Hayır." Kahve fincanını lavaboya koydu ve öylece çıkıp gitti.

"Ah, nihayet! Hiç gitmeyecek sanmıştım," dedi annem içkisini doldururken.

"Geleli daha beş dakika olmuştu." Başımı salladım ve kendime bir bardak viski doldurup kanepeye oturdum. "Lütfen silahlarını saklamayı deneyebilir misin anne? Sarah benim karım ve beni savunuyor. İyi geçinmen lazım."

Koltuğa oturup iki eliyle şarabını kavradı. "Deneyebilirim."

tg:@novaebook

29

SARAH MORGAN

Arabamı Seth'in Kafesi'nin önüne park ettim ve birkaç müşterinin girip çıkmasını izledim. Birileri orada Kelly'yi, Adam ya da kocası Scott'tan başka bir adamla görmüş olmalıydı. Bu üçüncü DNA örneği kime aitti? Gizli kalmak için nedeni olan birine ait olmalıydı, yoksa neden kullan at telefon kullansın ki? Arabadan inip çantamı aldım. Kafenin kapanmasına bir saat vardı, o yüzden hızlı olmam gerekiyordu.

Mekâna girip etrafı kolaçan ettim, hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi gözden kaçırmadığıma emin olmam lazımdı. Küçük bir kafeydi, eklektik mobilya ve dekorlarla doluydu. Her şey uyumsuzdu ama yine de kötü görünmüyordu. Rasgele ahşap masalar, birçok renkte ve farklı malzemelerden –plastik, ahşap, metal– yapılmış sandalyeler vardı. Turuncu bir kanepe, önünde bir sehpa ve her iki yanında da iki beyaz deri sandalye bulunuyor, hepsi rahat bir alan oluşturuyordu.

Kanepede orta yaşlı bir adam vardı. Bakışları kafenin içinde, dizüstü bilgisayarından diğer müşterilere, oradan bana gezinip duruyordu. Bir kadın masada tek başına oturmuş kitap okuyordu. Başını kaldırmadan tüm dikkatini

tg:@novaebook

sadece yüzüne on santim uzaklıktaki kitaba vermişti. Hafif bir klasik müzik çalıyordu. Barista kız tezgâha yaslanmış tırnaklarıyla oynuyordu. Dolgun, lüle lüle saçları ve iri kahverengi gözleri olan genç, siyahi bir kadındı. Kelly ile aynı yaşlarda olduğunu söyleyebilirdim. Belki de arkadaşlardı.

Beni fark edince doğruldu ve selamladı. İsim etiketinde *Brenda* yazıyordu.

"Merhaba, küçük boy sade kahve lütfen." Cüzdanımı çıkardım.

"İsminizi öğrenebilir miyim?"

"Sarah." Bardağın üzerine adımı yazdı ve kasadaki birkaç tuşa bastı. Cüzdanımdaki parayı ona uzattım.

"Teşekkürler. Hemen geliyor," dedi gülümseyerek.

"Brenda, değil mi?"

"Evet."

"Bakın, buraya sadece kahve içmek için gelmedim."

"Kelly için mi buradasın?" diye sordu.

"Aslında, evet," dedim. Bunu bildiği için biraz şaşırmıştım doğrusu. Blazer ceketim ve eteğimin uyumu, buraya bir şeyler içmekten fazlası için geldiğimi ele veriyor olmalıydı.

"Daha önce onu sormak için gelen bir muhabir vardı. Hangi gazete için çalışıyorsunuz?"

Onu düzeltmeyi düşündüm ama sonra iş arkadaşını ve belki de arkadaşını öldürmekle suçlanan adamın savunma avukatı olarak değil de sadece bir muhabir olarak muhtemelen ondan daha iyi bilgi alabilirim diye düşündüm.

"*Gainesville Gazetesi* için çalışıyorum. İsmim Sarah Smith." Tokalaşmak için elimi uzattım. O da elini uzattı. "Konuşmak için vaktiniz vsar mı?"

"On beş dakika içinde temizliğe başlamam gerekiyor... Yani, eğer hızlıca konuşabilirsek olur. Kahvenizi yaptıktan sonra masaya oturalım."

Başımı salladım ve pencereye yakın bir masaya doğru yürüyüp oturdum. Birkaç dakika sonra barista Brenda elinde

tg:@novaebook

iki fincan kahveyle yanıma geldi ve karşıma oturdu. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

Konuştuğum çoğu insan suçlu ya da tanık olduğu için genellikle bu kadar açık sözlü olmazlardı. Bu durum beni biraz hazırlıksız yakalamıştı açıkçası. O beni gazeteci sanıyor, dedim kendime hatırlatarak. Düz bir kâğıt ve bir kalem çıkardım.

"Kelly'yi iyi tanır mıydınız?"

"Evet, son bir buçuk yıldır birlikte çalışıyorduk. Ama özel hayatı hakkında pek bir şey bilmiyorum," dedi kahvesinden yudum alarak. Birkaç not aldım.

"Kelly'yi burada herhangi bir erkekle gördünüz mü?"

"Evet, ara sıra kocası ve şu haberlere çıkan Adam adındaki biri gelirdi. Hatta buraya sık sık uğrardı. Her zaman biraz fazla arkadaş canlısı göründüklerini düşünmüşümdür. Sanırım bu konuda haklıymışım."

"Anladım... Peki ya başka biri?"

"Pek değil," dedi.

"Hiç Scott ya da Adam hakkında bir şey söyledi mi?"

"Ne zaman Adam ya da benim bildiğim adıyla 'sevimli yazar' hakkında soru sorsam, onun sıradan biri olduğunu söylerdi."

"Çok fazla sıradan dediği insan var mıydı?"

"Şey, Adam –ki sanırım pek de sıradan değilmiş," dedi kıkırdayarak. Ortamı yumuşatmak ve kendimi rahatlatmak için zoraki bir kahkaha attım.

"Başka bir adam daha vardı. Birkaç gündür görmedim ama ne zaman Kelly çalışsa burada olurdu," dedi kayıtsız bir şekilde kahvesinden bir yudum daha alarak. "Sizce bu işle bir ilgisi var mıdır?"

"Emin değilim. Sadece duyduklarımı aktarmaya çalışıyorum. Her zaman burada olduğunu söylemiştin. Buradayken ne yapardı?"

tg:@novaebook

"Çoğunlukla bir şeyler okur ya da çizerdi."

"Tuhaf bulduğunuz şey sürekli okuyup çizmesi miydi yoksa Kelly çalışırken hep burada olması mıydı?"

"Eskiden Kelly'nin ne zaman geleceğini sorardı ama sonra sormamaya başladı çünkü onun giriş çıkış saatlerini artık biliyor gibiydi. Sürekli ona bakıyordu. Kelly onun kendisini rahatsız ettiğini söyler ve masasıyla ilgilenmem için bana yalvarırdı."

"Onu tarif edebilir misiniz ya da adını biliyor musunuz?"

"Daha iyisini yapabilirim." Masadan kalktı ve kasaya doğru yürüdü. Bir süre sonra elinde bir fişle döndü.

"Adı Jesse Hook. Bu onun birkaç gün önceki fişinin bir kopyası," dedi Brenda ve fişi önüme koydu.

"Bunu alabilir miyim?"

"Elbette... Haber için soyadımı yazmamı ister misin?"

"Tabii," dedim fişi cebe atarken.

"Brenda Johnson."

"Harika. Çok yardımcı oldunuz," dedim eşyalarımı toplarken. "Haber için başka alıntılara ihtiyacın olursa beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Ona el salladım, hızla kafeden çıktım ve aracıma bindim.

Kimsin sen Jesse Hook? Yoksa üçüncü DNA örneği sen misin? Bu yüzden mi Kelly öldürüldüğünden beri ortalıkta yoktun? Aradığımız adam sen misin? Kafeden çıkmadan önce Anne'e mesaj attım.

Hey. Jesse Hook'un geçmişini araştırmanı istiyorum. Prince William County bölgesinde bir yerde oturuyor.

Gönder tuşuna bastım ve birkaç dakika sonra Anne'den bir onay emojisi aldım.

tg:@novaebook

30

ADAM MORGAN

Dün gece Sarah ve Şerif Stevens arasında yaşananlardan dolayı kendimi hâlâ huzursuz hissediyordum. Şerif'in hızla evden çıkmasının ardından Sarah da hemen gitmişti. Ne yapmak için acele ediyorlardı? Birbirlerini görmeye mi gitmişlerdi? Böyle düşünmeyi bırakmalıydım. Bu durum uyuyana kadar hem düşüncelerimi hem de rüyalarımı ele geçirmişti. Rüyamda Sarah ve Şerif Stevens'ın bir ilişki yaşadıklarını, evden ayrılmalarının ardından polis arabasının arkasında seks yaptıklarını görmüştüm. Ama Sarah böyle bir şeyi asla yapmazdı. O öyle bir kadın değildi, en azından ben öyle olduğunu düşünmüyordum. Onunla o eski, pis üniversite bodrumunda tanıştığım ilk geceyi hatırladım. Hareketli bir partinin ortasında canı sıkılmıştı. Aşırı içmek ya da uyuşturucu denemek umurunda değildi ve bana karşı neredeyse hiç ilgi duymuyordu. Başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu. O sadece kendisiydi. Şimdiyse o, Sarah Morgan'dı; en iyi savunma avukatı. Âşık olduğum kadına ne olmuştu? Evlendiğim kadına ne olmuştu? O artık benim için bir yabancıydı ve eminim o da benim için aynı şeyi düşünüyordu.

t@novaebook

Evliliğimiz bitmiş, beni unutmuş muydu? Evet, başka bir kadınla ilişkim vardı ama başkasıyla yatmış olmam karımı sevmeyi bıraktığım anlamına gelmezdi. *Aman Tanrım. Ne diyorum lan ben?* Hâlâ iyi bir insan olduğuma kimi ikna etmeye çalışıyorum ki? Olmadığım açıktı. Karım da dahil olmak üzere herkes de bunu biliyordu.

Koltuktan kalkıp pijamamın üstüne giydiğim ekose sabahlığın kuşağını bağladım. Pijamalarımı değiştirdiğimi bile hatırlamıyordum. Bir an için annemin üstümü değiştirip değiştirmediğini merak etmiştim. Muhtemelen değiştirdiğini düşünerek gözlerimi devirdim. Burnuma pastırma kokusu geliyordu. Annem mutfak lavabosunun önünde tavaları yıkıyordu.

"Canım, kalkmışsın. Tezgâhın üzerinde bir tabak pastırma, yumurta, kızarmış ekmek ve patates mücveri var, en sevdiklerin." Gülümsedi ve tabağı işaret etti.

Tökezleyerek mutfağa girdim ve çatalımı batırdığım gibi tabakta ne var ne yok anında silip süpürdüm. Hapishanede böyle yemekler yoktu.

"Bugün biraz alışveriş yapacağım, yakınlarda da bir otel bulmam gerekiyor." Musluğu kapattı ve ellerini kuruladı. "Burada seninle kalmayı ne kadar istesem de bu koltuk beni mahvetti. Kesinlikle bugün bir masaja ihtiyacım var." Sırtını ovuşturdu, sonra bir fincan kahveyi önüme koydu.

"Dava uzun sürebilir." Tosttan bir ısırık aldım. "Connecticut'a geri dönebilirsin anne."

"Saçmalama. Sen benim oğlumsun, ayrıca duruşma hızlıca sonlanmalı çünkü sen masumsun. Sarah'nın bu işi çabucak halletmesi için ne gerekiyorsa yapacağız," deyip cesaret verici bir şekilde başını salladı.

Çantasını alıp topuklu ayakkabılarını giydi. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Bu gece geç geleceğim," dedi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, benim minik ayıcığım."

tg:@novaebook

"Ben de seni seviyorum anne."

Saat 11'i biraz geçiyordu ve ben ne yapacağımı bile bilmiyordum. Annem gideli sadece iki saat olmuştu ancak kendimi şimdiden yalnız hissediyordum. Ön kapının çalmasıyla irkildim. Kapının deliğinden baktığımda, ateş kırmızısı saçları, ela gözleri ve çillerle dolu yüzüyle minyon bir kadın gördüm. Omzunda bir dizüstü bilgisayar çantası asılıydı. Sanki gözüm onu bir yerlerden ısırıyordu ama emin de değildim. Yine de kapıyı açmaya karar verdim.

"Merhaba. Adam Morgan siz misiniz?" Dağılmış hâlimi inceleyerek beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Kimin sorduğuna bağlı." Kimin sorduğunun umurumda olmadığı barizdi. Şu anda beni dinleyecek herkesle konuşabilirdim.

"Ben Rebecca Sanford. *Prince William County Gazetesi*'nde muhabirim."

Elimi kaldırarak konuşmasını yarıda böldüm. "Avukatım hiçbir muhabirle konuşmamı istemiyor, üzgünüm." Kapıyı kapatmaya yeltendim.

Ayağını kapının önüne koyarak kapatmamı engelledi. "Biliyorum. Bay Morgan, ben sadece çalışmalarınızın büyük bir hayranıyım ve hikâyeyi bir de sizin açınızdan dinlemek istiyorum."

"Çalışmalarımı okudunuz mu?"

Kafasını salladı. "Aslında bir yıl önce kolejde verdiğiniz kurgu yazarlığı dersini almıştım."

Bu göl evini satın aldıktan sonra, bir kolejde yazarlık üzerine bir ders vermem için teklif almıştım. Neredeyse hayır diyecektim ama yazarlık kariyerim dibi gördüğü için öğretmenliğin harika bir kariyer olabileceğine karar vermiştim. Sadece bir dönem öğretmenlik yapmış ve sonra

tg:@novaebook

tam zamanlı yazarlığa geri dönmüştüm. Öğrencilerimin çoğunu küçümsediğim ve bu işi ne kadar az önemsediklerini fark ettiğim için süreci aşırı romantikleştirmiştim. Ayrıca yazıları berbattı ve okumak tam bir angaryaydı.

"Sizi bir yerlerden tanıyor gibiyim zaten," dedim tam olarak ikna olmasam da.

Onu içeri aldığımı kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafıma, sağıma, soluma ve tam önüme baktım. Sarah'nın beni izlettiğinden emindim. "Pekâlâ, içeri gel," diye işaret ettim, o da beni takip etti. "Demek muhabirsin. Dersim işine yaramış olmalı," dedim kıkırdayarak.

O da küçük bir kahkaha attı.

Ona mutfak masasına oturmasını söyledim ve o da oturdu. Bir not defteriyle kalem çıkarıp, "Pekâlâ, Kelly Summers'la ne zamandır görüşüyordunuz?" diye sordu, hemen konuya girmişti.

Hikâyeyi dinlemek istiyorsa bana yardım etmesi gerektiğine karar verdim. Hiçliğin ortasındaki bir göl evinden ancak bu kadarını yapabilirdim. "Ah, ah, ah," dedim. "Seninle röportaj yapacağım ama karşılığında bir şey istiyorum." Bu kıza güvenebileceğimden emin değildim, ayrıca bu korkunç bir fikir olabilirdi ama çaresizdim ve çaresiz insanlar, bilirsiniz işte...

"Nasıl yardım edebilirim? Kaçmanıza yardım etmek gibi mi? Bunu yapamam." Sanki bu görüşmeyle işi bitmiş gibi kalemin ucunu kapattı.

"Hayır, buna ihtiyacım yok. Kelly'nin geçmişi hakkında bilgi almak için yardımına ihtiyacım var. Sanırım bana komplo kuruldu. Bunu başka biri yaptı, bana tuzak kurdular. Onun geçmişiyle bir ilgisi olabilir."

Rebecca kalemin ucunu tekrar açtı ve not almaya başladı. "Neden geçmişinden biri olduğunu düşünüyorsun?"

Ona bir fincan kahve doldurup önüne koydum. "Çünkü ilk kocasını öldürdü."

tg:@novaebook

Rebecca'nın gözleri açıldı ve not almaya başladı. "Peki, nasıl oldu da hiçbir gazete bunu ortaya çıkarmadı?"

"Çünkü adını değiştirdi ve ardından evlendi. Bununla ilgili bayağı bir evrak var. Eski ismi Jenna Way'miş. Kocasını bıçaklayarak öldürmüş ya da bundan dolayı suçlanmış. Sanırım ikinci kocası Scott Summers'ın da yardım ettiği önemli kanıtlar kaybolunca dava kapanmış. Herkes onun yaptığını düşünmüş, aslında tek bir hata sayesinde bu durumdan kurtulmuş."

"Aman Tanrım, korkunç!" Rebecca kahvesinden bir yudum aldı. Gözleri uzaklara dalıp alnı kırışırken beyninin çalıştığını görebiliyordum.

"Peki, kim ona zarar vermek ister ki?"

"Tahminime göre ilk kocasının ailesinden biri ya da arkadaşı olabilir. Cinayetten paçayı sıyırdığını görmekten mutlu olmayan biri olduğu kesin. Kelly'nin öldürülme şekli kocasını öldürme şekliyle aynıydı; neredeyse bunu yapan kişi için şiirsel bir adalet gibiydi."

"Peki ya şu anki kocası? Kasabada onun da bu işe karışmış olabileceğine dair söylentiler duydum."

"Ben de öyle düşünmüştüm, hâlâ da olabilir. Gerçi biz birlikteyken kocasının onu taciz ettiğini söylemişti ama kocası bunu kesin bir dille reddetti. Neye inanacağımı gerçekten bilmiyorum ama adamın öfke sorunu var gibi görünüyor, Kelly'nin kendisini aldattığından şüpheleniyordu. Yani, bu durum dikkate alınmalı. Gerçi söz konusu gece için ortağı Şerif Yardımcısı Marcus Hudson'la olduğunu söyledi. Buna rağmen içimden bir ses onun geçmişini araştırmam gerektiğini söylüyor."

"Anladım." Rebecca kahvesini bıraktı ve not almaya devam etti. "Peki ya üzerinde bulunan üçüncü DNA örneği?"

"Bunu herkes biliyor mu?"

"Henüz değil, ama benim de yöntemlerim var." Utangaç bir şekilde gülümsedi.

tg:@novaebook

"Üçüncü adamın kim olabileceğini gerçekten bilmiyorum. Belki de tek gecelik bir ilişkiydi. Benden ve kocasından başka bir erkekle birlikte olduğuna inanamadım bile. Kulağa ne kadar garip geldiğini biliyorum. Ayrıca biri beni tehdit ediyordu. Kelly'yle birlikte çekilmiş bir fotoğrafımızı gönderip arkasına da 'Bu işe bir son ver yoksa ben vereceğim' yazılı bir not gönderdi."

"İkinizi kim biliyordu?"

"Kocası Scott olabilir, belki de ortağı. Gerçekten bilmiyorum."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Bu sağ olsun," dedim pantolonumun paçasını yukarı çekip ayak bileğimdeki monitörü göstererek. "Evden ayrılamıyorum ve bu durum davamı araştırmama engel oluyor."

"Peki ya avukatınız?"

"Karımı mı kastediyorsun?"

Rebecca gergin bir şekilde kahkaha attı.

"Doğrusu, bu koşullar altında benim çıkarlarımı en iyi şekilde düşündüğünden emin değilim." Bir kaşımı kaldırdım.

"Zannetmiyorum. Eminim eşiniz, sizi bu durumdan kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapıyordur," dedi. Sesinde iyimserlik vardı ki bunu biraz garip bulmuştum. Beni ve karımı tanımadığını göz önünde bulunduracak olursak... Yine de yapmaya çalıştığı şeyi anladığımı varsaydım.

"Olabilir ama hayatım söz konusu ve burada öylece oturup hayatımın elimden alınmasına izin vermeyeceğim. Gerçeği öğrenmek için elimden geleni yapmam lazım."

"Haklısınız. Sadede gelelim, istediğim şey şu: Özel bir röportaj ve problemlerimi çözmesi için beş bin dolar talep ediyorum." Anlaşma yapmak için elini uzattı.

Önce eline sonra da ona baktım. Açıkçası para istemeye cüret edeceğini düşünmemiştim. Tam bir cingözdü. Onunla pazarlık yapmayı düşündüm ama ne bununla uğraşacak zamanım ne de bir seçeneğim vardı. "Anlaştık."

tg:@novaebook

Gülümsedi, hâlinden memnun görünüyordu. "Tam olarak hangi konuda yardımıma ihtiyacınız var?" Rebecca kalemi yeniden eline aldı, ağzımdan çıkacak her şeyi yazmak için hazırdı.

"İlk kocasının adını öğrenmem gerekiyor, sonra da isimlere, numaralara ve belki de çok yakın olduğu arkadaşları ve ailesiyle ilgili geçmiş raporlara ihtiyacım var. Sanırım oradan başlayacağım. Bunu halledebilir misin?"

"Sorun olmaz. Adının Jenna Way olduğunu mu söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet, Jenna Way. Wisconsin'den," diye onayladım.

"Anladım. Tüm bunları kırk sekiz saat içinde halledebileceğimi düşünüyorum. Size tekrar nerede görüşelim diye sormak isterdim ancak cevabını biliyorum bile. Geri geleceğim Bay Morgan."

"Teşekkür ederim Rebecca. Bu arada, unutmadan..." Dolaptan bir Folgers kahve kutusu çıkarıp içinden bir tomar para çıkardım. "Ücretin yarısı. İhtiyacım olan şeyleri getirdiğin zaman diğer yarısını da vereceğim."

"Kahve kutusunda saklıyorsunuz demek... Ne kadar da klişe." Parayı aldı ve çantasına koydu. "Tekrar görüşeceğiz," dedi dışarı çıkarken.

Umarım bana yardım etmek ya da soruşturmayı takip etmek gibi bir niyeti olmadan sadece paramı almamıştır. Yapabileceğim başka bir şey yoktu, şansımı denemek zorundaydım, zaman ilerliyordu.

t@novaebook

31

SARAH MORGAN

İşyerime gelip ofisime yönelmişken Anne beni durdurdu.

"Sarah, Kent seni görmek istiyor. Acil olduğunu söyledi." Sesi nazik olsa da endişeli gibiydi.

"Nedenini söyledi mi?"

"Hayır."

"Pekâlâ. Çantamı al ve ben dönene kadar telefonlarıma bak lütfen." Anne başını salladı ve söylediklerimi onayladı.

Kent, firmanın diğer ortağı, Williamson & Morgan'daki Williamson soyadını taşıyan kişiydi. Uzun zamandır buraya ilk gelişiydi ve zaman zaman bunu yapmayı severdi. Ben gelecek vadeden bir yeniyetme olabilirdim ama o bu işi onlarca yıldır yapıyordu ve hayal bile edemeyeceğim bağlantılara sahipti.

Sekreteri "sizi bekliyor" diyerek geçmeme izin verdi. Onun ofisi, şirkette benimkini utandıran tek ofisti. Bir film setinden fırlamış gibi, duvarları maun panellerle kaplanmıştı ve tavandan büyük bir avize sarkıyordu. Teksas'taki son av gezisinden bir ganimet olan yabandomuzu kafası duvarda asılıydı. Bu, Senatör McCallan'ı savunmama rağmen hâlâ onların safında yer aldığından emin olmak için

tg:@novaebook

nüfuzlu petrol lobici arkadaşlarıyla gittiği bir avdı. Davet edilmediğimi söylememe gerek bile yoktu. Arkamdaki duvarda son yirmi yıldaki tüm önemli politikacılarla çekilmiş fotoğrafları vardı. Bush'lar, Clinton'lar, Obama, aklınıza ne gelirse artık.

Ofisinin iki duvarı boydan boya, kendi özel gereksinimlerine göre ışık alan pencerelerden oluşuyordu. Ofisinden çıkmayı pek sevmediği için oldukça sade, on iki kişilik bir konferans odası masası da vardı. Konferans telefonu, bilgisayar gibi şeyler yoktu; o, toplantılarını eski usul yürütenlerdendi. Ona göre eğer bir konu kalem, kâğıt ve sivri bir dille çözülemiyorsa o zaman o davanın içinde olmasına bile gerek yoktu.

"Beni görmek istemişsin Kent."

"Evet, Sarah, lütfen otur." Arkasında oturduğu masanın önünde duran sandalyeyi işaret etti.

"Ne var ne yok?" Sıradan olmaya çalışarak sordum ki bundan nefret ettiğini biliyordum.

"Evet, son zamanlarda şirketteki davranışların ve performansın en hafif tabirle düzensiz. İstediğin gibi gelip gidiyorsun, telefonlara cevap vermiyorsun, toplantıları kaçırıyorsun. Ortak olduğun bir hukuk firmasında her seferinde tek bir davaya, tek bir müşteriye odaklanma lüksün olmadığını unuttun mu yoksa?" Kulağa retorik bir soru gibi gelen bir tonla bitirmişti ama yine de cevaplamamı istiyordu. Kendisinin büyüleyici alışkanlıklarından biri daha.

"Hayır Kent, unutmadım. Sadece bir cinayet davasında kendi kocamı savunuyorum ve tahmin edebileceğin gibi..."

"Bu tam bir çıkar çatışması olur, değil mi? Seni büyük bir sıkıntıya sokar ve işinden alıkoyar? Evet, evet, hayal edebiliyorum. Bu yüzden keşke önce bana danışsaydın," dedi. Tam bir baba modundaydı.

"Anlaşmamıza göre, müvekkillerinizden biriyle çatışan kurumsal bir çıkar olmadığı sürece davaları size danışmak

tg:@novaebook

zorunda olmadığımı biliyorsunuz. Bu kurumsal bir dava değil, bu yüzden uygun gördüğüm şekilde ele alabilirim."

"Evet, bunu yapmaya hakkın var ama asıl soru şu, bunu yapmalı mıydın? Bunun beni de ilgilendirdiğini düşünmüyor musun gerçekten? Şirketin diğer adının görevlerini savsaklaması, bizi de dengesiz ve sorumsuz gösteriyor ve bu hiç de profesyonel olmayan bir davranış."

"Niyetim bu değil..."

"Olmayabilir ama durum ortada, değil mi? Niyetinin ne olduğu önemli değil." Duraksadı ve masasının önüne gelip kenarına oturmak için ayağa kalktı. "Bak Sarah, buraya seni azarlamaya gelmedim. Sen olgun bir kızsın ve istediğini yapmakta özgürsün, en azından çoğunlukla öylesin. Sadece, buna bir çare bulmak istiyorum çünkü bu bizi zayıf ve dağınık gösteriyor ve diğerlerinin bunu fark etmediğini de sanma."

"Haklısınız. Bu... beklediğimden daha zor. Ben sadece..."

"Bu yüzden seni kim suçlayabilir ki? Ben kesinlikle suçlamıyorum. Stresini hayal bile edemiyorum. Ama demek istediğim buydu. Bak, bu maskaralığın devam etmesine izin vereceğim çünkü söylediğim hiçbir şeyin seni durdurmayacağını biliyorum, ama dinle, bu işi bitirmelisin, hem de çabuk bir şekilde. Kendin için. Benim için. Şirket için. Bu arada, bazı davaları kapatmaları için başkalarını bulacağım ve seni şimdilik yeni işlerden uzak tutacağım, ama bu işi hallet."

"Teşekkür ederim. Anlayışınız için minnettarım," dedim biraz kızgın bir şekilde ama bu tartışmayı kazanamayacağımı da biliyordum çünkü o da haksız sayılmazdı.

"Henüz teşekkür etme. Gördüğün gibi, kurumsal hesaplarla ilgilenmediğin için onların getirdiği aylık avukatlık ücretlerinden de yararlanamayacaksın. Yani bu davayı bitirene kadar kâr paylaşımından payına düşeni alamayacağını bil–"

"Anlaşmamızda böyle bir şey yok! Bunu yapamaz..."

tg:@novaebook

"Yoksa ne olur? Beni dava mı edersin? Dene de başına neler gelir gör bakalım. Dinle, bu senin için bir teşvik olmalı. Bunu çabucak bitirirsen, para geri gelir. Anlaşıldı mı?"

Gözlerimden çıkan ateşle ona baktım. Cevap vermeyecektim. Açıkçası bu konuşmayla işim bitmişti. Ayağa kalktım ve kapıya doğru yöneldim.

"Sarah, son bir şey daha."

"Evet, Kent?"

"Sekreterin, Pam."

"Pam değil, Anne."

"Evet, evet, Anne. O senin her işin için küçük bir köpek gibi peşinde dolaşan bir yardımcı değil. Ona burada olması ve sadece sana değil, şirkete de kaynak olması için para ödeniyor."

"En son kontrol ettiğimde kendisi benim sekreterimdi. Ayrıca maaşının yarısını da ben ödüyorum..."

"Evet, diğer yarısını da ben. Eğer bu ayrıcalığın elinden alınmasını istiyorsan, böyle devam et. Ya da hamleni yap ve bu adalet mücadelesini kendi başına hallet." Döndü ve tekrar masasına oturdu.

Ofisinden çıkarken nefesimin altından, "Saksocu," diye fısıldadım.

"İyi günler Sarah," diye cıvıldadı sekreterinin masasının önünden geçerken.

"Siktir git Nicole," dedim arkama bakmadan.

Aceleyle hareket ederken birine çarptım ve daha kendimi toparlayıp başımı kaldıramadan şaşkınlık içinde kaldım. Karşılaştığım beyefendinin yanında başka bir adam daha vardı. Bir yere oturmaya çabalarken her ikisinin de yüzleri tuhaf bir şekilde yüzleri tanıdık geliyordu ama hafızam öfkem yüzünden geçici olarak engellenmişti sanki.

"Vay, vay, vay, Bayan Morgan, bu kadar aceleyle nereye gidiyorsunuz?" Kelimeler ağır bir Teksas aksanıyla döküldü.

tg:@novaebook

Şimdi hatırlamıştım. Bunlar, PetroNext'in iki yöneticisiydi. Senatör McCallan'ın duruşmasını izlemek için mahkemede oturan kişilerdi.

"Beyler," dedim sorularını yanıtsız bırakarak.

"Sanırım seni sırayla tebrik etmeliyiz," dedi içlerinden biri. Birbirlerine benzedikleri için hangisi olduğu önemli değildi.

"Böyle hissettiğinizden şüpheliyim."

"Doğruya doğru, Bayan Morgan. Bu sefer adil bir şekilde kazandınız," dedi, yüzünde hainlikten başka bir şey olarak tanımlanamayacak bir gülümseme belirmişti.

"Anladım... Neden ikiniz de Kent'in ofisine gitmiyorsunuz, böylece o da uslu birini oynayabilir. Benim yapacak gerçek işlerim var. Görüşürüz," diye cevap verdim. Pek yumuşak bir konuşma olmamıştı ama bunun için zamanım da yoktu.

Ofisime döner dönmez Anne içeri girdi. "Ne olmuş?"

"Hiçbir şey," dedim gözlerimi monitörümden ayırmadan.

"O kadar kötü demek."

"Bana biraz kahve getirebilir misin?" diye öfkeyle söylendim.

Anne başını salladı ve hızla gözden kayboldu.

Ofisten erken ayrılmadım, öğle yemeğine bile çıkmadım. Sadece varlığımın bilinmesini sağlamak için lanet olası bir saatlik çalışan gibi bütün gün olduğum yerde oturdum. Bu ofistekiler beni sorgulama hakkını nereden buluyordu böyle? Buradaki diğer tüm avukatlardan daha çok çalışmıştım ve istediğim gibi gelip gitme hakkına da sahiptim.

Range Rover'ımın bagaj kapısını kapattığımda elime kâğıt torbaları ve ağzına kadar dolu bir kutu aldım. Dışarısı karanlıktı ve verandanın merdivenlerinden çıkarken bir

tg:@novaebook

şeylere takılmamak için yürürken dikkatli olmaya çalışıyordum. Topuklarım her basamakta tıkırdıyordu. Kapının önünde durduğumda, bir an için kapıyı çalmayı düşündüm. Ama bunun yerine kapı koluna uzandım, paravan kapıyı çekip açtım ve içeri girdim.

"Buyurun?" Adam oturma odasından endişeyle seslendi. "Kim var orada?"

Cevap vermeyip mutfağa doğru yürüdüm. Adam salondaki kanepede oturuyordu. Oturma odasındaydı, eşofman ve beyaz bir tişört giymiş, viskisini yudumluyordu. Tıraş olmak ya da saçını taramak için hiçbir çaba göstermemişti. Ama yine de yakışıklıydı.

"Sarah? Burada ne işin var?"

Kutuyu ve çantaları masanın üzerine bıraktım. "Sana biraz erzak getirdim."

"Gerçekten mi?" Yüzü yumuşadı ve koltuktan kalkıp yavaşça mutfağa doğru ilerledi. Yine de mesafesini koruyordu.

"Annen nerede?"

"Otelde."

"Uyku düzeninin içine edeceğinden emindim," diye takıldım.

"Ah, yapma." Kıkırdadı. "O kadar da kötü değil."

Hafifçe gülümsedim ve gözlerimi devirdim.

"Viski ister misin?"

"Evet."

Bara doğru yürüdü ve bana bir bardak on yıllık Laphroaig doldurdu. Ardından gelip bardağı önüme koydu.

"Bazı şeylere ihtiyacın olacağını düşündüm. Sana New York bifteği, biraz daha viski, biraz simit, somon füme, krem peynir, yumurta, sebze, makademya fıstığı ve dondurma getirdim," dedim.

"Bunu yapmana gerek yoktu."

tg:@novaebook

Ona baktım. Yüzünde bir gülümseme, gözlerinde umut vardı. "Biliyorum."

Viskisinden bir yudum aldı. "Teşekkür ederim."

"Bir de yazman için malzemeler getirdim; kâğıt, yazıcı mürekkebi, tükenmez kalemler ve bazı kırtasiye malzemeleri." Diğer çantayı da açtım.

"Gerçekten bunu yapmana gerek yoktu." Yanıma geldi ve eşyalara baktı. Gözleri dolmuştu.

"Biliyorum." Önüme bıraktığı viski bardağını elime alıp bir yudum aldım.

Orada öylece durup sessizce kadehlerimizi yudumladık. Ona ne diyeceğimi bilemiyordum, eminim o da bilmiyordu. Düşünüyorum da bir zamanlar birbirimizin hayatının aşkıydık, iki insanın olabileceği kadar yakındık ve şimdi aramızda o kadar derin ve geniş bir uçurum vardı ki birbirimize seslenmemiz oldukça zordu.

Sonunda konuştu. "Kutunun içinde ne var?" Kâğıtlar ve klasörlerle dolu karton kutuyu işaret etti.

Kutuyu ona doğru ittim. "Yardım etmek istediğini biliyorum, bu yüzden Anne'e tüm önemli kanıtların kopyalarını çıkarttırdım. Hepsi orada, dilersen inceleyebilirsin."

Önce kutuya sonra da bana baktı. Gözleri üzerimde geziniyordu.

"Bu davayı kazanmak için elimden gelen her şeyi yaptığımı bilmeni istiyorum. Bana güvenmek zorundasın," diye ekledim.

"Sana güveniyorum Sarah."

Başımı salladım ve hafifçe gülümsedim. "Bunu duyduğuma sevindim. Gitmem gerekiyor ama bir şey bulursan ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." Elimdeki viski bardağını bırakıp ön kapıya doğru döndüm.

"Sarah," dedi. Sesi sessiz, neredeyse fısıltı gibiydi.

Durdum ve dönüp ona baktım. "Efendim?"

tg:@novaebook

"Teşekkür ederim... her şey için." Sesi titredi. "Gerçekten bunu yapmak zorunda değildin. Ben... bunu gerçekten hak etmiyorum."

Dudağım titremeye başladı ama durdurmak için sertçe ısırdım. Bir saniyeliğine gözlerimi kapattım, tekrar açtığımda gözlerimin dolduğunu fark ettim. "Hayır, sen... şey... gitmeliyim."

Ondan bir adım daha uzaklaşamadan mesafeyi kapattı, kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. Onu durdurmak istedim. Ona hayır demek istedim. Bu kollar eskiden Kelly'yi tutuyordu. Ona güç ve teselli kaynağı olmak için tutuyordu. Bana sarılmayı hak etmediğini biliyordum ama karşı koymuyordum. Beni tutmasına izin verdim. Yüzümü göğsüne gömdüm ve ağladım. Kollarında neredeyse paramparça olmuştum. O da ağlıyordu. Başımın tepesini öptü ve beni sıkıca sardı. Beni sevdiğini tekrar tekrar söylüyordu. Başımı kaldırıp ona baktım; yanaklarım ıslaktı, kalbim küt küt atıyordu. Gözyaşları onun yanaklarından benimkilere akıyordu.

Öpmek için onu kendime çektim. Karşılık verdi. Ağızlarımız senkronize bir şekilde açılıp kapanıyordu. Elleri vücudumun her yerinde geziniyordu. Beni kaldırdı. Bacaklarımı beline sardım. Beni bar masasına oturttu, dudakları dudaklarımdan hiç ayrılmıyordu. Boynuma ve sonra köprücükkemiğime doğru ilerliyor, öpebildiği her yerimi öpüyordu.

"Seni seviyorum Sarah," diye fısıldadı kulağıma.

"Biliyorum." Durdum ve onu öpmeyi bıraktım. Bir cevap duymak için yüzüne baktım. Elimle yanağını okşarken gözleri bana kilitlendiğinde nihayet cevap verdim. "Ben de seni seviyorum."

Gülümsemekten kendini alamadı. "Seni o kadar çok seviyorum ki." Sesi titriyordu. Daha fazla bir şey söylemesin diye onu öptüm, sert ve tutkulu bir öpücüktü. Dudakları

tg:@novaebook

yumuşak ve sıcaktı. Elleri vücudumun her yerinde geziniyor, takım elbisemin ceketini çıkarıyor, göğüslerimi okşuyordu. Eteğimi yukarı kaldırdı. Dili ve dudakları boynumda aşağı yukarı iz bırakırken nefesim kesildi.

Pantolonunun fermuarını açtı ve beni tezgâhın kenarına doğru çekti. Eğildi, bacaklarımı ayırdı ve külotumu kenara çekti, o anda yaşananlar aklıma geldi, onu ittim ve bacaklarımı kapattım. Tezgâhtan inip üstümü düzelttim. Dengesini kaybedip yere oturdu ve sonra hızla kendini toparlayıp ayağa kalktı. Gözleri genişlemişti, itiraz etmek için ağzını açtı.

Elimi göğsüne koydum. "Henüz böyle bir şey yapamam... Bana yaptığın her şey için sana hâlâ kızgınım. Ne yaparsam yapayım aklımdan çıkmıyor," dedim ve arkamı döndüm. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülmüştü. Sildim ve hızlıca yanından geçerek evden ayrıldım.

"Sarah, bekle!" Sesi oldukça yüksekti ama kapana kısılmıştı, belirlenen alanın dışına çıkmak yasak olduğu için beni takip edememişti.

Arabama bindim ve kapıyı kapattım. Ne yapıyordum ben böyle? Kafamı boşaltmam lazımdı ve bunun yeri burası değildi.

tg:@novaebook

32

ADAM MORGAN

Kanepede oturmuş, ikinci kadeh viskimi yudumlayıp bir yandan da biftek yiyordum. Sarah gideli bir saatten fazla olmuştu ve onun anısını penisimden atmak on beş dakikamı almıştı. Ona tekrar yakın olmak iyi hissettirmişti. Sanki o an, barışma şansımız varmış gibi gelmişti ama Sarah aniden gitmişti. Her zaman aniden giderdi. Ardından annem beni kontrol etmek için aradı. Akşam yemeğine gelecekti ama görünüşe göre masaj randevusu varmış. Yine de bir şeylerin peşinde olduğunu hissediyordum. Çünkü benimle, tek oğluyla akşam yemeği fırsatını asla geri çevirmezdi.

Telefon çaldı. Arayan ya Sarah ya da annemdi çünkü bugünlerde beni arayan sadece iki kişi vardı. Sehpanın üzerindeki kablolu telefona doğru ilerledim, arayanın kim olduğunu göremiyordum, sanki bir gizem çözüyormuş gibi arayanın kim olduğunu öğrenmek için telefonu açmak zorunda kaldım.

"Alo."

"Adam?"

"Evet, siz kimsiniz?"

tg:@novaebook

"Benim, Daniel. Nasılsın?"

Ah, eski dostum Daniel. Daniel benim menajerim ve ilk günden beridir de benimleydi. Bu işe başlarken bir kumar sayılırdım. Sonra popüler bir meta hâline geldim ve insanlar beni Daniel'dan kapmaya çalıştı ama ben onunla kaldım. Şimdi de o benimle. Bu dört yıllık durgunlukta ondan gittikçe azalan bir oranda haber almıştım ve onu suçlamıyordum. "Selam Daniel. İyiyim, iyiyim. Sen nasılsın?" Rahatlamak için kendimi kanepeye iyice yerleştim.

"Boş ver beni. Duyduğuma göre cinayetten yargılanıyormuşsun."

"Evet, maalesef doğru ama ben yapmadım, hepsi bir..." Bir bardak viski doldurdum.

"Harika!"

"Ne? Hayır Daniel, duyduğunun doğru olduğunu söyledim. Cinayetten yargılanıyorum."

"Evet, seni duydum dostum ve bu yıllardır duyduğum en iyi haber."

"Ne? Neden?" Onu doğru duyduğumdan emin olmak için telefonu kulağıma daha sert bastırdım.

"Düşünsene! Bir cinayetin içindesin. Sen bir yazarsın, hepsini bir araya getirdiğinde ne olur? Daha önce hiç benzeri görülmemiş bir hikâye."

"Ama Daniel, ben yapma..."

"Bu senin *Soğukkanlılıkla** eserin olabilir, hatta daha da iyisi olabilir! Sonuçta katille röportaj yapmana bile gerek kalmayacak çünkü katil... sensin!"

"Daniel, ben kimseyi öldürmedim..." Dişlerimi gıcırdattım, neyi anlamıyordu?

"Yaşanacakları hayal ediyorum da... hücrenden uluslararası gazetecilerin katıldığı bir basın toplantısı yapıyorsun,

* *Soğukkanlılıkla*, Truman Capote'nin Amerikan Edebiyatı'na kazandırdığı bir eserdir.

tg:@novaebook

ziyaret saatlerinde imza dağıtıyorsun. Hmm, tanıtım turuna çıkmana nasıl izin verecekleri bulmam gerekecek... Dur, buldum! Seni bir hapishane aracında polislerle taşımalarını sağlayabiliriz, üstünde turuncu, mahkûm kıyafetinle... Basın buna bayılır..."

"Daniel! Ben yapmadım diyorum, tamam mı? Lanet olsun beni dinle!"

"Tanrım... Dostum, sakin ol. Senin yapmadığını biliyorum. Demek istediğim, bazen göz korkutucu olabiliyorsun ama katil olamazsın. Bir sineği bile incitemezsin. Ama nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, insanların bunu bilmesine gerek yok. Benim gördüğüm şu; eğer onu öldürdüysen..."

"Ki öldürmedim," diye tekrarladım. Lanet olası herif! Böyle bir zamanda bile aklı fikri para kazanmaktaydı. Onu bu kadar iyi bir menajer ama aynı zamanda böylesine boktan bir insan yapan da buydu zaten. "Bilmiyorum Daniel, hiçbir şey yapmadığım hâlde katil zanlısı olmak pek ilgimi çekmiyor."

"Bak, ikimiz de biliyoruz ki yıllardır bir kıvılcıma ihtiyacın vardı, işte sana fırsat! Tek söylediğim, bunu görmezden gelme. Bana birkaç sayfa göndermek istersen okurum. Eğer göndermezsen... son beş yıldır duyduğum 'bir sonraki büyük Amerikan romanını' bitirmeye geri dönebilirsin. Sana kalmış."

"Evet, tabii. Belki."

"İşte duymak istediğim de bu. Dayan evlat. Yakında bir öğle yemeği yeriz." Hat birden kesiliverdi.

Telefonu bırakıp koltuğa gömüldüm ve viskiyi dudaklarıma götürdüm. Haksız değildi. Harika bir hikâyeydi ve bunu anlatacak olan kişi de bendim. Bunu benim yapmadığımı biliyordum ama kimin yaptığını bulabilirdim. Dünyaya anlatabileceğim gerçek bir suç gizemi olabilirdi. *New*

tg @novaebook

York *Times'ın* en çoksatan kitabı olacağı kesindi ama adını ne koyacaktım?

Sıcak Kanlılıkla... Ben Değildim.

Kahretsin, paslanmıştım. Sehpadan bir kâğıt kalem aldım ve en başından başlayarak olan biten her şeyi yazmaya başladım.

@novaebook

tg:@novaebook

33

SARAH MORGAN

Dava dosyalarının üzerinden geçiyor ve Anne'in bana kahvaltı getirmesini bekliyordum. Sonunda beni yemek yemem gerektiğine ikna etmişti. Sadece kahve, su ve alkolle yaşıyormuşum gibi görünüyordu. Artık Adam ve benim ne olduğumuzdan emin değildim. Karıkoca mıydık? Avukat ve müvekkil mi? Sevgili mi, yoksa düşman mı? Sanırım bunun pek bir önemi yok. Önemli olan tek şey bu davanın üstesinden gelmek ki bu da olayların hafta sonu ulusal çapta duyulmasıyla giderek zorlaşmıştı. Muhabirler durmadan ofisi arıyordu, hatta iş telefonumu bile ele geçirmişlerdi. Hafta sonu boyunca D.C.'deki evimizde ve ofisimde saklandım, dikkat çekmemeye çalıştım ve dava dosyalarına odaklandım.

Anne bana internette Kelly'yi kimin öldürmüş olabileceğine dair teorilerin havada uçuştuğunu söyledi. Çoğunluk Adam'ın öldürdüğüne inanıyor gibi görünürken Scott, üçüncü DNA örneği, bir iş arkadaşı, polis teşkilatındaki başka bir polis memuru ve hatta eski kocasının hayaleti hakkında çeşitli teoriler bile ortaya atılmıştı. Ben bunları pek dikkate almıyordum. İlk kocasını öldürdüğüne ve kendisinin de aynı

tg:@novaebook

şekilde öldürüldüğüne dair bilgiler kamuoyunun dikkatini çekmişti. Birçoğu hak ettiğini bulduğuna inanıyor, diğerleriyse durumun yanlış tasvir edildiğini düşünüyordu. Bu kutuplaştırıcı bir davaydı ve aynı sayfada buluşmak zordu, bu da jüri söz konusu olduğunda bize fayda sağlayacaktı.

Suçsuz kararı çıkarmak zor bir ihtimaldi ama belki de jüri kararını askıya alarak davanın düşmesini sağlayabilirdik. Bundan sonra tekrar yargılanabilirdi de yargılanmayabilirdi de ancak duruşma başlamadan önce çok fazla zamanımız olmadığı için en iyi seçenek buydu.

Kapının hızla açılmasıyla korktum. Anne elinde iki *smoothie*, yerel bir kafeden aldığı yiyecek torbası ve bir kutu çikolatayla koşarak içeri girdi. Her şeyi aceleyle masanın üzerine yerleştirdi.

"Ne? Ne oldu?" diye sordum.

"Bob seni arıyor." Gözleri büyüdü.

"Ve?"

"Çok kızgın."

Bob güzel bir takım elbise giymiş ve kaşlarını çatmış bir hâlde kapımda belirdi. "Burada ne haltlar dönüyor?" Ofisime doğru birkaç adım atıp doğrudan masamın önüne geldi. Anne hızlı bir şekilde kenara kaydı.

"Bu zevki neye borçluyum Bob?" Gülümsedim.

"Ön taraftaki muhabirler de neyin nesi? Kocanı bir cinayet davasında savunduğunu duydum, ne oluyor?" Yüzü buruştu.

"Evet, evet öyle. Kocam haksız yere suçlandı ve ben de bu davada ücretsiz olarak çalışıyorum." Bob'a aldırmadan bazı kâğıtları karıştırdım.

"Kendi kocanın davasında ücretsiz avukatlık yapamazsın!"

"Yapabilirim ve yapıyorum da. Kent'le bu konuyu konuştum bile."

tg:@novaebook

Anne sanki ses çıkarmamak için boğazında takılı kalmış gibi gelen garip bir öksürük sesi çıkardı. Ona bir bakış attıktan sonra Bob'un gözlerinin içine baktım.

"Ya, öyle mi? Bu konuyu Kent'le de konuşacağım ve ona bu olayın şirket için ne kadar kötü bir reklam olacağını anlatacağım." Konuşurken beni işaret etti.

"Bunu yaparsan seni buraya gömerim Bob," diye uyardım.

Kıkırdadı. "Ya, denemeni görmek isterim." Ofisime baktı. "Seni buradan paketlediklerinde bu odada çok iyi görüneceğim."

"Kendi ofisinde bile iyi görünmüyorsun." Dikkatimi dosyama verip kâğıtların yerini değiştirdim. Tehditlerinin boş olduğunu biliyordum ama Kent'i tekrar kızdırmasına ihtiyacım yoktu. Zaten kırılgan bir buzun üzerindeydim.

"Kendini kolla Sarah." Birkaç adım geri çekildi ve sonra gitmek için döndü. Son sözü söylemesine izin vermiştim çünkü sahip olduğu tek şey buydu. Şirketin itibarı için kızgın olabilirdi ama davayı almam konusunda kızgın olması mümkün değildi. Almak zorundaydım. Tek yolu buydu.

"İyi misin?" Anne önüme oturdu.

"Evet, iyiyim. Endişelenme, sadece burası için aşırı korumacı davranıyor." Masada duran, üzerinde bir kart olan çikolata kutusunu gördüm. "Bu ne?"

"Ben içeri girerken geldi."

Zarfı açtım ve kartı çıkardım. Üzerinde şöyle yazıyordu: "Bu, hiçbir şekilde LSAT* sınavına çalışmakla kıyaslanamaz tabii ama stresle nasıl başa çıktığını da biliyorum. Çikolatayla! Öptüm, Matthew." Matthew'la, ders çalışmanın ortasındayken okulda çikolata almaya gittiğimizi hatırlayınca tebessüm ettim. Kutuyu açtım ve bir çikolata alıp ağzıma attım.

* Hukuk Fakültesi Kabul Testi. ABD, Kanada gibi ülkelerde uygulanmaktadır.

tg:@novaebook

"İster misin?"

"Tabii." Anne kendisi için bir tane alıp ısırdı. "Notu yazan kim? Nereden gelmiş?"

"Matthew göndermiş." Çikolatadan bir tane daha aldım.

"Sana karşı bir şeyler hissettiğine yemin edebilirim." Kaşını kaldırdı.

"O eşcinsel."

"Evet, ama senin için heteroseksüel olurdu," dedi Anne bir ağız dolusu çikolatayla.

"Bu işler öyle yürümüyor."

"Biseksüel o zaman." Dudağının kenarını kıvırdı.

"Şüpheli." Gözlerimi devirdim.

"Jesse Hook denen adamın geçmişini araştırdım," dedi ve hızla ofisimden çıkıp bir dosya klasörüyle geri döndü. Dosyayı ondan alıp göz gezdirdim.

"Önemli noktalar var mı?"

"Otuz iki yaşında, Gainesville'de yalnız yaşıyor. Lise terk, sabit bir iş geçmişi yok. Facebook sayfasında yazana göre, serbest yazarlık ve ressamlık yapıyor gibi. Civarda ailesi yok, Neden burada yaşadığından emin değilim. Hiç evlenmemiş ve çocuğu yok. Genel olarak, ürkütücü bir münzevi."

"Kayıtlı telefon numarası var mı?"

"Evet. İlk sayfada var. Ayrıca numarası Kelly'nin telefon geçmişindeki bir mesaj ve bir düzine cevapsız aramayla da eşleşiyor. Cinayet gecesi, ona 'Özür dilerim' diye mesaj atmış ve birkaç gün öncesine kadar da aramaları düzensizmiş."

"Adamımız o olabilir," diye düşündüm.

"En azından araştırmaya değer."

"Ben kasabaya döneceğim. Şerif Stevens'ı arayıp benimle iki saat sonra Seth'in Kafesi'nde buluşmasını söyler misin?"

"Elbette." Aramayı yapmak için ayağa kalktı.

Telefonum titredi, Eleanor'dan bir mesaj gelmişti. Ne harika ama.

tg:@novaebook

Şehir dışına çıkıyorum ve yarın döneceğim. Seninle alakalı bir durum değil.

Gözlerimi devirdim. Madem beni ilgilendiren bir şey yoktu, o zaman ne demeye en başta bana mesaj atıyordu? *Of. Anlaşılması imkânsız biriydi.* Telefonumu cebime attım, çikolata kutusunu kapatıp çantama koydum. Odadan çıkmadan önce içeceğimden birkaç yudum ve sandviçimden bir ısırık aldım. Washington ve Prince William County arasında gidip gelmekten yorulmaya başlamıştım ama boşa geçirecek zamanım yoktu.

Bu üçüncü adamın kim olduğunu bulmalıydım. Tüm bu davanın cevabı o olabilirdi. Kelly ve geçmişi hakkında herkesten daha fazla şey biliyor olabilirdi. Bu yarım kalmış işi tamamlayana kadar, bilmediğim şeyin ne olduğunu hep merak edecektim.

te@novaebook

34

ADAM MORGAN

Benim için araştırma yapmasını istediğim gazeteci Rebecca'dan düşündüğümden daha erken haber almıştım... Aslında, ondan haber alıp alamayacağımdan da emin değildim. Dün gece geç saatlerde beni arayıp pazartesi öğleden sonra geleceğini söylemişti. Hızlı çalışıyordu. Telefonda istediğim her şeye ulaştığını söylemişti. Bunu nasıl yaptığını ya da doğru olup olmadığını bilmiyordum ama beni bu suçtan akladığı sürece bu umurumda da değildi. Kalkıp duş aldıktan sonra tıraş oldum ve giyindim. Son birkaç gündür pasaklının teki olduğum için bu, büyük bir başarıydı. Hatta evi bile toparladım. Bir gece daha kanepede uyumaya dayanamazdım. Sırtım ağrıyordu ama yine de kanepe, hapishanedeki ranzadan iyiydi.

Yattığımız yatak, olay yeri temizliği sırasında alındığı için internetten yeni bir tane sipariş verdim. Hüküm giyersem kullanamayacaktım ama yine de en pahalı, en yüksek iplik sayılı çarşaflara, en kalın yastıklara ve yatak pedine sahip olandan aldım. Eğer bu, kendi yatağımda geçireceğim son birkaç haftaysa lüks içinde olmalıydım. Cuma gecesi karşılaştığımızdan beri Sarah'dan haber almamıştım.

tg:@novaebook

Yine gelmesini umuyordum ancak bu olay haberlere çıktığı için ortalıkta pek gözükmüyordu.

Eski bir kot pantolon ve tişörtle kanepede oturmuş, *Düzeltmeler*'in bir kopyasını karıştırıyor ve kariyerimin neden Bay Franzen'ınkiyle aynı yolu izlemediğini merak ediyordum. Ancak nedenini hatırlamak için onun yazılarından sadece bir sayfa okumam yeterliydi.

Telefon çalınca açmak için eğildim. Merhaba demeye bile fırsatım olmadan, "Adam! Ben Daniel. Sana harika haberlerle geldim! Tüm bu olan biteni anlatan bir kitap için şimdiden birden fazla teklif aldım."

"Kitabı sen mi önerdin? Daha yazmayı bile kabul etmedim."

"Adam, sen ve ben aynıyız. İkimiz de parayı seviyoruz. Aptal olma. Bu hayatının fırsatı. Yedi haneli rakamlardan, film anlaşmalarından ve bunun gibi önüne gelebilecek her şeyden bahsediyorum," dedi ve konuşmayı kesti, kabul etmemi bekliyordu Aşırı heyecanından dolayı aldığı ağır nefesleri duyabiliyordum.

Parayı, şöhreti ve gücü düşününce gözlerim parladı. Hayatımın nasıl olabileceğine dair hayaller kurdukça yüzümde bir gülümseme oluşuyordu, kendi cevabımın ağzımdan çıkmasına engel olamadım. "Tamam, kabul. Ancak gerçeği yazacağım. 'Katil benim' gibi bir saçmalık bekleme."

"Harika! İnsanlar bugünlerde gerçek suçları daha çok seviyor zaten. Bir açık artırma düzenliyorum, o yüzden yazmaya başla. Seni arayacağım dostum."

Telefonu kapatıp şaşkınlıkla oturdum. Vay be! *Tüm hayallerim sonunda gerçek olacaktı.* Masama oturdum, kelimelerimi sayfalara dökmeye hazırdım. Bu hikâye kariyerimi geliştirecek, insanların Adam Morgan'ın kim olduğunu öğrenmesini sağlayacaktı. Parmak eklemlerimi çıtlattım ve boş bir word belgesi açtım. Yazmaya başladım, *Adam Morgan: Cinayet Yazıları*

tg:@novaebook

Kapı çalındı. Koltuğumda döndüğümde birden aklıma geldi. Kahretsin, Rebecca ve soruşturmamla ilgili her şeyi unutmuştum. Hiçbir şeyin gerçeği bulmamı engellemesine izin veremezdim. Bir hapishane hücresinde çürürsem ya da daha kötüsü ölürsem bu kitabın hiçbir anlamı kalmazdı. Dizüstü bilgisayarımı kapatıp kapıyı açmak için aceleyle kapıya gittim. Ben daha onu davet etmeye fırsat bulamadan Rebecca içeri girdi. Saçları şapkasının altında sıkı bukleler hâlindeydi ve yanakları pembe pembeydi.

Ceketini ve şapkasını çıkarıp kanepeye otururken ona, "Çok hızlısın," dedim.

"Hızlı çalışırım, senin de zaten fazla vaktin yok," dedi ve *Düzeltmeler*'i eline aldı. Kitaba bir göz atıp sehpanın üzerine bıraktı. "Keşke Franzen benim yazarlık hocam olabilseydi." Yüzünde ukala bir sırıtma vardı.

"O zaman bir devlet üniversitesinde olmazdın, değil mi?" Kıskançlığımı belli ederek karşılık verdim. Gözlerinden yorumumun işe yaradığını anladığını söyleyebilirim. Algılama yeteneği etkileyiciydi. "Her neyse, haklısın, fazla zamanım yok. İçecek bir şey ister misin?"

Başını salladı, yanına oturdum. Rebecca birkaç dosya çıkarıp önüne koydu. "Hazır mısın?"

Başımı salladım.

"Pekâlâ, Kelly ya da Jenna'nın ilk kocasının adı Greg'miş ve bir buçuk yıl evli kalmışlar. Genç yaşta evlenmişler, yirmili yaşlarda. Cinayeti, yanlış kanıtları ve Scott Summers'ın onun paçayı sıyırması için yardım ettiğini biliyorsun. Dava kapandıktan sonra ikisi de Wisconsin'den ayrılmış ve buraya, Virginia, Prince William County'ye gelmişler." Kâğıtları karıştırdı. Sayfaları oradan buradan alıp kendim okuyordum. Bunların çoğunu zaten biliyordum.

"Yeni bilgiler var mı? Ailesi hakkında mesela?"

"Oraya geliyorum. Evet, anne ve babası hâlâ hayatta ama onlar hakkında pek bir şey bulamadım. Babası ticari

tg:@novaebook

emlak işinde çalışıyor, annesi de gönüllü işlerde çalışıyormuş. Bu olayla bir ilgileri varmış gibi görünmüyor. Zaten altmışlı yaşlarındalar, zor bir ihtimal," diye açıkladı.

Altmış yaşındaki ebeveynlerinin şüpheli olması zor gibi görünüyordu. Yani, kendi annemin vahşi bir cinayete karıştığını hayal bile edemezdim. Ama yine de Harold Shipman, nam-ı diğer Doktor Ölüm, ellili yaşlarındayken insanları öldürüyordu ve Missouri'deki o çift de serserileri öldürme hobisini yetmişli yaşlarında edinmişti. Yani, yaş insanları gerçekten ekarte etmiyordu. Başka bir şey çıkmazsa Kelly öldürüldüğünde nerede olduklarına dair daha derin bir araştırma yapmasını isteyeceğim.

"Bir de şu var, Greg'in bir erkek kardeşi varmış. Adı Nicholas Miller. Bulabildiğim kadarıyla ki fazla bir şey bulamadım, bu bölgede yaşadığını düşünüyorum."

Gözlerim parlamıştı. *Bu cinayeti işleyen o olmalıydı. Başka kim Kelly'yi öldürmek isteyebilirdi ki?* "Nerede yaşıyor? Nerede çalışıyor? Bulalım." İşte bu! Bu benim yaşam çizgimdi, mucizemdi. Her şey yoluna girecekti.

"Evi aradım ve anneyle konuştum. Açıkçası, onunla yaptığım konuşmada da ailesinin bu olayla ilgisi olmadığını düşündüm. Kadın çok arkadaş canlısı ve kibardı. Onunla konuşmak keyifliydi. Kendi annem tam bir pislik olduğu için onu düzenli olarak bile arayabilirim."

"Sadede gel Rebecca. Ben bu işten aklandıktan sonra aile sorunların hakkında konuşabiliriz."

"Özür dilerim. Her neyse. Nicholas'ı sordum çünkü Greg'in geçmişini araştırdığımda bir ağabeyi olduğunu öğrendim. Annesi, bana onun sadece ziyarete geldiğini ve geçen gün Maryland'e dönmek için gittiğini söyledi."

"Maryland mi? Virginia değil ama," dedim.

"Doğru ama birbirine oldukça yakın iki yer. Buradan iki saatten daha kısa bir mesafede olabilecek pek çok şehir ve kasaba var. Bunu kolayca yapmış olabilir."

tg:@novaebook

"Onu nasıl bulacağız?"

"Hâlâ araştırıyorum. Nicholas Miller diye birini bulamadım ama aynı soyadı taşıyan birkaç kişi buldum. Oradan başlayıp onu tanıyan var mı diye araştıracaktım. O kadar yaygın bir isim değil, bu yüzden şansım yaver gidebilir," dedi.

"Ne kadar 'yaygın değil'?"

"Elimde iki saatlik sürecek, aynı soyadına sahip yetmiş iki kişilik bir liste var ve bu arada hiçbir işin olmadığına göre, bu listenin yarısını halletmemde bana yardımcı olabileceğini düşündüm." Bana isimler, adresler ve telefon numaralarıyla dolu bir sayfa uzattı.

"Bana verdiğin listede elli kadar isim var. Sence bu yarısı mı?"

"Biliyorum. Çünkü bazılarının telefon numarası yok, bu yüzden bazı ev ziyaretleri yapmam gerekecek. Yerinde olsam şikâyet etmezdim. Sonuçta hayatın söz konusu," diye hatırlattı.

"İnan bana biliyorum." Gözlerimi devirdim.

"Harika! O zaman sen bunlar üzerinde çalış, ben yarın geç saatlerde geleceğim. Bir şey bulursan beni ara."

"Sen de aynısını yap."

"Yapacağım tabii." Eşyalarını topladı. Evden çıkmadan önce adını seslendim. Dönüp bana baktı.

"Dikkatli ol."

Gülümseyip başını salladı ve beni, bir sayfa dolusu telefon numarasıyla orada bıraktı. Bu numaralardan biri benim kazanan biletim, piyangom olabilirdi. Kablolu telefonu elime aldım ve numaraları çevirmeye başladım.

tg:@novaebook

35

SARAH MORGAN

Anne, ben yoldayken bana Şerif Stevens'ın benimle Seth'in Kafesi'nde buluşma konusunda kendisine problem yarattığını söylemişti. Ne yapmaya çalıştığından emin değildim ama öğrenecektim. Onun oyunlarına ayıracak vaktim yoktu. Zaman tükeniyordu, istese de istemese de bana yardım edecekti. Neyin değiştiğinden tam olarak emin değilim. Bana her konuda yardım edeceğini söyleyip flört ederken birden göl evinden kaçıp gitmişti ve şimdi de beni görmezden geliyordu. Tüm tavrını değiştiren şeyin ne olduğunu bile hatırlamıyordum. Adam'ın söylediği bir şey miydi? Acaba Adam onu tehdit mi etmişti?

Adam o gece biraz garip davranıyordu ama bunun cinayetten yargılandığı ve kaybedersek idam cezası alacağı için olduğunu düşünmüştüm. Ben olsam ben de garip davranırdım.

Şerif Stevens'ı gitmeden yakalamak için doğruca polis merkezine gittim. Jesse Hook'u bulmak için yardımına ihtiyacım vardı ve onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi keşfetmek, üçüncü DNA örneğinin ona ait olup olmadığını öğrenmek için de polis kaynaklarına ihtiyacım vardı. Ayrıca

tg:@novaebook

Adam'a gönderilen fotoğraflar ve tehdit notu da vardı. O her kimse, bir şeyler biliyordu ve ben hâlâ Scott Summers ve ukala ortağı Marcus ile görüşmek istiyordum. İkisi de beni çok kızdırmıştı.

Karakolun otoparkına oldukça hızlı bir şekilde giriş yaptım. Louboutin topuklu ayakkabılarım ve beyaz elbisemin üzerine giydiğim taba rengi trençkotumla ön kapıdan içeri daldım. Resepsiyonda çalışan kadına, "Şerif Stevens'ı görmem gerekiyor," dedim. Donuk ve yorgun görünüyordu. Muhtemelen onu tanımlayacak için en iyi kelime *bezgin* olurdu.

"Siz kimdiniz?"

"Sarah Morgan."

"Müsait olup olmadığına bakayım." Birkaç dakika sonra geri döndü. "Üzgünüm, kendisi şu anda meşgul. Daha sonra gelebilirsiniz."

"Dinleyin, hanımefendi. Buraya gelmek için bir saatten fazla araba kullandım. Şimdiyse onu görmeye gidiyorum!"

Gözlerini devirdi ve tam bana hayır demek için ağzını açacakken ve onu dinleyeceğimi düşünürken masanın yanından koşarak geçtim. Bana durmamı söyledi ve arkamdan geldi. Biraz tombul ve yaşlıydı, bu yüzden topuklu ayakkabılarıma rağmen benimle boy ölçüşemezdi. Ofisinin kapısını açtığımda, Şerif Stevens orada oturmuş sandviç yiyordu. Bana baktı ve elindeki yemeği masanın üzerine fırlattı. "Kahretsin, Marge!"

Resepsiyonist arkamda belirdi. "Özür dilerim efendim. Az önce yanımdan geçti. Oldukça inatçı bir şirretin teki," dedi Marge kolumu tutmaya çalışırken. Ona dirsek attığımda acı içinde karnını tuttu. Ofise girip elbisemi düzelttikten sonra oturdum.

"Beni araya sıkıştırabildiğin için oldukça mutluyum." Gülümsedim. Şerif Stevens yenilgiyi kabul ederek Marge'ı

tg:@novaebook

odadan gönderdi. "Ne istiyorsun Sarah?" diye sordu sandalyesine yaslanarak.

"Yardımını."

"Sana bu davaya daha fazla mesai harcayamayacağımı söylemiştim. Suçlamalar çoktan yapıldı."

"Hani ne olursa olsun bana yardım edecektin ve ne olursa olsun yanımda olacaktın?" Gözlerim kısıldı.

"İşler değişti."

"Neymiş o değişen?"

"Öncelikle yeni bir kanıt bulamadım." Ellerini göğsünün önünde birleştirip parmak uçlarını birbirine bastırdı.

"Çünkü bakmadın," diye itiraz ettim.

"Sakın benim araştırmamı sorgulamaya kalkma." Parmağıyla beni işaret etti. "Ayrıca bunu Adam yapmış olabilir."

Gözlerim büyüdü. "Neden birdenbire böyle düşünmeye başladın?"

"Bu düşüncem hep vardı. Sadece başka olasılıklar olabileceğini düşündüm ama bulabildiğimiz herhangi bir şey yoktu. Anlayacağın, dava kapandı."

"Bu işler böyle yürümez."

"Aslına bakarsan, bu işlerin tam olarak böyle yürüdüğünü en iyi sizin bilmeniz gerekir. İşte size adalet sistemi." Omuzlarını silkti.

Kollarımı kavuşturarak ondan ne kadar hoşnutsuz olduğumu gösterdim. Tabii ki adalet sistemi böyle işliyordu, bunu biliyordum ve bana bunu söylemesine ihtiyacım da yoktu. Üçüncü DNA örneğinin kime ait olduğunu ve Jesse Hook denen adamın bu süreç hakkında daha fazla neler bilip bilmediğini öğrenmesine ihtiyacım vardı. Göz açıp kapayıncaya kadar kibar bir beyefendiden tam bir pisliğe dönmüştü.

"Şanslısınız ki işinizi yapıyordum."

tg:@novaebook

"Buradaki işim bitti Bayan Morgan. Şimdi ofisimi terk edebilirsiniz." Kapıyı işaret etti.

"O zaman söyleyin, Jesse Hook kim? Onu hiç araştırdınız mı?"

Bana şaşkın bir bakış attı. "İsmi bir şey çağrıştırmıyor."

"Aynen öyle. Ben de öyle düşünmüştüm. Görünüşe göre bu Jesse Hook, Kelly'ye biraz takıntılıymış, hatta onu takip ediyormuş. Bir iş arkadaşı, Brenda, Kelly'yi ne zaman görse Jesse'nin yakınında olduğunu söyledi. Jesse'nin ona ne kadar yaklaştığını ve o gece onu görüp görmediğini merak ediyorum. Belki oradaydı, belki de o yapmıştı. Belki de yapan adamı gördü ya da kızın hayatındaki diğer adam Jesse değildi ama o adamın kim olduğunu biliyor olabilir." Ona sırıttım ve tek kaşımı kaldırdım.

Şerif Stevens konuşmadı. Söylediğim her şeyi düşündüğünü görebiliyordum. Jesse'yle ilgili elimizdeki her şeyi içeren dosyayı masasına doğru fırlattım. Göz gezdirdi. Üçüncü sayfada Jesse'nin bir sanat sergisinde yer aldığı eski bir gazeteden alınmış büyük bir fotoğrafı vardı. Dağınık kahverengi saçları, soğuk bakışları olan bir adamdı. Gülümsemiyordu ama hâlinden memnun görünüyordu.

"Bu çocuğu buralarda görmüştüm," dedi Şerif.

"Ve?"

"Araştıracağım." Dosyayı kapattı.

"Sorgulandığında orada olmak istiyorum."

"Sarah, sen bu polis departmanının bir çalışanı değilsin."

"Umurumda değil. Orada olmak istiyorum ve olacağım da. Onu içeri alman ne kadar sürer?"

Sıkıntıyla alnını ovuşturdu. Vazgeçmeyeceğimi ve benimle tartışmasının ona bir faydası olmayacağını biliyordu.

"Tamam. Bir saat içinde onu getirecek bir ekip ayarlayabilirim."

"Mükemmel. Ben bekleme alanında olacağım. Geldiğinde bana mesaj at."

tg:@novaebook

Şerif Stevens başını salladı. Ofisinden çıkarken beni durdurdu. "Arkadaşlık etmemi ister misin?"

"Hayır, yeterince arkadaşlık ettin." Ofisinden çıktım ve telefonumu çıkarıp Anne'e hızlıca bir mesaj attım.

Onu yakaladık. Öğleden sonra geç saatlerde döneceğim.

@novaebook

t@novaebook

36

ADAM MORGAN

Listenin yarısını bitirmiştim ama şansım yaver gitmemişti. Kimse Nicholas Miller diye birini duymamıştı. Sonuçsuz aramalara ara vermeye ve kendime bir viski doldurmaya karar verdim. Sürahim boştu ama yanında Sarah'nın getirdiği iki şişe viski vardı. Kendime bir duble doldurdum, bir dikişte içtim ve sonra bir tane daha doldurdum. Yavaşça viskimi yudumlarken şömineyi yaktım.

Hava hâlâ aydınlıktı ama umurumda değildi. Perdeleri kapatıp evi elimden geldiğince karanlık hâle getirdim, tek ışık şömineden geliyordu. Kendimi de böyle hissediyordum; karanlık, umutsuz. Sadece zamanımın geçmesini bekliyordum. İçkimi yavaşça yudumladım. Ne kadar yavaş içersem, zamanım da o kadar yavaş geçecek gibiydi.

Yirmi dakika boyunca oturup kendi depresyonumun içinde debelendim. Benim için her şey sona mı ermişti? Bir hata yapmış ve hayatım bitmişti. Bu nasıl adil olabilirdi? Bunların herhangi biri nasıl adil olabilirdi? Hak ettiğim pek çok şey vardı ancak hapse girmek ya da idam edilmek bunlardan biri değildi. Sanırım bu, benim seçimlerimin sonucu olan bir hayattı. Yürümeye karar verdiğim yol buydu. Hepsi bundan ibaretti.

tg:@novaebook

Viski kan dolaşımıma karıştıktan sonra Rebecca'yı aramayı denedim ama telefonda duyduğum tek şey sesli mesajıydı. Sesli mesaj bırakmak bugünlerde pek havalı bir şey olmasa da yine de mesaj bıraktım.

"Selam, Rebecca, benim, Adam. İşimin yarısını bitirdim ancak henüz bir şey çıktığı yok. Umarım sen bu konuda daha şanslısındır. Şu an biraz ara verdim ama tekrar başlayacağım. Akşam yemeğine gelmek istersen, lütfen çekinme. Dondurucuda birkaç bifteğim var. Neyse, sonra konuşuruz." Telefonu kapattım. Onu yemeğe davet etmem kanıma karışan viskiden kaynaklıydı.

Tekrar telefona sarıldım. Çaldı, çaldı ve sonra Sarah'nın sesli mesajı açıldı. "Selam, Sarah. Benim, Adam. Seni düşünüyordum. Seni özledim. Lütfen beni ara. Sarah... Seni seviyorum..." dedim ve telefonu kapattım.

Neden beni arayamayacak kadar meşgul olduğundan emin değildim. Onu daha önce de aramıştım ama geri dönmemişti. Cuma gecesi işlerin tuhaflaştığını biliyordum ama tatlı bir ânımız olduğunu düşünmüştüm. İlerleme kaydettiğimizi sanıyordum. Getirdiği kanıt kutusuna dokunmamıştım bile. Hâlâ Kelly'nin geçmişinden birinin cinayetten sorumlu olması gerektiğini düşünüyordum. Eğer biri sevdiğim kişiyi öldürseydi, bunun peşini asla bırakmazdım. Yıllarımı ya da tüm hayatımı alsa bile onları geri getirme fırsatım olana kadar beklerdim. Greg'in kardeşinin bunu yaptığına gerçekten inanıyordum. Her şeyin tek açıklaması buydu.

Gerçi Scott da olabilirdi. Onunla tekrar konuşmam ve onu gerçekten tanımam gerekiyordu. Geçen sefer beni hazırlıksız yakalamıştı ancak bu sefer hazırlıklı olmalıydım. Bakalım onu eve getirebilecek miydim. Belki Sarah da burada olur, böylece onun hakkında bir fikir edinebilirdi. İnsanları okumak her zaman onun yeteneğiydi; ancak Kelly'yle görüştüğüm bunca zaman bunu başaramamıştı. Belki de bu yeteneğini biraz kaybetmişti.

tg:@novaebook

Bir de şu fotoğraf olayı vardı. Bizi kim görmüş olabilirdi ki? Scott mı? Ya da ona yakın biri mi?

Ön kapı açıldı ve kapandı. Topuklu ayakkabılar yerde tıkırdıyordu; uzun, siyah bir ceket giyen annem, topuklu ayakkabılarıyla içeri girdi ve mutfak masasının üzerine iki poşet yiyecek koydu.

"Burası neden bu kadar karanlık?" diye sordu ve hemen etrafta dolaşarak tüm perdeleri açtı. İçeri bir ışık selinin girmesine izin verdi.

Gözlerimi kısarak ovuşturup kanepeden kalktım. "Tanrım, anne."

"Bir mağarada yaşayamazsın." Mutfağa geri döndü ve poşetleri açmaya başladı.

Telefon numaralarının listesini kaldırdım ve onu mutfağa kadar takip ettim. Rebecca'yı ya da yan soruşturmamı açıklamak istemiyordum. Milyonlarca soru soracak ve yardım etmek için ısrar edecekti.

"Bugün neler yaptın?" diye sordu.

"Biraz çalıştım. Ne aldın?"

"Senin için bazı yiyecekler aldım. Lunchables, dil peyniri, Gushers, Go-Gurt. Çocukken sevdiğin atıştırmalıklar." Gülümsedi.

"İyi haberlerim var."

Elindeki işi bıraktı. Gözleri parlıyordu. "Suçlamaları düşürüyorlar! Gerçek katili mi buldular?" Annem neredeyse zıplıyordu.

"Hayır, anne. Menajerim benim için bir kitap anlaşması üzerinde çalışıyor."

Heyecanı azaldı, bir dil peyniri açıp bana uzatarak kendini meşgul ediyordu. Omzuma vurdu ve gülümsedi. Peynirin ucundan ısırık aldım.

"Kitap tüm süreci anlatacak. Bu çok büyük bir şey anne. Milyon satacağından ve bir film anlaşmasından falan bahsetti."

tg:@novaebook

"Tatlım, bu harika. Seninle gurur duyuyorum. Baban da gurur duyardı." Annem bana sıkıca sarıldı.

İçinde bulunduğum koşullar göz önüne alındığında bunun doğru olduğundan emin değildim. "Sen neler yaptın?"

"Ayak işleri. Gidip birkaç avukatla da konuştum."

"Neden?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Mümkün olan en iyi savunmaya sahip olduğundan emin olmak için ve anlaşıldığı üzere, konuştuğum her avukat, Sarah'nın fazlasıyla nitelikli olduğu konusunda hemfikirdi. Ancak söylediklerine pek inanamadım. Muhtemelen bugünlerde 'kadınları güçlü gösterme' furyasıyla ilgili bir şey," diye tersledi.

"Anne, yapma."

"Yine de şaşırdım doğrusu. Avukatların paraya aç akbabalar olduğunu sanırdım. Bir tanesi bile senin davanı almakla ilgilenmedi. Kaybedilmiş bir dava gibi davrandılar sanki... ama bu sadece oğlumu tanımadıkları için." Yanağımı şefkatle sıktı.

"Ne kadar da güven verici," dedim alaycı bir şekilde.

"Masum olduğunu biliyorum minik ayıcığım. Masum insanlar hapse girmez." Aldığı yiyecekleri yerleştirmeyi bitirdi.

"Hiç de doğru değil bu. Haksız yere hüküm giymiş insanların aklanmasına yardımcı olan kâr amacı gütmeyen bir kuruluş bile var."

"Ne olursa olsun hapse girmeyeceksin, yani bu konuda endişelenmene gerek yok. Sarah'nın bu işi mümkün olan en kısa sürede halletmesini sağlayacağım." Bir paket Gushers açıp bana uzattı. "Şimdi, şehirden ayrılmadan önce birkaç market alışverişi yapmak için gelmiştim. Erteleyemeyeceğim bir sözüm var ama yarın yine geleceğim."

Beni yanağımdan öptü ve evden çıktı. Şekerlerden birini ağzıma atıp ısırdım. Şekerin suyu dışarı sızdı ve tüm tat

tg @novaebook

tomurcuklarımı ekşi, tatlı bir tatla donattı. Tıpkı çocukluğumda hatırladığım gibiydi. Kalanını ağzıma atıp oturma odasına geri döndüm ve telefon numaralarının olduğu listeyi elime aldım. Bu numaralara ulaşmalıydım. Masum insanlar da hapse giriyordu; ben onlardan biri olmayacaktım. Telefonu elime aldım ve çevirmeye başladım.

@novaebook

tg:@novaebook

37

SARAH MORGAN

Yaklaşık bir saat sonra Şerif Stevens beni almaya gelmişti. Tavırları biraz daha soğuk görünüyordu ama bana karşı olan konuşması nazikti. Sanki benim yanımda tam olarak nasıl davranması gerektiği ve onu nasıl görmemi istediği konusunda kendisiyle bir savaş veriyor gibiydi.

"Hazırız Sarah." Tam otomattan aldığım bayat sandviçten bir ısırık alırken omzuma dokundu. Ona tamam dedim ve sandviçin kalanını paketledim. Birden bana "Sarah" demeye başlamıştı. Bu adamı okuyamıyordum ama bir şeyler sakladığını ya da belki de benimle gerçekleri paylaşmadığını hissediyordum.

"Ben Jesse Hook'u sorgularken seni izleme odasına alacağız."

Yürürken eli benimkine çarptı. Özür diledi ve gülümsedi. Gülümsemesine karşılık verdim ancak bunu neden yapmıştı, bilmiyordum.

"Bu taraftan." Beni sorgu odasına bakan büyük pencereli, küçük bir odaya yönlendirdi, Scott'ın Adam'a saldırdığı ve Adam'ın tüm sadakatsizliklerini ve yalanlarını öğrendiğim o odaya. Adam'ın bir zamanlar oturduğu sandalyede

tg:@novaebook

şimdi Jesse Hook oturuyordu. Onu gördüğüm fotoğrafın yıllar önce çekilmesine rağmen kendisini gördüğüm an tanımıştım. Pejmürde tipliydi, zayıf ve sıska bir adamdı. Kullü kahverengi dağınık saçları günlerdir taranmamış gibi görünüyordu. Büyük beden, fermuarlı bir kapüşon ve kot pantolon giymişti, korkmuş görünüyordu. En çok göze çarpan şey buydu; gözlerindeki korku.

Cinayeti o mu işlemişti? Ya da kimin yaptığını biliyor muydu? Neden korkuyordu? Kimden korkuyordu? Sinirli bir tipe benziyordu, bazen sinirler korku olarak okunabilirdi ama onunki farklı görünüyordu. Belki de çok fazla şey okuyordum, olduğundan daha fazlası olduğunu umuyordum, aradığım cevapların onda olduğunu umuyordum. Ben cevaplar için bekleyen biri değildim. Cevapları ararım. Bundan nefret ediyordum. Beklemekten nefret ediyordum. Bilmemekten nefret ediyordum. Bu küçük piç, bilmesini istediğim şeyi bilse gayet iyi olurdu.

"Bana ihtiyacınız olursa hemen gelirim. Sadece bir memura söylemeniz yeterli."

Bir iki dakika sonra Şerif Stevens içeri girdi ve Jesse'nin karşısına oturdu. Jesse'nin gözleri büyüdü. Tedirgin görünüyordu, sandalyesinde rahatsız bir şekilde kaydı. Derin nefes alıp verirken göğsünün inip kalktığını görebiliyordum. Etrafına bakıyordu. Şerif Stevens masanın sonundaki kayıt düğmesine bastı ve tekrar Jesse'nin karşısındaki sandalyeye oturdu. Sakin ve aklı başındaydı ama Jesse terlemeye başladı. Odada Şerif Stevens dışında her yere bakıyordu. Onu tek yönlü aynaya bakarken yakaladım, sanki doğrudan bana bakıyormuş gibi hissettim. Neredeyse aynanın diğer tarafındaki kişiye bir şey söylemeye çalışıyor gibiydi. Kendimi içeri dalmaktan ve bu dava başladığından beri cevabını alamadığım her soruyu sormaktan alıkoydum.

tg:@novaebook

"Seth'in Kafesi'nde çalışan Brenda Johnson, kurban Kelly Summers'ı ölümünden önce günler, haftalar, hatta aylar boyunca sık sık ziyaret ettiğinizi söyledi. Bu doğru mu?" diye sordu Şerif.

Jesse bu soru karşısında biraz daha rahatlamış görünüyordu. Koltuğunda doğrulup saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve ellerini önünde birleştirerek masanın üzerine koydu. "Evet, Seth'in Kafesi'nde sık sık gittiğim için Kelly Summers'ı tanıyordum, yani doğru. Hizmetinden gerçekten memnundum," dedi Jesse sakince.

Şerif Stevens ona bir aşağı bir yukarı bakıyordu; sanki onu değerlendiriyor ve ölçüp biçiyor gibiydi.

"Hizmetinden memnun mu kaldınız?"

"Evet." Jesse başını salladı.

"Bu ne demek?"

"Arkadaş canlısıydı. Her zaman fincanımı doldururdu, Seth'in Kafesi'nden her zaman memnun ayrılırdım."

Şerif Stevens ona pis bir bakış attı. O bakıştan sonra Jesse'nin onunla bir tür oyun oynayıp oynamadığını merak etmiştim. "Peki 'memnun' derken ne demek istiyorsunuz?"

"İyi hizmet," diye hızlıca cevap verdi. Şerif Stevens'ın gözle görülür bir şekilde inlediğini duyabiliyordum. Jesse daha önce sahip olmadığı güveni ele geçirmiş gibi görünüyordu, neyin değiştiğinden emin değildim.

"Seth'in Kafesine sık sık gittiğine göre, Kelly Summers'ı ve oraya sık gelen ya da konuşan herkesi fark etmiş olmalısın." Şerif Stevens Jesse'ye ters bir şekilde baktı.

"Eminim fark ederdim," dedi ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Brenda senin Kelly'ye biraz takıntılı olduğundan bahsetti. Bu ilginin istenmeyen bir şey olduğunu söyledi."

Jesse bir kez daha rahatsız olmuştu. Özgüveni kum saatinin kumları gibi vücudundan akıp gidiyordu. "Bu doğru değil," dedi sahip olduğu son güvence kırıntısıyla.

tg:@novaebook

"Doğru olmayan ne?" Şerif Stevens onun tavrına uyarak kollarını geniş göğsünün önünde kavuşturdu.

"Kelly'ye takıntılı değildim. Biz arkadaştık."

"Ya, peki ne tür bir arkadaş diğerine onu rahat bırakmasını söyler ya da iş arkadaşına müdahale etmesi için yalvarır ki?"

"Ne demeye çalışıyorsunuz?" Jesse kaşlarını çattı.

"Anlaşıldığı kadarıyla Kelly senin orada olmandan rahatsızmış. Ne zaman gelsen iş arkadaşlarından, özellikle de Brenda'dan senin masanla ilgilenmesini istiyormuş çünkü 'sen onu rahatsız ediyormuşsun.' Sence neden?"

Jesse'nin yüzü kıpkırmızı olmuştu. Saçlarını gözlerinden uzaklaştırmasına yetecek kadar uzun bir nefes aldığını görebiliyordum. "Yalan söylemiş. Kelly ve ben arkadaştık. Bana telefon numarasını ve her şeyi verdi." Yumruğunu masaya vurdu.

"Evet, cinayet gecesi ona *'Özür dilerim'* diye mesaj attığını gördük. Ne için özür diledin?"

"Bilmiyorum. Telefonlarıma cevap vermiyordu. Bana bir şey için kızgın olduğunu düşünmüştüm." Kendini toparladı ve omuzlarını silkti.

"İkiniz aslında arkadaş değilmişsiniz gibi görünüyor."

"Ama öyleydik."

"Peki, arkadaş olduğunuzu kanıtlayabilir misin?"

"Evet, kanıtlayabilirim. Arkadaşlarının kim olduğunu ya da en azından sık sık birlikte olduğu kişileri biliyordum. İçlerinden biri polisti." Jesse çenesini ve kaşlarını kaldırdı.

"Kocası Memur Scott Summers'ı mı kastediyorsun?" Şerif Stevens koltuğunda kaydı ve dirseklerini masaya koydu. İkisi birbirine bakarken odayı sessizlik kaplamıştı. Jesse hareket etmiyor, sadece bakıyordu. Telefonum ardı ardına titreyip duruyordu. Jesse ve Şerif Stevens'a dikkatimi vermeyi bırakıp telefonumu çıkardım. Anne'den dört mesaj gelmişti.

tg:@novaebook

Adam'ın bugün kızıl saçlı bir kızla görüştü. Kim olduğundan emin değilim ama öğreneceğim.
Adam bir yatak ve nevresim mağazasına 10.000 dolar harcamış.
Görünüşe göre kız, bir muhabir.
Adam son yirmi dört saat içinde yirmi iki farklı telefon numarasını aramış.

Anne'in mesajlarını okumayı bitirip dikkatimi tekrar Şerif Stevens ve Jesse Hook'a vermeye çalıştım. Dikkatsizliğim sırasında sorgu odasındaki ruh hâli değişmiş gibi görünüyordu. Neden değişmişti, tam olarak emin olamamıştım ama değişmişti.

Anne'e Adam'a göz kulak olmasını söylediğimi biliyordum. Ancak ona o kadar yakındı ki bu beni rahatsız ediyordu. Arama sayısına kadar biliyordu. Her şeyi bilmek istediğimi söylemiştim ama bu kadarını da bilmem çok mu fazlaydı? Bir de ona yardım etmesi için tuttuğu kızıl saçlı kadın... Adam bir kez daha benden bir şeyler saklıyordu. Zaten ondan daha azını bekler miydim ki? Elbette hayır. İşte tam da bu yüzden Anne'e onu sürekli izletiyordum. Burada Jesse gibi başka sürprizlere ihtiyacım yoktu. Tekrardan sorgu odasına odaklandım.

"Memur Scott Summers'ın Kelly Summers'a zarar verdiğini hiç gördün mü?"

"Sözlü olarak mı yoksa fiziksel olarak mı?"

"İkisi de. Kelly birkaç kişiye onun kendisine hem fiziksel hem de sözlü olarak zarar verdiğinden bahsetmiş. Bunu inkâr ya da teyit edebilir misin?" diye sordu.

Jesse durakladı, önce etrafına sonra da Şerif Stevens'a baktı. "Hem fiziksel hem de sözlü olarak tacizde bulunuyordu. İkisine de şahit oldum."

"Kelly'yi hiç Adam Morgan'la gördün mü?"

t@novaebook

"Evet, gördüm," dedi Jesse.

Telefonum tekrar çaldı. Anne'den bir mesaj daha gelmişti.

Bob seni soruyor. Her zamanki gibi kızgın görünüyor.

Hemen cevap yazdım:

Öğleden sonra geleceğim.

Kapı açılınca dikkatim dağıldı. Bir an için kafamı kaldırdım ve dikkatimi tekrar sorgu odasına verdiğimde Şerif Yardımcısı Hudson'ın içeri girdiğini fark ettim. Şu anda onunla gerçekten uğraşamazdım. "Bu zevki neye borçluyum, Şerif Yardımcısı?" Ona bakmadan konuştum.

"Vay, artık böyle kibar mı olacağız?"

"Pekâlâ. Burada ne bok yiyorsun?"

Gülümsedi. "Böyle daha iyi. Sadece biraz eğlenmek için geldim."

"Eğlenmek için mi?"

"Evet. Gördüğün gibi, Şerif Stevens tüm eksikliklerine rağmen işin bu kısımda oldukça başarılı. Sorgulananların çözülmeden hemen önce kıvranmalarını izlemekten gerçekten zevk alıyorum. Tıpkı bir sanat gibi."

"Dediğine inanabilirim. Yani, zaman zaman ben de aynı şeyden zevk alıyorum ama bu sefer değil. Bence başka bir nedenden dolayı buradasın." Dönüp Şerif Yardımcısı Hudson'a baktım, onu anlamaya çalışıyordum.

"Öyle mi? O zaman lütfen beni aydınlat, Bayan Süslü Avukat, görünüşe göre benim de bilmediğim bir şey var."

"Kıçını korumak için buradasın. Orada söylenmesini istemediğin bir şey söylenirse bunun senin için sürpriz olmayacağından emin olmak için. Böylece bir çıkış yolu

tg:@novaebook

planlamak için zamanın olacak. Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama patronun içeride bu işle ilgileniyor, tüm konuşma kaydediliyor ve daha sonra herhangi bir zamanda senin tarafından görüntülenebilir. O yüzden tekrar soruyorum, burada ne bok yiyorsun?"

Marcus bana baktı, dişetlerindeki tütün tomarını ağzında çevirip duruyordu. Gözleri yüzümde bir ileri bir geri gidip geliyor, beni okumaya çalışıyordu. Bir sonraki hamlesinin ne olması gerektiğine dair bir işaret bulmaya çalışıyor gibiydi. "Belki de haklısın. Bunu istediğim zaman görebilirim. Arkadaşlığımdan hoşlanmadığını açıkça belirttiğine göre, sanırım gitmem en doğrusu." Kapıya doğru yürüdü ve açtı. "Size iyi günler Bayan Morgan," diye takıldı, yüzünde bir gülümseme vardı.

Elveda hediyesi olarak ona orta parmağımı gösterdim. Neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şüpheli bir durum vardı. Onu bu davayla ilgili kontrol edilecek şeyler listeme ekleyecektim.

Dikkatimi sorgu odasına verdiğimde, Şerif Stevens gitmek için ayağa kalktı. Jesse rahatlamış görünüyordu. Bir süre sonra Şerif Stevens izleme odasına girdi.

"Beklediğimden daha iyi geçti," dedi duvara yaslanarak.

"Onu öylece bırakacak mısın? Bu kadar mı?"

Anne'le mesajlaşmamız, Şerif Yardımcısı Hudson'la aramızdaki tuhaf etkileşim ve Şerif Stevens'la Jesse arasında tanık olduğum sorgulama arasında hâlâ ikilemdeydim.

"Hayır. Yine de onu test edeceğiz. Bir nedenimiz var, o burada ve işbirliği yaptığı sürece test edebiliriz. O da işbirliği yapacak gibi görünüyor, yani bu konuda endişelenmene gerek yok."

Başımı salladım, bu cevaptan tam olarak tatmin olmamıştım ama bu durumda ne alabiliyorsam alacaktım.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Defterimi kapatıp Şerif Stevens'a baktım, tüm dikkatim ondaydı.

t@novaebook

"Bence Jesse hiçbir şey bilmiyor. Kelly'ye karşı biraz yoğun bir aşk besliyordu, hepsi bu. Ondan hoşlanıyor muydu? Evet, hoşlanıyordu. Onunla yakın mıydı? Hayır. Ama ona yakın olduğunu düşünüyor muydu? Evet."

"Saplantılı mıydı?"

"Büyük olasılıkla," dedi.

"Kayda değer bir şey söyledi mi?"

"Pek değil," dedi. "DNA'sını da test ediyoruz ve eğer onun örneğiyle üçüncü DNA örneği eşleşirse bu bize daha fazla bilgi verecek. Bu sayede onu daha fazla sorgulayabileceğiz."

Bu cevap, anlıyormuş gibi hissetmesem de bazı şeyleri yeniden anladığımı hissettirmişti. Yine de bir şeyler doğru gelmiyordu.

"Seni eve bırakmamı ister misin?"

"Hayır," dedim. "DNA testinin sonucu ne zaman gelir?"

"Laboratuvara hızlıca göndereceğim, yirmi dört saate gelmiş olur."

"Bana hemen haber verecek misin?"

"Elbette." Başını salladı.

Dediğini yapacağına güvenerek oradan uzaklaştım. Davadan vazgeçmiş gibi görünürken neden birdenbire bana yardım etmeye karar verdiğinden emin değildim. Ne değişmişti? Belki Jesse'nin Kelly'nin ölümüyle bir ilgisi olduğuna inanıyordu ya da Jesse'nin bir şeyler bilebileceğini düşünüyordu. Jesse olmalıydı, üçüncü DNA örneği o olmalıydı. Şerif Stevens ve benim görüştüğümüz tanıklar başka bir adamdan bahsetmedi. Tabii Kelly o üçüncü adamı herkesten saklamadıysa. Ama neden? Neden o adam? Adam'ı tam olarak saklamadı. Kasabadaki birçok kişi onları biliyordu. Umarım üçüncü DNA, Jesse ile eşleşirdi. Bu vahşi kedi-köpek kovalamacasından ve tüm cevaplara sahip olamamaktan bıkmıştım. Şimdi, Adam neyin peşindeyse buna bir son vermeliydim.

tg:@novaebook

38

ADAM MORGAN

Viski bazı anılarımı benden götürmüştü. Umarım yaptığım telefon görüşmelerinden önemli bilgiler edinememişimdir çünkü eğer edindiysem bile hatırlayabileceğimden emin değilim. Hatırlayabildiğim son telefon numarasından başlamaya karar verdim.

Bir sandviç ve patates kızartması iyi gelmişti ve biraz da kestirmişim. Yeniden kendim gibi hissetmeye başlamıştım –umutsuz ve depresif yani– ama kesinlikle ayılıyordum. İdam cezasıyla karşı karşıyaydım. Hissedebileceğim başka bir şey yoktu ama şimdilik, viskiye direniyordum.

Telefonu elime aldım ve arama yapmaya başladım. Telefon çaldı, çaldı, çaldı ve tam sesli mesaj açıldığı sırada ön kapım büyük bir gürültüyle açıldı.

"Adam!" Sarah olduğunu anlamak için onu görmeme bile gerek yoktu. Bu hayal kırıklığına uğramış sesi her an her yerde tanıyabilirdim.

Telefonu hızla kapattım ve kanepede soğukkanlı görünmeye çalıştım. Sarah salona irileşmiş gözleriyle kızgın bir şekilde girdi.

tg:@novaebook

Harika. Bu sefer ne yaptım acaba? Bir ilişki yaşamaktan ve metresimi öldürmekten yargılanmaktan daha kötü bir şey değildir herhalde. "Merhaba, tatlım," dedim biraz alaycı bir tavırla.

Gözlerindeki ifadeden anlıyordum ki beni bir sorundan, halledilmesi gereken bir müşteriden fazlası olarak görmüyordu. Cuma gecesi karşılaştığım Sarah'ya ne olmuştu? Bir zamanlar var olan sevgi yok olmuş gibi görünüyordu ama onu suçlayamazdım. Şu hâlime bak; kirli, dağınık bir sakal, kan çanağına dönmüş gözlerim, saçlarım zaten berbattı. Üzerimde hâlâ pijama vardı. Bizi içine soktuğum durumu da unutmamak lazımdı tabii.

"Bana 'merhaba, tatlım' deme," dedi beni parmağını bana kaldırarak. "Kızıl saçlı kadın, telefon görüşmeleri ve harcadığın on bin dolar da neyin nesi?" Gözleri kısıldı. Belki de beni önemsiyordu. Önce kızıl saçlı kızı sormuştu. Kıskanmış mıydı? Onu uzun zamandır kıskanırken görmemiştim. Her şeye rağmen beni seviyor olabilirdi.

"Bunların hepsini açıklayabilirim," dedim ellerimi kaldırarak.

"O zaman açıkla." Koltuğa oturdu ve bacak bacak üstüne attı.

"Tamam, kızıl saçlı olanın adı Rebecca. Muhabir..."

"Muhabir mi? Bir muhabirle mi konuşuyorsun? Cinayetten yargılandığını ve idam cezasının masada olduğunu bilmiyor musun?"

"Bunu herkesten çok iyi biliyorum Sarah." Dişlerimi gıcırdattım. Sarah'yla sorunum tam da buydu, bana aptalmışım gibi davranıyordu. Buna ne cevap vermemi bekliyor ki? *Ah, kahretsin. Hatırlattığın için teşekkürler. Duruşmamı beklerken ev hapsinde olduğumu tamamen unutmuşum* dememi falan mı?

tg:@novaebook

"Bunu gerçekten anlıyor musun?" Belli ki retorik bir soru sormuştu.

"Bana yardım ediyor."

"O bir muhabir. Sen onun için sadece bir hikâyesin ve bu kadını tanımıyorsun bile. Şu anda jüri seçimiyle uğraşıyorum ve ihtiyacım olan son şey medyadaki herhangi bir şeyin onları etkilemesi. Medya Kelly'nin geçmişini ortaya çıkardığı için şanslısın çünkü bu kamuoyu açısından sana yaradı. Ancak seni kötü gösteren bir haber daha bunu yok eder. Anlıyor musun?"

"Rebecca ve benim bir anlaşmamız var. Hikâyeyi benim açımdan anlatacak ve ben de soruşturmamda bana yardımcı olması için ona para vereceğim." Öne doğru oturup dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum.

"*Soruşturmam mı?* Bu da ne demek oluyor? Yürütülen tek bir soruşturma var, o da Jesse Hook. Sen ne yaptığını sanıyorsun, Adam?" Ayağını aşağı yukarı vurdu ve eteğini yeniden düzeltti. Yüzü kızarmıştı, bıkkın bir şekilde iç çekti. İşine karışmamın onu rahatsız ettiğini biliyordum çünkü en iyisini kendisinin bildiğini düşünüyordu ve ben de eskiden buna inanırdım ama artık o kadar da emin değildim.

"Jesse Hook kim?"

"Tam da bundan bahsediyorum işte. Kendi davanda neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Sorun da bu," dedi sert bir şekilde.

"Bu eve tıkıldım kaldım. Dışarı çıkamıyorum. Bu yüzden bana bir şey söylemezsen hiçbir şey bilemem. Hiçbir şey bilmediğimde de her şeyi araştırıyorum." Gözlerimi ona diktim.

"Bu bir tehdit mi?"

"Bunu neden tehdit olarak algılayasın ki?" Sorusu ve ses tonundaki değişiklik beni şaşırtmıştı. Koltuğunda rahatsız bir şekilde kaydı ve sonra kıyafetlerini düzeltti.

tg:@novaebook

"Hayır, boş ver." Ayağa kalktı, geçen gece getirdiği kutuyu aldı ve sehpanın üstüne attı. "Odaklanman gereken şey bu. Sana her şeyi getirdim."

"Jesse Hook kim?"

Bir of çekti. "Jesse Hook eskiden Seth'in Kafesi'ne sıkça giden biri. Kelly'nin bir iş arkadaşı ona takıntılı olduğunu ve Kelly'yi rahatsız ettiğini söyledi, bu yüzden onu araştırıyoruz."

"Ve?"

"DNA'sını test ediyoruz. Kelly'de bulunan üçüncü örnekle eşleşme ihtimali var. Şerif Stevens yaklaşık bir saat önce onu sorguya aldı. Ben de oradaydım ama biraz dikkatim dağıldı. Sorgunun kaydını inceleyeceğim."

"Benim davam üzerinde çalışırken dikkatinin dağıldığını duymak harika," dedim alaycı bir şekilde.

"Evet, çünkü dikkatimi sen dağıttın. Kızıl saçlı kadın, para, telefon görüşmeleri... Lütfen bunu bana artık tamamen açıklar mısın?" Sesinde öfke ve kızgınlık vardı.

"Dediğim gibi, Rebecca, Kelly'nin ilk kocasının ailesini araştırmama yardım ediyor. Bence ölümünün sorumlusu hayatının o kısmındaki bir şeyler." Ayağa kalktım ve kendime bir bardak viski doldurdum.

"Bu bir çıkmaz sokak," dedi Sarah dikkatle.

"Neden? Araştırdın mı?"

"Polisin araştırdığına inanıyorum ve *geçmişinden birinin geri dönüp intikamını alması* pek akla yatkın gelmiyor."

"'Polisin araştırdığına mı inanıyorsun?' Umarım avukatım bu davayı inançlara dayanarak savunmuyordur." İçkimi kafaya diktim ve bir bardak daha doldurdum. Şu anda onunla uğraşamazdım. Demek buna inanıyordu... Ne zamandan beri inançlar dava kazandırıyordu sanki? Gerçeklere, kanıtlara ihtiyacım vardı. Sarah ne halt ediyordu böyle?

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Adam."

tg:@novaebook

"Açıkçası, bilmiyorum," diye meydan okudum. Benim için savaşıyor muydu yoksa bunun kaybedilmiş bir dava olduğunu biliyor muydu? Bu davayı aldığı anda pes mi etmişti? Benim için hiç umut yok muydu? Viskiden büyük yudumlar alarak tekrar oturdum. Boğazımdaki yanma hâlâ hayatta olduğumu hatırlatan tek şeydi. Geri kalan yanım hiçbir şey hissetmiyordu.

"Scott'ın Kelly'nin ölümüyle bir ilgisi olduğuna ikna olan sen değil miydin, şimdi de onun geçmişinden birinin yaptığına mı ikna oldun? Hangisine inanıyorsun?"

"Scott, Kelly'yi asla incitmediğini söyledi, sanırım ben de ona inanıyorum. Buna dayanarak söylüyorum, belki de bu olayla bir ilgisi yoktur."

"Jesse Hook, Scott'ın Kelly'yi fiziksel ve sözlü olarak taciz ettiğine tanık olduğunu doğruladı. Neden yalan söylesin ki?"

"Bir saniye, öyle mi söyledi? Scott yapmadığına yemin etmişti." Scott neden bana yalan söylesin ki? Benim ne düşündüğümü neden umursasın ki? Akla yatmayan bir şeyler vardı.

"Aklı başında olan biri neden ölmüş karısını taciz ettiğini itiraf etsin ki?"

Haklıydı. Tam bir aptaldım. Doğruyu söylüyordu. Sadece yardım etmek istiyor gibiydi ve belki de istiyordu. Tacizci olması onu öldürdüğü anlamına gelmezdi ki. Ne dediğimi ben de bilmiyordum. Tabii ki onu öldürmüş olabilirdi. O herif öfkeli biri ve pisliğin teki. Yaptığı yanına kâr kalabilir. Tanrı aşkına, o bir polis. Belki de tek bir konuşmaya dayanarak onu suçlamamalıydım. Her şey karmakarışık ve doğru kişiye mi yoksa doğru yöne mi bakıyordum bilmiyordum ancak şu an pes edemezdim. Duruşmamın başlamasına iki haftadan az kalmıştı. Dışarıda bir yerlerde bir şeyler bilen birileri mutlaka olmalıydı.

tg @novaebook

"Bunlar ne böyle?" Sarah kanepede, yanımda duran kâğıtları işaret etti. Onları kaldırmalıydım. Benimle aynı fikirde değildi ama bana göre Kelly'nin geçmişinin araştırılması gerekiyordu. Kâğıtlarda, Rebecca'nın Kelly'nin eski hayatıyla ilgili bana verdiği tüm bilgilerin yanı sıra aramayı bitirmem gereken telefon numaraları da vardı.

Sarah kanepeye doğru yürüdü ve onları karıştırmaya başladı. Gördüğü her şeyi hızla tarıyordu. Eğer bunun araştırmaya değer olduğuna inanmıyorsa o zaman neden bakıyordu ki?

"Bunlar benim soruşturmam için," dedim hepsini tek bir yığın hâlinde toplamaya çalışırken. Bunları incelemesine ihtiyacım yoktu. Bana yardım etmeyecekse burada olmasına da gerek yoktu. Yapacak işlerim vardı.

Telefon numaraları listesine baktı, tek tek inceledi. Ne arıyordu acaba? Yoksa sadece beni yatıştırmaya mı çalışıyordu? Yoksa bu işi ciddiye alıyormuş gibi mi görünmeye çalışıyordu? Son hamlesi ne olacaktı? Gözleri, beklediğimden biraz daha uzun süre kâğıtta oyalandı. Sonra gözlerini kâğıttan çekti.

"Evet de vaktini boşa harcıyorsun." Duraksadı. "On bin doları neye harcadın?"

"Sana ne bundan? Kitap için aldığım avanstan harcadım, yani benim param," dedim meydan okurcasına.

"Tamam o zaman. İrtibatta olacağız." Ayağa kalktı ve ön kapıya doğru yürümeye başladı. Neden hep acelesi vardı? Artık onun kim olduğunu bile bilmiyordum. Rebecca'yı, telefon görüşmelerini ve parayı nereden biliyordu? Beni izliyordu ya da birine beni izletiyordu ama neden? Bana yardım etmek için mi? Bana zarar vermek için mi? Yoksa beni kontrol altında tutmak için mi?

Oturma odasından çıkmadan önce durdu ve arkasını döndü. "Bu arada, eğer hapse girersen ve kitabını bitiremezsen, o

tg:@novaebook

avansı ben geri ödeyeceğim. O yüzden lütfen BENİM paramı harcamayı bırak, pislik herif."

"Bizim paramız olduğunu sanıyordum Sarah? Biz evliyiz. Hatırladın mı?" Kollarımı göğsümün önünde kavuşturarak karşılık verdim.

"Sen sikini bir garson kıza sokarken de mi evliydik?" Gözlerini bana dikti.

Bir an için başka tarafa baktım, beni yakalamıştı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," deyip ayağını yere vurdu.

"Artık paran için endişelenmene gerek kalmayacak. Her şeyi anlatan bir kitap yazıyorum, kitabım için şimdiden bir açık artırma savaşı bile var." Sırıttım.

Sarah'nın ağzı açık kaldı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Ben senin davan için kıçımı yırtıyorum ve sen her şeyi lanet olası bir sirke çeviriyorsun, sen ve senin o hayalperest annen." Ellerini kaldırdı. "Benden bu kadar."

Ayağının üzerinde döndü ve kapıyı arkasından çarparak evden çıktı.

t@novaebook

39

SARAH MORGAN

Öfkeyle şehre geri dönerken gözlerim farların yola yayılmasına odaklanmıştı. Çok kızgındım. Adam'ı kontrol altında tutmalıydım. Yaptığı maskaralıklarla davayı, soruşturmamı ve kariyerimi baltalıyordu. Zaten yine çok içtiği belliydi. Cuma günü göl evine gittiğimde o viski şişesi neredeyse doluydu, şimdi bitmiş, hatta başka bir şişeyi içiyordu. Ne halt ettiğini sanıyordu acaba? Muhabirle konuşmak, Kelly'nin ilk kocasıyla akraba olabilecek herkesi aramak, her şeyi anlatan bir kitap yazmak... Davasını menajeriyle görüştüğünü biliyordum ama bu konuda konuşmaması gerekiyordu. Her şeyi tehlikeye atıyordu.

Hayal kırıklığıyla elimi direksiyona vurdum. "Siktir! Siktir! Siktir! Siktir!" Elimi bir kez daha direksiyona vurdum. Aracımdaki sesli komutla Anne'i aradım. Her zaman yaptığı gibi ilk çalışta telefonu açmıştı. "Hey, Adam'la nasıl gitti?"

"Pek iyi değil. Bir muhabirle birlikte kendi soruşturması üzerinde çalışıyor ve bir kitap yazıyor." Önümde çok yavaş giden bir minibüse korna çaldım ve direksiyonu kırıp onları geçtim. Minibüste ufak yaşlı bir kadın ve bir adam vardı. Neyim vardı benim böyle? Adam resmen ayarlarımı

tg:@novaebook

bozmuştu. Derin bir nefes alıp kendime her şeyin iyi olacağını hatırlattım.

"Neden?"

"Görünüşe göre, dava için yaptıklarıma güvenmiyor."

"Sen elinden gelen her şeyi yapıyorsun. Bu zorlu bir dava."

"O da dahil olabilsin diye tüm kanıtların kopyalarını bile götürdüm," diye homurdandım.

"Götürdün mü?" Anne'in sesi yumuşaktı.

"Evet ama bakmamış bile. Onun yardımına ihtiyacım vardı, o da getirdiklerime baksa belki kaçırdığım bir şeyi görebilirdi. Ancak çok fazla içiyor, bu da muhakemesini etkiliyor olmalı. Göl evindeki telefonu kapattırmanı istiyorum. Sarhoşken yaptığı aramalarla bu davayı mahvetmesini istemiyorum."

"Halledeceğim. Başka bir şey var mı?"

"Evet, yarın Bob ile bir toplantı ayarla. Şirkette her şeyin yolunda gittiğinden emin olmalıyım çünkü kendimi tekrar Kent'in ofisinde bulmak istemiyorum."

"Tamamdır."

"Eve gidiyorum. Sabah ofise döneceğim."

"Peki. Kendine iyi bak Sarah. Sabah görüşürüz."

Telefonum titredi. Matthew'dan mesaj vardı.

Akşam yemeğine ne dersin? 7.30'da Capital Grille diyelim mi?

Resmi giyimli bir garson bana restoranda Matthew'un oturduğu masaya kadar eşlik etti. Masada bir şişe açık şampanya vardı ve Matthew, üzerine tam oturan bir takım elbise giymişti. Yaklaştığımda ayağa kalktı ve her iki yanağıma birer öpücük kondurarak bana sarıldı.

tg:@novaebook

"Üzgünüm geciktim. Adam'ın maskaralıklarıyla uğraşmak zorunda kaldım," diyerek oturdum.

"Önemli değil. Adam ne yapıyor?" Bir kadeh şampanya doldurup bana uzattı.

Gözlerimi devirdim, bardağı aldım ve hepsini içtim.

"Sarhoş. Düzinelerce rasgele numarayı arıyor. Her şeyi anlatan bir kitap yazıyor ve bir muhabirle birlikte kendi 'soruşturması' üzerinde çalışıyor." Soruşturmanın etrafına tırnak işareti koydum çünkü bana saçma geliyordu.

"Pek bir şey değişmemiş desene." Matthew şampanyasından bir yudum alırken güldü.

Kadehimi yeniden doldurdum. "Bu ne demek şimdi?"

"Adam'ın her zaman dramatikliğe karşı bir yeteneği vardı."

"İtiraz etmeyeceğim." Menüyü açıp şöyle bir göz gezdirdim, burada onlarca kez yemek yememe rağmen hep aynı şeyi sipariş ediyordum: On beş yıllık balzamik soslu, porçini mantarıyla marine edilmiş kemikli antrikot.

"Eleanor nasıl?"

"Her zamanki gibi; şirret, yargılayıcı, kaba, küçümseyici... Şirret demiş miydim?" Sırıttım.

"Öyle tabii," dedi Matthew elini bana doğru sallayarak.

"Annemle babamı gündeme getirdi!"

Çenesini aşağı eğdi. "Yapma! Ne dedi?"

"Temel olarak, bunu aşmam gerektiğini söyledi."

İçini çekti ve elimi sıkmak için masaya uzandı. "Onu görmezden gel. O, sadece sefil bir sürtük."

Ona hafifçe gülümsedim ve o da güven verici bir şekilde elimi sıktı. Şampanya kadehlerimizi alıp tokuşturduk, ardından yemeklerimiz geldi.

Matthew duraksayıp bana baktı. "Biliyor musun, bütün bunlar olurken neden kocanı savunduğunu hâlâ anlamıyorum."

tg:@novaebook

"Çünkü o benim kocam," diye iç geçirdim. "Bana yaşattıklarına rağmen içten içe onu hâlâ seviyorum."

"Seviyor musun?" Matthew bana suçlayıcı bir şekilde gülümsedi.

"Derinlerde bir yerde." Gülümsedim.

Matthew da güldü. "Şu anda yaptığın şeyi ancak güçlü kadınlar yapar."

"Bunu yaptığım için deli olduğumu mu düşünüyorsun ama?"

Menüsünü kapattı. "Dürüst olmamı ister misin?"

"Elbette."

"Evet, düşünüyorum. Onun davasını almamalıydın ve bence en iyi kararları verdiğin de söylenemez çünkü bu durum yüksek olasılıkla senin için kişisel. Adam'ın küçük bir pislik olduğunu biliyorum ama daha düzgün bir savunmayı hak ediyor."

Menüyü masaya koydu. "Sen neden bahsediyorsun? Ne hakkında kötü yargılarda bulunmuşum?"

"Bana ters davranma. Böyle huysuzlanmayı ben icat ettim," deyip parmaklarıyla ses çıkardı.

Gözlerimi devirdim.

Boğazını temizledi. "Dediğim gibi. Bu davanın hızlıca bitmesi için şartları zorluyorsun. Neden ama?"

"Kendimce sebeplerim var ve bunlar seni ilgilendirmez."

"Hayır, ilgilendirir. Davaya yardım ettiğimi unutmadın umarım?"

Bir of çektim. Bunun keyifli bir akşam yemeği olması gerekiyordu. Neden beni ya da niyetimi sorguluyordu ki? Şampanyadan bir yudum alıp kadehi bıraktım. "Adam ve Eleanor hızlı bir dava olmasını istiyor ve bu, onların hakkı."

"Onlara aksini tavsiye etmelisin." Matthew gözlerini bana dikti.

tg:@novaebook

"Patronum bu davanın çabuk kapanmasını istiyor. Bu dava devam ettiği sürece şirketten pay alamayacağım," diye fısıldadım.

"Bu bir mazeret değil. O zaman git başka avukat bul."

Yumruğumu masaya vurdum, çatal bıçak takımı zıpladı. "Kazanma şansı olan tek avukatın ben olduğumu gayet iyi biliyorsun."

Matthew arkasına yaslandı. "Yavaş ol."

"Özür dilerim." Çatal bıçak takımını düzelttim. "Ben sadece neden bana karşı çıktığını anlamıyorum. Senin benim dostumsun."

"Evet, öyleyim ve tam da bu yüzden sana karşı çıkıyorum. Kişisel ilişkinin kararlarını etkilemesini istemiyorum. Sen yıldız bir avukatsın. Duruşmayı aceleye getirmen için bana iyi ve yasal bir neden söyle." Kollarını göğsünde kavuşturup başını öne eğdi.

Masaya, restorana ve sonra da Matthew'a baktım. "Kelly'nin çarpık geçmişi haberlere sızdı ve bu bilgi, insanların zihninde tazeyken davayı jüri önüne çıkarabilirsek, Adam'ın davasındaki makul şüpheye yardımcı olacak."

Matthew başını salladı.

"Üçüncü DNA örneğinin kime ait olduğunu bilmiyoruz ve bir bakıma bilmemek bize yardımcı olabilir çünkü bilseydik ve o adamın sağlam bir şahidi olsaydı, dava için hiçbir şeye yaramazdı."

Matthew tekrar başını salladı.

"Fotoğrafı ve tehdidi gönderen kişi için de aynı şey geçerli. Eğer kimin yaptığını bilmezsek, o zaman şahidi olup olmadığını da bilemeyiz."

Gülümsedi. "Bilmem gereken tek şey buydu. Görünüşe göre muhakeme yeteneğin düşündüğümden daha açık. Şimdi yemeğimizi yiyelim," dedi Matthew garson masaya yaklaşırken.

tg:@novaebook

Birkaç saat sonra, yemekten geri kalanları paket yaptırmış, evimize –acaba evim mi demeliydim, bilmiyorum– gelirken de bir şişe şarap almıştım. Neyse ki Anne yarına kadar göl evinin telefon hattını kapattıracaktı. Adam'ın her şeyi mahvetmesine göz yumamazdım. Akşamı şarabımı yudumlayarak ve davayla ilgili elimizdeki tüm gerçekleri gözden geçirerek geçirdim. Saat on gibi uyuyakalmışım ki niyetim bu değildi; ama işte şarap etkisinde olunca...

Merdivenlerden birinin çıktığını duyduğumda saat çok geç olmuştu. Bu azap başladığından beri içimde bir şeylere karşı özlem dolu bir istek vardı. Bir süredir bedensel olarak tatmin olmamıştım ve bir şeye ihtiyacım vardı, herhangi bir şeye. Havadaki basıncın hafifçe değiştiğini hissedebiliyordum ve kapının açıldığını biliyordum, artık odadaki tek kişi ben değildim. Tavana baktım ama ışık olmadığı için tavan mavi ve siyah bulutlara dönüşmeye başlamıştı. Yataktan kalkmaya başladım, oda ısınmıştı, daha önce hiç bilmediğim kadar tanıdık geliyordu. Bazı gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, karanlıkta bir av gibi beni çevrelemişlerdi ama korkmuyordum. Hatta tam tersiydi. Dantelli bir külot ve dantelli bir sütyen giymiştim, sunum için süslenmiş bir et parçası gibiydim.

Yatakta bir ağırlık oluştu ve üzerimde bir nefes hissettim. Yumuşak eller karnımdan yukarı kaydı, ardından memelerimi kavrayarak onları okşamaya başladı. Nefesim hızlanıyordu. Bunu hayatımdaki her şeyden çok istiyordum. Külotumun içinde iğrenç bir yapışkanlığın oluştuğunu hissedebiliyordum. İnlemeye başladığımda sürtünme hissi arttı ve sonra içimde bir şey oldu. Sanki kafamdaki düşünceler duvara yansıtılıyormuş ve deşifre ediliyormuş gibi her arzum yerine getiriliyordu. Doruğa ulaştığımda, günlerdir olmadığım kadar bitkin düşmüştüm. Yeni bir özlem duygusunun peşinden yatağa geri sürüklenirken uyku hızla beni esir etmişti.

tg:@novaebook

Ertesi sabah uyandığımda, yatağımın hemen yanımda bir boşluk vardı. O boşluğun sonsuza dek dolacağı günü içle çekiyordum. Hiçliğin sonsuz akışını durdurmak için yükselen bir baraj vardı ve tüm arzularım onun akıntısında taşınıyordu. Davanın sonucu ne olursa olsun, her şey bittiğinde Adam'dan boşanmaya karar vermiştim. Kendim için en iyi olanı yapacaktım ve bunu yapmamın zamanı gelmişti. Eğer masum bulunursa hayatına yeniden başlama fırsatına sahip olacaktı, sadece o hayatın içinde ben olmayacaktım.

Telefonuma bildirim geldi. Anne, Bob'un toplantımızı sabah 8.30'a aldığını söyleyen bir mesaj atmıştı. Ben de orada olacağımı yazdım. *Lanet olsun, Bob.* Çabucak hazırlandım ve ofise gitmek için ayrıldım. Genelde sabah 8'den çok daha erken gelirdim ama gece geç gelen ziyaretçim yüzünden bu sabaha gecikmeli başlamıştım. Asansör kapıları açılır açılmaz Anne bana bir fincan kahve uzattı. İçinde bulunduğumuz koşullara rağmen neşeli görünüyordu. Gazeteciler benimle röportaj yapmak için binaya girmeye çalışıyor, ofisi defalarca arıyorlardı. Anne onları uzak tutmak için harika bir iş çıkarıyordu.

"Günaydın Sarah. Bob çoktan ofisine geldi," dedi üzgün bir ifadeyle. Saatime baktım.

"Neden? Saat daha 8.15 bile değil."

"Emin değilim. Onu bekletmeye çalıştım ama ısrar etti. Özür dilerim."

"Senin hatan değil. Bob... Her zamanki Bob işte. Ben onunla ilgilenirken telefonlarımı beklet."

Bob penceremden dışarı bakıyordu. Kapının açılma sesini duyunca arkasını döndü.

"Bana katılman ne güzel." Sırıttı.

"On beş dakika erken geldin." Çantamı masama bıraktım ve onun etrafından dolanarak yerime geçtim. "Ne istiyorsun?" Oturdum ve kâğıtlarımı karıştırmaya başladım.

tg:@novaebook

"Konuşmak istiyorum." Masamın diğer tarafına doğru yürüyüp oturdu.

"Biz konuşmayız Bob," dedim dudaklarımı büzerek.

"Şu an konuşuyoruz. Kocanın davasında neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Bu seni ilgilendirmez, ayrıca icabına bakılıyor." Kahvemden bir yudum aldım.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Yardımına ihtiyacım yok. Ayrıca neden yardım etmek isteyesin ki?"

"Çünkü tüm bu olanlar şirket için kötü. Bu davanın sonlandırılmasını ve güzelce rafa kaldırılmasını istiyorum."

"Ben hallediyorum."

"O zaman neden muhabirlerden telefonlar alıyorum?"

Masanın üzerindeki bazı kâğıtları yeniden topladım. "Şirketin halkla ilişkilerinden sen sorumlusun, muhtemelen bu yüzden Bob. Ama eğer gerçekten yardım etmek istiyorsan, şunu yapabilirsin..."

Çalan telefonu yüzünden cümlem yarıda kesildi. Parmağını kaldırıp telefonu çıkardı. Numaraya baktı, tuhaf ama meraklı bir bakış atıp aramayı cevapladı.

"Bob Miller," dedi. Sonra bir süre sessiz kaldı. "Yanlış numara." Telefonu kapattı.

"Muhabir mi?" diye sordum.

"Onun gibi bir şey." Durakladı. "Şimdi, ne diyordun?"

"Bölgedeki muhabirlere aşina olduğun için Rebecca Sanford'un icabına bakmanı istiyorum."

"Nasıl ilgileneceğim?"

"Davaya müdahale ediyor ve buna bir son vermeni istiyorum. Bunu halledebilir misin?"

"Halledebilir miyim? Bu çok hoş, Sarah. Oldu bil." Güldü. Sandalyesinden kalktı. "Bana ihtiyacın olursa buralarda olacağım." Ofisimden çıkıp gitti.

tg:@novaebook

Bob çıkarken Anne içeri girdi. "Bu da neydi böyle?"

"Ah, sadece Bob her zamanki ukala tavrını takınıyor." Gözlerimi devirdim.

"Bu arada, telefon şirketi az önce aradı ve göl evindeki telefonun kapatıldığını doğruladı."

"Harika. Endişelenmem gereken bir şey daha azaldı," diyorum bir avuç kâğıdı karıştırırken.

"Adam'ın kimi aradığını öğrendin mi?" diye sordu.

"Endişelenecek bir şey yok, her şey halledildi." Umarım bu söylediğimde haklıyımdır. Adam'ın bu davaya daha fazla çomak sokmasına gerek yoktu. Zaten yeterince zor zamanlar geçiriyordum. Anne başını salladı ve masasındaki telefon çaldığında ofisimden ayrıldı. Birkaç dakika sonra, interkomdan konuştu. "Şerif Stevens birinci hatta."

Telefona baktım.

"Sesini duymak güzel, Sarah," dedi.

Harika, ilk isim olayına geri dönmüşüz. "Senin için ne yapabilirim, Şerif Stevens?"

"Jesse'nin DNA sonuçlarının geldiğini bildirmek için aradım. Eşleşmedi."

Kahretsin. Nasıl o olmaz? O olduğuna emindim. Eğer o değilse o zaman kimdi? Belki de bu üçüncü DNA örneğinin davayla hiçbir ilgisi yoktu; belki de vardı. Ancak gerçeği bilmeden asla iyi olamayacaktım. Neyi kaçırdığımı bulmalıydım.

"Emin misin?"

"Yüzde yüz."

"Şimdi ne olacak?"

"Dava kapandığı için yapabileceğim pek bir şey yok ama kulağım sende olacak ve bir şey bulursam ya da duyarsam sana haber vereceğim."

"Teşekkür ederim," dedim kendimi yenilmiş hissederek.

tg:@novaebook

"Özür dilerim Sarah. İşlerin zor olduğunu biliyorum ama bir şeye ihtiyacın olursa lütfen bana haber ver."

"Tabii, teşekkürler Şerif," dedim ve telefonu kapattım. Yumruğumu masaya vurdum. Onun ileri geri konuşmalarıyla, aramızdaki laf ebeliğiyle başa çıkamıyordum. Amacının ne olduğundan emin değildim. Bana mı yardım etmeye çalışıyordu yoksa kendine mi? Yine de onun için endişelenme sırası değildi. Zamanım tükeniyordu ve ben, umutsuzca ihtiyacım olan cevapları almaya hiç yaklaşamamıştım.

@novaebook

t[redacted]@novaebook

40

ADAM MORGAN

Dün gecenin çoğunu sarhoş bir şekilde arama yaparak geçirdim, hatta bu numaralardan bazılarını tekrar aramak zorunda bile kaldım. Benim neyim vardı böyle? Kendime bile yardım edemiyordum. Rebecca'nın bu sabah uğraması gerekiyordu ya da en azından dün gece bana uğrayacağını söylemişti. Yanılıyor da olabilirim. Neyse ne, yapmam gereken beş telefon görüşmesi kalmıştı ve bunu o gelmeden önce yapsam iyi olacaktı.

Uyandım ve günlerdir ilk kez duş aldım, sakalımı düzelttim (sadece düzelttim, kesmedim) ve biraz daha düzgün bir kıyafet giydim: kot pantolon ve tişört. Taze kahve demledim ve önümdeki telefonla kanepeye oturdum.

İlk numarayı çevirdiğimde, adının Gretchen olduğunu söyleyen bir kadının sesli mesajını duydum. O numarayı listeden sildim.

İkinci numarayı aradığımda bir kadın cevap verdi. Neden bahsettiğimi bilmiyordu. Onun adını da listeden sildim.

Üçüncü numarayı çevirdiğimde bir adam açtı. Onun da kimden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Biraz kabaydı ve telefonu suratıma kapatmıştı.

tg:@novaebook

Dördüncü numara konuşmakta zorlanan yaşlı bir adamdı. Sesi gırtlağından bir ameliyat geçirmiş gibi geliyordu. Bana hayat hikâyesini anlatmaya çalışırken telefonu yüzüne kapattım. Yaşlı ve yalnız biriydi; sanki o da benimle aynı gemideymiş gibiydi ama ikimizin de yeterli zamanı yoktu.

Beşinci ve son numara ilk çalışta cevap verdi. O kadar hızlı cevap verdi ki adını unutmuştum bile. Sanırım Rob'du ama emin değildim. Ne dediğini anlamadığım için hemen açıklamaya geçtim.

"Merhaba. Nicholas Miller'ı arıyorum. Greg Miller'ın kardeşi ve Kelly Summers'ın kayınbiraderi. Benim adım Adam Morgan. Nicholas ile konuşmam gerekiyor. Bu bir ölüm kalım meselesi," dedim. Bu benim son aramamdı. Umarım bu kişi onu tanıyordur. Eğer tanımıyorsa demek ki Rebecca bana tüm isimleri vermemişti ya da ben içerken ve ararken çuvallamıştım. Tanrım. Tam bir aptaldım. Nefes nefese, ter içinde kalmıştım.

"Yanlış numara," dedi ve sonra aniden kapattı. Telefonu hızla yerine çarptım. "SİKTİR!" diyerek aynı hareketi birkaç kez daha yaptım. Neden böyle olmuştu? Umarım Rebecca bir şeyler bulmuştur. Bir şey bulması lazımdı. Telefonu tekrar kapattım ve sehpayı yumrukladım. Kalkıp kendime bir fincan kahve doldurdum ve kanepeye döndüm. Keşke viski olsaydı. Kahve soğumadan bir yudum aldım, dilimi ve boğazımı yakmıştı ve bu viskiyle aynı hissi vermiyordu. Acı veriyordu ama bana yaşadığımı hissettiriyordu. Gazeteleri elime aldım ve bir telefon numarasının öne çıkacağını umarak taradım. Belli ki hiçbir şey yoktu. Kâğıtları sehpaya geri attım ve kaynar kahveden bir yudum daha aldım.

Rebecca'ya ulaşmalıydım. Ona burada ihtiyacım vardı. Bunu onsuz yapamazdım. Bir şey bulduğunu bilmem gerekiyordu. O benim son umudumdu. Telefonu açıp ahizeyi kulağıma götürdüm ama çevir sesi gelmiyordu. Hat kesikti.

tg:@novaebook

Çevir sesi almak için birkaç kez anahtar kancasına dokundum ama ses yoktu. *Kahretsin, lanet şeyi kırmıştım.* Koltuğa yaslanıp ellerimle yüzümü kapattım, derimi çekiştirdim. Böyle bir şey olamazdı. Bu benim hayatım olamazdı.

Kapı çaldı. Sıçrayıp koşarak kapıya gittim ve hemen açtım. Gelen Rebecca'ydı. Onu gördüğüme daha fazla sevinemezdim herhalde. Ona sarıldım, bu biraz garipti ama umurumda değildi. Beni itince kucaklaşmayı kestik.

"Neyin var böyle?" Omuz silkti ve yanımdan geçip gitti. Çantasını kanepeye fırlattıktan sonra kahve fincanıma uzandı.

"Lütfen bana bir şey bulduğunu söyle."

"Belki." Oturdu.

"Ne demek belki?" Cevabını duymak için oturma odasına doğru yürüdüm. İşte, hepsi buydu.

O benim son umudumdu. Zamanım tükeniyordu ve belli ki Sarah ile ben aynı sayfada değildik. O, Jesse adında bir adamın peşindeydi ve teorimin tamamen yanlış olduğunu düşünüyordu. Telefonu kırmıştım. Tanrı'nın unuttuğu bu göl evinden ayrılamıyordum ve duruşmama dokuz lanet gün kalmıştı. Rebecca kahvemden birkaç yudum aldı ve bardağı masaya koydu. Çantasındaki bir yığın dosya klasörü arasından üç tanesini ayırdı ve onları sehpanın üzerine attı.

"Bu üçü Kelly'nin geçmiş yaşamıyla en yakın bağlantıya sahip ve hepsi Prince William County'nin 200 kmlik çevresinde yaşıyor. Her klasörde bir biyografi, bir fotoğraf ve özgeçmiş raporu var. İkisinin sabıkası var, birinin yok. Elimdeki tek şey bu ama bence bu iyi bir başlangıç."

Klasörleri elime aldım ve ilk klasörü açtım. Umarım bunlardan biri bir kıvılcım yaratırdı, yaratacağından ya da nasıl yaratacağından emin değildim ama benim iyi bir başlangıçtan daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bir bitiş çizgisine ihtiyacım vardı.

tg:@novaebook

İlk dosyayı açtığımda, Cheryl adında orta yaşlı bir kadının dosyası olduğunu gördüm. Buradan bir buçuk saat güneyde yaşıyordu, iki çocuğu vardı. Birkaç hız cezası ve bir asayişi bozma suçlarından sabıkası vardı. İnce dudakları ve sivri burnuyla sert görünümlü biriydi.

"Bu Cheryl. Greg'in kuzeni," diye açıkladı Rebecca.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Akrabası. Aslında suçu işleyecek kadar yakın oturuyor ama Greg'le o kadar da yakın olduklarını sanmıyorum ve görünüşe göre kendi sorunları olan biri." Rebecca'nın açıklaması beni tatmin etmişti, bu yüzden dosyayı kapatıp sehpanın üzerine attım ve sıradakini açtım. Koyu renk gözleri, koyu kahverengi, düzgün saçlı, orta yaşlı bir adamın fotoğrafı vardı. İlk düşüncem, bu adamın gerçek bir hıyara benzediğiydi. Adı Nicolas Robert Miller. Sabıka kaydı yoktu, tanıdık geliyordu ama onu nereden tanıdığımı bilemiyordum; sanki onu daha önce görmüştüm.

"Bu adamın hikâyesi ne?"

"Greg'in kardeşi. Washington'da yaşıyor. Sabıkası yok. Belli ki yakınlardı. Onun olma ihtimali olabilir. Cinayet gecesinde nerede olduğunu ya da bir tanığı olup olmadığını henüz araştıracak vaktim olmadı ama hem kardeşi hem de yakın olduğunu düşünürsek, baş şüpheli olabilir," dedi.

"Tanıdık geliyor."

"Öyle mi?"

"Evet, bir türlü çıkaramıyorum ama bu adamı daha önce de görmüştüm."

"Eğer bu olayla bir ilgisi olsaydı, seni ve Kelly'yi izliyor olurdu. Belki onu buralarda görmüşsündür, mesela Seth'in Kafesi'nde."

"Bu da bir olasılık ama sanki onunla konuşmuşum gibi hissediyorum."

tg:@novaebook

"Belki de konuşmuşsundur." Rebecca tek karşını kaldırdı.

Gözlerimi kapatıp o anı hafızamdan seçmeye çalıştım. Bu adamla daha önce konuşmuştum ama nerede, ne zaman? Onunla nerede ve ne zaman konuşmuş olabilirdim? Seth'in Kafesi'nde oturup Kelly'yle flört ettiğim, onu izlediğim ve işten çıkmasını beklediğim tüm zamanları hatırlamaya çalışıyordum. Kafede ara sıra başkalarıyla da konuşuyordum. Onu orada görmüş olabilir miydim? Daha önce yanıma gelmiş miydi? Hatırlayamıyordum. Fotoğrafa tekrar baktım. Gözlerim onunkilerle buluştu. Bu adamla daha önce bir konuşma yapmıştım ve bu konuşma hararetliydi. Bu adamdan hoşlanmadığımı hatırlıyordum ama nedenini bilmiyordum. Birkaç dakika daha baktım ve hatırlayamayınca dosyayı masanın üzerine bıraktım. Herhangi bir bakışın bir şeyleri harekete geçireceğini umarak dosyayı açık bir şekilde bırakmıştım. Derin bir nefes alarak bir sonraki dosyayı açtım. Fotoğraftaki kadını tanımıyordum. Adı Maddie Burns'tü. Greg'in eski nişanlısıymış. Minyon, uzun kahverengi saçlı ve çok sade görünümlü bir kadındı.

"Sikeyim!" Dosyayı yere attım.

"Ne var? Ne oldu?" diye sordu Rebecca.

"Bu lanet olası insanlardan hiçbiri işe yaramaz. Senin bana yardım etmen gerekiyordu." Rebecca'yı işaret ettim ve ona dik dik baktım. Neredeyse oturduğu yerden sıçrayacaktı. Ben asabileştikçe gözleri genişliyordu. Bara geçip viskiden uzun ve büyük bir yudum aldım.

"Belki de karın haklıdır. Kelly'nin geçmişinden biri olmayabilir," dedi Rebecca.

Bir yudum daha aldım. "Öyle olmalı. Öyle olmak zorunda."

"Öyle olması şart değil. Bu ne?" Rebecca sehpanın üzerindeki kutuyu işaret etti.

tg:@novaebook

"Davadaki tüm kanıtlar. Sarah getirdi." Yenilmiş hissederek Rebecca'nın yanına oturdum.

"İçine baktın mı?" Öne doğru eğilip kutunun içindekileri çıkarmaya başladı.

Sadece başımı salladım. Benim için her şey bitmişti. Başımı ellerimin arasına aldım.

"Bu bahsettiğin tehdit fotoğrafı, değil mi?" Rebecca fotoğrafı bana gösterdi. "Cinayetten iki hafta önce aldığın fotoğraf mı?"

Posta kutumda bulduğum günden beri görmemiştim. Mektubu evirip çevirerek inceledi. "Burada mutlaka bir şey olmalı," dedi. "Hiçbir şey çıkmaması olası değil."

Masaya baktığımda el yazısıyla yazılmış başka bir not gözüme çarptı. Ardından Rebecca'nın elinde tuttuğu fotoğrafa baktım.

"Bekle," dedim. Fotoğrafı oynatmayı bıraktı. Fotoğrafı ondan alıp yazının olduğu tarafa çevirdim ve sonra kanıt klasörlerinden birinin üstüne yapıştırılmış post-it notunu aldım. Onları yan yana tuttum. Notta şöyle yazıyordu: "İstediğiniz dava dosyalarının kopyaları burada."

"Nedir bu?" diye sordu Rebecca.

"Görmüyor musun?" Önce ona sonra da fotoğraf ve nottaki yazıya baktım.

"Neyi görmüyorum?"

Gözlerim harflerin kıvrımlarını tekrar tekrar izliyordu. "İkisi de aynı el yazısı."

tg@novaebook

41

SARAH MORGAN

Bu üçüncü bilinmeyen DNA örneği hâlâ içime sinmiyordu ve bu davaya, örneğin kime ait olduğunu bilmeden girmek istemiyordum. Daha fazla sürprize ihtiyacım yoktu. Dün gece boyunca Kelly ile bulabildiğim tüm bağlantıları ve Şerif Stevens'ın Jesse Hook ile yaptığı görüşmeyi gözden geçirmiştim. Biliyorum, biraz dalmıştım ve bir şeyleri kaçırmıştım. Sorgunun gerginliği ve sorgu odasındaki ruh hâlinin gerginlikten rahatlığa, sonra tekrar gerginliğe dönüşmesi bana garip gelmişti. Sanki Jesse ve Şerif Stevens arasında bir güç mücadelesi varmış gibiydi. Bunun nedenini bilmiyordum. Belki ikisi de benim bilmediğim bir şey biliyordu. Dün şerifle konuştuğumda, Jesse'nin DNA'sının üçüncü örnekle eşleşmemesi onu o kadar da şaşırtmamış görünüyordu ama yine de işinin doğası buydu. Başından beri ikna olmamıştı. Yine de Jesse'nin söylediği bir şey beni iki kez düşündürmüştü ve eğer bu konuda haklıysam, bu, neden kimsenin Kelly'yi bu üçüncü adamla görmediğini ve o adamın neden kullan-at telefon kullandığını açıklıyordu.

Alnımı ovuşturdum ve masamdaki ılık kahveden bir yudum aldım.

tg:@novaebook

"Anne!"

Kalem etek modelli bir elbise giymiş ve saçlarını düşük topuz yapmış olarak hemen içeri girdi. "Efendim Sarah? Biraz daha kahve ister misin?"

"Harika olur." Yarısı boş fincanıma baktım. "Şerif Stevens'ı telefona bağlayabilir misin?" Anne başını salladı ve odadan çıktı. Birkaç dakika bekledikten sonra telefonu açtım.

"Şerif Stevens."

"Merhaba, Sarah ben."

"Bu zevki neye borçluyum?" Sesinde çapkınlık vardı.

"Üçüncü DNA örneğiyle ilgili bir ipucum var." Şerif Stevens öksürdü, bir an için hattın kesildiğini sandım. "Sana söyledim Sarah, yardım etmek istiyorum ama dava kapandı. Yapabileceğim başka bir şey yok."

"O zaman kendim araştırmam gerekecek," dedim telefonu kapatmaya hazırlanırken.

"Pekâlâ. İpucun kim?"

"Jesse'yi sorguladığın kaydı inceledim. Kelly'yi sürekli bir polisle gördüğünden bahsetmiş."

"Evet, kocasından bahsediyordu. Scott bir polis," diye araya girdi.

"Doğru, ben de ondan bahsettiğini düşünmüştüm ama ya öyle değilse? Ya Kelly'nin Scott'ın ortağı Şerif Yardımcısı Marcus Hudson ile bir ilişkisi varsa?"

"Bu büyük bir suçlama Sarah. Buna dair bir kanıtın var mı?" Sesi sinirli geliyordu, sanırım sinirli olmakta da haklıydı. Geçen hafta yardımcılarından biri karısını dövmekle suçlandı, şimdi de ben başka bir yardımcısını ortağının karısıyla ilişki yaşamakla ve muhtemelen onu öldürmekle suçluyordum. Küçük bir kasabanın şerif departmanı için pek de sağlıklı bir görünüm arz etmiyordu doğrusu.

tg:@novaebook

"Hayır, ama Kelly, Şerif Yardımcısı Hudson'ı çok iyi tanıyormuş. Kolaylıkla yakınlaşmış olabilirler ve bu da neden kullan-at telefon kullandığını ve neden toplum içinde hiç birlikte görülmediklerini açıklıyor. Bu saklamak isteyeceğin bir şey," diye açıkladım.

"Şerif Yardımcısı Hudson'ı ne sorgulayacağım ne de DNA'sını test edeceğim. Ortada hiçbir kanıt yok. Bu çok saçma Sarah." Sesini yükseltti.

"O zaman Jesse'yi yeniden sorgulayalım. Ondan bunu detaylandırmasını isteyelim."

"Sarah, bu iş bitti. *Yapalım edelim* diye bir şey yok. Bu benim soruşturmam ve dava kapandı. Lütfen beni bir daha arama." Şerif Stevens telefonu kapattı.

Telefonu çarparak kapattım. "Lanet olsun."

Anne yüzünde endişeli bir ifadeyle ofise girdi.

Başımı ellerimin arasına alıp bir inilti çıkardım.

"İyi misin?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Hayır, değilim." Ellerimi masanın üzerine koydum.

Koşarak yanıma geldi ve oturdu. Rahatlamak için elimi tuttu. "Neyin var?"

"Ne yok ki? Evliliğim bitti. Kocam cinayetten yargılanıyor. Prince William County Şerif Departmanı'ndan yardım alamıyorum ve davada çıkmaza girdim. Kaybedeceğim."

Anne başını sevimli bir şekilde eğdi ve iki elini de benimkilerin üzerine koyarak hafifçe ovuşturdu. "Sonunda her şey yoluna girecek. Söz veriyorum," dedi. Gerçeği kastettiğini ya da en azından buna inandığını düşündüm. Anne her şeyin yolunda gideceğini nereden bilebilirdi ki? O benim asistanım. Bense avukatım. Tecrübeli olan benim. Şerif Stevens'la uğraşan benim. Aldatan ve potansiyel katil kocası olan benim. Tüm bunları yaşayan benim.

tg:@novaebook

Çığlık atmak istiyordum. Masamı devirmek istiyordum ancak yapamazdım. Sakin ve soğukkanlı olmalıydım.

Konuşmadan önce derin bir nefes aldım. "Bu üçüncü DNA örneğinin kime ait olduğunu bulmalıyım."

"Şerif Stevens neden bu konuyu daha fazla araştırmıyor?" Ellerimi bıraktı, ikimiz de sandalyelerimize yaslandık.

"Davanın kapandığını söylüyor."

"DNA'nın kime ait olduğunu bilmediğimiz gerçeği jüri için iyi olmaz mı? Sonuçta, bir gizem gibi görünür, başka birinin de olabilme ihtimali olur. Makul şüpheye açık kapı bırakır."

"Olabilir ama riskli. Eğer o kişinin kim olduğunu bilirsek, şüpheleri o kişiye yönelterek davayı onun üzerine kurabiliriz. Sanıyorum ki her şeye rağmen bir ipucu bulmuş olabilirim."

"Kim?"

"Scott'ın ortağı, Şerif Yardımcısı Hudson. Belki de onu birlikte öldürmüşlerdir. Ne de olsa o gece için birbirlerini şahit gösterdiler. Yine de bence kız onun ortağıyla yatıyordu."

Anne'in gözleri büyüdü. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Jesse'nin söylediği bir şeyden ve kimsenin onu üçüncü bir adamla görmemiş olmasından dolayı. Eğer o adam Şerif Yardımcısı Hudson ise bunu tamamen gizli tutarlardı. Bir de ortada kullan-at telefon olayı da var."

"Yani, Şerif Yardımcısı Hudson'ın üçüncü DNA örneği olduğunu kanıtlayamazsan ve Şerif Stevens da işbirliği yapmazsa olayı kocası Scott'a yönlendiremez misin? Biliyorsun, o gece gönderdiği mesajlar oldukça tehlikeli." Anne çenesini ovuşturdu.

"Bu benim davamın bir parçası, ancak savcılık onu kürsüye çağıracak ve onu kederli bir kahraman olarak göstermeye çalışacak. Jüri büyük olasılıkla ona sempati duyacak ve polis teşkilatının bir üyesi olduğu için saygı duyacaktır.

tg:@novaebook

Kelly'nin görünürdeki sapığı Jesse dışında aksini söyleyen kimse yok. Onun sözünün de hiçbir değeri yok."

"Scott'ın yapmış olma ihtimali var mı?" Anne kaşlarını kaldırdı.

"Bana kalırsa bunu herhangi birinin yapmış olma ihtimali bile var. Hatta Anne, sen bile yapmış olabilirsin," dedim hafifçe.

Anne gergin bir kahkaha attı. "Neden... ıı, Savcı Peters'la konuşmuyorsun? Bunu bilmek istemez mi?"

"Aslında kötü bir fikir değil. Şerif Yardımcısı Hudson'la ilgili önsezimi keşif dosyasına koyacağım ve onun adını da tanık listesine ekleyeceğim. Savcı Peters onunla ilgili bir şey bulduğumu düşünerek araştıracak, yani işin sonunda işimi benim yerime yapmış olacak."

"Bu harika."

"Muhtemelen önce onunla buluşmalıyım ve bulduklarımızdan herhangi birini talep etmeden önce bunun için bazı tohumları ekip ekemeyeceğime bakmalıyım. Bu öğleden sonra görüşmek için müsait olup olmadığına bakabilir misin?"

"Elbette." Anne sandalyesinden kalktı. Hevesli ve mümkün olan her şekilde yardım etmeye hazırdı. O, her zaman güvenebileceğim tek kişiydi, her zaman güvenebileceğim tek kişi...

tg:@novaebook

42

ADAM MORGAN

Oturma odasında bir ileri bir geri volta atıyor, saçlarımı tutuyor, öfkemi boşaltmak için yok edebileceğim nesneler arıyordum. Tüm bunları nasıl akıl edememiştim? Nasıl görememiştim?

"Bunu kimin yazdığını biliyor musun?" diye sordu Rebecca onuncu kez.

"Oldukça iyi bir tahminim var." Biraz rahatlamak için bir şeyleri yumruklamak istiyordum.

"Tamam, o zaman kim? Burada büyük bir ipucu bulduk. Bu iyi bir haber!" Rebecca beni sakinleştirmeye çalışıyordu ama faydası yoktu. Çok öfkeliydim. Yalancı bir sürtük hayatımı mahvediyor, beni mahvetmeye çalışıyordu. Aman Tanrım, beni tehdit etmişti. Muhtemelen Kelly'yi de o öldürdü. Bildiğim kadarıyla, biz konuşurken delilleri manipüle ediyordu. Rebecca'nın yüz ifadesi resmen bana yalvarıyordu, gözleri fal taşı gibi açılmış, cevabı öğrenmek istiyordu.

"Sarah'nın asistanı Anne," dedim sonunda.

"Kahretsin..." Rebecca iki el yazısına da baktı. Bakışlarını bana çevirdi. "Emin misin?"

tg:@novaebook

"Yazıya bak! Tabii ki eminim." İki notu da yüzüne, burnunun birkaç santim ötesine ittim.

Elimdekileri savurdu. "Sakin ol. Unutma, ben senin tarafındayım." Derin bir nefes aldım ve ondan bir adım geri çekildim.

Rebecca bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Tehdidi o gönderdi. Neden Kelly'yi öldürmek istesin ki?"

"Nereden bilebilirim ki? Ben katil değilim. Hatırladın mı?" Ellerimi havaya kaldırdım.

"Pekâlâ... Düşün," diye bastırdı Rebecca. "Sinirlenmenin zamanı değil, düşünmenin zamanı."

Kafamı ovuşturdum. Cevabı öğrenmek istiyordum. "Sarah'ya kafayı takmış durumda, benden hiç hoşlanmazdı. Belki de onun tamamen kendisine ait olmasını istiyordu."

"Eğer Sarah'ya takıntılıysa o zaman Sarah için her şeyi yapardı. Aldatan kocasının metresini öldürmek gibi mesela." Rebecca bir kaşını kaldırdı.

"Sakın buna cüret etme! Sarah böyle bir şeyi asla yapmaz." Onu işaret edip gözlerimi kıstım. Şu anda Rebecca'yı gerçekten incitebilirdim. İleri geri adım atarken ona ters ters bakıyordum. Yüzündeki tedirginliği görebiliyordum. Odanın öbür ucuna atılmak ve onu yere sermek ne kadar kolay olurdu acaba? Ellerimi boğazına dolamak, gözlerinin kanla dolmasını ve hayatının yavaşça onu terk etmesini izlerken başparmaklarımla nefes borusunu ezmek... Sonunda yine bir şeylerin kontrolü bende olabilirdi. Yüzündeki korkuyu doğrulayabilirdim.

Konuşmaya başladığında sesi titriyordu. "Dinle, Adam. Öyle demek istemedim. Sadece bazen zor sorular sormam gerekiyor, özellikle de sana yardımcı olacaksam."

Gülümsemesine karşılık vermedim ama ona kaşlarımı çatmayı bıraktım. *O düşman değil*, diye hatırlattım kendime. *Sadece yardım etmeye çalışıyor. Sadece durumu anlamaya*

tg:@novaebook

çalışıyor. Ama onun anlaması için zamanım da yoktu. Burada oturacak vaktim yoktu. Gitmem gerekiyordu. Anne ile yüzleşmek zorundaydım. Ne yaptığını itiraf etmesini istiyordum. Tüm bunların sona ermesini istiyordum.

"Peki, şimdi ne olacak?" Kendimi düşüncesizce bir şey yapmaktan alıkoymaya çalışıyordum. Rebecca'ya odaklan Adam. Onu dinle. Burada onunla kal. Her şey yoluna girecek. Şimdiden bana çok yardımcı oldu. Volta atmayı bırakıp oturma odamın ortasında zamanın içinde donmuş bir şekilde duruyordum. Rebecca artık gergin değildi ama endişeliydi. Önce bana, sonra masanın üzerindeki çantasına ve yanındaki anahtarlara baktı. Bakışlarını takip ediyordum. Gitmeye mi çalışıyordu? Ona bir şey yapacağımı mı düşünüyordu acaba?

"Bütün bunları karakola götürebilirim ve eminim soruşturmayı yeniden açmak zorunda kalırlar." Gözleri umut doluydu.

Bu umudun onun için mi yoksa benim için mi olduğundan emin değildim. "Dava kapandı," dedim.

"Evet, ama henüz hüküm giymedin. Polis, elindeki şüphelileri araştırmakla yükümlüdür."

"Peki ya yapmazlarsa? Ya reddederlerse? Ya bunun için çok geçse?"

"Avukatın bunu davada kullanabilir. Jüride makul şüphe yaratmak için kesinlikle işe yarayabilir," diye açıkladı.

Avukatım. Karımı mı kastediyorsun? Notu gönderenin Anne olduğunu biliyor mu ki? O da işin içinde mi? Tekrar volta atmaya başladım, bu seferki daha sert ve daha hızlıydı. *Bilemez, değil mi? Lanet olsun. Bunu yapamam.* Yürürken, gözlerim küçük bir umut ışığı gibi anahtarları yakaladı. Sanki hiç düşünmüyor, sadece yapıyordum. Arkama bakmadan anahtarları alıp evden koşarak çıktım ve Rebecca'nın Chevy Cruze'una atladım.

tg:@novaebook

Rebecca peşimden geldi. "Adam, ne halt ediyorsun? Ev hapsindesin. Dışarı çıkamazsın. Bekle!"

Meydan okurcasına kapıyı kapattım ve arabayı vitese taktım. Ayağımı gaza kökledim, lastikler patinaj yapıp toprağı ve yaprakları tekmeledi ve sonra evden uzaklaşmaya başladım. Bilekliğimdeki alet ses çıkartırken aynı zamanda yanıp sönüyordu.

@novaebook

tg:@novaebook

43

SARAH MORGAN

Williamson & Morgan'daki konferans salonlarından birinde oturuyordum. Anne, Bölge Savcısı Josh Peters ile bir toplantı ayarlamıştı, Matthew da bana katıldı. Bir yığın kutu masanın üzerini kaplıyordu; içlerinde davayla ilgili bulduklarım vardı ya da buldum sandıklarım. Savcılığı şaşırtmak ve Prince William County Şerif Departmanı artık işbirliği yapmadığından dolayı ortaya çıkaramadığım şeylerin ortaya çıkmasını sağlamak için orada duruyorlardı. Bu kutulardaki her şey Matthew, Anne ve benim tarafımdan bugün savcı Peters'ın kirli işlerimizi yapmasını sağlamak için özenle hazırlanmıştı. Her an gelebilirdi. Bu toplantının amacı onu şaşırtmaktı. Bu davanın sonucunun kesin olduğunu düşündüğünü biliyordum ve öyleydi de; ama savcılığın kaybetme ihtimali olduğuna inanmasını istiyordum. Elimde bir koz olduğunu ve bunun ne olduğunu öğrenmesi gerektiğini düşünmesini istiyordum.

Matthew konferans masasının başına oturdu.

"Kötü polisi mi oynuyorum?" Hafifçe sırıttı.

"Her zaman."

"Şu anda bu oyunu savcılıkla oynamak istediğinden emin misin peki?" Tek kaşını kaldırdı.

tg:@novaebook

"Yine stratejimi mi sorguluyorsun Matthew?"

"Sadece kararını kontrol ediyorum."

Kapı çalındı ve Anne içeri girdi. Elinde atıştırmalıklar, soda ve suyla dolu bir tepsiyle içeri girdi. Arkasından gelen Savcı Peters'a, "Bu taraftan," dedi.

"Bu kim?" Matthew'u işaret etti. "Ön duruşma aşaması sadece konsey üyeleri için."

"Matthew. Bu davada yardımcı oluyor." Matthew ayağa kalktı ve elini uzattı. "Yardımdan fazlasını yapıyorum."

"Hukuk diploması var mı ki?" Savcı Peters sanki Matthew odada yokmuş gibi soruyu bana yöneltti.

"Evet, Yale'de beraber okuduk."

"İşte bu yüzden artık bir lobiciyim, George Washington gece okuluna giden bir savcı değil." Matthew sırıttı ve yerine oturdu. Savcı Peters, Matthew'un esprisine yanıt vermedi. Oturdu ve dikkatini bana yöneltti.

"Her neyse, bu kadar kısa sürede buraya geldiğin için teşekkürler," dedim.

Başını salladı. "Elbette. Konuşmak istediğin konu neydi? İtiraf pazarlığının söz konusu olmadığını hatırlatmama gerek var mı?" Anne çıkarken kapıyı yavaşça arkasından kapattı.

"Öyle bir şey söz konusu olsa bile itiraf pazarlığını kabul etmezdik." Matthew ona sert bir bakış attı.

"Tamam, o zaman ne istiyorsunuz?" Savcı Peters ellerini birbirine kenetledi. Kutu yığınını işaret ettikten sonra birkaç klasörü daha ona doğru kaydırdım.

"Şimdiye kadar bulduklarımız bunlar. Daha fazlası da olacak."

Kutulara bir göz attı ve sonra klasörleri kendine doğru çekip hızlıca karıştırdı. Sonrasında klasörleri kapatıp bana baktı.

"Daha yakından bakmak isteyebilirsin. Bunu sana gece okulunda öğrettiklerinden emin değilim ama kanıtlar bir

tg:@novaebook

hukuk davasının en önemli parçasıdır," diye karşılık verdi Matthew.

Savcı Peters gözlerini devirdi ve Matthew'un kötü polis rutinine aldırış etmedi. "Bunları ofisime gönderebilirdiniz. Bunlara bakmak için buraya gelmeme gerek yoktu."

"Biliyorum. Sadece sana nezaket göstermek istedim." Sırıttım.

"Ne nezaketi? Dava açıldı ve kapandı."

"Öyle mi, Sayın Dava Vekili? Çünkü bulduklarıma bakarsak kapanmadı. Size olan nezaketim de burada devreye giriyor. Bana iyi davrandınız ve ben de sizi mahkeme salonunda utandırmak istemedim, bu yüzden ön bulgularımızın neredeyse tamamını size erken veriyorum."

Tekrar kutulara ve önündeki klasörlere baktı. Başını şaşkınlık ya da inançsızlıkla eğerken gözlerinde bir şüphe ifadesi belirmeye başladı; hangisi olduğundan emin değildim. Yine de bu tepkiyi bekliyordum: Ben de aynısını yapardım. Konuşmaya devam ettim. "Ah, neredeyse unutuyordum." Başka bir klasörü ona uzattım. Bu klasörde Jesse Hook ve Şerif Stevens arasındaki konuşmanın dökümü vardı. Savcı Peters'ın görmesini istediğim yerlerin altını çizmiştim. Bu tanıkla konuşmak istemesini istiyordum. Bu tanıktan daha fazla bilgi almasını istiyordum.

Dosyayı açtı ve inceledi. "Jesse Hook kim?"

"Aynen öyle," dedi Matthew. "Demek ki dava açılıp kapanmamış, değil mi?"

"Jesse Hook..." dedim ancak sözüm yarıda kaldı. Konferans odasının dışından bir çığlık sesi gelmişti.

tg: @novaebook

44

ADAM MORGAN

Bir saat önce arabaya binmiş ve durmadan sürmüştüm. Gözüm dönmüştü. Öfke doluydum. Dış dünya yanımdan geçip gidiyordu ama sanki damarlarımda kaynayan kan, gördüğüm her nesneye kendini aşılamış gibi sadece kızıl ve kırmızının çeşitli tonlarındaydı. Evden ayrılmamın bedelinin olacağını biliyordum ama umurumda değildi, hâlâ da değil. Bu işin sonunu görmeliydim. Tüm bunların temeline inmeliydim. Zamanım tükeniyordu ve bu benim son şansımdı, o gece göl evinde gerçekten neler olduğunu öğrenmek, Kelly'nin ölümünden kimin sorumlu olduğunu keşfetmek ve kendimi bu kâbustan kurtarmak için son fırsatımdı.

Kapıyı açıp yıllardır tanıdığım, beni tehdit eden, büyük ihtimalle Kelly'yi öldüren ve suçu benim üzerime atmaya çalışan Anne ile yüz yüze gelmeme birkaç adım kalmıştı. Bunu nasıl yapabildi? Benim haberim olmadan nasıl bana bu kadar yaklaşabildi? Neden göl evimizdeydi? Sarah'nın önceden tatil için orada kalmasına izin verdiğini biliyordum ama Kelly ve ben evdeyken neden oradaydı?

Hiçbir zaman dönüp iki kez baktığım biri olmamıştı. İşte oradaydı, görünürde masumdu ama şu an içindeki

tg:@novaebook

çatlakları görüyordum; gerçekte kim olduğunu görüyordum: İntikamcı bir canavardı. Sessizliği artık entrikacı ve manipülatifti. Kibarlığı kurnazlığa dönüşmüştü. Tüm o kibar tavrı, gerçekte kim olduğunun sadece bir kisvesiydi: Kelimenin tam anlamıyla bir kaltaktı o.

Fotoğrafı ve post-it notu elimde tutuyordum. Kapıları açıp ofiste göz gezdirdim. Birkaç kişi başını kaldırıp bakmıştı, bazıları korkmuş görünüyor, diğerleriyse darmadağınık görüntümden etkilenmemiş gibiydi. Ofisin içine doğru yürüyordum. Sadece ve sadece bir kişiyi arıyordum. Nerede olduğunu biliyordum. Her zaman olduğu yerdeydi. Otururdu, plan yapardı ve beklerdi. Köşeyi döndüğüm zaman masasının boş olduğunu fark ettim. *Hay sikeyim.*

Daha sonra onu gördüm, bana doğru yürüyor, yanında bir adamla sohbet ediyor ve bir yığın klasör taşıyordu. İlk başta beni fark etmemişti.

Birlikte yürüdüğü adam oldukça tanıdıktı. Onu daha önce görmüştüm. Açıkçası onu sandığımdan daha önce görmüş olmalıydım ama bu "daha önce" diye açıkladığım şey yakın zamanda olmuş gibi hissediyordum. Başını kaldırıp baktı ve sadece üç metre ötede duran beni fark etti. Gözleri, far ışığına tutulmuş bir geyiğin gözleri gibi açılmıştı; saatte 90 km hızla üzerine doğru gelen 3000 kiloluk çelikle tanışmak üzere olan bir geyik gibi. Yanındaki adam onun durduğunu fark edince bakışlarını takip etti ve beni gördü. Gözleri önce genişledi, sonra daraldı. Beni tanıdı ve bir an için ben de onu tanıdım, ama sonra dikkatim önümdeki dişi şeytana, hayatımı çalmaya çalışan kadına, Kelly'yi öldüren kadına yeniden odaklanınca dikkatimi kaybettim.

"Adam, sen... sen iyi misin?" diye kekeledi.

"Sen!" Aramızdaki boşluğu kapatırken onu işaret ettim, onu yakalamaya hazırdım, ona vurmaya hazırdım, ona... ne yapmaya hazır olduğumu bile bilmiyordum. Çığlık attı ve ofisin bayat havasını delip geçti.

tg:@novaebook

"Kelly'yi sen öldürdün. Bana komplo kurdun. Her şeyi biliyorum, seni kaltak!" Tam ona ulaştığımda birden yere yığıldım.

Yüzümün yan tarafına yediğim bir yumruk beni tamamen bayıltmıştı. Anne ağlıyor ve bana yumruk atan adamın arkasında duruyordu.

"Ne oluyor burada?" Sarah, Matthew ve başka bir adamla birlikte koşarak içeri girdi. Adamı duruşmamdan tanıyordum, kendisi Savcı Josh Peters'dı.

"Bob, ne yaptın sen?" diye sordu beni yerde kıvranırken görünce.

"Anne'in üzerine yürüdü." Bob beni işaret etti. Bob'du. Evet, Bob'u tanıyordum. Son birkaç yıldır Sarah'nın başına bela olan ve her fırsatta onun işine göz diken kişiydi. Tam bir pislikti. Sarah onunla sorun yaşamadan önce bile ondan hiç hoşlanmazdım. Kendini beğenmiş biriydi ve bana hep benden üstünmüş gibi davranırdı. Sarah'nın beni sürüklediği her ofis partisinde, hepimize ne kadar harika olduğunu hatırlatmak için oradaydı.

"Ne oluyor, Adam? Ne yapıyorsun?" Sarah sıktığı dişlerinin arasından konuşurken dudakları zar zor kıpırdıyordu. Benden utandığını söyleyebilirdim. Anne işbirlikçi bir sürtük gibi ağlıyor, Bob ve Matthew onu teselli etmeye çalışıyordu. Sarah onun iyi olduğundan emin oldu. Savcı Josh Peters hâlâ durumu anlamaya çalışıyordu ama yüzünde bir zafer ifadesi olduğunu görebiliyordum çünkü bu olay, dava için onun işine yarayacaktı; tabii tüm bunların arkasında Anne'in olduğunu kanıtlayamazsam.

"O," dedim Anne'i göstererek. Herkes ona bakınca, Anne, *ben ne?* der gibi baktı. "Fotoğrafı o çekti. Tehdidi o yazdı. Kelly'yi o öldürdü!" Fotoğrafı ve notu Sarah'nın ayaklarının dibine fırlattım. Sarah uzandı ve ikisini de görüş alanına getirdi. Her bir göz kocaman, ağızlar açık kalakalmıştı. Suçlamam herkesi şaşırtmıştı. Oradakilerin

tg:@novaebook

konuşması için bir dakika geçmesi gerekiyordu. Anne rahatsız bir şekilde kıpırdanıp kolunu kaşıdı. Sarah dikkatini Anne'e yöneltti.

"Bu doğru mu?" Fotoğrafı ve notu havaya kaldırdı.

Anne kekeledi. Ayaklarını sürüyerek yere baktı. "Evet. Sana gösterdiğim gibi birkaç manzara fotoğrafı çekmek için oraya gitmiştim ama sonra onları gördüm, Kelly ve Adam'ı... birlikte."

"Tanrım," diye homurdandı Sarah.

"Ama Kelly'yi ben öldürmedim. Öldürmezdim. Öldüremezdim. Sana söylemek istedim ama yapamadım, ben de sadece... Tehdidi gönderdim. İtiraf etmesini istedim." Anne başını salladı. Hepimizi ama en çok da Sarah'yı doğruyu söylediğine ikna etmeye çalışıyordu. Söylediklerine bir saniye bile inanmamıştım.

"O tehlikeli, Sarah. O bir tehdit. Benim ve Kelly'nin hayatını tehdit etti. Anlamıyor musun? Tüm bunların arkasında o olmalı," diye yalvardım.

"Hayır..." Anne, Sarah'ya baktı. "Bu bir ölüm tehdidi değildi, 'Eğer yapmazsan Sarah'ya söylerim' tehdidiydi."

"Ama bana söylemedin, Anne." Sarah resmen zehir saçıyordu. Üzgündü. İhanete uğramış hissediyordu. Bunu yüzünden anlayabiliyordum. Çok kızgındı. Anne'in ilişkiyi bildiğini bilmediği çok açıktı. Anne başını eğdi, daha çok ağlıyordu.

"Bana nasıl söylemezsin, Anne? Sen benim asistanımsın. Arkadaşımsın. Ailem gibisin." Sarah'nın sesi titriyordu.

"Ben-ben-ben," Anne kekeliyordu.

"Kimse kıpırdamasın!" Şerif Stevens silah çekerek ofise daldı. Şerif Yardımcısı Hudson ve Memur Scott Summers da silahlarını çekmiş hâlde onun iki yanında duruyordu.

"Hay sikeyim!" Ellerimi kaldırdım. Diğer herkes de ellerini kaldırdı. Sarah da Bob gibi sinirli görünüyordu. *Tanrım, onu nerede görmüştüm?* Hatırlamaya çalışmak için

tg:@novaebook

beynimi zorluyordum. Sarah uzun zamandır beni bir ofis partisine sürüklememişti. Belki adliyede gördüm, belki davayla ilgili bir röportaj vermişti ve ben de onu haberlerde ya da gazetede görmüştüm. *Kahretsin. O kendini beğenmiş suratı görmüştüm ve bu yakın zamanda olmuştu; o kadar yakındı ki bu durum beni korkutuyordu çünkü önemli olduğunu biliyordum ama hatırlayamıyordum.*

Şerif Stevens, Şerif Yardımcısı Hudson ve Memur Summers beni yerden kaldırıp kelepçelerken, "Adam Morgan, kefalet şartlarını ihlal etmekten ve ev hapsinden kaçmaktan tutuklusunuz," dedi.

Sarah utanç ve tiksintiyle başını salladı.

"Dur! Tehdidi Anne göndermiş. Kelly'yi o öldürmüş. Tutuklayın onu." Bir elimi serbest bırakıp o küçük sansarı işaret ettim.

Şerif Stevens, Sarah ve Scott Summers ile bakıştı. Scott anında kıpkırmızı oldu ve Anne'i sorgusuz sualsiz tartaklamaya başladı. Scott onu kelepçelemeye çalışırken Anne çığlık atıyordu.

"Durun bir dakika!" Bob bağırdı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Onu duydun. Karımın cinayetiyle bir ilgisi var. Bizimle geliyor," dedi Scott.

"Onu öylece tutuklayamazsınız," diye araya girdi Sarah. Matthew ve Savcı Peters da onu destekledi.

"Sarah! Sana yalan söyledi." Gözlerim inançsızlıkla irileşti.

"Bu işin aslını öğreneceğim ama yasal olarak hakları var." Sarah kafasını salladı.

Anne ona teşekkür etti.

Sarah, "Sakın benimle konuşma," diyerek onu uyardı.

Anne olduğu yerde küçüldü ve başını öne eğdi.

"Ne yapmak istiyorsun patron?" Şerif Yardımcısı Hudson beni kelepçelerimden tutuyordu.

tg:@novaebook

"Lanet olası bir kâbustayız resmen. Kadını sorguya alın, gelmek istemezse izin çıkartırız," dedi Şerif Stevens.

Anne başını kaldırdı. "Geleceğim. Saklayacak bir şeyim yok."

"Evet, çok doğru. Seni yalancı sürtük," dedim nefesimin altından ama aynı zamanda herkesin duyabileceği kadar da yüksek bir sesle.

"Bu kadar yeter," diye haykırdı Bob.

İşte o anda Bob'u son zamanlarda nerede gördüğümü hatırladım. Yüzündeki ifade aklıma o fotoğrafı getirmişti. Ağzım açık kalakaldı. Gözlerim çılgına dönmüştü. Bu, o orospu çocuğuydu. "Sensin!" dedim Bob'un kendini beğenmiş yüzünü göstererek.

"Ben... ne?" diye sordu.

"Sen! Sen Nicholas Robert Miller'sın. Kelly'nin eski kocasının kardeşisin."

Sarah başını ona doğru salladı, Şerif Stevens ise başını ovuşturdu. Scott'ın öfkesi hâlâ yatışmamıştı ve burada olduğu her an daha da artıyordu. Savcı Josh Peters şaşkın görünüyordu, onu suçlayamazdım. Matthew, Bob'dan uzaklaştı.

"Bu işin içine çekilmeyeceğim," dedi Bob kesin bir ifadeyle.

"Onu sen öldürdün, değil mi?" Cevabı olmayan bir soruydu.

"Bu saçmalığı daha fazla dinlemeyeceğim," dedi Bob gergin bir ifadeyle.

"Bu doğru mu Bob? Sen Kelly'nin eski kocasının kardeşi misin?" diye sordu Sarah.

Bob başını öne eğdi. "Evet, ama bunların hiçbiriyle bir ilgim yok."

Sarah'nın o an nefesi kesildi.

tg:@novaebook

"Tanrı aşkına! Bu davanın kapanmış olması gerekiyordu," dedi Şerif Stevens bıkkınlık içinde. Scott ağır ağır nefes almaya alıyordu, bir anda Bob'un üstüne çıkıp yumruklarını konuşturmaya başladı. Şerif Stevens ve Şerif Yardımcısı Hudson durması ve onu çekmesi için bağırıyordu. Bağırışlar ve kıyafetlerin çekiştirilip bırakılmasından oluşan bir kakofoniden sonra kaos yatıştı ve yorgun, ağır nefesler ortamı doldurmaya başladı.

"Bu yaptığın yanına kalmayacak, rozetini alacağım, seni domuz pisliği!" diye bağırdı Bob ağzından kan fışkırarak. Bob'un fiziksel olarak iyi bir şerif yardımcısıyla teke tek dövüşebilecek durumda olduğu söylenemezdi ama eğer bakışlar öldürebilseydi, Scott muhtemelen ölmüş karısıyla şu an yan yana olurdu.

"Lütfen Bay Miller, en içten özürlerimizi kabul edin. Bu davranış tamamen yersizdi. Şerif Yardımcısı Summers derhal ücretsiz izne çıkarılacak." Şerif Stevens anında işleri yoluna koymaya çalışmıştı.

"Hepinizin canı cehenneme! Hepiniz çok büyük bir hata yaptınız," diye bağırdı Bob. Görünüşe göre onu sakinleştirmek mümkün değildi ve Şerif Stevens akıllıca bir hareketle başını sallayarak olayı geçiştirmişti.

Savcı Josh Peters, Sarah'ya döndü. "Görünüşe göre sunacak daha çok şeyiniz olduğu için ön toplantıyı erteleyeceğim. Ofisimi arayın, hazır olduğunda gelip her şeyi alsınlar." Karmaşanın içinde kalmak istemediği için hızla dışarı çıktı. O, uzaklaşmaya başladığında Sarah başını salladı. Matthew, Sarah'nın omzunu ovuyor, onu rahatlatmaya çalışıyordu. Onun omzunu ovan ben olmalıydım, Matthew değil.

"Pekâlâ millet, hadi bakalım. Şimdi o lanet olasıca karakola gidiyoruz!" Şerif Stevens soğukkanlılığını kaybetmişti.

Sanıyorum ki eski uğrak yerime geri dönmüştüm.

tg:@novaebook

45

ADAM MORGAN

Öfke dolu olmadan önce de bunun benim için iyi bitmeyeceğini biliyordum. Ben lanet olası bir aptaldım ve eminim ki Sarah, bunu bana hatırlatmak için her fırsatı değerlendirecekti. Yine de şu anki endişem, bir çift kelepçe sıkı sıkı sıkılıp bükülürken ortaya çıkan aşırı acıydı çünkü derim kalemtıraştan çıkan talaşlar gibi bileklerimden geri yuvarlanmaya başlamıştı.

"Bu kadar sert çekmenize gerek yok," diye yalvardım Şerif Stevens'a.

"Saygısızlık etmek istemem Bay Morgan ama şu an neyin iyi olup olmadığına karar verecek konumda olduğunuzu sanmıyorum. Bu yüzden, nazikçe lanet çenenizi kapatıp benimle işlemler için merkeze geri gelirseniz, kesinlikle minnettar olurum." Şerifin ses tonunda en sert müşterilerin bile başını öne eğdirecek bir küçümseme vardı.

Zekice bir espriyle karşılık vermek istiyordum ama muhakemem bunun bana bir faydası olmayacağını söylüyordu. Ben de sadece bana söyleneni yaptım. En azından şu an, Bob'un olduğundan daha iyi durumdaydım. Sadece bu düşünce bile yüzümde küçük bir gülümsemeye neden olmuştu.

tg:@novaebook

"Bunların hepsi size oldukça tanıdık gelecektir, Bay Morgan. Ancak geçen seferkinden farklı olarak, sizi bir ya da iki gece sonra evinize dönebilesiniz diye buradan hızlıca çıkarmaya çalışmayacağız. İçimden bir ses bir süre daha burada kalacağınızı söylüyor ama durun, ben nereden bilebilirim ki? Ben sadece kötü adamları getiririm. Kanunları ben koymuyorum," dedi Şerif Stevens.

Nedense bana Bay Morgan dediğinde, bana sadece Adam diye hitap etmesinden daha büyük bir hakaret etmiş oluyor gibiydi. Sanki benim gibi bir "pisliğe" ilk isimle hitap etmek istemiyormuş gibi. "Bay Morgan," sanki radyo sinyalleri alan başka bir gezegendeymişim gibi uzaktaki bir gözlemcinin soğuk mesafesiyle yansıtılıyordu.

"Ne yazık ki hepsi tanıdık," dedim. Alaycılığımı kontrol altında tutmaya çalışıyordum çünkü bu gece için tek istediğim şey bitmesiydi.

"Umarım öyle ya da böyle bu bizimle son görüşmen olur." Bu söylediği iyi niyetli ya da kötü niyetli olarak algılanabilirdi ve ben bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değildim. Benim mahkûmiyetimi mi destekliyordu? Gördüğü onca şeyden sonra bunu benim yaptığıma hâlâ inanıyor muydu? *Siktir. Eğer o böyle düşünüyorsa o zaman jüri ne düşünürdü?* Bir panik atak krizinin başladığını hissettiğimde nefes egzersizi yapmaya başlamıştım. Hiçbir şeyi şu an ne burada ne de şimdi çözemeyeceğimin farkına varmaya odaklanıyordum, bu yüzden dünyaya geri döndüm.

Şerif Stevens, "Seni bir dakikalığına bu adamlarla baş başa bırakayım," diyerek yüzlerinde hoş olmayan ifadeler olan mavi üniformalı birkaç beyefendiye başıyla işaret etti. "Yine de sormak zorundayım... neden? Bileklik takılı olduğunu biliyordun. Seni bulacağımızı biliyordun. Bunun işleri daha da kötüleştireceğini biliyordun. Öyleyse neden?"

"Çünkü ben yapmadım ve kimse beni dinlemiyor."

tg:@novaebook

"Anlıyorum." Şerif Stevens, kabaca dökülmüş beton zeminden dökülen gri boyanın deseninde bir şekilde gizli bir cevap bulacakmış gibi bir an hareketsiz durup yere baktı. Sonra bana dönüp konuşmak için ağzını açtı ama ağzından çıkan tek şey bir nefes oldu. Ağzını kapatıp başını salladı ve karakolun girişine doğru geri yürüdü.

"Adam Morgan, değil mi?" diye sordu yardımcılardan biri.

"Evet."

"Bunu kolay yoldan mı yapacağız yoksa işbirliği yapman için seni o lanet kelepçelerden tutup sürüklemem mi gerekecek; çünkü her iki durumda da iyi olsam da sen resmen 'kaçma riski' diye bağırıyorsun," dedi Şerif Yardımcısı. Otuz iki dişini göstererek sırıtıyordu. Söylediklerini vurgulamak için sakızını olabildiğince yüksek sesle şapırdatıyordu.

"Bu akşam sorun çıkarmayacağım efendim." Artık mücadele edemeyecek kadar yorgundum.

"Akıllıca bir karar."

Sarah'nın tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum. Yani, bariz olan kısımları biliyordum, evet. Öfke, hayal kırıklığı, aptallığım karşısında şok... Peki ya söylediklerim? İçten içe, başıma bir dünya bela açacağını bile bile, sebepsiz yere o evden çıkmayacağımı bilmesi gerekiyor. Umarım biri, herhangi biri, sonunda beni dinlemeye başlardı. Ancak ofisteki o sahneye bakılırsa deli olmadığımı düşünen tek kişi olan Scott Summers, saygın bir savunma avukatına Rodney King gibi davranmaya karar vermişti ve şu anda sıkıntılı bir duldan çok boksör Mike Tyson'a benziyordu.

Bu noktada ne kadar boku yemiş durumdaydım?

Cevabı bilmek istediğimden bile emin değildim.

tg:@novaebook

46

SARAH MORGAN

Matthew ve ben merkeze vardığımızda ziyaretçi otoparkı neredeyse boştu. Girişe doğru yürüdük. Matthew bana cesaret verici bir bakış atıp kapıyı tutarken başını salladı.

"Bu işin üstesinden geleceksin," dedi.

"Teşekkür ederim." Dudaklarım küçük, sıkı bir gülümsemeye dönüştü.

Omuzlarım geride, çenem yukarıda bir şekilde bekleme salonuna girdim. Bu akşamı atlatmak için tüm gücümü ve özgüvenimi toplamam gerekiyordu.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Marge kurşun geçirmez camın arkasından.

"Sadece bekliyorum."

"Giriş yapmanız gerekiyor," dedi ve camın altından bir belge uzattı.

Matt ve ben oraya gidip bilgilerimizi doldurduk. Resepsiyonda oturup Bob ve Anne'in gelmesini bekliyorduk. Adam'la ikisinin de sorgusunu dinledikten sonra ilgilenecektim.

tg:@novaebook

"Sence gelecekler mi?" diye sordu Matthew.

"Masumlarsa gelirler," dedim ama gelmelerinin masumiyetleriyle bir ilgisi olduğuna inanmıyordum. Yine de ne derler bilirsiniz, masum insanlar kaçmaz.

Yirmi dakikadan az bir süre sonra Anne ve Bob geldi. Bekleme alanının karşı tarafına oturdular. Bob şakaklarını ovuşturarak uzaklara bakıyor, Anne ise utanç içinde başını öne eğmiş hâlâ aralıklı olarak ağlıyordu. Yüzüm açıkça tiksinti ifade eden bir şekilde buruşmuş durumdaydı ve Bob ile Anne'e ters ters bakarken kafamda tekrar tekrar yinelenen tek soru vardı: *Bu insanlar kimdi böyle?*

Dördümüz arafta süzülürken zaman yavaş yavaş tükeniyordu. Tek cezamız birbirimize eşlik etmekti. Durumun garipliği ve Bob'un öfkesine karışan Anne'in utancı hissediliyor ve zamanın daha da yavaş akmasına neden oluyordu. Bunu hissedeceğimi hiç düşünmemiştim ama Şerif Stevens'ı görmeyi gerçekten dört gözle bekliyordum.

Tam işler daha da kötüye gidemez diye düşünürken, karakolun ön kapısı açıldı ve içeriye simsiyah giyinmiş Eleanor girdi. Azrail gibi görünüyordu. Ayağa kalktım, o yokken olan biten her şeyi ona anlatmaya hazırdım; ama ben daha sahte bir hoş geldin bile diyemeden, dudaklarını o kadar sıkı büzmüştü ki dolgusu dışarı sızacakmış gibi görünüyordu.

"Bunun olmasına nasıl izin verirsin? Bir günlüğüne gitmiştim!" Resmen yüzüme tükürüyordu.

"Eleanor. Oğlun otuz altı yaşında. Yetişkin bir insan ve kendi davranışlarından sorumlu. Onu 7/24 izleyemem."

"Belli, izleyemezsin. Seni aldatmasının sebebi de muhtemelen buydu zaten." Çenesini kaldırdı.

Küçük bir nefes aldım. *Ona vurma, vurma, vurma.* "Bu hiç adil değil. Onun davası için elimden geleni yapıyorum." Kendimi ondan daha büyük göstermeye çalışarak biraz daha uzun durdum.

tg:@novaebook

"Bu konu bir dava bile olmamalı. O masum! Ancak şimdi ona göz kulak olamadığın için saldırı ve kefaletle serbest bırakılmışken bir de firar suçlamalarıyla karşı karşıya kalacak."

"Eleanor, dur artık. Saçmalıyorsun." Başımı salladım.

"Öyle mi yapıyorum? Kendi annene bile göz kulak olamadın sen... Sonucunu hepimiz gördük." Ağzının kenarları sanki bu küçük yorumundan memnunmuş gibi kıvrıldı.

Anne duyulabilir bir nefes verdi, Bob rahatsız bir şekilde koltuğunda kaydı. Matthew yarı ayağa kalktı ama sonra tekrar oturdu. Onu bayıltmak ve beynini görene kadar kafatasını defalarca yere vurmak istiyordum, beyni varsa tabii. Ama kendimi bir de cinayet için savunmama gerek yoktu. Eleanor'un bu davaya ve hayatıma karışmasına bir son vermeliydim ve ne söyleyeceğimi de gayet iyi biliyordum. Derin bir nefes aldım.

"Oğlun yalancı ve hilekârın teki ve muhtemelen de bir katil. Senin şımarıklığın ve aşırı anneliğin Adam'ı bu karmaşanın içine soktu. Bir anne olarak yapabileceğin en iyi şey benimkinden ders alıp kendini öldürmek."

Eleanor'un gözleri başka bir seviyede genişledi ve ağzı açık kaldı. Elini kaldırdı ve yüzüme sert bir tokat attı. "Sen bir annenin sevgisini bilemezsin, seni küçük orospu."

Yanağım acıdığı için elimi yüzümü götürdüm. Parmaklarımı yanağımdan çektiğim zaman yüzüğünün yanağıma temas ettiği yerde bir kan lekesi vardı.

Eleanor bir adım geri çekildi. Dişlerini sıkmıştı, gözlerindeki ateş hâlâ güçlü bir şekilde yanıyordu.

Matthew ayağa kalktı ve kolunu bana dolayarak yüzümü inceledi. Eleanor'a döndü ve sakince, "Gitmen iyi olur. Zaten bu gece Adam'ı göremeyeceksin," dedi.

Resepsiyon alanının bitişiğindeki güvenlik kapısı bir bip sesi çıkardı ve iri bir figür eşikten geçti. "Burada neler

tg:@novaebook

oluyor?" Şerif Stevens önce bana sonra Eleanor'a baktı. Eleanor kendini düzeltti, başını havaya kaldırdı ve ters bir dönüş yaparak karakoldan çıkıp kaldığı beş yıldızlı deliğe geri döndü.

"Önemli bir şey değil. Hadi şu işi bitirelim," dedim elimi yüzümden çekerken.

"Emin misin? Yanağında kocaman bir iz var."

Başımı salladım.

"Hepsi kontrol edildi mi, Marge?" diye sordu Şerif Stevens resepsiyon görevlisine.

Marge başını evrak işlerinden kaldırmadan, "Evet," diye yanıtladı.

"Pekâlâ, benimle gelebilirsiniz." Şerif Stevens, *lütfen eşiği geçin ve size neler sakladığımı göstermeme izin verin der* gibi bir kolunu uzattı.

Onu dar, boyalı beton bir koridorda takip ediyorduk. Matthew ve ben yan yana yürüyor, Bob ve Anne ise arkamızdan geliyordu. Duvarların üstü beyaz, altı kırmızıydı. Renk kontrastı gözde sarsıcı bir etki yaratıyordu. Çeşitli sorgu odalarına çaresizce götürülen insanlar üzerinde yaratılmak istenen etki de tam olarak buydu.

Şerif hepimizi bir odaya götürdü ve hiçbirimize oturacak yer göstermeden ya da kendisi de oturmadan bizimle konuşmaya başladı. "Öncelikle, devam etmekte olan bir soruşturmaya yardımcı olmak üzere gönüllü olarak zaman ayırdığınız için hepinize Prince William County Şerif Departmanı adına teşekkür etmek istiyorum. Üçünüze de hatırlatmalıyım ki hiçbiriniz tutuklu değilsiniz ve hiçbir koşulda bizimle konuşmak zorunda değilsiniz. Bununla birlikte, bizimle bilgi paylaşmaya gönüllü olursanız, bu kayıt altına alınacak ve soruşturma sırasında kullanılabilecektir. Bu hepiniz için açıksa ve onay veriyorsanız, devam edelim mi?" Odanın dört bir yanından gelen baş sallamalar ona cevabını vermişti.

tg:@novaebook

"Güzel. Dediğim gibi, bu oldukça takdir edilesi. Başlamadan önce, Bay Miller, bugün Şerif Yardımcısı Summers'ın haddini aşan eylemleri nedeniyle yaralandınız. Eminim onun ne kadar baskı altında olduğunu ve ne tür duygularla boğuştuğunu tahmin edebiliyorsunuzdur. Ancak davranışı kabul edilemezdi ve bunun hiçbir mazereti de olamaz. Kendisinin ücretsiz olarak açığa alındığını ve inceleme altında olduğunu bilmenizi isterim. Bulguların sonucunu beklerken, işine son vermek zorunda kalabiliriz. Bunu size söylüyorum çünkü konuyu çok ciddiye aldığımızı bilmenizi istiyorum." Şerif Stevens doğrudan Bob'a baktı ve "Bay Miller, hakkınız olduğu üzere Şerif Yardımcısı Summers'a karşı suç duyurusunda bulunmak istiyor musunuz?" diye sordu.

Bob kendinden emin bir şekilde, "Hayır, istemiyorum," diye cevap verdi. "Şu anda çok fazla şeyle uğraştığını biliyorum ve Bay Morgan'ın beni suçladığı şey onu oldukça üzmüş olmalı. Davranışından memnun olmasam da suçlamada bulunmak istemiyorum."

"Bunu söylediğinizi duyduğuma sevinmediğimi söyleyemem Bay Miller. Scott biraz serseri mayın olabilir. Davranışı korkunçtu ama özünde iyi bir şeriftir."

Bob sadece başını salladı, belli ki bu işi bir an önce bitirmek istiyordu.

"Pekâlâ o zaman. İkinizi ayıracağız," dedi Bob ve Anne'i işaret ederek. "İki memur size ayrı odalara kadar eşlik edecek." Bir çift memur içeri girdi. "Lütfen onları takip edin." Şerif Stevens sanki *Son Akşam Yemeği*'nde masanın ortasındaki İsa'yı oynuyormuş gibi elleri açık bir duruşa geçmişti.

Anne bana hızlı bir bakış attı. Dudaklarımı büzdüm ve ona herhangi bir harekette bulunmadım. Bob çenesini hafifçe havaya kaldırarak dışarı çıktı.

tg:@novaebook

Herkes çıktığında Matthew ve ben Şerif Stevens'la baş başa kaldık.

"Pekâlâ..." diye söze başladı. "Bugün üst kademede epey bir karışıklık oldu." Yüzünde alaycı bir sırıtış vardı. Üstünlüğü ele geçirmeyi ve beni kıvranırken görmeyi sevdiğini biliyordum. Beni tekrar kendi sahasına çektiğine göre bu gösteriyi sonuna kadar götürecekti. Yine de ona boyun eğmeyecektim.

"Evet," diye cevap verdim.

"Cinayetle suçlanan ve ev hapsinde tutulan bir adamın kendisine tahsis edilen binadan saatte 150 km hızla çıktığını bildiren alarm çaldığında bazı kanun görevlileri daha hızlı müdahale edebilseydi, belki de tüm bunlar önlenebilirdi. Ancak oldukça yüksek sesle çiğnenen çörekler yüzünden alarm zillerini duymak zor oldu," diye takıldı Matthew.

Matthew'a baktım ve küçük bir gülümsemenin ağzımın kenarlarına yerleşmesine izin verdim.

"Sen kimsin?" diye sordu Şerif Stevens.

"Matthew Latchaw," diyerek elini tokalaşmak için uzattı ve bir hâkimiyet kurdu. Şerif Stevens kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. "Memurlarımız protokolü ellerinden geldiğince uyguladılar ve Bay Morgan'ın evinden ayrılmasından sadece birkaç dakika sonrasına yetişebildiler. İkiniz de bu kadar hızlı müdahale ettikleri için minnettar olmalısınız. Ofisinizdeki olay çok daha kötü olabilirdi." Ses tonu ciddiydi.

"Belki öyledir ama Scott Summers orada olmasaydı Bob bu akşam hâlâ normal bir şekilde yürüyebilirdi," diye ekledim.

"Yardımcı Summers'ın davranışları... Belirttiğim gibi, hiç doğru değildi ama bu davranışıyla ilgilenilecek."

"Plan nedir? Bu süreci hızlandırmak için soruyorum." Yanağım yanıyordu ve acilen sert bir içkiye ihtiyacım vardı.

tg:@novaebook

"Hem Anne'i hem de Bob'u sorgulayacağız. Açıkçası, bu dava bizim açımızdan kapandığı için sadece gerekeni yapacağız."

"Bunun garip bir bağlantı olduğunu kabul etmelisiniz. Bob'un bunu yapmak için bir nedeni var ve Anne de Adam'ı tehdit etmiş. Bu yüzden, gerekeni yapmaktan daha fazlasını yaparsanız memnun olurum," dedim sert bir şekilde. "Ayrıca notun el yazısı analizini Anne'in el yazısı ile karşılaştırmalı olarak istiyorum."

"Haklısın, oldukça şüpheli. Eğer ikisinden biri olaya karıştıysa bunu öğreneceğiz." Ses tonumdaki ciddiyete ayak uydurmaya çalışıyordu. "El yazısı analizine gerek yok. Notu yazdığını zaten kabul etti."

"Sahte itiraf denen şeyi duymuş muydun? El yazısı analizine ihtiyacım var." Bu şerifin polis işleri en iyi ihtimalle özensiz ve bunun cehaletten kaynaklı mı yoksa kasıtlı mı olduğundan emin değildim.

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp başını salladı.

"Şüpheli iki kişinin sorgulanmasını izleyebilir miyiz?" diye sordum. "Sonuçta ifadeleri benim davamla ilgili olacak."

"Elbette."

Bana bir iyilik yaptığını mı düşünüyordu yoksa sadece hoş bir ruh hâli içinde miydi anlayamıyordum doğrusu. "O zaman görüşmeleri sıraya koyabilir misiniz? Böylece ikisini de gözlemleyebiliriz." Şerif Stevens sorum üzerine kaşlarını kaldırdı, "Sanırım yapabiliriz," sesi sonlara doğru iyice yükselmişti, "ama bunun akşam burada geçireceğiniz süreyi büyük ölçüde artıracağını biliyorsunuz, değil mi?"

"Elbette." Matthew gözlerini devirdi.

"Anladım," dedim. Sesimde net bir güven vardı. "Tamam o zaman... Yardımcılara haber vereyim. İlk önce kimi tercih edersin?"

"Anne ile başlayalım."

tg:@novaebook

47

ADAM MORGAN

Neden bu kadar uzun sürmüştü ve annem hangi cehennemdeydi?

Beni kayıt altına almayı bitirdiklerinde onu aradım. Son iki haftadır oldukça aşina olduğum sorgu odasında bir ileri bir geri volta atıyordum. Anne ve Bob hakkında bir şeyler bulsalar iyi olurdu. Bu benim son umudumdu ve Sarah ile Şerif Stevens'ın bana inanmasına ihtiyacım vardı. Bob ve Anne'i araştırmaya yetecek kadar bile olsa bu cinayeti benim işlemediğime inanmalılardı.

Kapı öyle bir kuvvetle açıldı ki beton duvara çarpıp Scott Summers'ın üzerine geri kapandı. Şerif yardımcısı acıyla irkildi ve kapıyı arkasından kapatarak içeri girdi. Vahşi bir hayvana benziyordu, yüzü kızarmıştı, ağır ağır nefes alıyordu. Gözleri kan çanağına dönmüş, dudakları büzülmüştü. "Konuşmamız gerek," dedi sertçe.

Kavga etmek istemediğimi göstermek için ellerimi kaldırdım.

"Sakin ol. Vurmayacağım."

Ellerimi indirip kollarımı kavuşturarak konuşmasını bekledim. Neden burada olduğunu bilmiyordum.

tg:@novaebook

"Fazla zamanım yok. Burada olmamalıyım. Bana Bob ve Anne hakkında bildiğin her şeyi anlat." Bana kısa bir bakış attı. Gözlerinde umut ve öfke vardı.

"Bunu senin yaptığını sanmıyorum ve yapmadığımı da biliyorum," diye başladım.

"Teorilerin umurumda bile değil. Bana sadece gerçekleri söyle!" Bana birkaç adım daha yaklaştı ve dişlerini sıktı.

"Tamam, pekâlâ," Ona Bob, Anne, Kelly ve diğer her şey hakkında tüm gerçekleri anlattım. Bu benim son çaresizlik oyunumdu, bu yüzden tüm kartlarımı masaya koymamanın bir faydası yoktu.

"Bu bilgileri nasıl öğrendin?"

"Sana kaynağımı söyleyemem," dedim.

"Kaynağını koruman umurumda bile değil. Bugün yaptığın pislik yüzünden mahkemeye kadar hapiste kalacaksın. Sahip olduğun tek şey benim. Eğer bütün bu karmaşadan kurtulmak istiyorsan bana söyleyeceksin." Sabrı tükenmişti. Ter içinde kalmıştı, kapıya ve tek yönlü aynaya baktı. Burada olmaması gerektiğine emindim. Bugün yaptığı pislikten sonra onu burada tutmalarının imkânı yoktu. Washington bölgesinin en iyilerinden biri olan bir avukata saldırmıştı. Neticede karın öldürülmüş olsa bile öylece bırakıp gidemezdin.

"Peki. Adı Rebecca Sanford. *Prince William County Gazetesi*'nde muhabir." Umarım Scott karısının cinayetiyle ilgisi olmadığı konusunda doğruyu söylüyordur; aksi takdirde ona suçlu bulunmam için bir delil vermiş olurdum. Rebecca olmadan bu işten kurtulma şansım yoktu. Tabii, Sarah davam için başka bir açı üzerinde çalışmıyorsa...

Başını salladı ve irtibata geçeceğini söyledi. Buna inanmalı mıydım bilmiyordum ama umutluydum. Hayatınızda hiçbir şey kalmamış olsa bile umut asla elinizden alınamayacak tek şeydi. Scott başka bir şey söylemeden aniden gitti. Masaya oturdum ve beklemeye başladım. Beklemekte oldukça iyiyimdir.

tg:@novaebook

48

SARAH MORGAN

Gözlem odasına dönmeden önce yüzümü temizlemek için lavaboya giderken Anne'in oturduğu sorgu odasına baktım. Tek başına oturuyordu; korkmuş, gergin, belki de suçluydu. Parmaklarını masaya vuruyor, gömleğinin eteğiyle oynuyor, sonra saçlarını karıştırıyordu. Ne yapacağını bilemez bir hâldeydi. Matthew arkamdaki duvara yaslanmış, Anne ve beni izliyordu. Ona gidebileceğini söyledim. Bu ne onun pisliği ne de onun sorunuydu ama o burada olmakta, bu davada bana yardım etmekte ısrar etmişti.

"Eleanor'la orada olanlar oldukça berbattı," dedi.

"Evet, öyleydi."

"Ona bir anne olarak yapabileceği en iyi şeyin kendini öldürmek olduğunu söylediğine inanamıyorum. Çok ağırdı."

Arkamı dönüp ona baktım. "Onu çileden çıkaracak, bana vurmasına yetecek bir şey söylemem lazımdı. Bir ileri bir geri gittiğimiz tüm bu maskaralığın sona ermesi gerekiyordu. Bu çok yorucu ve davaya da yardımcı olmuyor."

"Sen de kendini feda mı ettin yani?" Bir bacağını diğerinin önüne aldı.

Tek yönlü cama geri döndüm. "Öyle de diyebilirsin."

tg:@novaebook

Eleanor'un keskin sözleri, hakaretleri, küçümseyici yorumları ve genel olarak saçmalıklarıyla on yıldan fazla bir süredir uğraşıyordum. Kendini kaybetmesini ve sonunda bir kez olsun yeryüzüne inmesini izlemek iyi hissettirmişti. O tokat buna değerdi.

Şerif Stevens sorgu odasına girdi ve Anne'in karşısına oturup ona su ikram etti. Anne içmedi. Ona haklarını açıkladığında Anne de başını salladı. Ona konuşmanın kaydedileceğini ve delil olarak kullanılabileceğini söyledi. Anne, Şerif'e boş boş baktı ve ardından Şerif sorguya başladı.

"15 Ekim gecesi neredeydin?"

"Patronum Sarah Morgan ile bir şeyler içmeye gitmiştim."

"Bu sık rastlanan bir durum mu?"

"Evet, Sarah ve ben arkadaşız... ya da en azından öyleydik," dedi utangaç bir şekilde.

Bu konuda haklıydı. Arkadaş dediğin şey kocanın seni aldatıp aldatmadığını sana söylerdi.

"Kelly Summers'ı nereden tanıyorsun?" Şerif Stevens sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Tanımıyorum."

"Cinayetten önce onu tanıyordun ama?" Şerif Stevens parmaklarını masaya vurdu.

Anne zorlukla yutkunup başını salladı. "Evet ama adını ya da başka bir şeyini bilmiyordum. Sadece onu Adam'la gördüm."

"Peki Prince William County'de ne yapıyordun?" Başını eğdi.

"Yazın tatil için oraya gitmiştim. Manzarasını sevmiştim, fotoğrafçılık için güzel olur diye düşündüm. Sonbaharda daha da güzel olacağını tahmin ettiğim için oradaydım. Gördüğüm şeyi görmeyi beklemiyordum. Sadece birkaç fotoğraf çekiyordum. Yaptığım şey tamamen masumdu."

"Masum muydu?"

"Evet, öyleydi," dedi Anne.

tg:@novaebook

"Ama bu bilgiyi kullanmaya ve Adam'ı bununla tehdit etmeye karar verdin, öyle mi?"

"Verdiğin en doğru karar olmadığını kabul ediyorum." Kaşlarını çattı. "Sadece Sarah'ya söyleyen kişi olmak istemedim. Onu incitmek istemedim." Anne tırnaklarıyla oynuyordu.

"*Bu işe bir son ver, yoksa ben vereceğim* ölüm tehdidi gibi görünüyor. Kabul ediyor musun?"

Başını öne eğdi. "Bunu şimdi anlayabiliyorum ama niyetim bu değildi. Adam ilişkiyi bitirmez ya da kendisi söylemezse Sarah'ya söylemeyi planlamıştım."

"Kelly'yi hiç başka biriyle gördün mü?" diye sordu Şerif Stevens.

Anne gözlerini odada gezdirdi.

"Ne tuhaf bir soru," dedi Matthew arkamdan.

"Öyle, değil mi?" Ona bir bakış attıktan sonra dikkatimi Anne ve Şerif Stevens'a verdim. Nereye varmaya çalışıyordu? Amacı neydi?

"Hayır." Anne'in alnı kırışmıştı.

"Peki 15 Ekim Pazar akşamı neredeydin?"

"Dediğim gibi, gece yarısına kadar Sarah Morgan'la dışarıdaydık, içiyorduk." Anne dikkatle Şerif Stevens'a baktı.

"Cinayetten önceki haftalarda Adam'ın ilişkisini biliyordu ama bana hiçbir şey söylememişti. Belki söyleseydi bunlar olmazdı. Kelly hâlâ hayatta olurdu. Adam'la yüzleşirdim. Ya barışmaya çalışıyor olurduk ya da ben boşanma evraklarını hazırlıyor olurdum ama her iki durumda da Adam cinayetten yargılanıyor olmazdı. Bir an için dönüp Matthew'a baktım.

O da başını salladı. "Olan oldu."

İç çektim ve dikkatimi tekrar Anne'e verip camın ardından ona baktım. *Bana söylemediğine inanamıyordum.* Bir yanım Anne'e patlamamı söylüyordu ve ben daha onu susturamadan sorgu odasının kapısından içeri dalmıştım.

tg:@novaebook

"Sarah lütfen..." Ama Anne'in sözleri, masanın üzerinden paldır küldür atlayıp onu yere yapıştırmamla kısa kesildi. Yüzünü yumruklamaya başladım, sanki hayatım boyunca beni beceren herkesin tezahürüymüş gibi davranıyordum. Parmak eklemlerim ve yüzüklerim derisini soyuyordu. Şerif Stevens beni çekmeye çalıştı ama burnuna bir dirsek atıp onu yere serdim. Anne yavaşça ayağa kalkarken yardım için bağırmaya çalışıyordu ama ağzı o kadar kanla doluydu ki ağzından çıkan tek şey zayıf bir hırıltı ve kandı. Yanına koşup saçlarından tutarak kendi etrafında döndürmeye başladım ve sonra onu tek yönlü aynaya doğru savurdum. Her yere cam parçaları yağıyordu, Anne'e doğru saldırmaya devam ederken özellikle sivri bir cam parçasını almıştım...

Gözlerimi tekrar tekrar kırpıştırarak zihnimi gerçeğe döndürdüm. Anne ve Şerif Stevens, sorgu odasında oturuyordu. Bu saçmalığa bir ara vermeliydim. Kafam şu anda yerinde değildi. Güvenebileceğimi düşündüğüm herkese güvenemeyeceğimi öğrenmiştim. Hangi duyguyu seçeceğimi bile bilmiyordum. Biraz temiz hava almanın en iyisi olduğuna karar verip çabucak ayağa kalktım.

Matthew iyi olup olmadığımı sordu. Başımı salladım ve koridorda yürürken Marge'ı hâlâ evrak işleriyle uğraşırken buldum.

"Affedersin, Marge, değil mi? Sakıncası yoksa biraz hava almak için dışarı çıkıyorum."

"Burası anaokulu değil hanımefendi. Bir binaya girip çıkmak için benim iznime ihtiyacınız yok," diye yanıtladı Marge başını işinden kaldırmadan.

"Ben sadece senin... Neyse, boş ver." Kapıdan çıkıp gittim ve nefes altından, "Kaltak," dedim.

Dışarıda, şerif departmanının kapısından geçici kaçışıma yol alırken hava soğuk bir havuza atlamışım gibi hissettirmişti. Derin bir nefes aldım ve bir saniyeliğine gözlerimi

tg:@novaebook

kapatıp kafamı boşaltmaya çalışırken kuvvetle nefes verdim. Saf beyazlığı düşünmeye çalışıyordum, üzerinde tek bir satır bile hukuksal yazı olmayan boş bir word belgesini. Washington'daki anıtlar temizlendikten hemen sonrasını. Beynim rengi taklit etmeye ve kendini boşaltmaya çalışıyor, ancak arınayım derken kapkaranlık bir *eğerler* ve *nedenler* havuzuyla yüz yüze geliyordum.

Derinliklerden kopup gelen bir saçmalık dalgası yarım düzine dokunaçla beni yakalamış, yapışkan karanlığın içine çekmeye çalışıyordu. Kurtulmak için ayaklarımla resmen yeri kazıyordum ama hiçbir işe yaramıyordu. Çaresizce ileriye doğru sürükleniyordum, kaçış yoktu, içimde ışık yoktu. Tam ufuk çizgisini geçmek üzereyken gözlerimi açtım.

Kalp atışlarım hızlanmıştı, bu sirk meydanından kaçmak hiç de kolay değildi. Yukarı baktım ve arkamda uzanan bomboş gece göğünde parlayan sayısız noktayı gördüm. Onların kendilerine ait yalnızlıklarına imrenmiştim. "En azından kimse sizi rahatsız etmiyor," dedim gözümün kenarından bir damla yaş süzülürken. Ama hayır, bu dava için, kariyerim için, evliliğim için duygularımı bastırmak için inşa ettiğim bu barajın dayanması gerekiyordu... En azından bir süre daha.

Gözlerimi kuruladım ve içeri girmek için döndüm.

Kapıda Matthew duruyordu. "Nereye gittiğini merak ettim."

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı..."

Bana doğru yürüdü ve kolunu omzuma doladı. "İnsanları tanıdığını sanıyorsun işte." Başımı salladım.

"Bak, ne olursa olsun, bence Anne'in niyeti kötü değildi." Omzumu ovdu.

"Yapma!" diye uyardım. Onun niyetini gerçekten duymak istemiyordum. Neredeyse hayatımdaki herkes tarafından ihanete uğramıştım. Matthew küçük bir iç geçirdikten

tg:@novaebook

sonra pes etmek nedir bilmeyen biri olarak devam etti, "Dediğim gibi. Anne... O bir takipçi, lider değil. O kızın seni ne kadar idolleştirdiğini tahmin bile edemezsin Sarah. Yani, onun senin dünyanı altüst eden kişi olması fikrini düşünsene. O sadece... bununla başa çıkamadı. Ardında bırakacağın ve bir daha asla hatırlamayacağın ölü elçi olmaktan çok korkuyordu. İnsanlar aşırı baskı altındayken pek çok aptalca şey yapar ama sana şu anda söylüyorum, birinin yalan söyleyip söylemediğini anlarım ve oradaki kadın seni gerçekten seviyor ve seni asla incitmek istemedi."

İçimde tuttuğumu fark etmediğim geniş bir nefes verdim. Matthew'un haklı olduğunu biliyordum. Anne benim hiç sahip olmadığım küçük kız kardeşim gibiydi ve ilişkimiz bir ast üst ilişkisinden çok daha fazlaydı. Bir yemek parası ve doyurulması gereken bir karından daha fazlasıydı. Tırmanılması gereken bir merdiven basamağı ve hırslı bir genç kadından daha fazlasıydı ama bu bir şeyi değiştirmiyordu, hâlâ öfkeliydim, hatta biraz da incinmiş durumdaydım.

"Öyle olduğunu biliyorum," dedim isteksizce.

"Demek buradasınız." Şerif Stevens kapıyı iterek açarken konuştu. "Anne ile işleri hallettim. İstediğin gibi el yazısı analizi yapacağız ama ilk görüşmeye dayanarak söyleyebilirim ki kendisi şüpheli değil."

Matthew kolunu omzumdan indirince Şerif Stevens'a doğru birkaç adım attık.

"Ona ne kadar kızgın olursam olayım, sana katılmak zorundayım," diye itiraf ettim. Ona kızmak istiyordum, hâlâ da kızgınım ama Matthew ve Şerif Stevens haklıydı. Onun bu olayla bir ilgisi olmasına imkân yoktu. Adam'ı tehdit etmesi ve bana karşı dürüst davranmaması iyi niyetinden kaynaklanıyordu.

"Bob'a geçelim mi?"

Matthew ve ben başımızı sallayarak Şerif Stevens'ı karakola kadar takip ettik.

tg:@novaebook

49

ADAM MORGAN

Scott bana yardım etmek mi istiyordu? Bir yanım bu duruma hiç şaşırmamıştı. Eğer onu benim öldürdüğüme gerçekten inanmıyorsa –ki inanmamalı da çünkü ben öldürmedim– o zaman en sevdiği insanı kaybetmiş biri olarak gerçek suçluyu adalete teslim etmek için elinden geleni ardına koymamalıydı.

Ama... öte yandan, Scott'ın öfkesine yenik düştüğü biliniyordu ve tam bir pislik gibi davranıyordu. Böyle bir pisliğin, sırf teşkilatın gözündeki itibarını geri kazanmak için bana inanmış gibi davranması ve beni dibe itmesi çok mu şaşırtıcı olurdu? Boktan gerçek şuydu ki dilenciler seçici olamazdı ve şu anda elimde kalan tek şey Scott'tı.

Bunu kendime yapmalı mıydım gerçekten? Aynı anda birbiriyle çelişen iki düşünceyi bir arada tutabildiğim için zihnim neredeyse nihai bir aydınlanma durumuna ulaşmıştı.

Bir yandan umudun tutunabileceğim tek şey olduğunu ve benden alınamayacak tek şey olduğunu biliyordum ve bu yüzden de ona hayatım pahasına tutunmalıydım, değil mi? Ama öte yandan saf değildim. Şansımın yok denecek

tg:@novaebook

kadar az olduğunu biliyordum. Neden olmayan bir şeyi varmış gibi düşünerek kendime işkence edeyim ki?

Sanki bir parçama kaçınılmaz sonumuzla ilgili bir sır verilmiş ve ben de diğer yarımı uzak durması için uyarmak yerine iki parçamı da ölüme sürükleyecek bir plan yapıyordum.

Aklımdan başka bir olasılık daha geçmiyor değildi. Ya katil Scott ise? Tüm bu dengesiz davranışlar, serseri mayın hâlleri, yaslı dul rolü hem gerçeği gizlemek için hem de içinden geçen korku ve "kafesteki hayvan" duyguları, onun için uygun bir çıkış yolu olabilirdi. Eğer durum buysa o zaman ona, bana karşı kullanması için daha fazla cephane vermiş oluyordum. Sadece bu da değildi, onu doğrudan gerçeği ortaya çıkarmamda bana yardım etmeye istekli olan tek kişiye yönlendirmiştim. Ben burada sıkışıp kalmışken ve Rebecca'yı izleyen kimse yokken, Scott onu avlayabilir ve Kelly'ye yaptığı gibi kolayca Rebecca'yı da ortadan kaldırabilirdi. Gerçekten, bu noktada, bir mucize olmazsa her iki şekilde de boku yemiştim. Dışarıda ne olacağı kimin umurundaydı ki? Şu an tek yapabileceğim oturup beklemekti...

Ya da belki de değildi.

tg:@novaebook

50

SARAH MORGAN

Şerif Stevens'la birlikte içeri girdik. Öfkem tamamen dinmese de en azından her şeyi sindirmeye çalışıyordum. Anne'in benden bunları saklamasına kızsam da ne Adam'ın Kelly'yi becermesinin ne de birinin Kelly'yi öldürmesinin nedeni kesinlikle o değildi. Yanlış hareket etmiş olsa da yaptıkları hainice değildi. Bu, öfkemi daha insani bir seviyeye indirmeye başlamak için yeterli bir kefaret sayılırdı. Yine de saf değildim ve şimdi konuşma sırası Bob'da olduğu için kendimi başka bir potansiyel bombaya karşı hazırlamam gerekiyordu.

Marge, Şerif Stevens içeri girdiğinde, avukatlara davrandığı o can sıkıcı hâlinin aksine havasını değiştirmişti.

"Tekrar merhaba efendim. Zindanlara mı dönüyorsunuz? Sizi içeri almamı ister misiniz?" dedi gülümseyerek. Belli ki kendi yaptığı kelime oyunlarıyla eğleniyor ve iyi şerife herhangi bir şekilde yardım etme fırsatına sahip olmaktan memnuniyet duyuyordu.

"Hayır, Marge. Sorun değil. Kendim de içeri girebilirim. Ayrıca senden kaç kere rica ettim, lütfen, özellikle de ziyaretçilerin önünde böyle deme diye?" Öfkesi gerçek değildi, sadece azarlama gösterisi olduğunu düşündüğüm bir ses tonuyla söylemişti.

tg:@novaebook

"Özür dilerim efendim. Bir dahakine daha iyi hatırlamaya çalışacağım." Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

Şerif Stevens belli belirsiz bir şekilde göz kırptığında, acaba sadece hayal mi görüyorum diye düşündüm.

Bizi içeri alıp sorgu odalarına geri götürdü. Aynı göz kamaştırıcı duvarları geçip ucuz döşemeler üzerinde kilit adımlarla ilerliyorduk. Bu kez sağa dönmek yerine sola dönmüştük.

Bob tek yönlü camın arkasında oturuyordu, beklemekten tedirgin olduğu belliydi. Öfkesini boşaltacak birini ya da bir şeyi arıyormuş gibi etrafına bakınıyordu. Çılgınca kıpırdanırken bacaklarını oynatıyor, saç çizgisine yakın yerlerde ter damlaları beliriyordu. Masanın diğer tarafında olmaya alışık değildi tabii.

Şerif Stevens yanımızdan ayrılmadan önce durdu. "Hazır mısınız? Eğer değilseniz bekleyip onu biraz daha terletebiliriz." Uzlaştırıcı bir şekilde gülümsedi.

"Hayır. Ben iyiyim. Sadece bu işin bitmesini istiyorum," diye cevap verdim. Hem bitkin düşmüştüm hem de gitmek için sabırsızlanıyordum. Kendine güvenen avukat kişiliğim bu gece için neredeyse yok olmuştu ve eve gidip onu yeniden şarj etmem gerekiyordu. Zırhım olmadan savunmasız bir noktadaydım ve bu durumdayken Şerif Stevens etrafımda olmasını istediğim kişi değildi. Matthew burada olduğu için mutluydum. Camın önüne oturduk.

"Tamam o zaman." Şerif başını salladı ve görüşme odasına girdi.

Bob'un kafası hemen kapıya yöneldi, gözleri kısıldı ve kıpırdayan bacakları hemen durdu. Her ne kadar zamanının yüzde doksan dokuzunda saksocu ve biraz da sik kafalı olsa da iyi bir avukat ve acımasız bir çapraz sorgucudur. Dövüşmenin hazzına varmadan bu merkezden ayrılmak istemiyor gibi görünüyordu.

tg:@novaebook

"İyi akşamlar Bay Miller. Sizi bu kadar beklettiğim için özür dilerim. Size içecek bir şey getireyim mi? Su? Kahve?" Şerif Stevens, Anne'i hemen pes ettiren sert adam tavrının Bob üzerinde işe yaramayacağını biliyordu. Belki de işleri medeni tutmak için iyi adam rutiniyle başlamıştı.

"Özürlerinizi ve hoş sohbetlerinizi kendinize saklayın. İkrama ihtiyacım yok. Bu benim ilk seferim değil, o yüzden saçmalıkları geçelim."

Nezaket oyunu burada bitmişti.

"Tamam o zaman." Şerif Stevens otururken kendi kendine kıkırdadı, Bob'un kabadayılığı karşısında eğleniyordu. "Kelly Summers hakkında bildiklerinizle başlayalım."

"Hangi özelliği hakkında, Şerif Stevens?" Bob bir polisin mahkemede neyi kullanıp neyi kullanamayacağını bilirdi. Neyin olta atma ya da spekülasyon, neyin gerçek kanıt gibi göründüğünü biliyordu. Şerif Stevens'ın sorularının bir davul gibi sıkı olması gerekiyordu yoksa bu sorgu tüm gece sürerdi.

"Özür dilerim. Bir an için karşımda bir avukat olduğunu unuttum. O zaman boş sorular yok. Bu dava başlamadan önce kurban Kelly Summers'ı herhangi bir şekilde tanıyor muydunuz?"

"Evet, tanıyordum."

Bob'un cevapları üzerinden hiçbir tahminde bulunulamayacaktı. Şerif Stevens'ın, Bob'dan davamla ilgili yeni bir bilgi alamayacağını bilmek bir yanımı hayal kırıklığına uğratmıştı ama öte yandan, başka bir sürprizle karşılaşmayacağımı bilmek de beni rahatlatmıştı.

Odamızın kapısı açıldı ve içeri her zamanki gibi kendini beğenmiş Şerif Yardımcısı Marcus Hudson girdi. Omuzları dik ve yüzünde boktan bir sırıtma vardı.

"Burada ne işin var?" diye sordum.

tg:@novaebook

"Hakkım olduğu üzere bu sorgulamayı gözlemliyorum." Arkada durup Matthew ve benim üzerimde yükseldi.

"Her türlü hakkın var evet ama bunun için bir neden yok..." Matthew onunla alay ediyordu. "Buram buram şüpheli havası yayıyorsun."

Şerif Yardımcısı Hudson güldü. "Her ne olursa olsun, burada kanun benim."

"Sadece çeneni kapalı tut ve işimi yapmama izin ver ve seni kürsüye çağırdığımda da kanun olmaya hazır olsan iyi edersin," dedim ona dönüp bakmadan.

Şerif Yardımcısı Hudson inledi, ayaklarının sürttüğünü duydum. Etrafımdaki hava daha az boğucu hâle gelmişti. Omzumun üzerinden ona baktım. Kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş duvara yaslanıyordu. Nispet yaparcasına sırıtması, kaşlarını çatan bir hâle dönmüştü.

Dikkatimi sorgu odasına yönelttim.

"Kelly Summers'ı ya da senin bildiğin ismiyle Jenna Way'i nereden tanıdığınızı açıklamak ister misiniz?" diye sordu Şerif Stevens.

Bob, "Kardeşimle evliydi," diye yanıtladı.

"Wisconsinli kardeşinizle, değil mi?"

"Doğru."

"Öldürdüğü kardeşinizle, değil mi?"

"Ben öyle bir şey söylemedim. Bundan hiçbir zaman suçlu bulunmadı, dolayısıyla bu sonuca varan herhangi bir açıklama tamamen spekülasyon olur," dedi Bob, sesinde küçümseyici bir ton vardı. Görünüşe göre Şerif Stevens üstüne gideceği doğru noktayı bulmuştu.

"Özür dilerim. Başka şekilde ifade edeyim. Kelly Summers, evli olduğu kardeşiniz öldürülünce eyaletten kaçtı ve hiçbir yerde bulunamadı." Şerif Stevens, Bob'un alnında "Ölü Kardeş" yazan bariz noktanın üzerine biraz daha gitmeye devam etti.

tg:@novaebook

"Evet, onunla evliydi. Evet, kardeşim öldürüldü. Kadının standart koşullarda ayrılmak yerine eyaletten kaçtığını söyleyip söylemediği yine spekülasyon." Hayal kırıklığı daha da artıyordu.

"Anlıyorum, anlıyorum. Kardeşinizin ölümüyle ilgili olarak herhangi biri suçlandı mı?" Şerif Stevens parmağını boğazında gezdirerek Bob'un kardeşinin ölümünü işaret etti.

"Hayır. Kardeşimin cinayetinde kimse suçlanmadı..." Bob, Şerif Stevens'a yaptığı hareketi taklit ederek cevap verirken sıktığı dişlerinin arasından tükürükler geliyordu.

"Deme be... Ha siktir ya, bu berbat bir şey olmalı, değil mi? Yani kardeşinin hayatı bir anda sönüveriyor. Ve bum. Bunu ona kim yaptıysa elini kolunu sallayarak dışarıda dolaşıyor. Demek istediğim, bu gerçekten seni zorluyor olmalı. Özellikle de senin gibi adalet sistemine aşina biri için. Ama yine de sizin meslekte bu tipleri savunmak yine sizin işiniz. Yani, bildiğiniz üzere, burnunuzun dibindeki benzer durumda olan kişileri kurtulmasına yardımcı oldunuz. Yani, katil herhangi biri olabilir, değil mi? Bu istatistiksel olarak mümkün, değil mi avukat bey?" Şerif Stevens sesini yükseltti ve başını eğip cevap bekleyerek sorusunu bitirdi.

Bob, sadece itfaiye araçları ya da belki de ancak bir yanardağın içinde rastlanabilecek kırmızının bir tonuna bürünmüştü. Bacaklarını yavaş yavaş yeniden sallamaya başlarken uzun bir süre sessizce otururdu. Oda, kar yağmadan hemen önceki gece havası gibi kalın ve yoğun bir hâl almıştı. Sonunda Bob uzun bir nefes verdi ve sol gözünde, alnında patlamaya hazır gibi duran damardan sadece birkaç santimetre ötede tek bir damla yaş süzülmeye başladı.

"Şerif... Kendi isteğimle sizin gözetiminiz altında sorgulanmak üzere buradayım. Tutuklu değilim ve herhangi bir suçla itham edilmedim. Bu nedenle, herhangi bir soruya

tg:@novaebook

cevap vermekten kaçınmak ve kendi gücümle ayrılmak ve tutuklanmamak veya isteğim dışında tutulmamak anayasal hakkımdır. Elbette, yasal adaletin yerine getirilmesinde yardımcı olabileceğim her şekilde kolluk kuvvetleriyle işbirliği yapmaktan mutluluk duyarım ve bu nedenle ofisime yazılı olarak iletilen diğer soruları yanıtlamaya çok isteklıyim. Bir devlet memuru olarak zaman ayırdığınız için teşekkür ederim ve şimdi gidiyorum." Bob ayağa kalktı ve Şerif Stevens'a bakmadan oradan ayrıldı.

"Affedersiniz bayım ama henüz işimiz bitmedi..." dedi Şerif Stevens ama kapı çoktan kapanmış ve kelimeler sanki havada donmuş ve sonra da yerde paramparça olmuş gibi hedefine ulaşamamıştı. Hızla ayağa kalktım ve koridorun kapısını açtım.

Bob yanımdan geçip gitti. Beni görse de her şeye tanık olduğumu çok iyi bildiği için tek kelime etmeden yürümeye devam etti. Bana o kadar derin bir aşağılama bakışı atmıştı ki bende açmasını umduğu yaranın acısını gerçekten hissetmiştim.

Şerif Stevens yere bakarak dışarı çıktı. Bir an durdu ve sonra bana döndü, sorgusu için bir çeşit onay arıyordu.

"Bu da neydi böyle?" dedim.

"Yardımcı olmadı."

"Aksine yardımcı oldu! Burada bulunarak bile bize yardım ediyordu. Sırf senden korkmuyor ya da itilip kakılmıyor diye bunu yapmaya hakkın yok!" Sesimi Bob'un duyamayacağı kadar alçak ama Şerif Stevens'ın öfkemi anlayabileceği kadar yüksek tutmaya çalıştım.

"Ondan bir şeyler öğrenebileceğimi düşünmüştüm. Sadece biraz yardım edebilmek için bir aralık bulmaya çalışıyordum," dedi Şerif Stevens sesinde yalvaran bir tonla.

"Ama yapmadın. Onun yerine, ölmüş kardeşi hakkında bir adama işkence ettin. Bir yara buldun, bir bıçak soktun

tg:@novaebook

ve yavaşça bükmeye başlarken kendini eğlendirdin. Burada cinayetten yargılanmıyor, elinden geldiğince uzlaşmacı olmaya çalışıyordu. Şimdi yardım edeceğini düşünüyor musun gerçekten?"

"Sarah, sadece deniyordum..."

"Kalsın. Umarım kendini adam hissediyorsundur. Aslında o şişirilmiş sert adam ukalalığından birazını alıp gidip lanet olası işini yapmaya ve gerçekte ne olduğunu öğrenmeye ne dersin?" Topuklarımın üzerinde dönüp koridorda yürümeye başladım. Matthew sadece birkaç adım arkamdaydı. Şerif Stevens bir şeyler söylüyordu ama onu sessize almıştım, ne dediğini tahmin bile edemiyordum.

Lobide Anne bir sandalyede oturmuş ağlıyor, Bob ise volta atıyordu. Kapı açıldığında ikisi de bana baktı. Bir an için onları eve bırakmayı teklif etmeyi düşündüm ama ikisine de güvenmiyordum. Şerif Stevens, Bob'la ilgili hiçbir şeyi açığa kavuşturmamıştı ve sorgulama tarzı yüzünden Bob'un olaya dahil olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Anne ise hâlâ benim kara listemin bir parçasıydı.

"Hepiniz resmi olarak ayrılacaksanız kayıt defterini imzalamak zorundasınız!" Marge kurşun geçirmez cam bölme duvarına saplanmış gümüş renkli ağız demirliklerinin arasından bağırdı.

"Siktir git, Marge," dedim omzumun üzerinden.

Bir an Bob ve Anne'e baktım ama sonra gözlerimi kaçırdım. Şu anda ikisine de bakamazdım. Gecenin soğuk havasında Matthew ve ben sessizlik içinde arabama doğru ilerledik. Bu sessizlik, eve dönüş yolunda da devam etti.

tg:@novaebook

51

SARAH MORGAN

Dava belgelerini incelerken yarım saatten kısa bir sürede tükettiğim iki duble votkadan sonra yanağımdaki acı etkisini kaybetmeye başlamıştı. O kaltak kayınvalidemden gerçekten sağlam bir tokat yemiştim ve parmak eklemlerini süsleyen gösterişli mücevherler de bu duruma yardımcı olmamıştı.

Annemle ilgili sarf ettiği o iğneli sözlerle beni görünenden çok daha fazla yaralamıştı, haksız olmaması da bu yaraya tuz basmıştı. Annemden sevgi görmemiştim, en azından babam öldüğünden beri. O bizi bir arada tutan tutkaldı; beni cesaretlendirir ve anneme neşe verirdi. Norman Rockwell tablolarından fırlamış, mümkün olan en geleneksel manada evin erkeğiydi. Babam evin geçimini sağlayan tek kişiydi ve çarkın düzgün bir şekilde dönmesini sağlayan yegâne şey oydu. Ama bu durum bir anda son bulmuştu. Kaderin cilvesiyle her şeyimizi kaybetmiştik. Bir baba, bir koca, bir koruyucu olmanın yanı sıra beni daha fazlası olmaya teşvik eden ve hayata bağlanmamı sağlayan, dahası annemin mutluluk tepelerinden bir depresyon denizine düşmesini engelleyen tek kişiydi.

tg:@novaebook

O öldüğünde hiçbir şeyimiz yoktu: ne paramız ne gelirimiz ne de yaşama isteğimiz. Annem çalışamıyordu çünkü o kadar depresyondaydı ki bütün gün uyuyor, nadiren yemek yiyor ya da konuşuyordu. Bana göre artık yalnızca eskiden olduğu kadının yansımasından ibaretti. Bir zamanlar hem onun hem de babamın neşe kaynağı olan ben, artık sadece acı ve kaybın sembolüydüm. Bunun için ona kızgındım. Sadece bu yüzden de değildi, ona en çok ihtiyaç duyduğum anda beni duygusal olarak terk etmişti ama aynı zamanda artık sempati de duyamayacağım, daha ziyade öfke ve utanç duyacağım şekillerde zayıflık göstermişti. Annem ne zaman konuşsa akabinde bu durum hemen bir kavgaya dönüşürdü.

"Defol git evimden! Sana bakmaya dayanamıyorum."

"Senin evin mi? Senin evin mi!? Burası senin evin değil, babamın evi. Hayatında bir gün bile çalışmadın. Bir adama o kadar acınası bir şekilde bağımlısın ki artık hiçbir şeyin yok ve hiçbir şeyi nasıl yapacağını bilmiyorsun. Zayıf ve acınacak hâldesin, ikimiz için bile ayakta duramıyorsun. Burada yetişkin olanın sen olması gerekiyordu, ben değil."

"Bu ne cüret! Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok..."

Bu gibi sahneler tekrar tekrar yaşanıyordu ama annem gittikçe daha fazla gece kuşu olmaya ve hüzün mağarasından gittikçe daha az dışarı çıkmaya başlıyordu. Buzdolabı giderek daha az dolmaya başladığında ve postadan gecikme bildirimleri gelmeye başladığında tehlike çanlarını duymaya başlamıştım.

Çoğu bağımlı gibi o da ilk başlarda davranışlarını gizlemekte çok iyiydi ama sonunda, hayat sigortasındaki para bitmiş ve sosyal yardım parası da artan bağımlılık ihtiyaçlarını karşılayamamış olmalıydı. Sonra evden eşyalar kaybolmaya başlamıştı. Akşamları eve rasgele ziyaretçiler geliyordu; yüzlerini hiç görmediğim ama ses tonlarından hem

tg:@novaebook

hayal kırıklığı hem de coşku dolu ilkelliklerini işitmekten artık yakından tanıdığım adamlardı.

On beş yaşıma geldiğimde evi kaybetmiştik ve kadın sığınma evleri ile motel odaları arasında gidip geliyorduk. Annem artan bağımlılıklarını karşılayabilmek için fahişelik yaparken, ben de sabahları okuldan önce, geceleri ve hafta sonları yiyecek, giyecek ve barınak gibi ihtiyaçları karşılamak için garsonluk yapıyordum. Beladan uzak durarak ve yüksek not ortalamamı koruyarak okulda kimsenin dikkatini çekmemeye çalışıyordum. Yetiştirme yurdunda yaşamaktansa kendi başımın çaresine bakmayı tercih ettim.

On altıncı doğum günümde, o dönem yaşadığımız hamamböceği istilasına uğramış bir motel odasında annemin cesedini buldum. Bana son hediyesi aşırı dozda eroin almak olmuştu. Artık ona bakmak, ikimizi de geçindirmek için haftada kırk saat çalışmak, o kendinden geçtikten sonra tatlı bir şımarıklık yapacağımı düşünen erkeklerle mücadele etmek zorunda kalmayacaktım.

Bir saat boyunca onun solgun, ince bedenine baktım, içi boş, cansız bir kabuktu. Koluna dört tane boş iğne saplanmıştı. Eşyalarımızı topladım ve 911'i aramak için ankesörlü telefona doğru yürüdüm. Bu annemi son görüşüm olmuştu ve orada, asla onun gibi olmayacağıma yemin etmiştim.

Ama annem bile benim için Eleanor'un Adam için yaptığından daha fazlasını yapmıştı. Bana hayatı göstermiş, bağımsız biri olmamı sağlamakla birlikte, kendim için nasıl savaşacağımı öğretmişti. Eleanor'sa Adam'ı zayıflatmıştı; sevgisi, onun kendi başına var olma yeteneğini boğmuştu. Annem ve Eleanor çok da farklı değillerdi; aralarındaki tek fark Eleanor'un hâlâ bağımlılığını besliyor olmasıyken anneminki ise onu uzun zaman önce bu dünyadan almıştı.

tg:@novaebook

53

SARAH MORGAN

Dün geceki karmaşadan sonra alarm kurma zahmetine bile girmeden kendiliğimden uyanana kadar uyudum. Davayı üstlendiğimden beri ilk kez iyi bir gece uykusu çekmiştim. Güzel ve uzun bir duş, bir fincan Fransız kahvesi ve lezzetli bir kahvaltıdan sonra yeniden her şeyin üstesinden gelebileceğimi hissediyordum.

Bob ve Anne yapılacaklar listemin başında yer alıyordu ama bir de Adam ve onun saçma öfke patlaması vardı. Sonra üçüncü DNA örneği vardı ve duruşmadan önce Savcı Peters ile her şeyi düzeltmem gerekiyordu. Tanrım, daha savunma stratejimi bile belirlememiştim ama tüm bunları yapabilecek biri varsa o da bendim. Yani, ben olmak zorundaydım.

Ofise gidiyordum. Bob ve Anne'in bugün gelip gelmeyeceklerinden bile emin değildim ama onları tanıyorsam, geleceklerdi. Anne, ben onu affedene kadar bütün günü ayaklarıma kapanarak geçirmek isteyecekti. Bob ise şirketteki astlarına hiçbir şekilde zayıf ya da yenilmiş görünmek istemeyecekti.

Bir noktada Kent tarafından azarlanacağıma emindim. Şanslıydım ki Kent dün ofis dışındaydı ama yine de dün yaşananlar onun kulağına çabuk gidecekti.

tg:@novaebook

Ofisime girdikten otuz saniye sonra kapımın hafifçe vurulduğunu duydum.

Anne ofisime baktı, gazabımdan kaçmak için hızlı bir hamle yapması gerekebilir diye gövdesinin alt yarısı kapının dışında duruyordu.

"İçeri girebilir miyim Sarah?" diye sordu sesi titreyerek. Ses tonu, aslan hâlâ yemekteyken yere düşmüş antiloba yaklaşan sırtlan gibiydi. Aslan belki de yemini paylaşacaktı ya da paylaşmak yerine ikisini de yiyecekti.

"Evet Anne, girebilirsin," dedim. Bir insan olarak onun hakkındaki çekingen ve temkinli yargımı belli etmek için duygusuz bir ses tonuyla konuştum.

"Dinle, sadece tekrar üzgün olduğumu söylemek istedim. Sana Adam ve Kelly'den bahsetmediğim için özür dilerim. Güvenini kırdığım için özür dilerim. Sadece çok üzgünüm ve gitmemi istersen anlarım. Gün sonuna kadar masamı boşaltabilirim."

Hiçbir şey söylemedim. Terlemesine izin verdim.

Başını eğdi ve tamamen yenilmiş bir hâlde ofisimden çıkmak için döndü.

"Anne, dur," diye seslendim. Başını kaldırdığında gözlerinde umut gördüm. Gitmesine izin vermeliydim. Kendi başına istifa etmesine izin vermeliyim. Bu, şirkete para kazandıracak, beni de baş ağrısından kurtaracaktı ama iyi niyetli olduğunu biliyordum. Günün sonunda bana sadık olduğunu biliyordum. Hoşuma gitse de gitmese de ona ihtiyacım vardı. Bu davanın ortasında başka bir asistan bulacak vaktim yoktu.

"Bob ofisinde mi?"

"Evet, çağırmamı ister misin?"

"Hayır. Henüz değil. Bu arada lütfen öğleden sonrası için Savcı Peters ile bir görüşme ayarla." Anne bana gülümseyerek başını salladı ve kapıdan çıkmak için döndü.

tg:@novaebook

"Ayrıca, Anne," diye ekledim.

"Evet, Sarah?" diye sordu komut bekleyen bir köpek yavrusunun heyecanıyla.

"Şu andan itibaren, ben hazır olana kadar, sadece benim asistanımsın." Sandalyemi ondan uzağa doğru çevirirken kelimelerin ağırlaşmasına izin verdim.

"Elbette, Bayan Morgan," diye mırıldandı ofisimden çıkarken. Telefonum bir bildirim sesiyle öttü. Eleanor'dan mesaj gelmişti:

Oğlum için hâlâ birlikte çalışmak zorundayız ama seni yakın zamanda görmeye hevesli değilim. Sözlerin çok alçakçaydı ve beni etkilemelerine izin verdiğim için özür dilerim.

Cevap vermeden telefonu masaya fırlattım.

@novaebook

tg:@novaebook

54

ADAM MORGAN

Ayaklarım beni kesinlikle öldürüyordu. Kaç kilometre yürüdüğümü tahmin bile edemiyordum. Dün gece polis merkezinden ayrıldıktan sonra, olabildiğince uzağa gitmem gerektiğini bilerek yürümeye başlamıştım. Merkezle arama önemli bir mesafe koymak önemliydi ama turuncu tulumumdan kurtulmak ve ana yollardan kaçınarak bir sığınak bulmak da önemliydi.

Kaçışımdan birkaç saat sonra yağmur yağmaya başlamıştı. Böyle bir durumda yağmasa şaşardım zaten. İstasyonun gerçekten ne kadar ıssız bir yerde olduğunu hafife almıştım ve en az sekiz km yürüdükten sonra hâlâ bir eve, dükkâna ya da işaret verecek kadar rahat hissettiğim herhangi bir arabaya rastlamamıştım.

Sonra Rebecca'nın buralarda yaşadığını söylediğini hatırladım. Ne de olsa ilçe gazetesinde yazıyordu. Eğer bir harita bulabilirsem, nerede olduğumu anlayabileceğimi düşündüm.

Yıldızsız ve yağmurlu bir gecenin zifiri karanlığı en koyu noktasına ulaştığında, sokak lambaları olmadığı için nereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

tg:@novaebook

Bir tür sığınak bulmaya çalışırken yolun kenarından ormanın derinliklerine doğru ilerledim. Önümde üç metreden fazla görüş mesafesi olmadığı için bu oldukça zordu. Büyük bir daire çizerek on beş dakika kadar yürüdükten sonra, diğer iki ağacın devasa gövdeleri arasına sıkışmış, kısmen devrilmiş bir ağaca ulaştım. Nispeten sağlam görünüyordu ve yağmurdan biraz korunak sağlıyordu, bu yüzden altına kamp kurmaya karar verdim. Sığınağımı iyileştirmek için büyük yapraklar ve dallar bulma konusunda umutsuz bir vakaydım: Ne de olsa lanet olası Bear Grylls* değildim. Devrilmiş ağacın altında otururken, yerçekimine teslim olup beni de çürüyen bir gübre parçası misali toprağa katmak için uyumamı beklediğini düşünmeden edemiyordum. Sanırım bu benim için en kötü son olmazdı. Savcı ve eyalet şüphesiz bunu alkışlayacaktı. Basın toplantısını hayal edebiliyordum. "Evet, bu doğru. Bay Morgan geçen akşam gözaltından kaçtı; ancak fazla uzaklaşamadı ve sonunda doğa, devletin zaten aradığı adaleti sağlamaya karar verdi."

İçimi büyük bir soğukluk kaplamaya başladı. Suyu dışarıda tutmak için yanlarımdaki dalların üzerine çamur ve toprak atmaya çalıştım ama boşunaydı, sonunda pes etmiştim. Titriyordum ve yapayalnızdım, bu duruma nasıl geldiğimi düşünmekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

Bazı noktalar son derece açıktı. Evet, karımı kendi yatağımızda aldatıyordum, bu yüzden sanırım başıma gelen şeyleri hak etmiştim. Ama hayır, yine de bu çok fazlaydı. Pek çok insan eşini aldatıyordu, yani... bazı insanlar eşlerini aldatırdı ama bu ilişkilerin en yaygın sonunun boşanma olduğunu düşünüyordum, cinayet değil.

Bunu her kim yaptıysa ikimizi de tanıyor olmalıydı, hem de çok iyi tanıyordu. Göl evini biliyordu. Zamanımın

* Vahşi doğada hayatta kalma belgesellerinde ve bu tür tv yapımlarında yer alan maceraperest. (ed.n.)

tg:@novaebook

büyük bölümünü orada geçirdiğimi biliyordu. Kelly'nin beni görmeye geldiğini ve genellikle geceyi orada geçirdiğini biliyordu. İçeri nasıl girileceğini, nasıl gürültü yapmadan ilerleyeceğini ve nerede olacağımızı biliyordu. Neredeyse her şeyi biliyordu. Bu kişi sabırlı, hesaplı ve kendinden çok emin biri olmalıydı. Hızlı yapılmış bir plan değildi bu. Üzerine düşünülmüştü.

Scott'ın tüm bunları düşünebilecek zamanı vardı. Tüm bunları örtbas edecek eğitime ve bilgiye de sahipti. Tanrı aşkına, bu onun işiydi. Düşünüyorum da bölgede devriye gezmek, onun işyerini, benim evimi araştırmak için neredeyse sınırsız zamanı vardı ve ben de şu an ona yardım ediyordum.

Ama bu kadar basit miydi? Aşağılanmış koca? O zaman Bob bağlantısı bu senaryonun hangi noktasına uyuyordu? Anne bizi biliyor muydu? Bir de birlikte çalışıyorlar. Bu sadece tesadüf olamaz, değil mi? Üçünün bu işte birlikte olmasının nasıl mümkün olabileceğine dair noktaları birleştirmeye çalışıyordum.

Belki de Memur Summers'a ilk söyleyen Anne'di. Evet, bu mantıklıydı. Anne, Sarah'ya söyleyemediği ya da benimle yüzleşemediği için Kelly'yle yüzleşenin Şerif Yardımcısı Summers olmasını istemiş olabilirdi ama muhtemelen, Scott'ın tepkisini tahmin edemedi. Peki ya Bob? Kelly'nin ölmesini herkesten çok o isterdi. Yani, sonuçta onun kardeşini öldürmüştü...

Beni tutan uyuşukluk bir an için gevşedi ve ellerimle bacaklarımda gezinen böcekleri fark etmeye başladım. İlk tepkim çırpınmak ve hepsini temizlemek oldu ama sonra nerede olduğumu hatırladım. Burası onların eviydi, benim değil. Onlar da benim gibi sıcaklık ve barınak arıyorlardı, bu yüzden onları nasıl suçlayabilirdim ki? Onlardan biri olmak istedim. Her sabah bir amacım olacaktı. Ormana doğru

tg:@novaebook

yürüyecek, koloniye getirmek için inşaat malzemesi ve yiyecek arayacaktım. Arkadaşlarım, bir takımım ve net bir yön duygum olacaktı. Yaptığım onca yanlışa, tembelliğime, yalanlarıma, sadakatsizliğime rağmen bunu hak etmemiştim. Karınca Adam yeniden doğacaktı. Geceleri, dürüst bir iş günü geçirdiğimi bilerek dinlenebilirdim. Karnımı doyurabilirdim. Arada bir tohumumu kraliçeye ekerdim. Aslında kendi hayatımdan pek de farklı değildi. Sadece amaçsız değildi. Ha bir de adil değildi.

Tamamen sırılsıklam ve hiç üşümediğim kadar üşümüş bir şekilde uyandım. Kaslarım tepki vermek istemiyordu. Sıcaklığın kendilerine gelmesini umarak durgunluk içinde donup kalmışlardı. Beynim onlara böyle bir şey olmayacağına dair güvence verdi ve sonunda serbest kaldılar. Yol olduğunu düşündüğüm bir yöne doğru ilerlemeye başladım. Tahminim doğru çıkmıştı çünkü ormanın içinde sandığım kadar derin yürümemiştim.

Yürümeye devam ederken ellerimin kurumuş çamurla kaplandığını fark ettim. Üzeri çatlamaya ve yavaşça düşen bir pul sarmalı gibi dökülmeye başlamıştı. *Kendi kirli Hansel ve Gretel izim* diye düşündüm. Sonra geriye baktığımda balçığa düşen çamurun iz bırakmadığını fark ettim.

Zaman zaman yukarıdaki yaprakların arasında biriken büyük bir su damlası enseme değince irkiliyordum. Bu ince hatırlatma; ne kadar zayıf, soğuk ve yalnız olduğumu unutmama izin vermiyordu. Bir çeşit aydınlık ve sıcaklık aramak için gölgeliklere bakıyordum ama üzerimde ağlayan yapraklar yüzünden yapamıyordum. Beni böyle bir soluklanmadan mahrum bırakıyorlardı ama dallarını başka yöne çevirerek onları yalnız bırakmaktan başka bir şey yapmamam için beni cesaretlendirmeye de devam ediyorlardı.

tg:@novaebook

Şimdiye kadar yaptığım en yalnız ve sefil yürüyüşten sonra, trafiğin daha düzenli bir şekilde aktığını duydum. Her yirmi dakikada bir geçen araba yerine, birkaç dakikada bir araba sesi duyuyordum. Bir şeye yaklaşmış olmalıydım. Vücudum yola çıkıp yardım çığlığı atmam için bağırıyordu ama yine de temkinli olmalıydım. Sonuçta kaçıyordum ve hâlâ hapishane kıyafetlerim üzerimdeydi.

Yürümeye devam ettim. Kısa bir süre sonra iki otoyolun kesiştiği yerde olduğumu fark ettim. Etrafta, insanların böylesine ihtişamlı bir şekilde bir araya gelmesine eşlik eden tüm standart kuruluşlar vardı. Bir benzin istasyonu, kamyonlar için bir dinlenme tesisi ve birkaç tane fast food zinciri... Nasıl göründüğümü düşününce en iyi seçeneğin kamyon dinlenme tesisi olduğuna karar verdim. Şanslıysam, kamyonculardan biri kabini belki açık bırakmıştır. İçeri girebilir, birkaç kıyafet ödünç alabilir, dinlenme alanına gizlice girebilir ve hızlı bir duş alabilirdim. Sonra da bölgede rahatça dolaşabilirdim.

Trafikteki kısa bir duraklama sırasında kamyon durağının park alanına geçtim. Elimden geldiğince gizlenmeye çalışıyordum ama gündüz vaktiydi ve ben minyatür bir Kocaayak gibi görünmeliydim.

Beni gören var mı diye etrafa baktıktan sonra ilk kamyonu kontrol ettim ve kapıyı açmaya çalıştım. Kilitliydi. *Siktir*. Diğer araçları da sırayla denemiştim ancak başarısız olmuştum. Sonunda, dördüncü denememde, kapı yine kilitliydi ama pencere açıktı. Uzanıp kilidi bulunduğu yerden kaldırdım ve kendimi içeri attım. İki ön koltuğu geçip arka sıraya doğru hızla tırmandım. İlk başta, sadece sigara, bayat ter, idrar ve ağaç kabuğu kokuları aldığıma şaşırmıştım ama sonra bu büyülü kokunun sahibinin kendimden başkası olmadığını fark ettim.

tg:@novaebook

Koltuğun altında küçük bir spor çantası buldum ve açtım. Birkaç iç çamaşırı, bir kot pantolon ve yeşil kareli bir flanel gömlek çıkardım. "İş görür," diye fısıldadım kendi kendime.

Kamyondan indim ve kapıyı sessizce kapatıp yeniden kilitledim. Sonra dinlenme tesisinin tuvaletine doğru döndüm ama iki adamın bana doğru yürüdüğünü görünce olduğum yerde kalakaldım. Sigara içip sohbet ediyorlardı ve henüz beni fark etmemişlerdi. Ancak fark etmeleri an meselesiydi, o yüzden etrafa göz gezdirdim.

Otoparkın kenarında, uzun hasırotları ve ayrıkotlarından oluşan bir tarlaya çıkan çakıllı bir yol vardı; arkasındaki ufuk çizgisinde daha karanlık ormanlar yer alıyordu. Arkama baktığımda, kısılmış gözlerle ve temkinli bir şekilde bana yaklaşan, omuzları çökmüş, başı öne eğik birinin yavaş ama istikrarlı yürüyüşüyle karşılaştım.

"Hey!" diye bağırdı içlerinden biri.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı diğeri.

Panikledim çünkü onlara verecek bir cevabım yoktu. Özellikle de görünüşümle ilgili verecek cevabım hiç yoktu. Bu yüzden, yapabileceğim tek şeyi yapıp tarlaya doğru koşmaya başladım.

"Hey, orospu çocuğu, seninle konuşuyoruz!" diye bağırdı ilk kamyoncu beni takip etmeye başlarken.

Beni kovalarken bağırmaya da devam ediyorlardı ama zihnim panikten bulanıklaştığı için sadece söylediklerinin bazı yerlerini duyabiliyordum: "...şerefsiz!", "Dur..." "... ibne...", "Seni öldüreceğim!"

Uzun otlara çarptım ama durmadım. Ellerim çalıntı giysilerle dolu olduğu için yüzümü koruyamıyordum ve koşarken ince saplar yanaklarımı çizip kesiyordu. Sürekli darbeler gözlerimin sulanmasına ve şişerek kapanmasına neden oluyordu. Tekrar ormanın derinliklerine girene ve

tg:@novaebook

artık arkamdaki sesleri duyamayana kadar koşmayı bırakmadım. Her ihtimale karşı arkasına saklanabileceğim başka bir ağaç buldum ve nefes almak için yere yığıldım.

İnsanların aramayı bırakması için makul bir süre geçtiğini hissettikten sonra giyinip yola devam etmeyi düşünmüştüm. Elimin arkasında küçük bir gıdıklanma oldu, aşağı baktığımda derimin üzerinde gezinen bir karınca gördüm. "Biliyorum dostum. Biliyorum," dedim ona.

Hapishane kıyafetlerimi çıkarıp el koyduğum kamyoncu kıyafetlerimi giyerken, bir su damlası daha çıplak sırtıma çarptı ve tüylerimi diken diken etti. Yukarı baktığımda dalların hafif bir esintiyle dans edişini izledim. Bana el sallıyorlar, âdeta benimle alay ediyorlardı. Dalları, bir kez daha geldiğim yolu terk etmem için işaret ediyordu.

"Evet, ben de burada olmak istemiyorum," dedim gökyüzüne bakarak.

Yeni giysilerimi tamamen giymiştim. Kamyoncuların gidip gitmediğine bakmak için dinlenme alanına geri döndüm. Hâlâ bir harita bulmam ya da bir telefona ulaşmam gerekiyordu ama bunun için geceye kadar beklemem gerekebilirdi.

tg:@novaebook

55

SARAH MORGAN

Bölge Savcısı Josh Peters'ın benimle buluşmayı kabul ettiği küçük kafeye erken gitmiştim. Genellikle, benim zamanımın onunkinden daha önemli olduğunu göstermek için birkaç dakika geç gelirdim ama bu sefer öyle olmadı. İyiliğe ihtiyacı olan bendim. Adam ofisime gelip Bob ve Anne'e saldırarak her şeyi berbat edene kadar işler yolunda gidiyordu. Josh'ı parmağımda oynatıyordum. İşimi benim yerime yapmak üzereydi. Üçüncü DNA örneğinin kime ait olduğunu bulacaktı. Şimdi daha fazla işle baş başa kalmış ve üstünlüğü kaybetmiştim.

Parmaklarımı kare şeklindeki ahşap kafe masasına vurdum. Etrafımdakilerin uğultusu, kahve makinesinin vızıltısı ve tabak çanak sesleri, dava başlamadan önce kafamı dolduran gürültü ve endişeye güzel bir ara veriyordu. Pipeti şeftalili mangolu smoothie'min etrafında döndürüp duruyordum. Şu anda denesem bile katı yiyecekler yiyemezdim. Midem düğüm düğümdü. Endişem tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi, sabrım tükenmişti.

İçeri giren Savcı Peters'ı fark ettim. Etrafta beni aramak yerine sipariş vermek için tezgâha doğru yürüdü. Geç

tg:@novaebook

kaldığını biliyordu ama umurunda değildi. Avantajlı olduğunun farkındaydı. Duruşmanın başlamasına günler kaldı ve ben, hayatımda hiçbir dava için bu kadar hazırlıksız olmamıştım. Adam'ı ve onun maskaralıklarını suçluyordum. Anne'i ve yalanlarını suçluyordum. Bob'u ve kurbanla olan garip bağlantısını suçluyordum. Belki de bu davayı almamalıydım. Konu ceza savunması olduğunda en iyi bendim ama belki de bu dava için en iyisi ben değildim. Oysaki Adam'a yardım edebileceğimi düşünmüştüm.

Savcı Peters kusursuz sırıtışını kasiyere göstermeyi bitirdiğinde, kenarda oturan beni fark etti. Gülümsemesi kısmen kaybolmuştu ama hâlâ bana yardım etmesini sağlayacak kadar bir gülümseme görebiliyordum yüzünde, en azından öyle umuyordum. Menüyü işaret ederek bir şey isteyip istemediğimi sordu. Başımı hayır anlamında salladım ve smoothie'mi gösterdim. O da başını eğerek fişini aldı ve masama gelip karşıma oturdu.

"Bayan Morgan, bu zevki neye borçluyum?" Takım elbisesinin düğmelerini açtı.

Çok hevesli görünmemek için konuşmadan önce duraksadım. Oyunun adı rahatlıktı. Smoothie'mden bir yudum aldım. "Sadece mahkemeye hazır olup olmadığını görmek istedim..."

Bana tuhaf bir bakış attı. Yemi yutmamıştı. Boku yemiş durumdaydım. "Ben zaten hazırım ama burada olmamızın asıl nedeni bu değil, öyle değil mi Sarah?" Bir kaşını kaldırdı.

Sandalyemde arkama yaslandım. Garson kız sözümüzü kesti ve Josh'ın önüne bir sepet patates, bir sandviç ve bir sade kahve koydu. Ona gülümserken yanakları kızardı. Onun kadınlar üzerinde böyle bir etkisi olduğunu söyleyebilirdim, zaten neden olmasındı ki? Yakışıklı bir adamdı. Belki de burada hamlemi yapacağım şey buydu. Ona teşekkür etti. Garson bir süre oyalandıktan sonra ona iki kez dönüp bakmadan uzaklaştı.

tg:@novaebook

"Bir şey istemediğine emin misin?" Yemeğini işaret etti.

"İstediğim bir sürü şey var," dedim en çapkın sesimle. Ya bu işaretimi görmüyor ya da görmezden geliyordu. Omuz silkip sandviçini yemeye başladı.

Isırıkların arasında beni uyardı, "Yemeği bitirdiğimde, bu konuşmayı da bitirmiş olacağım. O yüzden ağzındaki baklayı çıkarmak isteyebilirsin. Artık senin oyunlarını oynamayacağım."

Ağzımdan bir of çıktı. "Peki, üçüncü DNA örneği hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey." Kahvesinden bir yudum aldı.

"Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Mahkûmiyet için üçüncü DNA örneğine ihtiyacım yok," dedi keskin bir ifadeyle.

"Ama..."

"Ama senin ihtiyacın var," diye araya girdi.

"Belki de yok."

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun. Jüri üçüncü bilinmeyen DNA örneğine ikinci derece delil olarak bakacaktır. Yani üçünden biridir şeklinde. Kurban birileriyle yatmış, bu doğru. Kim olduğunu bilseydin, davayı bunun üzerine kurabilirdin. Makul şüpheyi kanıtlardın, diğer kişinin Adam'dan daha fazla nedeni olduğunu kanıtlardın. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum, Sarah. Çok zor bir durumdasın. Bu davayı kazanamayacağın gerçeğini kabullenmeye başlamak isteyebilirsin," dedi soğuk bir şekilde.

"Katilin Scott olma ihtimali de var."

"Olabilir." Başka bir şey söylemedi.

"Sence o mu yaptı?" diye sordum.

"Kim?"

"Scott."

"Dürüst olmak gerekirse, kimin yaptığını bilmiyorum. Scott, Adam, o bilinmeyen DNA. Tek bildiğim Adam'ın kesin suçlu olduğu."

tg:@novaebook

"Masum bir adamı hapse atma ihtimaliniz umurunuzda değil mi?"

"Buna jüri karar verecek." Yüzünü bir peçeteyle sildi, ayağa kalktı ve takım elbisesinin düğmelerini iliklediği.

"Peki ya Bob ile kurban arasındaki bağlantı? Bu konuda ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Tesadüf."

"O zaman tüm bu lanet olası dava tesadüf," dedim dişlerimi sıkarak.

"Kocanın evinde bulunan ceset... ya da kocanla paylaştığın yatak mı demeliydim, bunu geçersiz kılıyor. Mahkemede görüşürüz, Sarah." Başını dik tutarak kafeden çıkıp gitti.

Ne kendini beğenmiş bir pislik ama! Planladığım gibi gitmemişti. Josh'tan daha fazlasını öğrenmeyi umuyordum. Amacının ne olduğunu ve davasını neye dayandıracağını bilmek istiyordum. Üçüncü DNA örneğinin kime ait olduğunu bildiğini sanmıyordum ve bilse bile bunu bulgulara dahil etmezdi çünkü bu, sadece bana yardımcı olurdu. Bir kâğıt çıkardım ve bir isim listesi karaladım. Kelly ile herhangi bir teması olduğunu düşündüğüm tüm erkekler, onunla yatmış ve onu öldürmüş olabilecek tüm erkekler bu listedeydi. Telefonumla fotoğrafını çektim ve sonra buruşturup cebime koydum. Bu normalde Anne'den yapmasını isteyeceğim bir şey olurdu ama ona güvenmiyordum; en azından şimdilik.

Kafeden çıkıp hemen Matthew'u aradım. İlk zil sesinde cevap verdi, "Merhaba, tatlım."

"Merhaba Matthew. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Ne istersen."

Kaldırımda yabancıların arasında yürürken sessizce, "Pek yasal sayılmaz ama," dedim.

"Oooo, şimdi müşterilerimden biri gibi konuşmaya başladın."

tg:@novaebook

Sesi kararlıydı ama hafif ve havalıydı da –ki bu sadece Matthew'un başarabileceği bir şeydi. "Ne istediğini söyle yeter."

"Sana bir isim listesi göndereceğim. Bu adamların her birinden DNA örneği almanı istiyorum. Saç, tükürük, deri. Nasıl alacağın umurumda değil. Sadece almanı istiyorum," dedim ofis binama yaklaşırken.

"Erkeklerden DNA örneği almak... Benim uzmanlık alanım." Kıkırdadı.

"Sonra hepsini laboratuvara gönder ve Kelly'nin içinde bulunan bilinmeyen DNA ile karşılaştır. Seni zaten yardımcı avukat olarak ekledim, bu yüzden herhangi bir sorun yaşamayacaksın." Telefonu sıkıca kulağıma tuttum ve fısıldadım, "Bir rutinmiş gibi görünmesini sağla. Dikkat çekmediğinden emin ol ve acele et."

"Sarah, bunların mahkemede kabul edilmeyeceğini biliyorsun." Sesi ciddileşti.

"Ben onları kabul edilebilir yapacağım."

"Cidden, neyin peşindesin?"

Yine beni sorguluyordu. Lanet olsun. Anne'den bu işi halletmesini istemeliydim ama ona güvenemiyordum ve Matthew'a da güvenebileceğimden emin değildim.

"Sadece bilmem gerekiyor," diye ısrar ettim.

"Ama bu şekilde olmaz," diye yalvardı.

"Lanet olsun, Matthew! Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Edeceğimi biliyorsun. Umarım ne yaptığının farkındasındır."

"Farkındayım. Sonra konuşuruz." Williamson & Morgan Hukuk Bürosu'na ulaştığımda aramayı sonlandırdım.

tg:@novaebook

56

ADAM MORGAN

Gece dinlenme alanına geri dönmek çok daha kolay oldu. Bir süre kamp kurdum ve önceki heyecanın dindiğinden emin oldum. Kamyoncular gitmişti ve hiç polis gelmemişti. Kamyoncuların, muhtemelen kırk dolardan daha az tutardaki çalıntı giysiler için yetkililerin olaya karışmasını istememelerinin kendilerine göre nedenleri olduğunu tahmin edebiliyordum.

Sonunda mola yerinde duş alabildim, arka çöplükten biraz yemek artığı aldım; biliyorum, iğrenç ama kamyoncunun kot pantolonunun arka cebinde para dolu sihirli bir cüzdan yoktu. Sonra caddeyi geçip benzin istasyonuna gittim.

Tezgâhtar akıllı telefonundan başını kaldırıp beni görünce kısa bir an için kafa salladı ve sonra boş beleş eğlencesine geri döndü.

Ankesörlü telefon bulma umuduyla –ki bugünlerde bunun nadiren bulunacağını bilerek tuvaletlere yöneldim. Tahmin ettiğim gibi bir tane bile yoktu. Sonra geri dönüp yerel broşürlerin, kartpostalların, üzerinde guguk kuşları olan takvimlerin ama en önemlisi yol haritalarının bulunduğu duvar rafına yöneldim. Bir tanesini yuvasından

tg:@novaebook

yaparak nerede olduğumu buldum ve sonra Rebecca'nın nerede yaşadığını söylediğini hatırlamaya çalıştım. Göl evini bir başlangıç noktası olarak kullanıyor, ona giden yolu buluyordum. Sonunda şansım yaver gitmişti: Rebecca, bulunduğum yerden beş kilometreden daha az bir mesafede, otoyolun çok da dışında olmayan bir yerde oturuyordu.

Haritayı pantolonun beline soktum ve gömleğimle kapattım. Bu adamdan bir şey çalmak istemiyordum ama başka seçeneğim de yoktu. Telefonu olmayan kaçak mahkûmlar ve belki de yaşlılar dışında kimin kâğıt haritaya ihtiyacı var ki?

Rebecca'yı arayıp geleceğimi haber vermenin akıllıca olacağına karar vermiştim. En iyi ihtimalle gelip beni alır ve beni saatlerce yürümekten kurtarırdı. Tezgâhtarın yanında gittiğimde başını kaldırmadan, "Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

"Telefonumu kaybettim ve şu anda bir arama yapmam gerekiyor. Sizinkini bir saniyeliğine ödünç alabilir miyim?"

"Beş dolar," diye yanıtladı, hâlâ ekranına bakarak.

"Ne?"

"Beş dolar. Telefonumu kullanmak istiyorsan, sana beş dolara patlar."

"Ama üzerimde hiç para yok."

"O zaman telefon da yok," diye hızlıca cevap verdi. Sonra başını kaldırdı. "Madem telefonun ve paran yok, o zaman burada ne işin var?"

"Şey, biraz kayboldum ve belki ankesörlü telefonunuz vardır diye umuyordum."

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve gülmeye başladı. "Ankesörlü telefon mu? Dostum, sen nereden geldin? 1997 senesinden mi?"

Orada öylece durdum, bir sonraki hamlemin ne olacağından emin değildim ama gülmeyi bıraktığında cep telefonunun ana ekran düğmesine basıp "ara"ya dokundu ve

tg:@novaebook

bana uzattı. "Siktir ya, uzun zamandır böyle gülmemiştim. Çabuk ol ve bir yere kaçayım deme," dedi yanaklarından hafif bir gözyaşı süzülerek.

"Teşekkürler."

Ona sırtımı döndüm ve Rebecca'nın numarasını hatırlamaya çalıştım. Birkaç dakika sonra aklıma gelmişti. Numarayı tuşladım ve aradım. Dört kez çaldıktan sonra arama sesli mesaja düştü. Olumlu tarafından bakarsak, kayıttan gelen ses Rebecca'ya aitti, yani doğru hatırlamıştım. Sesli mesajı geçip bir kez daha denedim. Yine cevap yoktu.

Başka bir numara çevirdim, telefon çalarken tezgâhtara dönüp baktım. Dergi okumakla meşguldü.

"Alo."

Telefonu sıkıca kulağıma bastırdım. "Daniel. Ben Adam."

"Adam, dostum. Açık artırma hâlâ devam ediyor. Haftaya bitecek ve bir sürü güzel teklif var. Bekle! Yine hapse girdiğini duydum. Kefaletle serbest kalmakla ilgili bir şey. Bu kitap kesinlikle dikkat çekecek," dedi.

"Nezaretten kaçtım."

"Kahretsin! Beni arıyor olamazsın."

"Yardımına ihtiyacım var."

"Adam, sana yardım edemem, sadece suç ortağı olurum. Sadece kitabın için iyi notlar tut," dedi ve görüşmeyi aniden sonlandırdı.

Kahretsin. Başka bir numara çevirdim ve ilk çalışında açtı.

"Anne, nezaretten kaçtım."

"Aman Tanrım. Neredesin?" Sesinde panik vardı.

"Boş ver onu. Bu gece seninle otelde buluşacağım. Nakit paraya ihtiyacım var."

"Elbette, tatlım. Zaten o hapishaneye ait değildin."

"Sarah'ya söyleme yeter."

tg:@novaebook

"Zaten Sarah'yla konuşmak gibi bir niyetim yok ve ona bir tokat daha atacak cesaretim de yok."

"Yine mi? Anne, yapmadın, değil mi?"

"Hey, neden bu kadar uzun sürdü dostum?" diye sordu tezgâhtar omzumun üzerinden.

"Kapatmam gerek." Aramayı sonlandırıp arama kaydını sildim ve ekranı kapatıp telefonunu ona geri verdim.

"Özür dilerim, yardımınız için teşekkürler."

"Kız cevap vermiyor mu, Bay Ödemeli Telefon?" Yüzünde bir gülümseme vardı.

"Onun gibi bir şey."

Gece, yürümek zorunda olduğuma karar verdim ve otoyolu referans olarak görüş alanıma yakın tutarak yolculuğuma başladım. Birkaç saat sonra Rebecca'nın mahallesi olduğuna emin olduğum yere vardım. Telefonum olmadığı için arayıp adres soramıyordum. Arabasını garajında tutmadığını dileyerek yürümeye devam ettim.

Görünüşe göre şans meleği sonunda bana yüzünü göstermişti. Rebecca'nın Chevy Cruze'unu çiftlik tarzı bir evin garaj yolunda görmüştüm. Ben teknik olarak arabayı çaldıktan sonra polis arabayı ona hemen iade etmiş olmalıydı. Umarım bu gördüklerim gerçektir, histeri ve sanrı henüz beni bulmamıştır. Tökezleyerek evine gittim ve kapıyı hararetle çaldım, komşulardan biri beni görmeden hemen kapıya gelmesini diledim. Şimdiye kadar haberlere çıkmış olmalıydım ama Şerif Stevens'ı tanıyorsam, beni bulana kadar her şeyi gizli tutmaya çalışacaktı. Bu cehennem yolculuğunda, ön bahçelerde "Şerif Stevens'a oy verin" yazan çok sayıda tabela görmüştüm. Görünüşe göre yeniden seçilecek ve şu anda isteyeceği son şey, ilçenin, bir katilin burnunun dibinden kaçıp arka bahçelerinde serbestçe dolaşmasına izin verdiğini düşünmesiydi. Yirmi dört saat önce kaçmıştım. Eminim öfkelenmiştir. Eminim beni arıyorlardır. Zamanımın kısıtlı olduğuna emindim.

tg:@novaebook

Rebecca öfkeyle kapıyı açtı. Neredeyse bir dakikadır kapıyı yumrukladığımın farkında değildim. Vücuduna bir havlu sarmıştı ve saçları sırılsıklamdı. Beni görünce gözleri büyüdü. "Burada ne halt ediyorsun?" Etrafa bir göz attı ve beni içeri çekti.

"Yardımına ihtiyacım var."

Kapıyı kapatıp kilitledi ve bir kez daha yan camdan dışarı baktı. Benden bile daha ürkekti. Korkuyordu. Bunu gözlerinden, tavırlarından, çilli tenindeki tüylerin diken diken olmasından anlayabiliyordum.

"Burada olmamalısın." Beni kenara itti ve mutfağa doğru yürüdü. Tezgâha yaslanıp havlusunu daha sıkı sardı.

"Biliyorum ama sen benim son umudumsun," diye yalvardım.

"Benden kimseye bahsettin mi?"

"Hayır... şey, evet."

Kolunu ovuşturdu, kıpırdandı ve yüzü kızardı. "İnanamıyorum, Adam!"

"Özür dilerim, panikledim."

"Kime bahsettin?"

"Kelly'nin kocası, Scott." Başımı eğdim.

"Ne zaman?"

"Bir gün önce."

Saçını çekiştirdi. "Biri beni izliyordu. Beni takip ediyordu." Adım attı.

"Nereden biliyorsun?"

"Lanet olası evimdeydiler çünkü! Sürekli telefonlar geliyor. Dün başladılar."

"Sana yardım edeceğim." Onu tuttum ve sarılmak için kendime çekmeye çalıştım.

Omuz silkip beni geri itti. Gözlerinden yaşlar akıyordu. "Kendine bile yardım edemiyorsun," diye bağırdı.

"Bunu düzelteceğim."

tg:@novaebook

"Bu işe hiç bulaşmamalıydım. Gitmek zorundayım. Ortadan kaybolmalıyım."

"Sorun yok." Bileklerini tuttum. Kıpırdanmaya çalışıyordu ama izin vermedim. Onu içeri çektim ve sıkıca sarıldım. Direnmeyi bıraktı.

"Polise birlikte gideceğiz. Bulduğun her şeyi onlara anlatacağız. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Sarılmayı bıraktım ve gözlerinin içine bakarak onu rahatlatmaya çalıştım. Eğilip onu öptüm. Bu bir teselli öpücüğüydü, en azından öyle olduğunu düşünüyordum, en azından öyle olduğunu bildiğini umuyordum. Ağlaması durana kadar onu tekrar tekrar öptüm. Sakinleştiğinde, yüzünde bir öfke parıltısı yayılana kadar ona yardım ettiğimi düşünüyordum.

Beni sertçe itti. Tökezledim ve yere düşmeden önce kendimi toparladım. "Çık dışarı! Hemen git buradan!"

"Lütfen, Rebecca. Bırak sana yardım edeyim."

"Bana yardım edemezsin. Defol git evimden."

Ellerimi kaldırdım ve yavaşça geri çekildim. Yüzündeki öfke değildi, korkuydu. Korkuyordu ve korktuğu ben miydim yoksa başka biri miydi bilmiyordum. Haklıydı. Ona yardım edemezdim. Kendime bile yardım edemiyordum.

Daha ön kapıya varamadan, ön camda kırmızı ve mavi ışıkların yanıp söndüğünü gördüm. "Polisi mi aradın!?"

"Özür dilerim. Sen olduğunu bilmiyordum." Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"Kim olduğunu sanmış–" ama kapının gürültülü bir şekilde vurulmaya başlamasıyla sözüm kesilmişti.

"Polis! Herkes ellerini kaldırarak evden çıksın!"

Ön kapıyı yavaşça açtım, bir elim havadaydı, diğer elim kapı tokmağındaydı. Kapıyı sonuna kadar açıp diğer elimi kaldıramadan gömleğimin yakasından tutulup dışarıda yere fırlatıldım. Sırtımın alt kısmına bir diz bastırıldı ve kalın bir çift el bileklerimi kavrayıp beni kelepçeledi. Ayağa

tg:@novaebook

kaldırılıp ekip arabasına doğru sürüklenirken gözlerim Rebecca'nın evinin arkasındaki çalılıklarda hareket eden bir gölgeye takıldı. Zihnime kaydetmeden önce başka tarafa baktım ve onu tekrar görmek için kafamı yine çevirdiğimde çoktan gitmişti.

Gözlerimde yanıp sönen ışıklar ve iki gündür su içmediğim için görebileceğim şeyleri ancak tahmin edebiliyordum.

Karşı koymadan teslim oldum ve arka koltukta yerimi aldım. Polis merkezine dönüş yolculuğum için hazırdım. Arabanın ön camından ileriye doğru baktım, sarmal ışıklar arasında düşüncelerim yavaş yavaş yok oldu ve kendimden geçtim. En azından bunu hak ediyordum.

@novaebook

tg:@novaebook

57

SARAH MORGAN

Eğer Matthew benim için bir şeyler yapmazsa işte o zaman boku yedim demektir.

Dün gece ondan, *"Tamamdır,"* diye bir mesaj almıştım. Daha fazla bilgi de istemedim. Ona yaptırdığım şey yasal değildi, bu yüzden bana gelen bir bilginin izini bırakmamayı tercih ediyordum. Beklemem gerekecekti. Sabırlı olmalı ve o lanet isimlerden birinin eşleşmesini ummalıydım. Ofisimdeki kanepede oturmuş, pencereden şehre bakıyordum. Bu, hiç zaman vakit ayırmadığım bir şeydi ama şu an bunu yapmaya zamanım vardı.

Kapı çalındı ve ben bu gelene girmesini söyleyemeden kapı açıldığında Bob içeri girdi. Elinde birkaç klasör vardı. Kapıyı arkasından kapatırken dosyaları kollarının arasında kaydırmak zorunda kaldı.

Ağzımdan bir inilti çıktı.

"Bana tüm bunların bitmek üzere olduğunu söyle," dedi ve hiç davet etmediğim hâlde yanıma oturdu ama onunla kavga edemeyecek kadar yorgundum.

"Öyle olmalı. Mahkeme pazartesi başlıyor. Matthew da yardımcı olacak bir şey üzerinde çalışıyor."

tg:@novaebook

Başını salladı ve klasörleri sehpanın üzerine koydu. "Şerif Stevens'ın beni akladığını bilmen gerektiğini düşündüm."

"Sanırım bu iyi bir haber." Ona baktım ve sonra bakışlarımı ufuk çizgisine çevirdim.

"Wisconsin'deydim. Uçuşlarımı doğrulandı ve nerede olduğumu doğrulayabilecek yirmiden fazla tanığım var."

"Beni ikna etmene gerek yok, Bob."

"Sadece bilmek istersin diye düşündüm... Dava için."

Birkaç dakika sessizlik içinde oturduk.

"Peki ya Anne?" Sonunda sordum. Bob'un bu dava hakkında olması gerekenden daha bilgili olduğunu biliyordum. Hiçbir şeyin şirkete kötü yansımasını istemiyordu. Ayrıca Adam'ın patlamasından ve bunun kendisini nasıl gösterdiğinden dolayı hâlâ üzgündü.

"Aklanmış gibi görünüyor," dedi.

"Öyle mi?"

"Evet."

Onu daha fazla sorgulamadım. Anne'in bunu yapmış olmasına imkân yoktu. Böyle bir şey yapamazdı. O, uysal ve kibar biriydi. Adam'ın beni aldattığını bile söyleyemedi. Nasıl olur da öyle bir cinayet işleyebilirdi ki?

"Polis ayrıca Kelly'yi öldürmesi için birine para vermiş olabileceğimi düşündüğü için banka hesaplarımı da kontrol etti."

Başımı salladım.

"Ancak bir şey çıkmadı."

"Tamam. Bütün bunları bana anlatmanın bir nedeni var mı Bob?"

"Sadece aynı sayfada olduğumuzdan emin olmak istiyorum. Ne de olsa aynı takımdayız, Sarah. Bunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu. Yüzü yumuşamıştı. Yüzü ofiste asla yumuşak olmazdı. Her zaman sertti. Her zaman kınayıcıydı. Her zaman öfke ya da hoşnutsuzlukla maskelenmişti.

tg:@novaebook

"Evet, biliyorum Bob."

"Ayrıca Kent'le olay hakkında konuştum. Adam'la ofiste olanlar için seni suçlamaması gerektiğini anladı."

"Teşekkür ederim. Bunu yapmana gerek yoktu."

Beni rahatlatmaya çalışan bir bakış attı. Ayağa kalktı ve eğilip elini benimkinin üzerine koyup hafifçe okşadı. Neredeyse geri çekiliyordum. Garip ama tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bir histi.

"Yakında her şey bitecek," dedi ve ofisten çıkmak için yaklandı.

"Bob," diye seslendim. Tam çıkarken durdu. "Evet?"

"Özür dilerim."

"Ne için?"

"Şerif Stevens için. Geçen geceki sorgulaması için. İşi oraya götüreceğinden haberim yoktu ve tamamen uygunsuzdu." Telefonum çalarak beni kendime getirdi ve konuşmamızı böldü.

"Sorun yok," diye yanıtladı. "Telefonu açsan iyi olur," diyerek ofisten ayrıldı.

Telefonu sehpadan aldım. "Sarah Morgan."

"Ben Şerif Stevens. Müvekkilinin dün kaçtığını bildirmek istedim. Yerini tespit ettiğimizi düşünüyoruz. Merkeze gelmen gerekiyor," dedi ve telefonu aniden kapattı.

"Orospu çocuğu!" Telefonu yere fırlatmış, masamdan da bir kahve fincanı alıp duvara çarpınca fincan tuzla buz olmuştu.

tg:@novaebook

58

ADAM MORGAN

Karakola döndüğümde, önümde bağırış çağırış ve parmak işaretleriyle dolu tanıdık bir sahne belirmişti. Emir veren sayısız şerif ve şerif yardımcısının tükürükleri üzerime yağıyordu Nazik davrandıklarını söylemek oldukça yanlış olurdu ama sanırım kaçan ve tekrar yakalanan bir cinayet zanlısının hak ettiği bir muameleydi bu, o yüzden şikâyet etmiyordum.

Önceden farklı bir konuma sahiptim: Sadece ellerim önümde kelepçeliydi ve sadece transferler sırasında kelepçe takıyorlardı ama atık o da yoktu. Şu an hem ellerim hem de ayaklarım kelepçeli ve birbirlerine bağlıydı. Asla gözetimsiz bırakılmıyordum ve bir bağırış korosuyla karşılaşmadan konuşmama bile izin verilmiyordu.

Döndüğümden beri bana bağırılan şeyler arasında en çok dikkatimi çeken birkaç tanesi "...transfer için maksimum koruma...", "...birçok kez sıçıp batırdın!" ve "avukatın transferinden kısa bir süre önce burada olacak," gibi sözlerdi. Sonuncusu özellikle hayal kırıklığı yaratmıştı çünkü Sarah'nın önünde bir kez daha beceriksiz olacaktım.

tg @novaebook

Hak etmiştim, evet ama buna rağmen çok ama çok uzun bir süre sözlü tacize maruz kaldıktan sonra, avukatımın geldiği haberini aldım ve bir sorgu odasına götürülüp masaya kelepçelendim.

Çok geçmeden Sarah ve Şerif Stevens içeri girdiler.

Sarah'nın ağzından çıkan ilk kelimeler, "Bu gerçekten gerekli mi?" olmuştu. Bunu sorarken masaya kelepçelenmiş ellerimi işaret ediyordu.

Şerif Stevens, "Sakın benimle uğraşmaya kalkma," dedi. Öfkesi her hâlinden belliydi.

"Peki," diye homurdandı Sarah.

"Bak, burada bulunmanın tek nedeni müvekkilinin muamelesi ve haklarıyla ilgili olarak mahkemede herhangi bir sorun çıkmasını önlemek. Duruşmaya kadar maksimum güvenlikli bir nezarethaneye nakledilecek ve kaçtığı için kendisine ek suçlamalar yöneltilecek."

"Anlıyorum. Müvekkilimin davranışı bu olayda affedilemezdi. Kelly Summers'ın öldürülmesiyle ilgili suçlamalarda masumiyetini koruyor olsak da son kırk sekiz saatteki davranışları için aynı şeyi söyleyemem."

İkisi de sanki ben odada yokmuşum gibi konuşuyordu. Fakat durum göz önüne alındığında, bu muhtemelen en iyisiydi.

Şerif, "Peki, not edildi," dedi. "Şimdi seni müvekkilinle baş başa bırakıyorum. On dakikan var ve sonra seni Sussex Eyalet Hapishanesi'ne nakledeceğiz. Tüm ziyaret programını onlarla gerçekleştireceksin," dedi ve ayrıldı. Ayrılmadan önce bana öyle bir bakış attı ki sanki, *gittikçe dibe batıyorsun, göt herif*, der gibiydi.

Kapı kapandıktan sonra Sarah bana döndü. "Aklından ne geçiyordu senin?"

"Sarah, açıklayabilirim..."

tg:@novaebook

Beni durdurmak için parmağını kaldırdı. Gözleri kapalı, başı öne eğik bir şekilde şakaklarını ovmaya başlamıştı. Aklından neler geçtiğini sadece hayal edebiliyordum.

"Az önce her şeyi ne kadar berbat ettiğin hakkında *herhangi* bir fikrin var mı? Sayende, bir mucize olsa ve cinayet suçlamalarından aklansan bile, kaçtığın ve emirlere uymadığın için yine de hapis yatacaksın. Burada yıllar boyu hapis yatmaktan bahsediyoruz. Anlıyor musun?"

"Sarah, anlamıyorsun..."

"Hayır, Adam! Sen anlamıyorsun! Hadi sadece bir kez olsun gerçekleri söyle. Ya da ben sana söyleyeyim. Gerçek şu: Sen hapisten kaçtın. Başka bir gerçek: Şu an cinayetten hükümlüsün. Diğer başka bir gerçek: Hiç tanımadığın bir muhabirin evindeydin!"

"Onu tanıyorum. Bana yardım ediyor," diye itiraz etti.

Sarah çantasını yere bıraktı ve içinden bir dosya çıkardı. Masaya bıraktı. "Hayır, onu tanımıyorsun."

Dosyaya baktım ama ellerim masaya kelepçeli olduğu için dosyayı açmaya çalışmam gülünçtü. Beni mücadele ederken görünce Sarah eğildi ve dosyayı benim için açtı. Sol tarafa Rebecca'nın bir fotoğrafı iliştirilmişti ve sağ tarafta da bir tür rapor vardı.

"Nedir bu?"

"Bu, Rebecca Sanford. Ama o bir muhabir değil, aynı zamanda Scott Summers tarafından tutulmuş biri!"

"Ne? Bu çok saçma! Bunu neden yapsın ki?" Kelepçeli olduğumu unutarak ellerimi havaya kaldırmaya çalıştım.

Sarah yumruğunu masaya vurdu. "Beni dinle, Adam. Aslında sana hiç yardım etmiyordu. Scott, anlatılanlara senin kadar güvenmiyordu. Bunun nesini anlamıyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece benim tarafımda olduğunu düşünmüştüm." Başımı eğdim.

tg:@novaebook

"Senin tarafında olan tek kişi benim." Kollarını kavuşturup göğsünün önüne yerleştirdi ve topuğunu yere vurdu.

"Biliyorum."

"Maskaralıkların savcılığa çok fazla malzeme verdi. Kendini bir embesil gibi, istediğini elde etmek için her şeyi yapabilecek, hatta öldürebilecek vahşi bir hayvan gibi gösterdin." Sarah başını salladı.

"Bunu düzeltmek için ne yapabilirim?" Gözlerim yaşlarla dolmuştu.

Nasıl bu kadar aptal olabildim?

"Hapse girebilirsin. İçine kapanabilirsin ve mahkemen bitene kadar orada kalabilirsin." Çantasını alıp omzuna astı.

Hiçbir şey söylemedim. Başımı salladım. Kapıya doğru yürüdü ve çıkmadan önce bana döndü. "Adam."

Sözlerinin nazik olmasını umarak Sarah'ya baktım. Beni affedeceğini ve ne kadar aptalca olsa da nereden geldiğimi ve ne yaptığımı anlayacağını umuyordum.

"Sanırım böyle bir durumda başka biri sana dua etmeye başlamanı tavsiye edebilir çünkü bu durumdan kurtulmak için bir mucizeye ihtiyacın olacak. Ancak benim Tanrı'ya inanmadığımı da biliyorsun, o yüzden şimdilik kendi başınasın." Kapının arkasından kapanmasına izin vererek odadan ayrıldı.

tg:@novaebook

59

SARAH MORGAN

Artık bu saçmalığa devam edemezdim. Olaylar benim lehime işliyordu. Arabanın kapısını kapatıp loş ofis binasına girdim. Geç olmuştu ama Anne, Matthew'un kuryeye bir paket teslim ettirdiğini söylemişti: DNA sonuçları masamda beni bekliyordu.

Elektrik süpürgesinin vızıltısını duyabiliyordum. Bu saatte burada olan tek kişi temizlikçilerdi. Saat akşam 9'u geçmişti. Duruşma pazartesi günü başlayacaktı. Asansörle on dördüncü kata çıktım. Ben yürürken sensörlü ışıklar yanıp sönüyordu.

Ofisime varmadan önce telefonum çaldı. Çantamda bulmaya çalıştım. Bulduktan sonra kimin aradığına bakmadan, sadece çalan zili susturmak için hızlıca cevap verdim.

"Bir annenin kendi oğlunu hapishanede ziyaret edememesi de ne demek oluyor?" Eleanor feveran ediyordu.

Telefonu açmadan önce arayanın kim olduğuna bakmadığım için pişmandım. "Kaçtığı için ziyaret hakkı iptal edildi."

"Saçmalık bu. Onu ne zaman görebilirim?"

tg:@novaebook

"Duruşma günlerinde görebilirsin ama onunla konuşamazsın."

"Her şeyi yanlış idare ettin, Sarah. Bulunduğun yere nasıl geldiğini bilmiyorum! Her zaman çuvallıyorsun. Seni baroya şikâyet edecek kadar cesaretim var ve onlar da..." Suratına kapatıverdim. Rehbere girdim ve bu arayanı engelle seçeneğine tıkladım. Rahat bir nefes alıp telefonu çantama geri koydum.

Masamın üzerinde büyük, mühürlü, sarı bir zarf duruyordu. İçindeki şey beni kurtarabilir ya da yıkabilirdi. Çantamı yere bırakmadan önce tereddüt ettim, topuklarımı tekmeledim ve masama doğru yürüdüm. Zarfı elime alıp bir süre elimde çevirdim. Her şey buna bağlıydı.

Metal tokayı çekerek açtım ve kapağını geriye doğru sıyırarak zarfın içinden küçük bir kâğıt yığını çıkardım. Hızlıca sayfayı inceledim ve çevirdim, sonra bir kez daha, ardından bir kez daha ve sonra birden nefesim kesildi. Dudaklarım bir sırıtışla kıvrıldı.

"Biliyordum. İşte bu!"

tg:@novaebook

60

ADAM MORGAN

Bir gardiyan bana mahkeme salonuna kadar eşlik etti. Şık bir takım elbise giyiyordum, sinekkaydı tıraşlıydım ama kelepçeler görünüşümü bozuyordu. Tüm bunlar jüri üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya çalışmak için, yani masum görünmek içindi. Ben masumdum ama onların da böyle düşünmesine ihtiyacım vardı.

Sarah masada duruyor, gülümsüyordu. Onu uzun zamandır gülümserken görmemiştim. Umarım elinde beni kurtaracak bir şey vardır. Varsa bile, haberim yoktu. Onu gerçekten suçlayamazdım. Onun güvenini sayısız kez sarsmıştım.

Scott hafta sonu kayboldu ve yetkililer tarafından bulunamadı. Belki de beni kurtaracak şey buydu. Scott'a ya da Rebecca'ya güvenmemeliydim. Tutuklandığım geceden beri ondan haber almamıştım.

Matthew da buradaydı, ön sırada, Sarah'nın hemen arkasında oturuyordu. Annem ikinci sırada oturuyor, gururla ve sevgiyle bana bakıyordu. Ben de ona gülümsedim. Ayrıca dönüp yerime oturmadan hemen önce Şerif Yardımcısı Marcus Hudson'ın arkada oturduğunu ve mavi üniforması

tg: @novaebook

içinde çok şık göründüğünü fark ettim. Neden buradaydı? Sarah onu kürsüye çağırmaya niyetli olmalıydı ya da en azından çağıracağını düşünmesini sağlamış olmalıydı. Belki de sakladığı koz buydu.

Anne ve Bob arka sırada oturuyorlardı. İçimi bir öfke dalgası kaplamıştı ama ikisinin de aklandığını hatırlayarak öfkemi yatıştırdım. Hâlâ en azından birinin bu işle bir ilgisi olduğunu düşünüyordum. Savcı Josh Peters koridorda Sarah'nın karşısındaki masada duruyor ve her zamanki gibi kendini beğenmiş görünüyordu. Tavırları beni endişelendiriyordu ama Sarah'nın ona haddini bildireceğine inanıyordum.

Sarah'ya gülümsedim, o da başını salladı. Gardiyan kelepçelerimi çıkardı. Sarah ve ben yalnızca birkaç dakikalığına oturabildik.

"Herkes ayağa kalksın. Yüksek Mahkeme Birinci Daire Oturumu'na Yargıç Dionne başkanlık ediyor. Lütfen oturun," dedi mübaşir.

"Günaydın, bayanlar ve baylar. Virginia Eyaleti Halkı'nın Adam Morgan'a karşı açtığı davayı açıyorum. Her iki taraf da hazır mı?" dedi Yargıç Dionne.

Savcı Josh Peter, "Savcılık hazır, Sayın Yargıç," dedi.

"Savunma hazır, Sayın Yargıç," dedi Sarah.

"Kâtip lütfen jüriye yemin ettirebilir mi?"

İşte bu kadardı. Tüm hayatım buna bağlıydı. Hayatım Sarah'nın, yargıcın, jürinin ellerinde, benim dışımda herkesin ellerindeydi. Artık her şey onlara bağlıydı. Sarah, benim tatlı Sarah'm, ben hâlâ içinde yaşamak için mücadele ederken o, dünyayı ele geçiriyor; daha da iyisi, içinde hayatta kalmaya çalışıyordu.

Şimdi Sarah'nın açılış konuşmasına başlama zamanıydı. Yıllar boyunca evimizde benimle birlikte birçok gece bu alıştırmaları yapmıştı. Bu konuda ne kadar iyi olduğunu ve ortamı hazırlamak için ses tonunun ne kadar önemli

tg:@novaebook

olduğunu biliyordum. Şu ana kadarki en iyi performansını sergilemesini umuyordum çünkü buna ihtiyacım olacaktı.

"Günaydın, saygıdeğer jüri üyeleri. Benim adım Sarah Morgan ve bugün huzurunuzdaki davada Adam Morgan'ı temsil etmek benim için bir ayrıcalık. Evet, doğru duydunuz, soyadım Morgan."

Sarah vücudunu açık bir duruşla bana doğru çevirdi ve avuçlarını açarak beni işaret etti. "Adam sadece benim müvekkilim değil." Tekrar jüriye baktı. "O benim kocam."

Jürinin yarısı, yeni öğrendikleri bu durum karşısında oldukça şaşkındı. Bunun iyi bir şey mi yoksa bizim açımızdan ölümcül bir hata mı olduğundan henüz emin değildim.

"Savcının, bu dava boyunca nelerin kanıtlanacağını umduğunu açıkladığını duydunuz ancak savcının size söylemediği şey şu anda bildiğimiz tüm gerçekler. Bugün burada karşınıza geçip blöf ya da şova gerek kalmadan suçsuzluğa karar verilmesini rahatlıkla isteyebilirim. Neden mi? Çünkü Adam Morgan'ın Kelly Summers'ı öldürmediğini biliyorum."

Sarah yumruğunu jüri locasının önündeki korkuluklara vurarak ifadesini noktaladı ve jürinin dikkatini çekti.

"Adam Morgan'ın Kelly Summers ile bir ilişkisi var mıydı? Evet, vardı. Onu seviyor muydu? Evet, seviyordu. Bunu kendisi de söyledi. Karısı olarak bu iki şey de beni inanılmaz incitti. Beni inanamayacağım kadar öfkelendirdi." Döndü ve gözlerindeki öfke ve kalp kırıklığının karışımıyla bana baktı. Aynı anda hem çığlık atabilecek hem de ağlayabilecekmiş gibi görünüyordu.

"Aramızda kalsın, onun günahlarının sonuçlarına katlandığını görmek istiyorum ama işlediği suçlar için bunu istiyorum, işlemedikleri için değil. Bir ilişkisi var mıydı? Evet. Evliliği dışında başka bir kadını sevdi mi? Evet. Ama o kadını öldürdü mü? Hayır, hayır öldürmedi." Sarah'nın sesi neredeyse bir fısıltıya dönüştü. Bunu daha önce de

tg:@novaebook

yaptığını görmüştüm, fırtına öncesi sessizlikti bu. Jüriyi istediği gibi sakinleştiriyordu.

"Müvekkilimin, kocamın bir ilişkisi vardı ama karınızdan başka birini sevmeniz onu katil yapmaz. İddia makamı," Sarah, Savcı Josh Peters'ı işaret etti. "Adam'ı aldatan biri olarak gösterecek... ve karısı olarak diyebilirim ki öyle olduğunu zaten biliyorum. Bu noktayı çürütmeye çalışmayacağız bile. Ama bunun ötesinde başka gerçekler de var. Savcılığın görmezden geleceği gerçekler. Savcılığın fark etmemenizi sağlamaya çalışacağı gerçekler."

Sarah jüri locasının sonuna kadar yürüdü ve bir numaralı jüri üyesinin önünde durdu. Elini havaya kaldırdı. Yumruğunun arkası jüriye dönüktü ve doğru bildiklerini anlatırken parmaklarını teker teker kaldırmaya başladı.

"Bir. Kelly'nin kocası Scott'ın cinayet gecesi onu öldürmekle tehdit ettiğini biliyorum."

"İki. Kelly'nin gerçek adının Jenna Way olduğunu biliyorum ve Jenna Way gerçekten de ilginç bir kadın. Jenna, ilk kocası Greg Miller'ı öldürmekle suçlanmış, ardından gizemli bir şekilde Wisconsin eyaletinden kaçmış, sonra da yeni bir isim, yeni bir saç rengi ve yepyeni bir hikâyeyle Virginia'ya gelmiş."

Jüri mırıldanmaya başlamıştı. Savcı Peters'a baktım. Gözlerini devirdi ama duruşu da bozulmuştu. Bu, onun kazanacağından emin olduğu bir dava için kurmak istediği bir sahne değildi.

"Üç. Dava boyunca Kelly'nin –ya da Jenna'nın mı demeliyim– geçmiş hayatından Greg'in adaletini sağlamak amacıyla onu öldürmek için sebepleri olan çok sayıda insan olduğunu biliyorum."

"Dört. Kelly'nin çok kısa bir süre içinde en az üç farklı erkekle yattığını biliyorum. Bunu nereden bildiğimi mi soruyorsunuz? Çünkü adli tabip, vajinasında üç farklı DNA profili taşıyan sperm buldu."

tg:@novaebook

Jürilerin arasındaki iki yaşlı kadın yüzlerinde iğrenme ifadesiyle arkalarına yaslandı. Kelly'nin böylesine sevimsiz bir özne hâline getirildiğini duymak bana acı veriyordu. Sadakatsiz, yalancı, uçarı, şiddet yanlısı bir fahişe ve hatta belki de bir katil gibi görünüyordu ama bunun yapılması gerekiyordu. Jürinin ölü bir kadına, zamanında sevdiğim o kadına değil de bana sempati duymasını sağlamak için Sarah'nın yapması gerekenin bu olduğunu biliyordum.

"Ve beş. Kelly'nin Jesse Hook adında, sırf onu görebilmek için sık sık işyerine gelen bir sapığı olduğunu biliyorum."

Sarah elini tekrar indirip bana doğru yürüdü. Daha önce hiç görmediğim bir bakışla bakıyordu bana. *Artık bana borçlusun çünkü bunu hak etmiyorsun* diyen bir bakıştı. Haksız değildi. Doğruyu söylemek gerekirse bana neden yardım ettiğini bilmiyordum ama o olmasaydı, elektrikli sandalyeye gönderileceğimi biliyordum.

"Savcılık, Kelly Summers'ı Adam Morgan'ın öldürdüğüne inanıyor. Ancak inançlar sadece inançlardır. Bizim aradığımız şey, mahkemede ihtiyacımız olan şey gerçeklerdir. Ve ben size gerçek olduğunu bildiğim beş şey sundum ve memnuniyetle bir tane daha ekleyeceğim. Altı. Adam Morgan, Kelly Summers'ı öldürmedi. Teşekkür ederim."

tg @novaebook

61

SARAH MORGAN

Washington'a dönmek için hazırlanıyordum. Dün jüri müzakereleri başlamıştı. Bu gibi davalar haftalar sürebilirdi, özellikle de ölüm cezası söz konusuysa. Otel odamın kapısına çılgınca vurulduğunu duydum. Kapıyı açmadan gözetleme deliğini kontrol ettiğimde Anne'i gördüm, nefes nefese ve kıpkırmızıydı. Tam burada ne işi olduğunu, neden bu hâlde olduğunu sormak üzereyken keskin ve ani bir şekilde konuştu.

"Karar verildi," dedi nefes nefese.

"Ne? Şimdiden mi?"

Başını salladı. "Bu iyi bir şey değil, değil mi?"

"Hayır, genellikle değil." Ceketimi ve çantamı alıp Anne'in yanından hızla geçerek kapıdan çıktım. Arabama kadar beni takip etti ve kapıları açar açmaz yolcu koltuğuna atladı. Tekrar gözüme girmişti. Onu affetmem, güvenimi tekrar kazanması biraz zaman almıştı ama kazanmıştı. Tüm bu dava boyunca, sona geldiğimiz şu en son ana kadar benimle kaldı.

"İyi misin?" diye sordu.

tg:@novaebook

Göz ucuyla ona baktım. Ellerim direksiyonu öyle sıkı kavrıyordu ki parmaklarım bembeyaz bir olmuştu. "İyi olacağım."

"Bu iş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, sen elinden gelen her şeyi yaptın."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim Anne." Ona hafifçe gülümsedim.

O da bana karşılık verdi ve başını salladı.

Savcı Josh Peters'la karşılaşmadan önce adliyeye on adım bile atmamıştım. Sanki benim gelişimi bekliyormuş gibiydi.

"Hazır mısın?" diye sordu. Tavrına bakılırsa kendinden pek de emin olmadığı anlaşılıyordu. Ödüm bokuma karışmıştı. Bu durumda hızlı bir kararın çıkması her iki tarafa da yarayabilirdi. Ona sadece başımı salladım ve mahkeme salonuna doğru ilerledim. Bob'un yanından geçerken birbirimize sempatik bakışlar attık. Bunun ne anlama gelebileceğini o da benim kadar iyi biliyordu.

Mahkeme salonunun önüne yürüyüp oturdum. Matthew zaten sandalyemin arkasındaki ilk sırada bekliyordu ve oturduğumda omuzlarımı nazikçe sıkmaya başlamıştı. Öne doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Her şey yoluna girecek. Ne olursa olsun."

Matthew'a bakmak için döndüm ama gözlerim Eleanor'unkilerle buluştu. Onun hemen arkasında oturuyordu. Telefon numarasını engellediğim geceden beri konuşmamıştık ama işte, bu mahkeme salonunda görüşmüştük. Hiçbir duruşma gününü kaçırmıyor ve sanki Adam'ın küçükler ligi maçlarına katılıyormuş gibi her zaman gururla ona bakıyordu.

tg @novaebook

Eleanor bana kısa bir bakış attıktan sonra dikkatini oğlunun birazdan çıkacağı kapıya verdi.

Adam mahkeme salonuna getirildi ve yanıma oturtuldu. Yüz ifadesi kasvetliydi. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylememi istediğini biliyordum ama yapamazdım. Her şeyin yoluna girip girmeyeceğini bilmiyordum ama onu gereksiz yere korkutmaya da çalışmayacaktım. Elimi bir anlığına onun elinin üzerine koydum ve ne olursa olsun ona verebileceğim son teselliyi sundum.

Yargıç Dionne yerine oturdu, jüri mahkeme salonuna girdi.

"Jüri başkanı lütfen ayağa kalksın. Jüri oybirliğiyle bir karara vardı mı?" diye sordu yargıç.

Jüri başkanı ayağa kalktı ve "Evet, Sayın Yargıç," dedi. Adam, elini benimkinin üzerine koydu ve sıktı.

Kâtip, kararı mahkeme başkanından aldı ve hâkime verdi. Sessizce önce kendi kendine okudu.

Adam'ın kalp atışlarını elinde hissedebiliyorum. Hızlı, gürültülü ve panik içindeydi.

Yargıç Dionne kararı kâtibe geri verdi. "Sanık ayağa kalkabilir mi?"

Adam ayağa kalkarken elimi bıraktı.

Jüri başkanı boğazını temizledi. "Biz, jüri olarak sanığı..."

tg:@novaebook

62

SARAH MORGAN
11 SENE SONRA

Ne düşündüğünüzü biliyorum. Adam'ı kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapmış mıydım? Aşkımızı ve evliliğimizi mahveden adamı kurtarmak için her şeyi yapmış mıydım? Bazen kendime bu soruyu sorup duruyorum. Ancak bu zamana kadar bulduğum tek cevap; yapmam gerekeni yaptığım oldu. Hayatta kalmak için.

Adam bugün idam edilecek. On yılı aşkın bir süredir Adam'a yazmayı ya da onu ziyaret etmeyi bırakmıştım, tam delirdiği sıralarda hem de. Her ziyaret ötekinden de zor geçiyordu, bu yüzden daha fazla devam edemedim. Mahkûmiyeti açıklandıktan sonra tüm umudunu kaybetmişti ve umudunu kaybeden bir insanın vahşi bir hayvandan farkı yoktur. Hayatıma devam etmeye ihtiyacım vardı, öyle de yaptım. Eğer Adam devam etmediyse bilemem, o seçim zaten bugün onun için yapılacaktı.

Ona veda etmeye geldim. Bu sayfayı tamamen kapatmak için geldim, en azından böyle düşünüyordum. Adam, Kelly Summers'ı öldürmemiş olabilirdi ancak o, hatalarının bedelini ödüyordu.

t:@novaebook

Önümdeki büyük beton ve tuğla binaya baktım, maksimum güvenlik önlemleri alınmış bir hapishaneydi ama Adam için bir tabut da olabilirdi. Bugün güneş pırıl pırıl parlıyordu. Gökyüzü masmaviydi, kuş cıvıltılarını duyabiliyordum. Merdivenleri dikkatle çıktım, üstümde beyaz bir etek ve beyaz bir ceket vardı. Bu alçak yere bir ölüm meleği inmişti şimdi. Işıltılı, altın sarısı saçlarım açıktı. Bugünlerde açık ve özgür bırakıyorum. Artık hayatımı sınırsız ve daha az katı bir şekilde yaşıyorum. Sanırım bazı şeyler değişiyordu.

Binaya girdim ve güvenliğe doğru yürümeye başladım. Yüksek güvenlik önlemleri olan bir hapishane olduğu için kontrol yaklaşık yirmi dakika sürmüştü. Bu durumu gram umursamamıştım. İdam edilmeden önce Adam'la konuşabilecektim çünkü geçmişteki davada hem onun avukatıydım hem de hâlâ karısıyım. Evet, hâlâ evliyiz. Adam gönderdiğim boşanma kâğıtlarına imza atmamıştı ve ben de bunun için mücadele etmemiştim. Ona bir parça olsun iyimserlik göstermenin, onunla umduğumdan daha uzun süre evli kalmaya değeceğini düşünüyordum.

Yarın yeniden evlenmeyi planlıyorum çünkü bugünün sonunda dul kalacaktım. Sadece aile ve yakın arkadaşlarımızın olacağı bir sahil düğünüyle evleneceğiz. Çok güzel olacak. Bugünden itibaren, hayatımdaki her şey çok güzel olacak.

Mücevherlerimi, çantamı ve cep telefonumu çıkardıktan sonra ana lobiye, küçük bir koridora ve bir bekleme odasına götürüldüm. Birazdan Adam'ı getireceklerini söylediler. Bir masa, iki sandalye, duvarda bir saat ve üst köşede bir kamera olan küçük, beton bir odadaydım. Başka hiçbir şey yoktu, tek yönlü bir ayna bile yoktu. Yalnızca on dakikam varmış. İhtiyacım olan tek şey on dakikaydı. Uzun, kırmızı tırnaklarımı masaya vuruyordum, düğün için yeni yaptırdığımdan kırılmamalarına dikkat ediyordum.

tg:@novaebook

Kapı açıldı, Adam oradaydı. Sakalı uzun ve dağınıktı ama fena görünmüyordu. Saçları o kadar kısa kesilmişti ki ışık yüzünden görünmüyordu bile. Olduğundan daha yapılı görünüyordu, şişman değildi ama daha tıknazdı. Asıl hikâye gözlerinden okunuyordu. Hapishane ona iyi davranmamıştı. Bir polisin karısının katili olarak bilinmek içerideki "itibarına" zarar vermemiş olsa da onun aslında nasıl biri olduğunu görebilirlerdi. Naif bir sanatçıydı o. Kendi ortamının dışında kırık bir adamdı. Köpekbalıkları yavaşça etrafını sarıp yaklaşırken, o sadece suyun içindeki yemdi. Burada neler yaşadığını hayal bile edemiyordum.

Beni görünce yüzü aydınlandı. Artık o çocuksu havası yoktu. On yıla yenilmiş bir adamdı artık. Yarım ağız gülümsedim. Onu gördüğüme mutlu olduğumu söyleyemem ama üzgünüm de diyemezdim.

"Gelmişsin." Odanın içine birkaç adım attı. Kolları ve ayakları belinden zincirlendiği için attığı adımlar küçüktü, hatta sürükleme bile denilebilirdi.

"Elbette."

Gardiyan onu sandalyeye kadar götürdü. Sağ bileği haricindeki çoğu zinciri çıkardı ve onları masaya astı. Adam sandalyeye oturdu ve bana gülümsedi.

"Yalnızca on dakikanız var, sorun istemiyorum," dedi gardiyan. Başımı salladım, Adam da teşekkür etti. Gardiyan kapıyı kapatınca Adam elini masaya doğru uzattı. Karşılık vermemi umuyordu. Bir an duraksadım; çatlamış, zarar görmüş eline ve daha fazla zarar görmüş yüzüne baktım. Elim onun elini kavrayınca ağlamaya başladı. Hayvanat bahçesinde yabancı bir türü gözlemleyen bir seyirci gibi şaşkınlıkla ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

"Nasılsın?" dedi hayatın ondan çaldığı duygularla baş ederken.

"Ben... iyiyim."

tg:@novaebook

"Yazmadın, aramadın da."

Bunu ne amaçla sorduğunu söyleyebilmem mümkün değildi, o yüzden sadece başımı salladım. "Biliyorum... sadece, çok zordu."

"Anlıyorum." Kafasını salladı.

Hafifçe elini sıktım. Muhtemelen bir sevgi jesti sandı, bu yüzden gülümsüyordu ama bu jest, sadece uzun zaman önce başlamış bir geri sayımın kapanışından başka bir şey değildi. Elini sıktığım on küçük tutuşun her biri, onunla geçirmem gereken bir dakikayı geride bırakıyordu. Zamanlama konusunda her zaman iyi olmuşumdur. Mahkemede mükemmel bir açılış ya da kapanış konuşmasını böyle yapılırdı. Çapraz sorgu sırasında mükemmel duraklamalar böyle yapılırdı. Bu yüzden işimde bu kadar iyiydim. Her şey zamanlamayla ilgiliydi. Elimi geri sıktı. Onunla romantik etkileşimlerin en önemli olanına bile dahil olmak istemiyordum ancak ondan daha kötüsüne katlanmıştım... çok daha kötüsüne.

"Davayla ilgili başka bir şey buldun mu?" diye sordu, sesi yalvarır gibiydi, umutluydu.

"Adam," diye iç geçirdim. "Neden yine bu konu? Sana bir faydası olmayacak."

"Beni kurtarmak için hiç mi geriye dönüp bakmak istemedin?" Sesi, tıpkı kaşları gibi yükselmeye başladı.

"Elbette istedim, geriye dönüp baktım da. Ancak yeni bir kanıt yoktu, davayı yeniden açabileceğimiz bir şey yoktu, bunu biliyorsun. Dava bittikten sonra altı ay boyunca uğraşmaya devam ettiğimi biliyorsun." İkinci kez elini sıktım.

Tekrar yenilgiye uğramış bir hisle başını eğdi. Gerçekten buraya yeni kanıt bulduğumu söylemeye gelip onu her şeyden kurtaracağımı mı düşünmüştü? Bunlar yalnızca filmlerde olur, gerçek hayatta değil. Masaya bakmasından birkaç dakika sonra, kafasını yeniden kaldırdı ve bana baktı. Elini üçüncü kez sıktım, o da sıktı. Keşke buna bir son verseydi.

tg:@novaebook

"Peki ya üçüncü DNA örneği?" Sesinde minik bir heyecan vardı.

"Ne olmuş ona?"

"Kime ait olduğunu biliyor musun?"

"Adam, hayır. Davaya sunabileceğim başka bir kanıt yok artık." İç çektim.

Yüzü buruştu, gözlerine öfke yerleşmişti; vahşi canavar geri dönüyordu. Derin bir nefes aldı ve yüzünü tekrardan yumuşattı. Sonunda kabulleniyordu. Elini dördüncü kez sıktım, bu sefer karşılık vermedi. Hatta bana garip bir bakış attı.

"Dinle, buraya davayı yeniden dillendirmek için gelmedim. Veda etmeye ve seni sevdiğimi söylemeye geldim." Bir zamanlar onu seviyordum, o yüzden bunları söylemek bana zor gelmiyordu, her ne kadar artık onu sevmiyor olsam da.

Kafasını eğdi ve nefes altından fısıldadı, "Ben de seni seviyorum Sarah." Sessiz gözyaşları yüzünden akmaya başlamıştı.

Elini beşinci kez sıktım.

tg:@novaebook

63

ADAM MORGAN

Sarah bugün beni ziyarete geldi. Uzun zamandır onu görmek istiyordum, en son görüşmemizin üzerinden kaç sene geçmişti bilmiyordum, saymayı bırakmıştım. Ancak şimdi buradaydı, tam karşımda... Acı tatlı bir his kaplamıştı içimi. Karşımdaki Sarah başkaydı, kendisi gibi değildi. En azından benim tanıdığım Sarah değildi. Soğuk ve ilgisizdi ve sebebini bilmediğim bir şekilde, aşk ya da başka güzel bir duyguyu belirtmeyen bir şekilde elimi sıkıp duruyordu. İlk başta rahatlatmak için elimi sıktığını düşünmüştüm. Ya kendini ya da beni rahatlatmak için; emin değildim. Bu el sıkışmasının zamanlaması yanlıştı. Hayır, aslında doğruydu, hem de her saniyesi doğruydu. Dakikada bir elimi sıkıyordu. Neden yapıyordu? Biliyorum kolay bir gün değildi, herkesten çok ben farkındaydım bunun... Yine de onu hiçbir şekilde etkilemiyor gibiydi.

Çok güzeldi. İçinde bulunduğumuz durumu düşününce bunu kabul etmek oldukça acı vericiydi. Saçları omuzlarına düşüyordu, dudakları ve tırnakları kırmızıya boyanmıştı. Baştan aşağı beyaz giyinmişti, melek gibiydi ancak bu görüntüsü zihnimdeki hâliyle bir türlü uyuşmuyordu.

tg:@novaebook

Kaybettiğimiz yılları ve bizi düşününce nefesim kesiliyordu. Bu masadan kalkıp gidecekti ve onu bir daha asla göremeyecektim. Yıllarca bunu düşünmemeyi denedim ama bugünün gelip çatacağını biliyordum. Nihayetinde, üzerinde durmak istediğim bir konu değildi. İşlemediğim bir suç için ölümcül bir iğne. En çok canımı yakan da bu suçu işlememiş olmamdı.

Davamda başka bir kanıt bulunamadı, bu yüzden kaderim de değişmedi. Her kim bu cinayeti işlediyse her bir detayı çok iyi planlamıştı. Uzun zaman önce umudumu yitirmiştim ancak bugün nedense belki bir mucize eseri Sarah'nın beni içine hapseden komployu açığa çıkaracak bomba bir keşifle geldiğini düşünmüştüm; parlak zırhlı şövalyem belki de beni kurtarmaya gelmişti. Üzerindeki kıyafet rolüne de uyuyordu.

Ancak şu an biliyordum ki böyle bir şey gerçekleşmeyecekti. Hayatım çoktan bitmişti, sadece ödünç bir zamanın içinde yaşayan bir ölü olarak bu koridorlarda dolaşıyordum. Belki öbür dünyaya gittiğimde –eğer öyle bir yer varsa– Kelly Summers'a neler olduğunu öğrenir ve huzura ererdim. Muhtemelen öyle bir yer yoktur tabii.

Elimi tekrar sıktı. Sayıyordum, bu sefer altı oldu.

"Hayatına devam ettin, ha?" Sonunda sorabilecek cesareti toplamıştım.

"Kimsenin böyle bir olayı aşıp tamamen hayatına devam edebileceğini sanmıyorum Adam."

Burada olduğu süre boyunca belirsiz "cevabı olmayan" yanıtlar vermişti. Bir saniye bile geri dönmeme izin vermedi. Savunma sistemi tamamen aktifti.

"İşlerin bizim için farklı olabileceğini düşündün mü hiç?"

"Ne demek bu?"

tg:@novaebook

"Yani, böyle olmasaydı, gerçek katili bulsalardı bizim bir şansımız olabilir miydi?" İçimdeki çaresizliği bastırmaya çalışıyordum.

"Olabileceğini düşünmek isterdim." Başını eğip gözlerini kurpiştirmaya başladığında gözleri benimkilerle kilitlendi, bunu söylerken neredeyse... zorlanmış gibiydi. Sanki ben öyle duymak istiyorum diye böyle söylüyor gibiydi, ama niye? Gerçekten bilmiyordum ama Sarah hakkında bildiğim tek bir şey var ki o her zaman düşünür ve hesap yapardı. Hiçbir zaman gizli bir niyeti ya da bakış açısı yoktur. Kontrol her zaman onun elindedir... hem de her şeyde.

"Ben de öyle düşünmek isterdim. Mutlu olabileceğimizi düşünmek isterdim. Kendi ailemize sahip olmayı isterdim." Gözlerimde umut vardı ancak onunkilerde yoktu.

Gülümsedi ve elimi yedinci kez sıktı. "Yaptıklarından pişman mısın?"

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerim bu soru karşısında kısılırken başımı masadan kaldırdım. Her şeyden pişmandım. Hangisini ortaya çıkarmaya çalışıyordu?

"Kelly'yle yatman, beni aldatman, bizden vazgeçmen..." Gözleri kısıldı ve benden biraz daha uzaklaştı.

Ah, o pişmanlıklar. "Asla bizden vazgeçmedim," dedim ve bunda ciddiydim. "Sadakatsiz olabilirim ancak asla bizden vazgeçmedim. Seni seviyorum. Hep sevdim ve hep seveceğim, çok fazla zamanım olmamasına rağmen."

Öylece bana bakıyordu ancak odağı ben değildim. Beni duyduğunu biliyordum ancak bunu duymazdan geliyordu. Bana değil de arkamdaki duvara bakıyor gibi görünüyordu, sanki ben burada değildim. Belki de o gerçekten burada değildi de sanki onun hayali buradaydı. Belki de gün boyunca görmek istediğim kişinin bir hayaliydi. Sekizinci kez elimi sıktı.

"Sana iyi bir eş olamadığım için özür dilerim."

tg:@novaebook

Düşüncelerimden sıyrıldım. *Bu da nereden çıkmıştı?* Kendini suçlamamalıydı. Bunlar benim yaptıklarımın sonucuydu, hepsine sebep olan bendim. Cinayeti işleyen ben değildim ama aldatan bendim. Tüm sahip olduğumuz şeyleri, yanından geçtiğim bir çöp kutusuna dikkatsizce fırlatıp atmıştım. Yaşananlardan dolayı kendisini suçlaması gerçeğiyle bu dünyadan ayrılamazdım. O, tüm bu yaşanan şeyde beni savunan tek kişiydi, gerçekten bana inanan tek kişiydi. Annem dışında beni seven tek insandı. "Sarah... Bunların hiçbiri senin suçun değil. Sen harika bir eştin. Çok çalıştın ve bana inanan, beni savunan tek insandın. En karanlık zamanlarımda bile beni sevdin. Her şeyi benim ve kariyerim için yaptın. Özür dileyecek tek bir sebebin bile yok." Gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. Dokuzuncu kez elimi sıktı, karşılık verdim.

"Sana karşı iyi miydim?" Sesinde bir tuhaflık vardı. Sanki bir oyun parkında benimle dalga geçiyor gibiydi.

"Elbette öyleydin Sarah, başka türlü düşünme bile. Gün gelecek başka bir adamı çok mutlu edecek–" Bu sefer kendimi tutamadım, gözyaşlarım yanaklarımdan akıyor, önümdeki masaya düşüyordu. Başımı iki yana salladım ve toparlanmak için kendime zaman tanıdım. "Bunu söylemek zor. Keşke o adam ben olsaydım. Keşke hâlâ o adam ben olsaydım ama olamam artık, vaktim buraya kadarmış. Yaşama şansım olsaydı da olmazdı çünkü seni hak etmiyorum, hiçbir zaman da etmedim. Bir zamanlar benimdin, meğer kaybetmek için benimmişsin ve ben her şeyi berbat ettim."

"Evet, ettin," dedi sivri bir dille.

"Biliyorum." Hıçkırdım. "On bir sene içerisinde seni düşünmeden geçirdiğim tek bir gün bile olmadı."

Gardiyan yeniden içeri girerken çeliğin sert darbesi beton duvara çarptı. "Süre doldu." Sakızını yüksek sesle

tg:@novaebook

şapırdatıyor ve ilgisizliğini göstermek için kasıtlı olarak ikimize de bakmıyordu.

Elimi onuncu kez sıktı, karşılık verdim. Ayağa kalktı, "Güle güle Adam. Ne yaşandıysa yaşansın..." Masanın etrafından dolaşıp yanıma geldi. Eğildi ve yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu, ardından eğilip kulağıma fısıldadı. "Senin yapmadığından adım gibi emindim."

Dönüp ona baktım. Dişlerini göstermeden gülümsüyordu. Yüzünde şeytani bir ifade vardı. Daha önce hiçbir insanda görmediğim, onda hiç görmediğim bir şeydi bu.

"Bu ne demek?" Az önce duyduklarımı bir araya getirmeye çalışıyordum, çok hızlı düşünüyordum. "Sarah, ne demek istiyorsun? Ben değilsem o zaman kimdi? Eğer biliyorsan bana söylemek zorundasın! Beni buradan çıkarmak zorundasın! Sarah!" Bir cevap duymak için haykırdım. Gardiyan omuzlarımdan tutup beni kapıya doğru çevirdi.

Sarah o lanet gülümsemesiyle bana bakarak uzaklaşmaya devam etti. "Adam, kısacık hayatının geri kalanını beni düşünerek geçireceksin ve bilmeni isterim ki ben seni bir daha asla düşünmeyeceğim," dedi ve öylece çekip gitti, havada bir nefret ve zehir bulutu asılıydı.

Her bir ses odayı bir çırpıda terk etmişken sersemlemiş bir hâlde duruyordum. Gardiyanın hücreme kadar eşlik ettiğini bile hatırlamıyordum. Sarah'nın beni hâlâ sevdiğini ya da en azından bir şekilde önemsediğini sanıyordum. Daha önce olduğu gibi değil ama bir parçası hâlâ bir şekilde beni önemsiyor olmalıydı. Ama o odada karşımda oturan kişi kimdi?

Ondan beni affetmesini istemedim. Tüm bunların sorumlusu bendim ama neden bu şekilde çekip gitti ki? Ne yapmamı bekliyordu? Ne sikim düşünmemi bekliyordu?

Kendi düşüncelerimi bile kontrol edemiyordum. Fren kolu kopmuş, hızla giden bir yük treni gibiydiler. Kaçınılmaz

tg:@novaebook

kazaya kadar hiçbir şey düşüncelerimi durduramayacaktı. Kafamın içinde o kadar çok kelime dönüyordu ki döndükçe, tekrarlandıkça ve yeniden düzenlendikçe daha anlamlı gelmeye başlıyorlardı.

Yaklaşık otuz dakika sonra gardiyan gelip bana kahverengi bir sedye ve birkaç sağlık takip ekipmanının bulunduğu yeni bir odaya kadar eşlik etti. Bir doktor, hemşire ve iki gardiyan daha beni bekliyordu, bu benim son ve en büyük sürpriz partimdi. Sedye, yansımamı belli belirsiz gösteren karartılmış büyük bir aynaya bakıyordu. Aynanın diğer tarafında insanların bu anı beklediğini ve birazdan olacaklar için endişelendiğini çok iyi biliyordum. Öfkeli olduklarını tahmin edebiliyordum; sadece yanlış kişiye öfkelilerdi.

Sedyeye uzandım ve gardiyanlar beni bağladı, ardından serum ve kalp monitörünü bağladılar. Gardiyan, "Son dini törenin için rahip, haham ya da başka birinin getirilmesini ister misin?" diye sordu.

"Hayır, gerek yok."

"Son sözün var mı?"

Bağışlanma. Yeminler. Kırgınlık. Aldatma. Kelly. Gerçek. Öldürmek. Şerif Stevens. Jenna. Bob. Anne. Göl evi. Jesse. Rebecca. DNA. Bu işe son ver. Matthew. Hudson. Scott. Sarah. Sarah. Sarah.

Tüm bu kelimeler kafamın içinde dönüp duruyordu. Son sözlerimin yaşadığım hayat ya da sevdiğim insanlar hakkında olmasını umardım. Zor durumdaki bir yazarın söyleyecek birkaç güzel son sözü bile olmaması bir bakıma şiirseldi. Beynimin içinde dönen tek düşünce kendi ölümümden başka bir şey değildi. Bir şeyler doğru gelmiyordu, bir şeyler doğru değildi.

İşte başladı. Sanki önümdeki aynadan doğruca Sarah'yı görebiliyordum. O gülümsemeyi ve gözlerindeki bakışı görebiliyordum. Elimi sıkışını, tuhaf veda sözlerini ve

tg:@novaebook

duygusuzluğunu. Ama neden şimdi? O kadar gün içinde neden şimdi böyle söyleyip, böyle davranma ihtiyacı duymuştu ki? Sanki... dur bir dakika. Hayır, hayır olamazdı.

İlk başta bir uyuşma hissettim ve uyuyacağımı düşündüm. Ama çok geçmeden çırpınmaya ve kıvranmaya başladım, sonrasında da bıçak gibi bir sıcaklık organlarımı parçalamaya başladı. Çığlık atıyordum. Derken bir anda durdu, her şey durmuştu.

Üzerinde küçük delikler açılmış siyah bir tuvalden başka bir şey görmüyordum, sanki eski bir tüplü televizyonun kendini ısıtması gibi merkezden dışarı doğru büyüyen bir ışık vardı. Görüntüler belirmeye başladı. Sarah'nın görüntüleriydi. Tanışmamız. Onu sevmem. Evlenmemiz. Gözlerimi ondan alamamam. Ve geriye kalan, özlediğim her şey. Çoğu, bir filmin silinmiş sahneleri gibiydi. Ancak ben hiçbirini silmemiştim. Sadece dikkat etmiyordum. Sarah'nın planları, komploları, hesaplamaları, benim ölümüm.

Sarah, ben de dahil olmak üzere hayatındaki her şeyi kontrol ediyordu.

Onu hafife almıştım. Daha önce birçok kez yaptığım gibi. Ancak bu seferki çok fazla olmuştu. Etraf soluyor ve kararıyordu. Düşündüğüm, gördüğüm son şey Sarah'ydı. Her şeyde haklıydı, hem de her şeyde...

tg:@novaebook

64

SARAH MORGAN

Bir zamanlar benim olan, korku dolu gözlerle bakan adama tek yönlü aynadan bakıyordum. Burada olup bu işin tamamlandığını görmeliydim. Biraz şaşırmıştım çünkü tanıdığım bir yüz oradaydı. Yetmiş bilmem kaç yaşında olan Eleanor, ihtişamıyla, çok sevgili oğlunu son kez görmek için gelmişti. Adam'ın davasından sonra onu hiç görmemiştim. Normalde, onunla bir dakika bile geçirme fikri beni iğrendirse de şu an için en azından böyle bir günde onu görmek beni keyiflendirmişti. Onun olduğu tarafa doğru ilerlerken, en ayık ruh hâlimi ve yalandan gözyaşlarımı da yanımda götürmüştüm.

Onun önünde durduğumda bana bakmadı ama nazikçe, "Sarah," dedi.

"Oturabilir miyim?" dedim nazikçe. Onay verecek herhangi bir şey söylemedi ancak soruma olumsuz bir cevap da vermedi. Bu yüzden oturdum ve bakışlarımı Adam'ın olduğu odaya çevirdim. "Dinle," dedim. "Biliyorum, hiçbir zaman çok yakın olmadık. Bugünün, geçmişi değiştirmeyeceğini ya da gelecekteki durumumuzu değiştirmeyeceğini de biliyorum. Ama bugün yanında olduğumu bil."

tg:@novaebook

Eleanor yanaklarından akan, hatta neredeyse fışkıran gözyaşları içinden bana baktı ve "Tamam," dedi.

Süreç normal bir şekilde ilerliyordu, şimdi sıra son hamleye gelmişti; şırıngaya. Eleanor o anı görünce tüm vücudu kaskatı kesildi. Artık ağzıyla kuş tutsa bile buna engel olamazdı. Bu dünyadaki en harika annelik ya da para oğlunu kurtaramayacaktı, bugün bunu idrak etmişti.

Son olarak doktor, Adam'a bir şey söyledi ve Adam kafasını salladı. Doktor şırıngayı damar yoluna bağlayınca Eleanor otomatik olarak elini elime yerleştirdi. İlaç damar yolunun içine girdiğinde elimi yavaşça sıkmaya başladı.

İlk başta olaylar sessiz ilerliyordu, tıpkı bir şimşek çaktıktan sonra gök gürültüsünün gelmesini beklerken geçen o küçük zaman aralığı gibi; ancak sonra olanlar olmuştu. Adam birden çırpınmaya ve kuvvetli bir şekilde çığlık atmaya başlamıştı.

Eleanor, "Hayır, hayır! Canım oğlum, hayır!" diye feryat figan ediyor ve kendini sarsıyordu.

Elini sıktım ve kafasını göğsüme götürdüm, "Şşş, geçti, her şey geçti," diye fısıldadım kulağına. Yüzüme geniş bir gülümseme yayılmıştı.

Adam'ın gevşediğini gördüğümde Eleanor'un elini bıraktım ve ayağa kalktım. "Hoşça kal Eleanor," dedim ayrılmak için döndüğümde.

"Sarah, bekle," dedi hızlı bir şekilde. Hiçbir şey söylemeden ona baktım. "Üzgünüm... Her şey için." Şiddetli bir şekilde ağladığı sırada fısıldayarak konuştu.

Yeni yakaladığı küçük bir kemirgene ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışan bir kedi gibi merakla ona baktım. "Ben değilim," dedim ve çıkışa doğru ilerledim.

Histeri hâlinde olduğu için sözleri anlaşılmıyordu, hıçkırıklarına geri dönmüştü.

tg:@novaebook

Adam'ın son düşündüğü şey bendim. Yüzündeki o aptal ifadeye bakarak bunu söyleyebilirdim. Ayağa kalktım ve Kelly'nin ailesini takip ederek oradan ayrıldım. Tüm bu çile boyunca ağlıyorlardı, gizli kalmış duygularını teker teker döküyorlardı ortaya. Muhtemelen bir tür kapanışa tanıklık ettiklerini düşünüyorlardı; kızlarını öldüren adamın ölümüne.

Onlara birkaç kez göz ucuyla baktım, bakışlarım sempatikti. Elbette kim olduğumu biliyorlardı. Onlardan çok şey alan canavarın avukatıydım, hatta sadece avukatı değil, aynı zamanda o canavarın karısıydım. Yine de bana karşı naziklerdi. Nedenini bilmiyordum. Beni kendilerinden biri gibi, camın diğer tarafındaki kötülük tezahürünün ardında bıraktığı karmaşaya yakalanmış bir kurban olarak görüyor gibiydiler. Hepimizin *başına gelen* bir şey gibi. Hepimizin içine düştüğü ve kendimizi kurtaramadığımız zehirli katran ve çamurdan oluşan bir şeytani çukur gibi. Ta ki canavar öldürülene kadar.

Kapıyı benim için tuttular, uzun koridorda onların önünde yürüyordum. Arkamdan bazı fısıltılarını duyabiliyordum: "Sonunda bittiği için çok mutluyum," ve "Sonunda cezasını çektiği için çok mutluyum," ve "Kelly artık huzur içinde uyuyabilir." Kıkırdamamak ve onlara dönüp gülmemek için neredeyse dilimi ısıracaktım.

Eşyalarımı bırakmak zorunda kaldığım ana güvenlik alanına giden kapıları iterek açtım. Çıkışımı yaptım ve teslim ettiğim eşyalarımı aldım.

Matthew'dan mesaj gelmişti.

John ve ben iki saat içerisinde yola çıkacağız. Yarın seni mihraba doğru yürürken görmek için sabırsızlanıyorum. Ayrıca çocuklar Sarah teyzelerini görecekleri için çok heyecanlılar.

tg:@novaebook

Cevap yazdım.

Sağ ol Matthew. Sizi görmek için sabırsızlanıyorum! Sizi seviyorum.

Binanın döner cam kapısından geçtim. Güneş delici bir parlaklığa sahipti, her bir ışını, bu dünyadaki her şeyi kavurmak için elinden geleni yapıyordu. Chanel gözlüklerimi taktım ve beton basamaklardan indim.

Dünyadaki en dürüst insan olmayabilirdim. Adam'a, Anne'e, Matthew'a, Şerif Stevens'a, hiçbirine karşı dürüst değildim ama kendime karşı öyleydim. Zamanlama her şeydi ve ben, her şeyi harika bir şekilde zamanlamıştım.

Adam her zaman çok akıllı olduğunu düşünürdü; çok okuyan, çok derin, çok içgüdüsel olduğunu zannederdi. Adalet, sanat ve aradaki her şey için savaşçı olduğunu düşünürdü. Benim görmediğimi düşünüyordu ancak çok yanılmıştı.

Adam ve Kelly'nin ilişkisini, Kelly son nefesini vermeden önce zaten biliyordum. Bob bana Adam'ın beni aldattığının kanıtlarıyla gelmişti çünkü zavallı kardeşine yaptıklarından sonra Kelly'nin hayatını mahvetmek istiyordu. Bir taşla iki kuş vuracağını düşünüyordu, utançtan istifa etmem için bana şantaj yapacağını ya da en azından dikkatimi kaybedeceğimi ve böylece Kelly'yi alaşağı ederken aynı zamanda ortaklığımı da alabileceğini düşünmüştü ancak o da yanılıyordu. Bu konuyu benim dikkatime sunduğunda, verdiğim tepki hiç de beklediği gibi olmamıştı ama umduğundan fazla olmuştu.

Kelly'yi öldürmeye ve suçu Adam'a atmaya karar vermiştik. Bunu hak etmişlerdi. Kelly'nin öldürüldüğü gece Bob şehir dışındaydı, aralarındaki tanışıklığın ortaya çıktığında

tg:@novaebook

cinayetle bir alakası olmadığını göstermemiz gerekiyordu. Bob'un o gece orada olmadığına dair şahidi de vardı. Beklenmedik bir şeyle karşılaşmak istememiştim.

Kelly'yi öldürmesi için birini tutmayı düşünmüştük ama az önce de dediğim gibi, beklenmedik şeylerle karşılaşmak istemedim. Bunu yapabileceğine güvendiğim tek kişi vardı, kusursuz bir şekilde yapabileceğine inandığım tek kişi... Ne derler bilirsiniz, eğer bir şeyi doğru düzgün yapmak istiyorsanız, bilirsiniz işte...

Anne'in Adam'ın beni aldattığını bilmesini hiç hoş karşılamamıştım. Adam'ın masasındaki fotoğrafı görür görmez, arkasında Anne'in olduğunu anlamıştım. Asistanımın el yazısını tanımayacak kadar aptal mıydım? Yine de onu affetmiştim, her şeyi unutmak en doğrusuydu. Sonuçta o gece birbirimizin şahidiydik. O gece dışarıdaydık; ne zamanın ne de aldığı alkolün farkındaydı. Zaten neden farkında olsundu ki? Beni idolü olarak görüyordu. Olmayı arzuladığı tek şey bendim. Benimle geçirdiği zaman altın değerindeydi. Biliyordum, bunu hesaba katmıştım.

Genç orospulara ve kendinden nefret etmesinin dışında, Adam'ın zaafı olan diğer şeyi de biliyordum: Viski. Sürahiye bir avuç uyuşturucu koymak en az Kelly'ye yanaşmak kadar kolaydı. Her ikisi de akşam dışarıdayken, anıları duraksamışken ihtiyacım olan tek şey akşam saat 10'da bardan hızlı bir şekilde çıkmak ve keskin bir bıçak almaktı. Çok basitti, içindeki hayvanın nefes alabilmesi için bir kutuya delik açmak gibiydi. Ama bu durum aslında tam tersiydi.

Adam çok akıllı olduğunu düşünüyordu. Jesse'nin gerçek bir şüpheli olduğunu sanmıştı. Jesse'nin Kelly'ye obsesif derecede âşık bir sapık olduğunu biliyordum ama onu takip etmek gerçekten dava üzerinde çalışıyormuşum gibi

tg:@novaebook

görünmemi sağlıyordu. Jesse benim yemimdi; gerçekte, sadece yaptığım her şeyin sonuçlanmasını beklerken meşgul görünmenin bir yolundan başka bir şey değildi.

İtiraf etmeliydim ki üçüncü DNA örneği beni de şaşırtmıştı. Kimin olduğunu bulamamak beni gerçekten sinirlendirmeye başlamıştı. Adam ve Kelly'yi, hayatlarında kimin olup olmadığını bilecek kadar iyi incelediğimi sanıyordum. Bob ve benim bu iki sikik hakkında her şeyi bildiğimizi sanıyordum. Beni endişelendiren tek şey buydu. Peki, kimdi bu üçüncü adam? Bir şey görmüş müydü? Tanrı'ya şükür ki o adam Şerif Stevens denen salak çıkmıştı. Aletini pantolonunun içinde tutamayan başka bir salağın tekiydi. Bunu anladığımda, bu gerçeği davadan uzak tutmaya özen gösterdim çünkü hızlı bir duruşma ve kararın suçlu çıkması üzerine bir plan yapmıştım. Bu durumun her şeyi bulandırmasına ihtiyacım yoktu.

Şerif Stevens, polisin özensiz çalışması sayesinde bilmeden de olsa bana yardım etmişti. Adam'ın vücudunda kesinlikle Rohypnol vardı. Bunu biliyordum çünkü Kelly'yi bıçaklayarak öldürdüğümde bir kez bile kıpırdamadı. Hayatının yeni ve değerli aşkı, her seferinde bir hareketle ondan koparılıyor, kanı Adam'a özel küçük bir izleme penceresi gibi üzerine serdiğim şeffaf plastik muşambaya sıçrıyordu ama o öylece yatıyordu. Yani, ya o yarım akıllı şerif, Adam'ın kan örneğini gerçekten test etmemişti ya da davayı çabucak kapatmak için kanıtlarla oynamıştı. Bence ikincisiydi. Bu yüzden üçüncü DNA örneğini davanın dışında bırakmıştım. Şerif Stevens bilmeden bana bir iyilik yapmıştı, ben de bu iyiliğe aynı şekilde karşılık vermiştim, hepsi bu.

Peki ya Rebecca Sanford? Adam'ın tüm umudunu bağladığı genç gazeteci özentisi. Aslında o bir özel dedektifti ama Scott tarafından değil, Bob tarafından tutulmuştu ve

tg:@novaebook

işi bittiğinde, planlandığı gibi şehri terk etti. Onun görevi Adam'a göz kulak olmak, onu istediğimiz yöne yönlendirmekti. Bob'un Kelly ile olan bağlantısını öğrenmesini istedik, böylece bir anlığına, onu çıldırtmaya yetecek kadar küçük bir umut kırıntısına sahip olacaktı. Anne ve onun küçük tehdit motuyla da ikiyle ikiyi bir araya getirmesini istemiştik. Onu dengesiz ve mantıksız hâle getirecek küçük bir umut ışığı daha ekledik. Ama en önemlisi, Adam'a sadece bir kişiye güvenebileceğini hatırlatmak istemiştim, o da bendim.

O aşırı agresif, küçük beyinli maymun Scott Summers kendi isteğiyle yoldan çekilmişti. Kelly'nin ilk kocasının cinayetinde kanıtları yok etme hikâyesinin herkesin görmesi için yayınlanmasını istediğini sanmıyordum. Hmm, belki de düşündüğüm kadar aptal değildi.

Kelly'nin Greg ya da Scott'la arasında gerçekten ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemedim. Hayatındaki erkeklerin kurbanı mıydı? Tacize mi uğramıştı? Yoksa yalancı çobanın ta kendisi miydi? Bunu ne ben ne de bir başkası asla öğrenemeyecekti. İlişkilerle ilgili bir şey de buydu; bir parçası olmadığınız sürece aslında neler olup bittiğini gerçekten bilemezdiniz. Tıpkı Adam ve benim aramda ne olduğunu kimsenin bilemeyeceği gibi. Herkes kendi gerçeğini saklar ve bu gerçeğin dışındaki her şey sadece bir hikâyeden ibarettir.

Hikâyeden bahsetmişken, Adam her şeyi anlattığı kitabını yazmaya devam etmişti. Adı *Masumiyet Yeterli Değil: Adam Morgan'ın Hikâyesi*'ydi. Tabii ki kapakta adının iki kez yer almasına karşı koyamamıştı. Kitap büyük başarı kazandı, *New York Times'ın* en çoksatan kitabı oldu, kırk farklı dile çevrildi ve hatta Netflix tarafından dört bölümlük bir gerçek suç belgeseli olarak mini dizisi bile yapıldı. Tüm bunlar beraberinde milyonlar getirdi ama idam mahkûmu olduğu için Adam'ın gelirden pay almasına izin

tg:@novaebook

verilmedi, bu yüzden o da hepsini kâr amacı gütmeyen bir kuruluşa bağışlamayı tercih etti. Masumiyetini kanıtlayabileceklerini umuyordu. İroniktir ki davanın detaylarını inceledikten sonra Adam'ın davasını üstlenmeyi reddettiler. Bu olay beni hâlâ güldürüyor.

Yirmi yedi bıçak darbesi. Muhtemelen nasıl başka bir kadına bunu yapabildiğimi düşünüyorsunuz. Kolaydı. Eğer biri evinize girip size ait olan bir şeyi çalıyorsa kendinizi korumaz mıydınız? Muhtemelen Kelly Summers hakkında konuştuğumu sanıyorsunuz ama hayır, Adam'dan bahsediyorum. Savaşta her zaman kayıplar olur: Kelly'de onlardan bir tanesiydi.

Boşanmak, Adam'a sahip olduğum her şeyin yarısını verecekti. O bunu hak etmiyordu. Beni hak etmiyordu. Asla annem gibi olmayacağıma yemin etmiştim. Herhangi bir erkeğin kazandığım ve uğruna çok çalıştığım şeyi almasına izin vermek, beni de onun kadar zayıf yapardı. Sonunda Adam hak ettiği tek şeyi almıştı.

Mercedes'imizin yolcu koltuğuna binerken Bob, "Nasıl geçti?" diye sordu.

"Planladığımız gibi." Gülümsedim ve dudaklarından öptüm.

"Anniş," dedi Summer arka koltuktan.

"Efendim canım." Döndüm ve sekiz yaşındaki kızıma baktım.

Bob'la benim tıpatıp aynımızdı, her yönden mükemmeldi. Hamile olduğumu öğrendiğimde annemin yaptığı hataların hiçbirini yapmayacağıma dair yemin etmiştim. Summer, benim kendimi annemden kurtarmak zorunda kaldığım gibi kendini benden kurtarmak zorunda kalmayacaktı.

Annem teknik anlamda kendini öldürmemişti. Koluna sapladığı bir eroin iğnesi onu öldürmezdi ancak onun koluna sapladığım diğer üç iğne öldürürdü. Her gün kendini

tg:@novaebook

biraz daha öldürüyordu, ben sadece sürecin hızlanmasına yardımcı olmuştum. Kızımı asla o duruma sokmayacaktım.

"Orada ne var?" dedi az önce çıktığım binayı işaret ederek.

"Hiçbir şey hayatım... Hiçbir şey yok."

Prince William County'deki göl evimize doğru gitmek için yola koyulduk. Orası artık sadece bir göl evi değildi, yaşadığımız evdi. Bob ile ben, Summer'ı Washington'da büyütmek istememiştik ve dürüst olmalıyım ki burası çok sevimliydi. Hiçbir zaman bu evi Adam'ın gördüğü şekilde görmemiştim, belki de sadece onunla ilişkilendirdiğim içindi bu.

Onun güvensizlikleri ve sadakatsizlikleri, gerçekten de küçük bir cennet parçası olan hayatımın üzerini pislikle kaplamıştı.

Ve hayatım tam olarak olmasını istediğim yere geri dönmüştü... ve bu şekilde kalması konusunda kararlıydım.